

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH BAILEY

KARANLIK GÖL

 the ROMAN
POLISIYE

KARANLIK GÖL

*Rose gün ışığıyla aydınlanmıştı, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.
O zamanlarda bile Rose, çözmeyi çok istediğim bir gizemdi
benim için.*

Avustralya'nın küçük ve sakin bir kasabasında yaşayan cinayet dedektifi Gemma Woodstock, lise yıllarından bir sınıf arkadaşının boğulup göle atılan cesediyle karşılaştığında dünyası alt üst oldu.

Üstelik karşındaki herhangi bir arkadaşı değil, Smithson Lisesinde önce öğrenci olan, yıllar sonra tiyatro öğretmeni olarak geri gelen, güzelliği ve çekiciliğiyle herkesin üzerinde büyük bir etki bırakan Rosalind Ryan'dı.

Beraber okudukları sırada Rosalind'in hayatı Gemma için büyük bir gizem olsa da ölümü çok daha büyük bir bulmacaydı. Neden Sydney'deki işini bırakıp doğduğu kasabaya geri dönmüştü? Babası zengin bir iş adamıyken neden küçük, eski bir evde yaşıyordu? Ve birçok hayranı olmasına rağmen, Rosalind'i gerçekten tanıyan hiç kimse yok muydu?

Gemma'nın zihni Rosalind'in bilinmezliklerini çözme arzusuyla dolu olsa da saklaması gereken kendi yasak ilişkisi ve peşini bırakmayan, geçmişten çıkıp gelen felaketleri vardı.

thekitapyayinlari.com

thekitapyayinlari

thekitapyayinlari

thekitapyayin

SARAH BAILEY

KARANLIK GÖL

KARANLIK GÖL

First published in Australia by Allen & Unwin
Copyright © Sarah Bailey 2016

Kitabın orijinal adı: The Dark Lake

Genel Yayın Yönetmeni: Prof. Dr. Ali Atıf Bir
Genel Müdür: Yağmur Önay
Editör: Setenay Karaçay
Çevirmen: İsmail Korhan Tok
Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarım: Müstesna Yaratıcı İş Fikirleri / Anıl Çezik

© 2018, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Kitap Yayınlarına aittir.

1. Baskı: The Kitap, Kasım 2018

ISBN: 978-605-68597-5-5
Sertifika No: 30863

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset
Cihangir Mh. Güvercin Cd. No:3/1 Baha İş Merkezi A Blok K:2
34310 Haramidere / İstanbul
T: +90 212 412 17 77
Sertifika No: 12027

The Kitap Yayınları
Kısıklı Mah. Alemdağ Cad. No: 60 Masaldan İş Merkezi, F Blok K: 4
Üsküdar İstanbul
www.thekitapyayinlari.com
T: 0216 521 60 11

The Kitap, AABİR Tanıtım Basım Yayın Dağıtım Hizmetleri
Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi yayın markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SARAH BAILEY

KARANLIK GÖL

Çeviri
İsmail Korhan Tok

Melbourne’de yaşayan Sarah Bailey, reklam ve iletişim geçmişi olan bir yazardır. İki ocuk annesi olan Bailey, yaratıcı projeler şirketi Mr Smith’te yönetici olarak çalışmaktadır. *Karanlık Göl*, son beş yıl içerisinde birçok kısa öykü ve makale yazmış olan Sarah Bailey’nin ilk romanıdır.

Oxford ve Linus'a,
Bir şekilde bu dünyayı aynı anda hem çok
büyük hem de çok küçük görmemi sağlayan iki oğluma.

Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri,
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.

William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, II. Perde: 6. Sahne¹

¹ Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları. Çev: Özdemir Nutku.

Günümüz

Geçmişe dönüp o yazı tekrar hatırladıkça zihnimde bir şeyler yerinden oynuyor. Sanki kafam bir tilt makinesiymiş gibi kafamın içinde küçük bir top oradan oraya zıplayıp duruyor. Uzun süre etrafta dolanıp durmasına izin vermemeye çalışıyorum. Aksi takdirde gözlerimin arkasında bir şeyler ters gitmeye ve boğazım kurumaya başlıyor; bir kahve sipariş etmek veya Ben'in bağcıklarını bağlamak gibi sıradan işleri bile halledemez hâle geliyorum. Unutmaya çalışmam gerektiğini biliyorum. Hayat devam ediyor. Benim yerimde bir başkası olsaydı ona böyle söyledim. Belki de uzak bir yere taşınmalıyım, Smithsonian'ı terk etmeliyim ama bir şeylere yeniden başlayabilmek hiçbir zaman güçlü yönlerimden biri olmamıştır. Bırakıp gitmek konusunda pek iyi değilim.

Gündüzler o kadar da kötü değil. Genellikle bir şeylerle uğraşıyorum ve zihnim ona kaymaya başlayıp o küçük tilt topu hareketlendiği zaman cümlelerin ortasında ne söyleyeceğimi unutup duraksıyorum veya yeşil yandığında gaza basmayı unuttuyorum. Yine de çoğunlukla çabucak silkinip kendime gelebiliyorum ve birileri farkına varmadan önce, her ne yapıyorsam ona geri dönebiliyorum.

İstedığımız zaman her şeyi derinlere görebilmemiz inanılmaz.

Fakat bazen, gece geç saatlerde, kendimi neler olduğunu

düşünmeye bırakıyorum. Gerçekten düşünüyorum. Zonklayan sıcaklığı hatırlıyorum. Zihnimdeki deliliği, göğsümün korkuyla inip kalkışını hatırlıyorum. Ve elbette Rosalind'i hatırlıyorum. Rosalind'i her seferinde hatırlıyorum. Sırtüstü yatıyorum ve yatak odamın tavanında beliriveriyor; ışıksız bir slayt gösterisi gibi. Bir görüntüden ötekine geçiyorum; birinci sınıfta, çorapları dizlerine kadar çekili hâlden başlıyor, sırt çantası hoplarken Ayres Yolu'ndan aşağıya, otobüs durağına doğru yürüyor. Okul bahçesinin köşesinde sigara içiyor. Koyu renkli makyajının kararttığı gözleriyle, Cathy Roper'ın partisinde sarhoş.

Beyazlar içerisinde, sosyeteye takdim balomuzda.

Onu öpüyor.

Göğüs kafesi açılmış, otopsi masasının üzerinde yatıyor.

Görüntüler benim hatıralarımdan mı yoksa vaka üzerinde çalışırken karşılaştığım fotoğraflardan mı oluşuyor, artık bunu ayırt edemiyorum. Bir süre sonra her şey birbirine karışıp bulanıklaşmaya başlıyor. Bazen o kadar allak bullak oluyorum ki yatak odamın tavanında, otopsi masasının üzerinde yatan kişi Ben oluveriyor. Bu olduğunda kalkıp koridorun ışığını yakıyorum, odasına gidip Ben'i kontrol ediyorum.

Her şey bittiğinde yeni bir başlangıç yapacağıma söz vermişim. Geçmişin yükünü taşımaktan vazgeçecektim. Fakat bu zor oldu, tahmin ettiğimden çok daha zor. O yaz o kadar çok şey gerçekleşti ki içimde bir yerlerde hâlâ varlığını sürdürüyor; sanki nefes alan, kanlı canlı bir yaratılmış gibi kıvrılıyor.

Bu çok garip ama bir bakıma onu özlüyorum.

Birçok insanı özlüyorum.

Gerçekliğinden emin olduğum hatıralardan biri lisedeki son senemizden, İngilizce dersinden. Sıcak bir gündü ve sınıfın iki yanında da pencereler açıktı. Bayan Frisk sıralar arasında dolaşarak bize sorular sorarken sınıfın içinde gezen esintiyi şimdi bile hissedebiliyorum. Shakespeare çalışıyorduk, *Romeo ve Juliet*. Bu İngilizce dersi alt sınıflara göre biraz daha farklıydı. Eğer bu sınıfa kadar gelmeyi başardıysanız işlerin artık

ciddileştiğini anladınız. Oğlanlar bile dikkatlerini derse verirlerdi. Hiçbiri, eskiden yaptıkları gibi aşk sahnelerinde kıs kıs gülüp birbirini dürtmezdi.

Rose her zaman ön sırada otururdu. Kalın telli karamel rengi saçları, bale ile geçen yıllar sayesinde dimdik duran sırtından aşağı süzülürdü. Ben ise her zaman sınıfın diğer tarafında, kapının yakınında otururdum. Oradan ona bakar, hareketlerindeki mükemmelliği seyrederdim.

“Shakespeare, ‘şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar,’ sözüyle sizce ne anlatmak istiyor?” Bayan Frisk sıraların arasında gezinir, güneş hüzmelerinin arasına girip çıkarken alnı terden parlıyordu.

“Bu bir önsezi, değil mi?” diye yanıtladı Kevin Whitby. “Lanetlendiklerini daha işin başından öğreniyorsunuz. Shakespeare bunu bilmenizi istiyor. İyi bir uyarı ile sahneyi hazırlıyor. Bugünlerde olsa uyuşturucu karşıtı reklamlara fiyakalı metinler yazıyor olurdu!”

Sınıftan hafif bir gülüşme yükseldi.

“Bir uyarı, buna şüphe yok. Fakat ben durmaları gerektiğini söylediğini zannetmiyorum.”

Bütün sınıf Rose’un hülyalı sesinin etkisiyle duraksadı. Bayan Frisk bile volta atmayı kesmişti.

Rose defterinin üzerinden öne eğildi. “Demek istediğim, sonrasında Shakespeare şöyle söylüyor: ‘Ölümleri olur zaferleri, öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.’ Yani ne ekerseniz onu biçeceğinizi söylüyor. İlla ki buna değmeyeceği gibi bir çıkarımda bulunmuyor. Bence bazen bazı şeylerin, sonuçlarını bile bile yapmaya değer olabileceğini söylüyor.”

Bayan Frisk şevkle başını salladı. “Rose önemli bir noktaya değiniyor. Shakespeare eylemlerin doğurdukları sonuçlara her zaman önem vermiştir. Bütün oyunlarında karakterler ihtimalleri değerlendirirler ve yaptıkları çıkarımlar doğrultusunda belirli bir bakış açısıyla hareket ederler.”

“Çoğunlukla pek de ahım şahım tercihlerde bulunmuyorlar,” dedi Kevin. “Muhakeme konusunda oldukça kötüler.”

“Katılmıyorum.” Rose, arkadaşça mı yoksa sinirli mi olduğunu ayırt edemeyeceğiniz bir şekilde bakmıştı Kevin’a. “Romeo ve Juliet, başından itibaren ikisi de ilişkilerinin çok büyük olasılıkla kötü sonuçlanacağını bilerek birlikte olmayı seçiyorlar.” Bayan Frisk’e gülümsedi. “Bence böylesine bir adanmışlık takdire değer. Ayrıca o kısacık süre içerisinde yaşadıkları mutluluğun birbirlerinden tamamen ayrı şekilde, uzun bir hayat boyu yaşayacakları mutluluğa ağır basması da mümkün.” Zarifçe omuz silkti. “Yine de kim bilir. Bunlar yalnızca benim düşüncelerim.”

O günü sık sık düşünüyorum; pencerelerden süzülen tap-taze, hoş kokulu havada iki genç âşğın hikâyesi hakkında tartıştığımız o güzel günü. Rose gün ışığıyla aydınlanmıştı, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Zarif elleriyle, özenle not alıyordu. Benim kaba saba yazımla karşılaştırdınca, el yazısı kusursuzdu. O zamanlarda bile, Rose çözmeyi çok istediğim bir gizemdi benim için.

Otopsi odasında onunla yalnız kaldığım birkaç dakika olmuştu. Kendimi çılgın gibi hissetmiştim. Sanki orada değildim. Ne yaptığımın farkına bile varamadan öne eğilmiş, her şeyi anlatıyordum. Rose orada öylece yatarken kelimeler dudaklarımdan zahmetsizce dökülüyordu. Uzun, nemli saçları çelik masanın kenarından aşağı sarkıyordu. Donuk gözleri tavana kilitlenmişti. O anda, ölüyken bile öylesine güzeldi ki.

O sabah bütün sırlarımız o parlak, bembeyaz odaya dökülüyordu. Onun yanında dikilip topuklarımdan üzerinde ileri geri salınırken ne kadar derine battığımı, ölümünün beni nasıl tamamen yok edebileceğini biliyordum. Derin bir nefes alıp kendimi hazırlamadan, beni kendi dünyasına çekmesine izin vermeden önce Rosalind Ryan’a son bir kez daha, iyice baktım ve battım; derine, tamamen dibe çökene kadar battım.

Bölüm Bir

Cumartesi, 12 Aralık, 07:18

Connor Marsh, Sonny Gölü'nün doğu yakası boyunca koşuyordu. Kısa bir bakış atarak saatini kontrol etti. Zamanlaması oldukça iyiydi ve evden dışarıya çıkıp açık havada koşmak da iyi gelmişti. Bu sabah çocuklar adeta çıldırmış gibilerdi; sabahın altısında uyanmışlardı ve bir saat sonra kendini evden dışarı attığında hâlâ oradan oraya koşturuyor, zıplayıp tepiniyorlardı. Ev iki küçük çocuk için, özellikle de iki oğlan için fazlasıyla küçük diye düşündü. Üstelik Mia'nın ruh hâli de pek iç açıcı değildi. Ertesi hafta sonu balığa çıkacağı için öfkelenmesine inanamıyordu. Çok uzun süredir hiçbir yere gitmemiştir; son iki senedir her cumartesi sabahı çocukları alıp futbola ya da Avustralya futboluna götürüyordu. Mia'nın anlayışsızlığı aklına gelince Connor'ın yüzü ekşidi.

Tozlu yol boyunca pat pat vuran ayak sesleri düzenli bir ritim oluşturunuyordu. *Bir, iki, bir, iki*. Koşmaya fazla odaklanmak istemediği zamanlarda istemsizce adımlarını saymaya başlardı. Bacaklarındaki kaslar geçmişe nazaran artık daha çok yanıyor ve birkaç yıl önce iş yerinde merdivenden düştüğünden beri de ayak bileği eskisi gibi değildi. Yine de yaşlılarının birçoğuna göre formda sayılırdı. Üstelik saçları da yerli yerinde duruyordu. Minnettar olmak için birçok sebebi vardı.

Gün iyiden iyiye ışıyordu. Güneş ilk ışıklarıyla birlikte yüzünü göstermeye başlamıştı bile. Yine yakıcı bir gün olacaktı. Kuşlar yüksek dallarındaki yuvalarında ötmeye başlamışlardı ve gölün etrafını çevreleyen o hülyalı uyku örtüsü yavaş yavaş dağılıyordu. Connor iç çekti. Saat onda çocukları bir beşinci yaş günü partisine götürecekti. Öğleden sonra ise bu defa yedi yaşına basan başka bir çocuğun doğum günü partisi vardı. Hafta sonları bugünlerde hiç de kolay geçmiyordu. Şöyle soğuk bir bira açıp huzur içinde kriket seyretmek için neler vermezdi.

Connor sivri bir dalın ucuna sertçe basınca dal havalanıp kaval kemiği boyunca bacağına çizdi.

“Siktir.” Dengesini yeniden sağlamadan evvel birkaç adım tökezledi. Çizilen yeri ince, kırmızı bir çizgiye dönüşürken keskin bir sızı hissetti. Nefes nefese kalarak temposunu düşürmek zorunda kaldı. Artık bir tur daha atmaya zahmet etmeyecekti. Zaten eve dönüp çocukları parti maratonuna hazırlaması gerekiyordu. Elleri belinde, ağzından kesik kesik soluyarak yürümeye başladı ve nabızı yavaş yavaş normale döndü.

Bir ördek kanatlarını boylu boyunca açarak suyun hemen üzerinde hafifçe süzüldü. Gölün kıyısında çöpler birikmişti. İrili ufaklı kayalar ve kısmen suyun altında kalan uzun sazlar, cips paketlerini ve kola kutularını adeta rehin almış gibiydi. Artan sıcaklık göl sularının kıyıda çekilmesine neden olmuştu. Ağaçların kökleri, elektrik telleri gibi açıktaydı. Connor gözleriyle su yüzeyini taradı. Buraya daha sık gelip koşmalıydı; tekrar bir rutine oturtmak istiyordu. Yıllar önce atletizm takımı için burda antrenman yaptığı zamanları, okula gitmeden önce gölün etrafında attığı turları, baldırlarındaki o yanma hissini hâlâ hatırlıyordu. Yağmur tahliye kanalı dikkatini çekti. Sudan yansıyan güneşin yanında kapkara görünüyor, gölün killi kıyısına kadar uzanıyordu. Connor biraz daha ilerledikten sonra suyun kenarında büyük bir cismin takılmış olduğunu fark etti; bir tür kumaş parçası gibi gözüküyordu. Gözlerini kısıp dikkatle bakınca, sazların arasında kıvrılan saçlara bak-

tığını fark etti. O anda ayakları bir adım daha ilerlemeyi reddetmişti. İnsan saçı gibi görünüyordu, bir kadının sarı saçları. Kalbi göğüs kafesinin içinde yeniden gümbürdemeye başlamıştı. Hiçbir kası tutmuyordu sanki. Güçlkle atabildiği bir iki adımdan sonra bir kadının yüzükoyun suyun içinde yattığını açıkça gösterdi. Suyun her dalgasıyla kadının çıplak beyaz kolları yüzeyde beliriyor ve uzun saplı kırmızı güller, sulak mezarının etrafında hafif hafif salınıyordu.

Bir grup kuğu, eskimiş tahta köprünün altından dikkatli gözlerle Connor'ı izliyordu. İçlerinden bir tanesi kısa, rahatsız edici bir feryat kopardı.

Connor dizlerinin üzerine çöktü ve bir an için midesinin altüst olacağından korktu. Nefes alışverişi kısa bir süre duraksadıktan sonra aniden hızlanmıştı. Cesede kısa bir bakış daha attı ve sonra hemen gözlerini kaçırdı. Zihni bomboş bir hâlde, üç defa sıfırı tuşladıktan sonra cep telefonunu kulağına götürdü.

BÖLÜM İKİ

Cumartesi, 12 Aralık, 07:51

Üzerimden kanlar akarken kafamı duvara dayamış bir hâlde düşün altında dikiliyordum. Altı haftalık hamile olduğumu düşünüyordum ama emin olamamıştım. Acaba tüm bunlar benim her şeyi yadsımam yüzünden mi oluyor? Bu kabullenemeyişlerim yüzünden? Tamamen çaresizce gerçek olmasın diye umut ettiğim için mi? Kan ve su birbirine karışarak akıp gidiyordu ve ben gözlerimi kapatıp küçük bir kız çocuğu olduğum zamanlara dönmenin hayalini kuruyordum; yatağa yatırılmışım, üstüm örtülmüş, annemin yumuşak dudakları şefkatli bir öpücük konduruyor alnıma.

Tanrım, onu çok özlüyorum.

Scott trafiğe kalmamak için sabah erken çıktı. Paxton'ın hemen kuzeyinde, Smithsonian'ın yaklaşık otuz kilometre doğusundaki bir bölgedeki büyük bir konut geliştirme projesinde beton kaplama işi almıştı ve bu iş birkaç hafta sürecekti. Ben'se babamlardaydım; sabah erkenden işlerimiz olduğu için dün geceyi orada geçirmişti. Büyük ihtimalle şimdi babamın üzerinde tepiniyordur. Ben sabahları hep çok cana yakın oluyor.

Telefonumun çaldığını duyabiliyordum ama kıpırdayacak hâlim yoktu. Yüzümün iki yanına yasladığım ellerimin altındaki soğuk fayanslar sert ve güven vericiydi. Odaklanmaya

çalışıyordum. Normal hissetmeye çalışıyordum. Birkaç dakika sonra kafamı kaldırıp gözlerimi açtığımda görüşümün normalle dönmesi biraz zaman aldı. Midem ağrıyordu; derinlerde bir yerlere iyice kök salmış bir ağrı bu.

Tükenmiş durumdaydım. Kendi bedenime yabancı hissediyordum. Hatta kendi zihnime bile.

Muhtemelen bir hastaneye gitmem gerektiğini biliyordum. Aynı şekilde, muhtemelen gitmeyeceğimi de biliyordum.

Banyo buharla kaplanmış. Kanamam yavaşlamış gibi gözüküyordu. Kendimi dikkatlice yıkayıp musluğu kapattım. Duvarın arkasındaki borular titredi. Duştan çıkarak koyu gri bir havluyu vücuduma sardım. Kendimi görmek için aynaya baktım ancak sisin içindeki bulanık bir figürden başka bir şey değilim. Yatak odasında havlumu yatağın üzerine atıp terliklerimi yatağın altına doğru tekmeledim. Keskin bir krampla bir kez daha sarsılınca bir an için iki büklüm olup nefesimi yeniden toplamaya çalıştım. Bir ped taktıktan sonra siyah kot, düz gri tişört ve kısa siyah botlarımı çabucak giydim. Hava giderek ısınıyordu ve dünden kalan sıcaklık da evin içinde nahış bir şekilde asılıydı. Bir bardak suyla iki tane ağrı kesici içtim. Sonra oturup tam karşımdaki duvara bakarak gün içinde halletmem gereken yarım kalmış işleri şöyle bir gözden geçirdim; evrak işleri, onlar hallolduktan sonra yazılması gereken bir iki rapor ve Jonesy'nin değerlendirmemi istediği çözülmemiş bir suç dosyası vardı. Merkez'deki ana salonun ortasındaki küçücük çalışma masam aklıma gelince keşke bir ofisim olsaydı diye düşündüm. Havluyla saçlarımı kurularken telefonum yeniden çalmaya başladı, Felix arıyordu. Telefon ekranındaki bu ismi görünce aklımdan binlerce farklı düşünce geçti.

“Hey, selam.” Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordum. “Birazdan orada olacağım. Kapıdan çıkmak üzereydim.”

“Direkt göle git, Gem,” dedi. Aksanı yüzünden ismimi söylerken çıkan o ilginç tınıya bayılıyordum.

Ne demek istediğini kavrayamamıştım. “Neden? Ne oldu ki?”

“Bir ceset bulmuşlar. Smithson’dan bir öğretmene aitmiş. Rosalind Ryan adında birisi.”

İçinde bulunduğum oda birden tepetaklak olmuştu. Kendimi yatağa bırakıverdim ve elimi boğazıma yaslayıp nefes almaya çabaladım. Felix ilgisizce konuşmaya devam ediyordu. “Görünüşe göre kadın aynı zamanda okulun eski öğrencilerindenmiş. Senin yaşlarında. Muhtemelen tanıyorsundur.”

Sıradağlar arasında yer alan Smithson, Avustralya’nın uçsuz bucaksız, açık kahve tonlarındaki tarım arazilerinin arasında yemyeşil bir vaha gibidir. Dağlarda toplanan yağmur bulutlarını üzerine çekmesiyle meşhurdur; etrafını çevirmiş, yağmura fazlasıyla ihtiyaç duyan tarım alanlarını düşündüğünüz zaman bu oldukça ironiktir. Son on yılda bölge bir hayli değişmişti. Büyük bir konserve şirketi olan Carling Enterprises doksanların sonunda, tam da okulu bitirdiğim sıralarda kasabanın eteklerine büyük bir üretim tesisi kurmuştu. Gümüş rengi, büyük ve hantal yapı artık korkunç biçimde modası geçmiş gözüküyor ancak arı kovanı gibi işliyor. Civar ağaçlardaki bütün meyveler ve topraktaki tüm sebzeler bu doymak bilmez tesis tarafından kısa sürede tüketiliyor ve karşılığında tesiste yılda on milyon konserve meyve ve sebze üretiliyor. Bu üretim gücü sayesinde Smithson yavaş yavaş on beş binin biraz altında nüfusa sahip, kendi hâlinde, mütevazı ve küçük bir yerleşim biriminden neredeyse otuz bin nüfuslu kocaman bir yere dönüştü. Fabrika işçileri, kamyon şoförleri, mühendisler, gıda uzmanları, reklamcılar... Nereye baksanız yeni bir yüzle karşılaşyorsunuz. Nuh’un Gemisi gibi her şeyden yalnızca bir çifte sahip olmasıyla tanınan küçük Smithson’ımız birdenbire katlanarak büyümüştü. Artık sadece şehir merkezinde bile beş farklı fırın var. Birileri bana Carling’in bu işi dünyanın her yerinde yaptığını söylemişti; toprağın ucuz olduğu, izinlerin kolay alındığı uzak bölgelere konuşlanıp hem araziyi hem de kültürü değiş-

tirerek bölgedeki nüfusu kendi toplumuna dönüştürüyormuş. Adil olmak gerekirse Smithsonian'ın şöyle bir silkelene kendine gelmesini sağlayacak yeni bir şeylere ihtiyacı vardı ama devasa tırların güzel, küçük dünyamıza girmelerini izlemek, ağırlıklarının altında ezilen yolların sessiz yakarışlarını hissetmek ve arkalarında bıraktıkları kötü kokulu dumanları solumak insanın huzurunu bir hayli kaçırıyor.

Şehir merkezinin doğusunda, bölge halkının sık sık ziyaret ettiği popüler bir park ve yoğun çalılarla çevrelenmiş bir göl var. Sonny Gölü için aslında Smithsonian Gölü demek daha doğru ama hiç kimse böyle demiyor. Neden bilmiyorum ama kendimi bildim bileli o gölün ismi Sonny Gölü olmuştur. Yoldaki tabelalarda bile *Sonny Gölü'ne gider* yazıyor. Annem ve babam yetmişli yılların sonlarında oldukça bohem bir seremoni eşliğinde o gölde evlenmişler. Elimde o günden kalma, annemin beşiğimin başında çektiği bir fotoğraf var. Babamla evlilik yemini etmelerinden hemen sonra çekilmiş. Saçlarında papatyalardan yapılmış bir taç, elindeyse bir kadeh punç var. Nereydeyse on iki yaşında gibi görünüyor.

Göl, lisenin arkasında kalıyor. Ben ilkokuldayken ördekleri beslemek ve çimlerin arasında dört yapraklı yonca aramak üzere annemle buraya gelirdik. Lise günlerimde ise göl bizim için sigara tütürüp sağdan soldan aşırığımız içkileri içtiğimiz, oğlanlarla öpüştüğümüz bir yere dönüşmüştü. Suyun üzerindeki küçük köprüdeki eski kameriye, ruh çağırma seansları için mükemmel bir ortam sağlıyordu ve yakınlardaki açık alanda bulunan eski püskü ahşap kule birilerinin gelip gelmediğini gözlemek için mükemmel bir konumdaydı. Bir kere o gıcırtılı, tekinsiz merdivenleri döne döne çıkmayı başardığınızda bütün göl, anayol ve ta liseye kadar her yer ayaklarınızın altına seriliyordu. Ayrıca müthiş bir saklanma yeri idi. Jacob ölmeden önce onunla kulenin tepesine çıkıp konuşarak, öpüşerek veya daha fazlasını yaparak saatlerimizi geçirirdik. Bir anlığına gözlerimi kapatıp o genç yüzünü hayalimde canlandırıyorum. Şimdi öylesine uzak ki.

Artık oraya gitmekten kaçınıyorum.

Sonny Gölü, her şeye burnunu sokan meraklı tipleri uzaklaştırmaya çalışan polislerle dolup taşıyordu. Yaz mevsiminde göl popüler bir vakit geçirme mekânıydı ve yaklaşık iki sene önce kent konseyi, parkın batısında bulunan eski, köhne oyun parkı ihtiyacı karşılamadığı için parkın kuzeyine şu modern, yumuşak kıvrımlı oyun parklarından birini inşa ettirmişti fakat hiçbir zaman Ben'i oraya götürmeyi düşünmedim; pazar günü oyun saatleri için haddinden fazla hatıra gömülüydü bu gölde.

Koşu kıyafetleri içindeki birkaç kişi bir araya toplanmış, yanlarından geçtiğim sırada kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Sonra onu gördüm. Dedektif Komiser Yardımcısı Felix McKinnon, ortağım. Midemde belli belirsiz bir karıncalanma oldu ve bir kez daha Felix'in bende yarattığı bu etkiye şaşırdım. Yolun hemen kenarına eğilip zemini fırçalayan bir adli birim uzmanıyla konuşmak üzere yere çömelmiş, kaşlarını çatmıştı. Biraz ilerisinde, sazlığın içinde beyaz bir muşamba göze çarpıyordu. Fotoğrafçımız Casey ise muşambanın solunda fotoğraf çekiyordu.

Rosalind Ryan'ın ölmüş olduğu gerçeğini kabullenmek için kendime kısa bir süre ayırdım. Birdenbire tamamen yetişkin bir bireye dönüşmüş olmanın farkındalığı ile sarsıldım. Yazlık okul üniformasının onun kadınsı hatlarını nasıl sardığını hâlâ hatırlıyorum. Benim üniformam ise dizlerimin altına kadar uzanıyordu; eteği belinden kıvrıp çengelli iğne ile tutturarak onunkine benzetmeye çalıştığımı da hatırlıyorum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Göle doğru yürürken boş bir yüz ifadesi takındım. Rosalind'in geçmiş görüntülerinin görüşümü bulanıklaştırmaması için zihnimi bloke etmeye çalışıyordum. Güneş, gökyüzündeki yegâne bulut kümesini delip geçmeyi başarmış, bütün ihtişamıyla ışıyordu. Hava keskindi.

Kuruydu. Çabuk hareket etmemiz gerekecekti. Onu buradan çıkarmalıydık.

“Hey,” dedim.

“Selam.” Felix kafasını kaldırmış, güneş yüzünden gözlerini kısarak gülümsüyordu. “İyi misin?”

Görüşüm beyaz lekelerle bulanıklaşmıştı. “Tabii.” Omuz silkip sorusunu savuşturdum. Beyaz muşambaya doğru işaret ettim, “Ne düşünüyorsun?”

“Söylemesi zor. Ceketinin cebindeki bozuk para çantasının içinde okul kütüphanesinin kartı vardı, kim olduğunu bu şekilde teşhis edebildik. Üzerinde, yine ceketinin cebindeki anahtarları dışında başka hiçbir şey yoktu. Henüz bir telefon veya çanta bulamadık.” Bileğinin üstüyle alnını sildi, şimdiden terlemişti, “Bu ne sıcak böyle!” Felix hâlâ Smithsonian’ı her Noel’de vuran bu acımasız sıcak hava dalgasına alışmaya çalışıyordu. “Adamın biri onu bulduğunda suyun içindeymiş ama Anna onun kendi kendine boğulduğunu düşünmüyor. Birisi onu boğmuş. Ayrıca kafasında berbat bir yara var. Görünürde bıçaklandığına veya silahla vurulduğuna dair bir iz yok. Daha fazlasını onu buradan taşıdıktan sonra öğreniriz elbette.” Ayakları üzerinde doğruldu. Kulaklarının üzerinde birkaç gri saç teli parlıyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerini kıstı. İstemsizce gözlerimi kaçırdım.

“Peki onu tanıyor muydun? Yani okuldan hatırlıyor musun?” diye sordu.

Başım la onayladım ve bakışlarımı göle doğru kaydurdım. İki ördek yan yana yüzüyordu, yüzlerindeki güzel lekeler sanki birer sahne maskesi gibiydi.

“Kolay unutulacak biri değildi.”

“Evet, o kadarını tahmin ettim. Peki arkadaş mıydınız?”

“Lisedeydik işte! O zamanlarda bir gün kavga edene kadar herkes herkesle arkadaşır. O yaşta işlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi kaşlarını kaldırınc a lafa girmeden atladım, “Felix, bu vaka bizim mi?”

Hâlâ meraklı gözlerle beni süzüyordu ama, “Sanırım öyle,” dedi. “İhbar geldiğinde Merkez’deydim ve Jonesy seni aramamı söyledi. Belki Matthews arıza çıkarmaya çalışır ama boş ver onu, sanırım bu iş bizim.”

Tanıdık bir hisle sarsıldım. Yeni bir vaka. Normalde zihnim bir makine gibi işlemeye başlayarak olasılıkları hesaplamaya başlamıştı bile. Fakat orada, suyun içinde yatan Rosalind Ryan’dı. Genellikle bu konularda asla tutukluk yapmayan zihnim bu defa bozuk bir bilgisayar gibi, Rosalind’in yüzünden oluşan bir imgede takılıp kalmıştı. Casey’nin fotoğraf makinesi arkamızda sabit bir ritim tutturmuştu ve ben kameranın sesinden bunalmıştım. Kasıtlı olarak birkaç kez derin derin soluduktan sonra, “İyi o zaman,” dedim. “Bu dosyada çalışmayı gerçekten istiyorum. Bak,” Nihayet Felix’in bakışlarına karşılık vermeyi başarabilmişim, “Onu okuldan tanırdım biraz ama bu kafaya takılacak bir şey değil. Ciddiyim.” Midemdeki kasılmaları görmezden gelmeye çalışıyordum. “Ee, kim bulmuş onu?”

“Şurada, Jimmy’nin yanındaki adam. O da Smithson Lisesine gitmiş ama sanırım yaşı senden büyük. Epey sarsılmış görünüyor. Karısı adamı almak için geliyor. İsimleri Marsh.”

Polis memurlarımızdan biri olan Jimmy’yle beraber parktaki banklardan birinde oturan, koşu kıyafetleri içerisindeki kaslı adama baktım. Galiba Philip Marsh’ın ağabeyiydi. Onunla daha önce konuştuğumuzu hiç sanmıyorum.

“Gidip onunla bir konuşacağım.”

“Tamam, çok uzatma ama. Buradan taşımadan önce kadına bir kez bakmamız gerek.”

Tanığımıza doğru ilerlerken bir yandan da ismini anımsamaya çalışıyordum. Spencer? Cooper? Öyle bir şeydi galiba. “Merhaba.”

Jimmy ve yanındaki adam kafalarını kaldırıp bana baktılar.

“Ben Dedektif Komiser Yardımcısı Gemma Woodstock.”

Jimmy kısa bir tebessümle beni selamladı. “Bu Connor Marsh. Sabah gölün etrafında turlarken genç kadının cesedini bulmuş.”

“Merhaba, Connor,” dedim.

“Dürüst olmak gerekirse yalnızca bir tur atmayı planlıyordum. Tek bir tur. Eskisi kadar zinde değilim artık.” Connor konuşurken bana bakmamıştı. Bakışları, ayaklarının dibindeki ince bir dal parçasında kilitlenmişti. Ayağıyla dalı hafifçe ileri geri dürtüyordu.

“Cesedi ilk kez gördüğün andan bahseder misin bana?” diye sordum.

Dal parçasını tekmeledi. “Tanrım, çok garipti. Nasıl anlatsam bilemiyorum?” Bakışlarını kaldırıp bana baktı ve gözleri bir anlığına karşısındakini tanımanın ışıltısı ile parladı. Ben de okulda işimi bitirip kütüphanenin arkasındaki spor salonuna gitmeye başladığımda onu orada ağırlık çalışırken gördüğümünden emindim. Gözlerini kısarak bakışlarını göle çevirdi. “Koşuyordum. Hemen şurada, şu dönemeçteydim.” Rosalind’in cesedinin bulunduğu yerden yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki, hafifçe kıvrılan parkuru işaret etti. “Kafam boştu. Yani, ne demek istediğimi anlayın işte; özellikle bir şeyler düşünmüyordum, yalnızca koşuyordum. Bir tur daha atmaktan vazgeçtim ve yavaşlamaya başladım. Sonra suda onu gördüm.” Derin derin nefes alıp vermeye başlamıştı. “İlk bakışta ne gördüğümü anlayamadım. Sazlığa takılmış çöp gibi bir şeyler sanmıştım. Kısa bir süre sonra gördüğüm şeyin ne olduğunu idrak ettim ve tamamen şoke oldum.” Alnına düşen saçlarını eliyle geriye attı. “Polislerden birinin, onun okulda öğretmen olduğunu söylediğini duydum.”

Hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim ve tarafsız yüz ifademi korumaya çalıştım.

“Hangi okul olduğunu biliyorum. Tıpkı bizim gibi o da o okuldan mezun. Oldukça güzel bir kızdı.” Connor bakışlarını bana çevirdi. “Herhalde seninle aynı dönemlerde okumuştur.”

Jimmy kafasını bana doğru çevirdi. Onu görmezden geldim.

“Connor, bu sabah başka bir şey dikkatini çekti mi? Etrafta dolaşan herhangi birisi? Hatırlayabileceğin herhangi bir şey bize çok yardımcı olabilir.”

Yeniden bakışlarını yere yöneltti. Kısa spor çorabının kapattığı bir dövmenin açıkta kalan üst kısmını fark ettim. Smit-hson Saints Futbol Kulübü amblemine benziyordu. “Kimseyi gördüğümü sanmıyorum. Buraya geldiğimde arabamı park ederken arabasının içinde oturup telefonla konuşan bir kadın görmüştüm galiba. Sadece onu hatırlıyorum.”

“Herhangi başka bir şey?” diye tekrarladım.

“Hayır, zannetmiyorum. Durun, biri daha var. Bir noktada galiba köpeğini gezdirmekte olan biriyle karşılaşmıştım. Bir adamla, sanırım. Yaşlıca birisiydi galiba. Üzgünüm, çok erken bir saatti ve ben de etrafa pek dikkat etmiyordum.”

“Sorun değil. Başka bir şey hatırlarsan bize haber ver.”

“Çiçeklerin bir anlamı var mıymış?”

“Çiçekler mi?”

Connor başıyla onayladı. “Evet, suyun içinde, kadının etrafında bir sürü çiçek vardı. Gül gibi gözüküyordu.”

Jimmy’yle bakiştık. Hafifçe omuzlarını silkti. “Şu aşamada herhangi bir tahminde bulunamayız. Elbette her detayı inceleyeceğiz.” Sesim gayet sakin çıkmıştı ama derimin altında kanım kaynamaya başlamıştı.

“Yakında gidebilir miyim? Eşim beni almaya gelecek ama çocuklar da yanında olacak, o yüzden onları otoparkta beklesem daha iyi olur diye düşünüyorum,” Olay yerine kısa bir bakış attı ve havanın sıcaklığına rağmen ürpererek titredi. “Burada değil.”

“Hiç sorun değil, dostum. Ben de seninle gelirim.”

Jimmy’nin sakinliği her zaman insana güven verirdi. Tam telefonda hayat sigortası veya buna benzer bir şeyler satabilecek türden bir adamdı.

“Hey Connor, bir şey daha,” dedim onlar ayaklanırken. “Cesede dokunmadın, değil mi?”

“Hayatta olmaz. Çok yakınına bile yaklaşmadım. Dürüst olmak gerekirse böyle şeylerde pek iyi değilimdir.”

“İyi olup ne yapacaksın ahab? Boş versene, böylesi çok daha iyi,” diyen Jimmy, Connor’ı olay yerinden uzaklaştırdı.

Topuklarımın üstünde sallanarak olay yerine bir kez daha göz gezdirdim. Neon koşu ayakkabıları ve siyah taytlarıyla bir grup genç kız kol kola girmiş, kül rengi yüzleriyle etrafa bakınıyordu. Büyük ihtimalle Smithson öğrencileriydiler. Bu düşünceyle yüzüm ekşidi. Birkaç anne, çocuklarını salıncakta dikkatlice sallar veya çocukların kaydıraktan kaymasına gönulsüzce yardımcı olurken bir yandan da meraklı gözlerle gölün bu tarafında olup biteni anlamaya çalışıyorlardı. Giderek yaklaşan bir helikopterin sesi duyuluyordu. Lanet muhabirler. İşimize devam etmemiz gerek.

Felix, yaklaştığımı görünce teknisyenlerin yanından ayrıldı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Adam temiz,” dedim. “Hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey bilmiyor. Gün içinde veya yarın Merkez’e çağırırız. İfadesini alıp karısına doğrulatarız ama pek faydalı olacağını sanmıyorum.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Felix. “Her neyse, hadi gidip Anna ile konuşup şu işi halledelim de kendi işimize bakalım.”

“Ben de tam öyle diyecektim.”

Kayaların üzerinden sazların başladığı yere doğru yürümeye başladık ve birbirimize bakıp kısaca gülümsedik. Yağmur suyu tahliye kanalının gölgeler içindeki hâli dikkatimi çekti ve birilerinin oradan bizi gizli gizli izliyor olabileceğini düşünmeden edemedim.

“Baksana,” dedim Felix’e, aklımdaki paranoyayı dağıtarak. “Şu çiçek muhabbeti de ne? Connor Marsh cesedin çiçeklerle çevrili olduğunu söyledi.”

“Evet ya,” dedi, duyabilmem için kafasını çevirerek. “Suyun içinde, kadının etrafında ve üzerinde her yerde uzun saplı güller vardı. Sikeyim, manyakça bir şey bu.”

Bir yandan Felix’i takip ederken, bir yandan da farklı şartlar altında Rosalind’in gül yapraklarıyla bezeli bir hâlde ne kadar muhteşem görünebileceğini bir anlığına hayal ettim. Aniden o kadar derin bir duygusallıkla sarsıldım ki, suya düşeceğim san-

dım. Bu gerçek olamaz. Derin nefesler eşliğinde dik durmaya çalışarak, gözlerimi Felix'in ensesinden ayırmadan yürümeye devam ettim.

Gri renkli su, botlarımın tabanındaki kahverengi çamuru nazikçe kucaklarken onu gördüm: Soluk ve ölgün bir ayak muşambanın altından sıyrılmış, suyun içinde hafifçe sallanıyordu. Yüzme derslerinde havuzun kenarından Rose'u seyrettiğim zamanları hatırladım. Zarif ayaklarını nazikçe yan yana getirir, yüzücü gözlüklerini gözlerine indirir ve suya dalmaya hazır bir şekilde hafifçe öne doğru eğilirdi.

"Hey, Gem!" Muşambanın diğer tarafında Anna'nın kafası belirdi.

"Selam, Anna," diyerek bir yandan elimi güneşe karşı siper ederken diğer yandan da kirli, plastik bir paketin üstüne basıp yengeç misali yan yan yürüyerek ona doğru yaklaştım.

Anna, su geçirmez tulumunun içinde dizlerine kadar suya gömülmüştü. Tıpkı bir astronot gibi görünüyordu. Ter içinde olduğunu görebiliyordum; yüzü kıpkırmızıydı ve perçemleri dağınık teller hâlinde alnına yapışmaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi, yeterince yaklaştığımızda. "Evet, çocuklar, ne yapacağımızı biliyorsunuz. Elimizde merhum bir kadın var. Yirmi sekiz yaşında. Smithson Lisesi kütüphane kartındaki kimlik bilgilerine göre doğum günü Noel'e denk geliyor. En az beş saat önce ölmüş fakat bu süre sekiz saate kadar çıkabilir, su nedeniyle kesin bir şey söylemek zor. Sonrasında daha net bir şey söyleyebilirim. Daha önce McKinnon'a da söylediğim gibi, bence suya temas etmeden önce ölmüş. Kafasının yan tarafında büyük bir yara var. Bana sorarsanız bir taşla veya sert köşeli başka bir şeyle başına şiddetli bir darbe indirilmiş, otopsi yaptığımızda netleşir. Silah hakkında ipucu verecek toprak ya da kum bulabiliriz. Boynunun etrafındaki izlere bakılırsa, boğazı da sıkılmış. Toksin testi de yapacağım elbette. Gönül meselesi olabilir diye düşünüyorum. Ya da rastgele bir saldırı, özellikle de cüzdanı ortada yoksa." Anna gözlerinin önüne düşen nemli saçlarını geriye attı. "Her hâlükârda bu iş hiç hoş değil. Görü-

nüşe göre cinsel saldırı da söz konusu olabilir; iç çamaşırları ortada yok ve kollarının üst kısmında ve kalçalarında morluklar var. Bu konuda da ancak onu Merkez'e götürdüğümüzde daha net konuşabilirim. Fakat intihar ve kaza olasılıklarını şimdiden eleyebiliriz. Bu bir cinayet."

Felix'e baktım. O da Rosalind'e bakıyordu. Belli ki derin düşüncelere dalmıştı bile.

Anna adli tıp ekibine Rose'un cesedini alabileceklerini işaret etti. Muhabirler olay yerine varmış, aç aslanlar gibi polislerin etrafında dört dönüyorlardı. Küçük kalabalığın arasından siyah bir mikrofonun ortaya çıktığını gördüm. Bir kamera lensinin ışığı parladı. Televizyona uygun, parlak saçlar savruldu.

Harika. Bugün ihtiyacım olan son şey, muhabirlerin atom karıncası Candy Fyfe'la karşılaşmaktır.

Anna ellerini beline dayadı. "Pekâlâ çocuklar, benim burada bir işim kalmadı. Gerekli çekimleri yaptık ve her şeyi bir güzel paketledik. Gerçi size yardımcı olabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Dikkatinizi çekerim; her yer kahrolası çöplerle dolu. Su da hiçbir zaman işimizi kolaylaştırmıyor."

"Evet, herkes kuru bir günde, geniş bir spor sahasının orta yerinde öldürülse ne kadar iyi olurdu," dedi Roger, neşeyle. Roger, adli tıp ekibi içerisindeki en eski çalışanlardan biriydi. Neredeyse kırk senedir Smithson polisiyle birlikte çalışıyordu ve içinde bulunduğu durum ne olursa olsun, her zaman bir şekilde neşesini koruyabiliyordu. Sık sık, onun evine gittiğini ve eşine o günkü işlerini büyük bir keyifle anlattığını hayal ederdim: "Evet, birileri kızı boğmuş sanırım. Görünüşe göre soğukkanlı bir cinayet işlenmiş işte, bilirsin. Hayatım, tuzu uzatabilir misin lütfen?"

Roger ve diğer adli tıp elemanımız Fred, üzerindeki muşambayı kaldırdıktan sonra sedyeyi Rose'un altına sol tarafından dikkatlice yerleştirdiler. Tam tepemizde alçaktan uçan bir helikopter vardı; Rose'un sağ tarafına geçerek helikopterdekilerin görüş açısını kapatmaya çalıştım. Rose beyaz yüzeye doğru çekildi. Yüzü tam da hatırladığım gibiydi. Bir Disney

prensesi kadar güzeldi: Kusursuz yüzü sabırla bir prensin nazik öpücüğünü bekliyordu. Birkaç sene önce onun Smithson'a geri dönüp orada öğretmen olduğunu duyduğumda hayal kırıklığına uğramıştım. Onun için çok daha iyisini hayal ederdim. Saçları sedyenin kenarından aşağı sarkıyordu. Fred, Rose'un saçlarını toplayıp yüzünün yanına doğru, omuzları ve kolları boyunca serilmesini sağladı; Rose'a uyuyan bir çocukmuş gibi bakıyordu. Fred'in eşinin yalnızca birkaç ay önce ilk çocuklarını doğurduğunu anımsayınca Fred'in aklından neler geçtiğini merak ettim.

Rosalind'in tırnaklarında parlak mavi bir oje vardı ve parmaklarında gümüş yüzükler takılıydı. Kaşları ve kirpikleri beyaz teninin üzerinde koyu duruyordu. Yatak odamda o kaşların aynısını yapmaya çalıştığım zamanları hatırlıyorum. Ondan çok daha koyu tenli olsam da kaşlarım hiçbir zaman onunkiler gibi görünmedi.

Fred ve Roger, ceset torbasının fermuarını kapatıyorlardı. Rose'un boynundaki izler neredeyse siyahtı. Koyu, çikolata renkli gözleri yakıcı güneşe meydan okurcasına gökyüzüne sabitlenmişti. Sertçe çekilen bir fermuar ve işte, artık gitmişti.

"Evet, pekâlâ, eminim daha sonra görüşürüz." Anna bir yandan otoparka doğru yürümeye, bir yandan da telefonunu kontrol etmeye başlamıştı bile.

Saha ekibine araştırmaya başlamalarını söyledik.

"Gölün etrafındaki alandan başlayın," dedim, saha liderimiz olan Charlie'ye. "Daha sonra oyun parkına ve sazlık araziye bakın. Bir de şu insanlardan kurtulun artık. Kâbus gibi üzerimize çöktüler."

Üniformalı birkaç polis, polis şeridinin hemen arkasında bir şeyler görebilmek umuduyla bekleyen insanları dağılmaları yönünde uyardı. Genç bir çocuk, gayet sıradan bir şeymiş gibi telefonunu havaya kaldırıp Rosalind'in cansız bedeni ambulansa koyulurken şipşak fotoğrafını çekip şehir merkezine doğru koşturmaya başladı.

Olayı ele almakta şimdiden gecikiyorduk.

Tekrar göle doğru döndüm. Su, ser verip sır vermiyordu.

Bütün işlem tamamlandıktan sonra arabama atlayıp polis merkezine doğru yola koyulduk. Felix sesli mesajlarını dinliyordu. Uzanıp nazikçe, desteklercesine elimi sıktığında bütün tüylerim diken diken oldu. Kulaklarımın uğultusunu bastırmak için elimi çekip radyoyu açtım. Karnımdaki ağrı, kemerimin baskı yaptığı noktaya doğru ilerleyip oraya yerleşmişti. Biraz olsun yatıştırabilmek için duruşumu dikleştirip ağırlığımı dengelemeye çabaladım. Kanamamın şiddeti hakkında bir şey söyleyebilecek durumda değildim ve umutsuzca, Merkez'deki tualete bir an evvel ulaşmak istiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Kırmızı trafik ışığını son anda gördüm ve aniden frene asıldım. Felix bana bir bakış fırlattı ama gözlerimi yoldan ayırmadım. *Rosalind Ryan öldü. Rosalind Ryan öldü*, düşüncesi tekrar tekrar aklımdan geçiyordu. Ve sonra, içten içe bir gün böyle bir şey olacağını daima bildiğimi düşündüm.

BÖLÜM ÜÇ

Cumartesi, 12 Aralık, 11:36

“Bu dosyada çalışmak istediğine emin misin, Woodstock?” diye sordu Jonesy. Bıyıklarında kahve kalıntıları vardı. Pantolon kemerinin üzerinden sarkan göbeğini kaşıyıp duruyordu. “McKinnon bana ölen kızı tanıdığını söylüyor.”

Polis merkezinin ana salonundaki küçük ofislerden birinde dikiliyorduk. Başmüfettişimiz Ken Jones, belli ki Rosalind cinayetinin kendi varlığını hak ettiğine karar vermişti. Onu en son ne zaman bir hafta sonunda burada gördüğümü hatırlamıyorum bile.

Rosalind’in okul bahçesindeki yüzünü gösteren hatıralar zihnimde canlanıyor. Okulun soyunma odasında onun pürüzsüz teninin küçük bir kısmını gördüğümde, onu izlediğimi bildiğini gösteren pırıl pırıl gözlerle bakmıştı bana. Yıllar sonra onu tekrar gördüğümde arabamı yavaşlatmış, ellerinde ağır paketlerle kaldırımdan yürürken uzun eteğinin bacaklarında dans edişini seyre dalmıştım. Lise yıllığımdaki grenli fotoğrafı, parmaklarımın dokunuşundan solmuştu.

Ona dik dik bakarken sınıfta bana dönüp gözlerini dikmesi, bakışlarımı kaçırmam için bana meydan okuması.

Yüzünün her bir santimini ezbere biliyorum.

Düşüncelerden sıyrılıp boğazımı temizledim. “Evet efen-

dim. Onu biraz tanırdım ama bu bir sorun değil. Ciddiyim. Arkadaş değildik ve okuldan sonra onu neredeyse hiç görmedim. Yani çok uzun zaman öncesinden kalma bir tanışıklıktan başka bir şey yok ortada.”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Jonesy’ye yalan söylemekten nefret ediyordum ama bunu başka türlü nasıl açıklayabilirdim ki? Ona Rosalind’i anlatabilmem mümkün değildi.

“Pekâlâ, buna sevindim. Çünkü varınızı yoğunuzu bu işe adamanızı istiyorum. Sen ve McKinnon. İşinizi sıkı tutun. Bu iş büyüyecek.” Kahvesini höpürdeterek koca bir yudum aldı. “Bugün ne yapmanız gerekiyorsa yapın, ailesini araştırın. Sonra gidip biraz uyuyun ki yarın işleri yürütebilesiniz.”

“Evet efendim, elbette.”

“Geçen haftadan sonra bu işi istediğine emin misin?”

“Evet, efendim.”

“Güzel. O iş gerçekten berbattı.”

Çantamı düzelttim, askısı omzumu deliyordu. Geçtiğimiz pazar akşamına, banyo kapısını açıp yerde yatan çaresiz, dayak yemiş kadını bulduğumuz akşama gitti aklım. Bir geceyi daha eski erkek arkadaşının vahşetinden korkarak geçirmektense henüz küçük bir bebek olan oğlunu banyoda boğduktan sonra sıkı sıkı sarıldığı minik yavrusu kucağındayken kendi bileklerini keserek intihar etmeyi tercih edecek kadar çaresiz bir kadın... “Bugünlerde zaten her iş epey berbat, değil mi?”

“Bazen insan gerçekten de öyle hissediyor. Eh, her neyse, artık şu işe koyulalım bakalım.” Jonesy pat pat sırtıma vururken telefonu çaldı. “Öf, şu lanet tamirci. Ana salondaki klima bozulmuş da yine,” dedikten sonra güç bela cebine uzanıp telefonunu çıkarmaya çalışırken yanımdan uzaklaştı. Bağıra çağıra emir vermeye başladığında *Pembe Panter* melodisi aniden kesildi.

Su sebilinin yan tarafında, duvarda asılı duran büyük tabloya takıldı gözüm: Yemyeşil tepelerin zirvesinde, gri-mavi tonlarında, bulanık bir gökyüzü. Ceset torbasının içindeki Ro-

salind'i düşünmeye başladım yeniden. İç organlarım sanki bir mengeneye kısıtılmış gibi sıkışıp büzüşmeye başladı. Ayağımı yere vururken Felix'in elini çabuk tutmasını diledim. Şu sıralarda düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyordum.

Elinde iki kahveyle Felix köşede belirdi. Beni görünce gülümsedi. "Al bakalım, muhtemelen ihtiyacın vardır."

"Teşekkürler." Her ne kadar kahve içme düşüncesi bile mi-demi altüst etse de Felix'in uzattığı kahveyi aldım.

"Biraz önce Charlie'yle konuştum. Rosalind'in arabasını yukarıdaki otoparkta bulmuşlar. Okul ile gölün arasındaki otoparkta."

"Charlie seni mi aradı?"

"Evet, biraz önce."

"Karıyla konuştuğunu sanıyordum."

Felix delici bir bakış fırlattı. "Evet, konuştum Gem. Sonra da Charlie aradı. Arama kaydımı da görmek ister misin?" "Kayıt" sözcüğü aksanı nedeniyle tatlı bir şekilde tınlamıştı ve bir an onu öpmek istedim.

"Saçmalama."

"Görünüşe göre arabası birincil olay yeri değil. Anna bir kez daha kontrol etmek için otoparka gitti ama araba kilitliymiş ve normal gözükiyormuş. Eğer istersen araba çekilmeden önce gidip bir göz atabiliriz."

"Tamam, olur."

"Pekâlâ, madem arabası gölün üst tarafındaki otoparkta bulundu, belki de dün geceyi gölde geçirmek gibi bir planı vardı?" diye akıl yürüttü Felix.

Bunun üzerine biraz düşündüm. "Hatırladığım kadarıyla okuldaki otopark küçük. O yüzden öğretmenler genellikle arabalarını göldeki otoparklara bırakırlar; gölden okul zaten beş dakika yürüyüş mesafesinde. Yani sadece dün değil, her zaman oraya park ediyor olabilir."

"Belki de senin zamanından beri okul otoparkı değişmiştir," dedi Felix.

"Zannetmiyorum. Birkaç kez arabayla oradan geçtim ve

hemen hemen her şey aynı görünüyordu.” Hızlı konuştuğumu fark ettim. Nefes almak için duraksadım.

Felix dostane bir şekilde omuzlarımı kavradı ama sonra gözlerini gözlerime dikti. “Sen gerçekten iyi misin, Gem? Birlikte okula gittiğin birini bu hâlde görmek eminim çok gariptir.”

“Cidden, iyiyim. Yalnızca biraz şaşırdım sanırım, hepsi bu.”

“Pekâlâ, siz ikiniz!” Jonesy telefonu kapatmıştı. “Haydi artık, işe koyulalım. Matthews ve Kingston’ı da alın. Ne olur ne olmaz, ikisini de bu soruşturmada istiyorum.”

Gözlerimi devirdim ama Felix çoktan diğerlerini almak üzere harekete geçmişti bile. Gerry Matthews ve Mac Kingston kırklı yaşların sonlarındaki iki dedektif komiser yardımcısıydı, ancak yaşlarına bağlı üstünlüklerini sanki bir rütbe gibi üzerlerinde taşırlardı. Beni pek sallamazlar ve bu konudaki hislerimiz tamamen karşılıklı.

Beşimiz birden Jonesy’nin dağınık ofisine toplandıktan sonra elimizdeki bilgileri gözden geçirmeye başladık.

“Maktul yirmi sekiz yaşında, kadın. Tam ismi Rosalind Elizabeth Ryan. Smithson lisesinde öğretmen. Görünüşe göre anayolun kenarındaki küçük bir evde tek başına yaşıyormuş. Cesedi bu sabah Sonny Gölü’nde bulundu; saat yedi otuz civarında. Saldırıya uğramış ve boğazı sıkılmış; cinsel saldırı da an itibarıyla ihtimaller dâhilinde.” Felix tüm bunları sanki bir reklam metniymiş gibi aktarmıştı ve neredeyse Rose’u hiç tanımadığımı, cansız bedeninin suyun içinde süzülüşünün gözlerimde canlanmadığını varsayabilirdim.

“Peki, onu bulan kim?” diye sordu Jonesy. “Koşuya çıkmış biri demiştin, değil mi Woodstock? Onu aradan çıkardık mı?”

“Evet, efendim. Bence adam temiz. Maktulü uzaktan tanıyormuş ama burada büyüdüğü ve Smithson’da öğretmen olduğu için belli ki bunu başkalarından da sık sık duyacağız.” Sesim tuhaf çıkıyordu, sanki yan odadan konuşuyormuşum gibi.

“Pekâlâ, resmî ifadesini alın ve bu defteri kapatalım. Başka? Ölüm saati?”

“Anna dün gece geç veya bu sabahın erken saatlerinde öldürüldüğünü düşünüyor,” diye açıkladım.

“Gölde ne yapıyor olabileceğine dair herhangi bir fikrimiz var mı?”

Matthews boğazını temizledi. “Dün akşam okulda büyük bir müsamere varmış. Tiyatro oyunu gibi bir şey herhalde. Karım oradaydı. Biraz önce onunla konuştum. Oyunun sonunda kurbanımız sahneye çıkıp çiçekleri kabul etmiş ve bir teşekkür konuşması yapmış. Görünüşe göre oyun gayet başarılıymış.”

Okulun son senesinde Rose’un sahneye çıkışını hatırlıyorum da, Medea karakteriyle büyüleyiciydi. Bütün kederi ve öfkesiyle yakardığı esnada vahşi gözleri sanki bütün seyirciyi delip geçen hançerler gibiydi.

“Her zaman oyunculuğa meraklıydı,” dedim.

“Woodstock ile okuldan tanışıyorlarmış,” diye açıkladı Jonesy diğerlerine.

Göz teması kurmaktan kaçındım.

“Her neyse,” diye devam etti Jonesy, “Demek ki ikincil suç mahallimiz okul. Görünüşe göre dün gece evine gidememiş. Okulu kapatın ve araştırmaya başlayın. Evine de bir göz atın.”

“Okulun çevresini kapatmaları için bir ekibi yönlendirdim bile,” dedim, Kingston’ın Matthews’a attığı bakışı görmezden gelerek.

“Güzel,” dedi Jonesy. “Adli tıp kendi işini hallettikten sonra sen ve McKinnon derhal işe koyulun. Kimi sorgulamanız gerekiyorsa sorgulayın. Ailesiyle kim görüşecek?”

“Ben rahatlıkla...”

“Hayır.” Jonesy, Matthews’un teklifini savuşturdu. “Aile McKinnon ve Woodstock’ta olacak.” Gözlerini benimkilere dikti. “Babası kodaman bir adammış, o yüzden dikkatli olun. Belediye Başkanı Gordon’la da arası iyiymiş. Resmî kimlik tespitinin mümkün olabildiğince çabuk yapılmasını istiyorum. İnsanlar konuşmaya başladı bile, o yüzden kimlik tespitinin bugün halletmeliyiz. Otopsi işi yarın; Anna’nın haberi var zaten. Tüm bunlar hallolduktan sonra dün gece okulda neler ol-

duğunu doğru düzgün öğrenmenizi istiyorum. Kim, ne, nerede, her zamanki sorular. Muhabirler şimdiden telefonlarımızı kilitledi. Dostun Şeker Kız Candy'nin beni hâlâ aramadığına inanamıyorum, Woodstock. Gerçi eli kulağındadır herhalde.”

“O benim dostum değil, efendim.”

“Sana onun ne olduğunu söyleyeyim; o tam bir baş belası. Bununla beraber o ve sürüsündeki diğer sırtlanlar bu vakaya balıklama atlayacaklardır. Harika bir hikâye ve tam da Noel'e denk geldi. Boktan, iğrenç bir kâbus bu!” Seyrek saçlarını geriye attı ve gözlerini ovaladı. Yeniden gözlerini açtığında bizim hâlâ orada olduğumuza şaşırmış gibi görünüyordu. Kısa bir sessizliğin ardından kükredi: “Yürüyün haydi! Herkes işinin başına!”

Hemen oradan tüydük.

Polis olduktan sonra hayatım nihayet bir düzene oturmuştu. Bocalama ile geçen, akıntıya kapılıp sürüklenmenin eşiğindeki yılların ardından emniyet güçleri beni kıyıya çekmişti. Artık başım dik yürüyordum. Babam, üniformanın beni güçlü gösterdiğini söylerdi. Sanıyorum üniformayı giymeye başladığım günden sonra yürürken yere bakma alışkanlığımdan kurtuldum. Başlangıçta çömezdim elbette; trafik kazaları, basit hırsızlık, kayıp eşya ihbarları, kırık camlar gibi olaylarla ilgileniyordum. Zamanla işler ciddileşti; bilinen suçluları takip etmek, iz sürmek, suçlu zihinlerinin içine girip bir sonraki adımlarını tahmin etmek veya bir sonraki eylemlerinin önüne geçmek için çalışmaya başladım. Büyük şehirlerden buraya gelip bizimle çalışan yeni mezun olur. Genç polislerin taşrada zorunlu hizmet süresi doldurmaları gerekiyor ama bu zorunluluk karşılıklı değil. Eğitimimi tamamladıktan sonra şehirde birkaç hafta bile geçirmedim. Kısacası tüm hayatım ve bilgim, Smithson ve çevresinden ibaret.

Sydney'den arabayla dört saatlik bir mesafedeki Smithson,

yazın cehennem sıcaklarıyla kavrulup kış aylarında dondurucu bir soğukla insanın sınırlarını zorluyor ama suçun mevsimsel olmadığını kısa sürede anladım. Sağlıklı ve doğal havası bir yana, taşrada bulunmak beraberinde can sıkıntısını, içkiyi ve şiddeti getiriyor. Londra sokaklarından çıkmış olan Felix, polislin burada da tamamen aynı işi yaptığını, yalnızca ölçeğin farklı olduğunu söyler hep. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum; galiba benim bir şeyler kaçırdığımı düşünmemi istemediği için böyle söylüyor. Fakat her ne olursa olsun herkesin bu işte iyi olduğum konusunda hemfikir olduğunu biliyorum. Bu iş bana yakışıyor.

En başından itibaren, avlamayı sevmiştim. Çözülmesi gereken, sonu gelmeyen bilmeceleri. Geri kalan her şeyi kendini kapatıp tek bir konuya odaklanmayı. Bu meslek bencillığe yatkın. Dar görüşlü insanların kuru gürültüsüyle geçen yıllardan sonra, kendini bir işe bütün benliğiyle adanmayı, insanlarla konuşmamak için geçerli bir bahanen olmasını, gizemli hâlimi haklı çıkarmamı sağlayabilecek bir dayanak noktasına sahip olmayı oldukça rahatlatıcı bulmuştum.

Tabii Smithson'da bir kadın polis olmanın da kendine göre zorlukları var ama bir şekilde bu zorluklardan keyif almasını bildim. Zorluklar, sırtımı yaslayacağım gerçek ve sağlam bir dayanak oldu. Üstesinden gelebileceğim zorlu ve gerçek, nefes alan problemlerim vardı artık; kederle yoğrulmuş bir hiçliğin ortasındaki hâlimi düşününce ne kadar müthiş bir tezat! Attığım her adımda beni takip eden hor gören bakışlar ve küçültücü yorumlar ise yürüdüğüm yolda daha kararlı, daha güçlü olmamı sağladı.

Başından beri Jonesy'nin bana karşı zaafı vardı. Testosteron kokulu soyunma odaları arasında rahatsızlık duymadan dolaşabilen bir kadın fikrinin çekiciliği, benim çirkin bir trafik kazasını, iğrenç bir intihar vakasını ya da vahşi bir şiddet olayını sakın, ne yaptığını bilen bir tavırla karşılamama yönelik bir çekime dönüşmüştü. Kadınlığım nedeniyle tipik sayılabile-

cek görevler vermekten kaçınma konusunda oldukça hassastı. Örneğin benim yumuşak dokunuşuma daha çok ihtiyaç duyabileceklerini düşünmek yerine, kötü haberi aile bireylerine iletmeleri için genellikle diğer polisleri gönderirdi. Göreve başlamamdan birkaç ay sonra, telefonda birileriyle benim hakkımda konuştuğunu ve “kaya gibi sağlam” olduğumu söylediğini işitmiştim. Sahip olamadığım baba figürü gibi değildi ve etrafıma ördüğüm duvarı aşmaya kalkışmadı ama Jonesy sayesinde fazladan bir amca kazanmıştım ve bundan hiç şikâyetçi değildim. Merkez’deki çocuklar resmen bir grup *vahşiydi* ve onun desteği, işleri benim için daha da zorlaştıracak şekilde açıktan açığa bir destek değildi. Daha ziyade gizli ve güçlü bir müttefik gibiydi ve ben de her ne kadar zaman zaman homurdanmasına neden olsam da her zaman benimle gurur duymasını isterdim.

Gururun önemli bir şey olduğunu sandığım günler artık çok geride kalmıştı; babamla benim etrafımızı saran keder ağları normal bir baba kız ilişkisi yaşamamızı imkânsız kılmıştı. Bütün odağımız hayatta kalmaktı. Babam hiçbir zaman babalıktan keyif alacak kadar gevşeyemedi, tedirgince mutlu olduğumuz anlar vardı ama genellikle babam yaklaşan tehlikeye karşı arkasını kollamakla meşgul oluyordu. On üç yaşımdan beri yalnızca babamla yaşayan bir çocuk olarak başlangıçta bu kadar çok insanın, özellikle de bu kadar erkeğin arasında olmayı bunaltıcı bulmuştum. Kokuları bütün polis merkezine sinmişti ve sürekli aç olmaları sinirimi bozuyordu. Yaptıkları espriler kaba ve zalimceydi. Yine de geri adım atmadım. Çoğu zaman hüsrانımı ve zaman zaman da korkularımı içime attım. Sadece bir kadın değil, aynı zamanda genç, hevesli ve zeki-ydim; tehlikeli bir kombinasyon.

Görevdeki ilk yılımı birinci ayında, polis kuvvetleri arasında bir kadının kesinlikle yeri olmadığını düşünen eski kafalı, yaşlı moruğun teki olan Keith Blight’la beraber, yerel tamirhanelerde gerçekleşen bir hırsızlık olayıyla ilgilenmem gerekmişti. Ona göre duygusallığımı ve el çantamı alıp en yakın

güzellik salonuna gitmeli ve bu işi erkeklere bırakmalıydım. Tamirci, yüzü sivilce kaplı ve ortalama her altmış saniyede bir yere tüküren sırt çantalı bir gezgin olan cılız hırsız etkisiz hâle getirmeyi başarmıştı. Olay yerine varıp belimdeki kelepçeleri çıkardığımda gelincik suratlı hırsız pişmiş kelle gibi sırtıtmaya başlamıştı ve ardından sessiz bir ittifak içinde bakışlarını Bli-gh't'a çevirmişti zira o da epey eğleniyor görünüyordu. İkisi de benim bir çeşit şaka olduğumu düşünmüşlerdi. Polis kılığında bir çocuk, üstelik de bir kız çocuğu. Vereceğim herhangi bir cevabın ya da göstereceğim en ufak bir tepkinin kadın duygu-sallığı ile bağdaştırılarak onların eline bir koz daha vermekten başka bir işe yaramayacağını bildiğim için hiçbir şey söyleme-miştim. Hırsızın yağlı saçlarından bastırarak polis aracının içi-ne fırlatırken sinirden yüzümün alev alev yandığını hatırlıyo-rum. Bütün bedenim öfkeyle dolup taşmıştı, adeta bir volkan gibi çığlıklar atarak patlayacak gibi hissetmiştim.

Bundan birkaç ay sonra Robbie vakası gerçekleşti ve bu her şeyi değiştirdi.

BÖLÜM DÖRT

Cumartesi, 12 Aralık, 13:46

Smithson genel olarak epey yeşil bir bölgedir ve George Ryan'ın evi, şehrin bitki örtüsünün kesinlikle en yoğun olduğu bölgedeydi. Smithson'da her zaman geri kalanımızın kendi yerini bilmesini sağlayan bir zenginler bölgesi olmuştur; Carling gelip dev tesisini inşa ettikten sonra bile bu değişmedi. Eskiden perakendeciler, bir avuç banka müdürü ve önemli aile çiftliklerinin artık emekliye ayrılmış eski sahipleri Sonny Gölü'nün karşı tarafında, kasabanın sınırına yakın noktadaki tepelerde yaşarlardı. Şimdiyse Carling'in üst düzey yöneticileri hem evde hem de ofiste bu zenginlere komşu olmuşlardı.

"Güzel mekân." Felix arabanın ön camından Rosalind'in evine bakabilmek için biraz eğildi.

"Aynen."

"Eminim zamanında burası bütün partilerin merkeziydi?"

"Ne yazık ki hayır. Rosalind içine kapanık bir insandı. Yani, bir nevi," Açıklamaya çabalıyordum. "Popüler bir kızdı, evet ama mahremiyetine de hep dikkat ederdi. Onun evinden içeriye adım atmış biri gerçekten var mıdır, bilemiyorum."

"Neden olmasın ki?"

"Emin değilim. Sıra dışı biriydi."

"Eh, umarım o zamandan beri çözmesi biraz daha kolay biri hâline gelmiştir."

“Aynen,” diye tekrarladım ancak bundan şüpheliydim.

Ben de eve göz gezdirmeye başladım. Yatak odasının üst katta, soldaki oda olduğunu biliyordum; yolun karşısından evi seyrederken bazen camda silueti belirirdi.

Silkelenip günümüze döndüm ve cep telefonumu sessize aldım.

“Haydi bakalım,” dedi Felix, “Şu işi halledelim mi artık, ne dersin?”

Arabadan inip kapıları sertçe kapatarak eve doğru yürümeye başladık. George Ryan’ın birilerinin geldiğini duyup duyamayacağını umursamıyordum, nasıl olsa hiçbir şey az sonra yaşayacağı şokun etkisini azaltamazdı. Tabii zaten bilmiyorsa diye düşündüm, keyifsizce.

Aileye ve arkadaşlara sevdikleri bir insanın hayatını kaybettiğini söylemek hiçbir zaman kolay değildir. Genellikle en kötüsü ebeveynlerdir, kederleri öylesine saf ve kontrolsüz olur ki... Hemen kurbanın çocukluk zamanları akıllarına gelir ve o andan sonra evlatları onlar için birkaç gün önceki yetişkin birey olmaktan çıkıp yıllar öncesindeki o sevimli ufaklık hâline geri döner. Perişan anne, çocuğunu ilk kez kucağına aldığı anı yeniden yaşar ve bu olay altmış sene önce gerçekleşmiş olsa bile yine de istemsizce kollarını boş bir beşik gibi tutar. Diğer taraftan kurbanın çocukları ise besin zincirindeki yeni pozisyonlarını ve bunun getirdiği yeni sorumlulukları görerek genellikle cesur ve metin dururlar. Üstelik yetişkinlere özgü, dikkat dağıtıcı işlerle; yasal işlemler, cenaze düzenlemeleri, haber verilecek akrabalarla uğraşırlar. Kardeşler de darmadağın olurlar elbette ama kimi zaman garip bir şekilde rekabetçi bir bakış açısıyla kendilerini kardeşlerinin yerine koyar, farazi ölümlerinin getireceği keder ve hüznün seviyesinin ne düzeyde olabileceğini kestirmeye çalışırlar. Kardeşler arasındaki çekişme, ölümden bile son bulmaz.

Aileye bir cinayeti bildirmek daha da zordur çünkü bu cinayet vakasını çözüp katili yakalamak için berrak bir zihne ve geniş bir bakış açısına ihtiyacımız var. Mutsuz bakışların arka-

sını görme yetisine sahip olmalıyız. Titreyen ellerin, ifadesiz ve solgun yüzlerin yansıttığı derin kederin ötesine bakmalıyız. Çünkü katiller de insandır ve birçok vakada kurban için yaşadıkları üzüntü ve ızdırap, faili kendileri olsa dahi oldukça gerçek ve içtendir.

George Ryan, Rosalind'in birinci derece akrabası olarak görünüyordu. Ayrıca üç ağabeyi olduğuna eminim.

"Yalnızca bir tanesini hatırlıyorum," dedim Felix'e, kapıya doğru yaklaşırken. Garaj yolunun kenarında bulut gibi akas-yalar sıralıydı ve çiçekler, üzerlerine vuran güneşle sapsarı parlıyordu. "Biraz ukala bir tipti. Sanırım diğerleri bizden birkaç yaş büyüklerdi."

"Anneleri yok mu?" diye sordu Felix.

"Bilmiyorum, bildiğim kadarıyla yok galiba."

Tam zili çalacakken ön kapı ardına kadar açıldı.

"Buyurun?" Kısa boylu, sinekkaydı tıraşlı, saçları dikkatle taranmış, cildinin pek güneş görmediği belli olan bir adam önümüzde dikiliyordu. Kapıyı açınca arkasından hafif bir cereyan olmuş, bize doğru hafifçe esiyordu. Adamın küçük gözleri bir bana, bir Felix'e kayıyordu.

"Merhaba. Çat kapı geldiğimiz için üzgünüz ama George Ryan ile görüşmemiz gerekiyor."

Adam başını yukarı aşağı salladı. "Ah, yataktan daha yeni kalktı, kendini pek iyi hissetmiyor."

"Üzgünüm ama yine de onunla görüşmemiz gerek. Ben Dedektif Komiser Yardımcısı Woodstock, bu da Dedektif Komiser Yardımcısı McKinnon."

Adamın bakışları anladığını belirtircesine yumuşadı. "O hâlde içeri geçseniz iyi olur. Benim adım Marcus. George'un oğluyum." Yana çekilip bizi içeri davet etti. Sol tarafımızda vernikli ahşap merdivenler vardı. Sağımızda ise epey ağır görünen bir yağlı tablonun sergilendiği, yüksek tavanlı bir koridor vardı.

"Bay Ryan hasta mı?" diye sordu Felix, içeri doğru Marcus'u takip ederken.

“Dün ameliyat oldu,” diye açıkladı Marcus. “Fakat hızla toparlanıyor.”

Bir anlığına Felix’le bakıştık. İyileşme sürecine ani bir darbe savurmak üzereydik.

“Bu taraftan, lütfen,” dedi Marcus. “Herkes burada. Kardeşlerim de geldiler.”

Bizi evin arka tarafındaki geniş, açık bir odaya yönlendirdi.

Üç adam, odanın sağ tarafındaki duvara dayanmış, krem renkli devasa bir kanepede oturuyorlardı. Gözleri, hayatımda gördüğüm en büyük televizyonlardan bir tanesinin yüksek çözünürlüklü ekranına kilitlenmiş hâlde, sesi kapalı gösterilen kriket maçına kilitlenmişti. Tavan doğrudan tepelerinde yükseliyor, iki yanındaki pencerelerden gelen güneş ışığı ayaklarına düşüyordu. Şömine rafının üzeri fotoğraflarla doluydu. Rafın bir ucunda, büyükçe bir çerçevenin içinde kuzgun renkli saçlı, ıslıl ıslıl parlayan mavi gözlü bir kadın vardı. Mutfaktan, televizyondaki kriket maçını anlatan bir radyonun sesi belli belirsiz işitiliyordu.

Dışarıda, parlak güneş ışığını yansıtarak insanın gözünü alan bir havuz vardı.

“Merhaba,” dedim. “Ben Dedektif Komiser Yardımcısı Woodstock, bu da Dedektif Komiser Yardımcısı McKinnon.”

Altı göz boş boş bana bakıyordu.

Arkamdan gelen Marcus, “Lütfen oturun,” diyerek sandalyeleri gösterdi. “Bu babam, George Ryan. Bunlar da kardeşlerim, Bryce ve Timothy.”

Bryce ve Timothy beni tanıdılsa bile bunu belli etmediler. George Ryan’ın elindeki kupadan buhar yükseliyordu. İçlerindeki en iri olan oydu; geniş omuzlu ve kiloluydu fakat kilosu ona yakışıyordu. Çok solgun gözüküyordu. Dizlerinin üzerine koyduğu kupayı sabit tutmaya çalışan elleri titriyordu. Genç oğulları iki yanına yerleşmişlerdi. Marcus’un 20. yüzyılın başlarından fırlamış gibi duran görünüşüne karşın Timothy ve Bryce modern Avustralya erkeğinin birebir örnekleriydiler. İkisinin de teni fazlasıyla bronzdu ve gevşek yakalı tişörtlerle

sörf malzemeleri satan markaların şortlarını giyiyorlardı. Sarmaşık gibi uzayan saçlarıysa neredeyse kaslı bacaklarına kadar geliyordu. Masmavi gözlerinin altından parıldayan bembeyaz dişleri de görüntüyü tamamlıyordu.

George Ryan'la konuşmadan önce her birine tek tek baktım. "Ne yazık ki size oldukça kötü bir haberimiz var." Yeniden konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alıp gözlerimi bir anlığına kapadım. "Kızınız Rosalind bu sabah ölü bulundu. Öldürüldüğüne inanıyoruz."

Radyoda, bir top ve bir sopa çarpıştı ve silah patlamış gibi bir ses çıktı. İzleyicilerden uğultular ve nidalar yükselirken ben de bütün dikkatimle kötü haberin yarattığı şok dalgasının Ryan'ın suratında patlamasını izliyordum.

Marcus çaresizce önce babasına, sonra kardeşlerine ve ardından bana döndü. "Ne?"

George Ryan, acı çektiği belli bir şekilde, oturduğu yerde doğruldu. "Rosalind öldü mü?"

Timothy ve Bryce tamamen afallamış bir hâlde boş boş önlerine bakıyorlardı.

"Evet. Çok üzgünüm."

Marcus mutfğa koşup radyoyu kapattı. Evin içine ölüm sessizliği hâkimdi artık. Bu sessizliği bozup bir şeyler söylemek zorunda hissettim. "Rosalind'in dün gece geç saatlerde veya sabaha karşı öldüğünü tahmin ediyoruz. Okuldaki gösteriden sonra."

"Nasıl ölmüş?" George Ryan'ın kalın sesi görkemliydi. Buna rağmen sözcükler boğazında düğümleniyormuşçasına, güçlkle konuşabilmişti.

Felix öne doğru eğildi. "Henüz bilmiyoruz Bay Ryan ancak bu bir cinayet soruşturması. Kızınız saldırıya uğramış. Gerçekten çok üzgünüz ancak size birkaç soru sormamıza müsaade eder misiniz lütfen? Mümkün olabildiğince, bilebileceğimiz her şeyi öğrenmek istiyoruz. Böylece bunu yapanın kim olduğunu bulabiliriz."

George Ryan, ruhunun ta derinlerine işleyen bir kederle iç çekti. Elindeki kupayı ortadaki sehpa koymak üzere hareketlenince hissettiği ağrıdan dolayı yüzü buruşmuştu. Arme-lyat masasından kalkar kalkmaz tek kızının öldürüldüğünü öğrenmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım.

“Benim küçük kızım öldü mü?” Yüzü şiddetle bocalıyor ve gözlerini odaklamakta güçlük çekiyordu. Onaylamamı bekleyerek bana baktı. Biraz önce söylediğim o korkunç şeyin gerçekliğinden emin olmak istiyordu.

Tepkisine bakarak, başımla hızlıca onayladım.

Parmaklarını gözlerine bastırdı ve bir an öyle kaldı. Ardından yere doğru hitap ederek, “Bize her şeyi sorabilirsiniz,” dedi.

“Ben biraz su getireyim,” dedi Marcus ve bir kez daha sandalyesinden fırladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve dudakları titriyordu.

“Hiç zahmet etmeyin, gerçekten.”

“Hayır, rica ederim,” diye üsteledi. “Hava çok sıcak.”

Marcus’un bir göreve ihtiyacı olduğunu anlamıştım. “Teşekkürler,” dedim.

Marcus odadan çıkarken, “Bana da bir bardak su getir lütfen Mark,” dedi George sessizce. “Bir de ilaçlarımı.”

Felix bu duygusal ortamdan etkilenmemişe benziyordu. “Bunun büyük bir şok olduğunu biliyoruz. Belki de Rosalind’i son olarak ne zaman ve nerede gördüğünüz ile başlamalıyız. Timothy, ne dersin?”

Timothy’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çenesi titreyerek, gözlerini televizyondaki sessiz kriket maçına dikmişti. “Eh, dün geceki oyuna gittim işte. Rose için gerçekten önemli bir konuydu.” Bakışları önce bana, ardından Felix’e kaydıktan sonra zeminde sabitlendi. “Ama onunla konuşma fırsatı bulamadım.”

Bryce kafasını kaldırdı. “Gittiğini bilmiyordum.”

Bryce gibi, George da şaşkınlıkla Timothy’ye bakıyordu.

Timothy omuz silkti. “Babamın doğum gününden beri onu görmemişim.” Bana döndü ve gözlerinde biriken yaşları sil-

di. “Yani, babamın doğum günü biraz olaylı geçmişti. Ben bir hödük gibi davrandım ve Rose’u kızdırdım. Gösterinin onun için önemli olduğunu biliyordum, o yüzden de orada olmak istedim.”

Sersemlemiş gibi görünen Marcus, üzerinde üç dört bardak su olan gümüş bir tepsiyle beraber salona geri dönerken araya girdi. “Rose’la son konuştuğumuzda oyun için çok heyecanlıydı.” Bardaklardan birini bana uzattı. O kadar sessiz konuşuyordu ki söylediklerini anlayabilmek için biraz öne eğilmem gerekmişti. “Ben Sydney’de yaşıyorum. Noel tatili için biraz erken geldim çünkü dün babamın ameliyatı vardı. Rose’la genellikle iki günde bir telefonlaştık ama babamın Ekim’deki doğum gününden beri sadece bir defa görüşebildik.”

Gözlerindeki neredeyse fark edilmez seğirmeyi görmek üzere, Timothy’ye tam zamanında bir bakış attım.

Yeniden Marcus’a döndüm. “Oyuna sen de gittin mi? Hazır buradayken.”

“Smithson’a bu sabah geldim.” Sesi çatladı ve bakışlarını kaçırdı. Elinin tersiyle suratını sildi. “Önümüzdeki hafta sonu geri dönmeyi planlıyordum.”

Gözlerimi kanepeye doğru çevirdim. “Peki ya sen Bryce?” Rosalind’i en son ne zaman gördün?”

“Diğerleri gibi, ben de en son babamın doğum günü yemeğinde gördüm Rose’u. Yani Ekim’in on yedisinde.” Gözleri benimkilere kilitlendi. “O zamandan beri onunla konuşmadım bile. Pek konuşmayız. Şimdi bu durum ne kadar kötü gözüküyor.” Biraz su içti. “Fakat gerçek bu. Dürüst olmak gerekirse hâlâ olayın gerçekliğini tam olarak kavrayamadım sanırım. Ne yapmış, peki?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Yani, neden birisi ona saldırmış? Biriyle kavga falan mı etmiş?”

“Neden biriyle kavga etsin ki?” diye sordum.

Bryce bir anda süklüm püklüm oldu, söylediğinden pişman olduğu açıkça belli oluyordu. “Bilmiyorum. Sanırım birileri-

nin çıldırmasına neden olacak bir şeyler yapmış olsa gerek diye düşündüm.”

“Bunu sık sık yapar mıydı? İnsanların damarına mı basardı?” diye araya girdi Felix.

Timothy yere bakmaya devam etti. Bryce ağzını açtı ama sonra geri kapattı. Felix, kaşlarını kaldırarak Bryce’a bakıyordu.

“Pekâlâ, bazen geçimsiz olabiliyor,” dedi Bryce, gönülsüzce.

“Geçimsiz mi?” dedim, Bryce’ın şimdiki zaman ile konuşmasını görmezden gelerek.

Bryce, destek ararcasına Timothy’ye baktı. “Evet. Bilirsiniz işte, her zaman kendi fikrini söyler, lafını esirgemezdi. Bazı insanlar bunu kaldıramayabilir.”

“Son zamanlarda herhangi biriyle yaşadığı bir tatsızlıktan bahsettiği oldu mu? Bir tartışmadan?”

Şimdi gözlerini yere dikerek sus pus olma sırası Bryce’a gelmiş gibi görünüyordu. Timothy yavaşça başını salladı.

George Ryan boğazını temizleyerek konuşmayı böldü. “Bunun nasıl mümkün olabileceğini hâlâ anlayamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Hiç kimse Rose’a zarar vermek istemezdi ki.”

“Böyle bir şeyi anlamak çok zor, Bay Ryan,” dedim. “Belki hiçbir zaman mantıklı gelmeyecek ama parçaları birleştirebilmemiz için hepinizin yardımına ihtiyacımız var.” Elimdeki bardağı sehpaye koydum. “Siz onu en son ne zaman gördünüz?”

“Ben de Rose’u en son doğum günümde gördüm. O zamandan beri hep başka işlerle meşguldüm; ameliyattan önce bazı şeyleri rayına koymaya çabalıyordum, anlarsınız ya.” Düşünceleri dağıldı ama sonra konuşmakta olduğunu hatırladı. “Perşembe günü beni aradı ve ameliyatım için şans diledi. Tiyatro hakkında konuştuk. Bilirsiniz, bununla gurur duyuyorduk.” Başı öne düştü ve sessiz, çaresiz bir hıçkırıyla sarsıldı.

“*Romeo ve Juliet*’ten esinleniyordu, değil mi? Buraya gelmeden önce okulun internet sitesinde gördüm.”

Başını kaldırıp yaşlı gözlerini bana odakladı. “Evet, evet. Bu tür şeylere bayılırdı. Oyun için çok çaba gösterdi. Aslında okul

bu yıl oyun sahnelemek istememiş. Bütçe sıkıntısı ya da öyle bir şeyler varmış, o yüzden oyun birkaç defa ertelendi; galiba bu yüzden çok öfkeliydi. Bu konuda çok tutkuluydu ve okul müdürünü sürekli zorladı. Rosalind böyledir işte; kafasına bir şeyi koydu mu mutlaka yapar.”

Bryce, Marcus ve Timothy kımıldamadan dinliyorlardı. George Ryan, Marcus’un verdiği paketten birkaç hap çıkardı ve hapları soğuk suyla içmeden önce kucağına düşürdü.

“Ve on ikinci sınıftaki o çocukların hepsi, okul bitse bile oyunu sahnelemeyi kabul ederek kızımı desteklediler. Onu gerçekten sevmiş olmalılar,” diye devam etti.

Başım la onayladım ve bu öğrencilerin hepsiyle görüşmemiz gerektiğini hatırladım. Acaba oyuna bundan sonra ne olacak diye merak ettim

Güneş ışığı, zemin boyunca ayaklarıma kadar ilerlemişti. Bacaklarımı geriye, gölgeye çektim. “Öyleyse, Marcus, sen dün gece Sydney’deydin. Timothy, sen oyuna gittin. Bryce, senden ne haber?” diye sordum.

“Ben buradaydım. Dün öğleden sonra Gowran’a uçtum. Hastanede kısa bir süre gördüm ama pek kendinde değildi o yüzden çok kalmadım.” Sanki nefesi kesilmiş gibiydi.

“Peki, akşam yemeğinden sonra?” diye bastırdım.

“İşimle ilgili bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra evde bir şeyler yedim. Bir ara kız arkadaşım la konuştum. Smithson ve Sydney arasında yaşıyor ve şu an burada kiraladığı bir evde kalıyor. Kendini pek iyi hissetmediği için ben Smithson’a indikten hemen sonra planlarımızı iptal etti.”

Felix, Timothy’ye döndü. “Oyundan sonra bir şeyler yaptın mı?”

“Doğruca eve geldim. Bryce da burada, odasındaydı.”

Bryce başıyla onayladı.

Bir şeyler kafamı kurcalıyordu. Timothy ve Bryce’ın günlük tutar gibi anlatışlarında her şey fazla yerli yerinde görünüyordu. Ancak dikkatle incelediğimde gözlerinde içten bir keder olduğunu görebiliyordum. Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Rose’un bir erkek arkadaşı var mıydı?”

“Erkek arkadaş mı? Hayır, hayır. Erkek arkadaşı yoktu,” dedi George.

“Peki ya bu senenin başlarında? Görüştüğü birileri var mıydı?”

“Hayır. Öyle birisi yoktu. Lisede ve üniversitede birkaç erkek arkadaş oldu ama ciddi bir şey olmadı hiç. Onun için varsa yoksa öğretmenlikti. Kendini bu işe adanmıştı. Bugünlerde ortalıkta dolaşan aptal kızlar gibi değildi.”

Timothy ve Bryce, kanepenin iki ucundan birbirlerine anlamlı birer bakış attılar. Marcus ayağa kalktı ve birkaç saniyeliğine tam yanımda durdu. Endişesi apaçıktı. Birkaç defa ellerini kenetleyip ayırdıktan sonra iki kez de boğazını temizledi. “Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Sanırım biraz bisküvimiz olacaktı veya biraz kek.”

“Buraya ne sıklıkla geliyorsun?” diye sordu Felix aniden.

Kekeleyerek “De-değişiyor. Muhtemelen yılda üç defa filan,” diye yanıtladı Marcus.

“Peki ya sen?” diye Bryce’a döndü Felix.

“Aynı. Belki biraz daha fazla. Kız arkadaşım bu aralar neredeyse iki haftada bir buraya geliyor, o yüzden bazen onunla birlikte ben de geliyorum.”

“Ve sen de Paxton’da yaşıyorsun, öyle mi?” dedi Felix, Timothy’ye.

“Yaşıyordum. Orada bir evim var. Daha doğrusu avukatların söylediklerine göre bir evin yarısına sahibim. Boşanma sürecindeyim, o yüzden şimdilik burada kalıyorum. Yeni yılın ardından kendime başka bir yer alacağım.”

Timothy’nin bakışlarını yakaladım ve tüylerim diken diken oldu.

Felix bu defa George’a yöneldi. “Bay Ryan, bunu sormak zorundayım, Rose’un başka akrabaları var mı? Belki annesi?”

“Karım Olivia hayatta değil. Rose’u doğurduktan birkaç gün sonra vefat etti. Kan kaybı nedeniyle.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Eminim sizin için çok zor olmuştur.”

“Evet. Tıpkı şimdiki gibi beklenmedikti. Üstelik o zamanlar bakmam gereken küçük çocuklarım vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse Olivia zaten çok becerikli bir kadın değildi. Marcus’un ailemize çok yardımı dokundu. Özellikle de Olivia gittikten sonra.”

Dışarıda bir kuş ani bir manevrayla havuza doğru alçaldı ve boylu boyunca havuzun üzerinde uçtuktan sonra yeniden yükselişe geçti. Evin içinde duyabildiğim tek ses klimanın hafifçe vınlamasıydı.

“Aklınıza gelen, bize yardımı dokunabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?” diye sordum. “Belki Rose’un söylediği bir şey? Önemsiz gibi görünen küçük bir şey bile olsa?”

Bryce ve Timothy bir kez daha göz göze geldiler ancak ikisi de başlarını iki yana salladılar. Marcus gürültülü bir şekilde yutkundu. George Ryan ise bakışlarını ellerine dikmişti.

“Peki, yardımınız için teşekkür ederiz. Artık sizi yalnız bırakalım.” Ayağa kalktım ve Felix’e de elimle kalkmasını işaret ettim. “Gerçekten çok üzgünüz. Lütfen kendinize dikkat edin. Bunun korkunç bir tecrübe olduğunu biliyoruz. Rosalind’e ne olduğunu bulmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

George haricinde herkes ayağa kalktı. O ise oturduğu yerden bakışlarını kaldırıp benimle göz göze geldi; yılların ve derin bir matemizin izleri suratından açıkça okunabiliyordu. “Evet. Lütfen kızıma bunu kimin yaptığını bulun.”

Marcus kapıya kadar bize eşlik etti.

“Telefon kayıtlarını, Rose’un evini, öldüğü gece ne olduğunu... her şeyi inceleyeceğiz.” Felix, Marcus’un elini sıktı. “Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Marcus, birkaç kalp atımı boyunca Felix’in elini bırakmadı.

Felix ekledi: “İçinizden birinin kimlik tespiti için bugün Merkez’e gelmesi gerekiyor. Babanı böyle bir şeyle yormayacağınızı farz ediyorum?”

“Ah, evet, elbette. Ben babamla konuşup duruma bakarım. Belki görmek ister... Ya da belki de ben yalnız gelirim. Muhte-

melen dışarı çıkabilecek kadar iyi değil zaten. Pazartesi günü-
ne kadar kesinlikle istirahat etmesi gerekiyor.”

“Bir saat sonra sizi aramama ne dersiniz? O zaman ne yapacağınızı söylersiniz,” dedi Felix.

“Peki, tamam.” Yeniden buruşan yüzünü düzeltmesi biraz zaman aldı. “Tanrım,” dedi, neredeyse kendi kendine.

“Marcus, ailenin diğer üyelerine ve Rose’un arkadaşlarına durumu bir an önce açıklayın,” dedim mümkün olabildiğince nazik bir şekilde. “Çünkü bu olay tüm akşam haberlerinde yer alacak.”

Kaybolmuş gibiydi, başıyla onayladı.

Dışarının sıcaklığına adım attık.

Felix duraksadı ve yeniden Marcus’a döndü. “Okulu bitirdikten sonra Rosalind burada yaşamaya devam mı etti?”

Marcus kapı eşiğinde dikiliyordu. Babasının yüzündeki izlerin bir kısmının onun da suratına yerleşmeye başlamış olduğunu fark ettim. “Ah, hayır. Şu öğrenci şeyini yapmak istedi. Ayrıca, evdeki tek kız olmak... Bilemiyorum, onun için zor olmuş olmalı. Kendini bu eve ait hissetmedi sanırım. Aslına bakarsanız hiçbir zaman kendi yerini bulamadı. Her neyse, Sydney’e taşındı, üniversitede sanat çalıştı ve biraz da seyahat etti. Bilirsiniz işte, sıradan şeyler.” Duraksadı ve bir süre bekledi, ikimiz de onun bir şeyler daha söyleyeceğini sanmıştık ama Marcus öylece dikilip kapı eşiğinden bize bakıyordu.

Kısa bir süre sonra Felix üzgün bir şekilde tebessüm etti. “Pekâlâ, kendine dikkat et, olur mu? Daha önce söylediğim gibi, gün içinde ararım. Fakat siz istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da aklınıza bir şey gelirse arayın.”

Marcus da Felix’in tebessümüne karşılık verdikten sonra yavaşça kapıyı arkamızdan kapattı. Koridorda yürürken gide-
rek uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyorduk.

Felix, “Vay be,” fısıldadı arabaya yürürken.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bilmiyorum ama enteresan insanlar olduğu kesin.”

Arabaya bindikten sonra, “Daha açık konuşur musun?” dedim.

“Bilmem, nereden başlayayım ki.” Felix, emniyet kemerini taktı. “Demek istediğim, tabii ki gelip böyle bir şey söylememiz evin içine koca bir bomba atmak ile eşdeğerdi, kabul ediyorum ama o kadar *garip* görünüyorlar ki. Kızın evden ayrılmasına şaşmamalı.”

“Garip ifadesini tanımla.”

“Garip işte!” Felix gözlerini fal taşı gibi açıp bana dikince gülmeye başladım.

“Timothy bana bir garip bakıyordu,” dedim. “Sanki kendini savunmaya almış gibiydi ya da buna benzer bir şeyler.”

“Bir acayiplik olduğu kesin. Hepsi bir acayip. Özellikle de iki küçük kardeş.”

“Eh, hepsi şoka girmişti.”

Felix, Ryan’ların yaşadığı şoku elinin tersiyle itiverdi. “Acayıplardı. Sanki kartondan kesilmiş mankenler gibiler. Marcus da herhalde bu gezegendeki en garip insandır. Hepsinin geçmişini tek tek araştırmak ve en kısa zamanda ifadelerini doğrulamak istiyorum.”

“Elbette,” diye onayladım. “Yalnızca hemen sonuca atlamak istemiyorum. Böyle bir şeyi öğrenmek insanı serseme çevirir. Biraz acayip davranmalarına müsaade etmek lazım.” Arabayı çalıştırdım ve kaldırım kenarından uzaklaştım.

“Seni ne zaman görebilirim?” diye sordu Felix.

“Ha?”

“Seni ne zaman görebilirim? Yani *doğru dürüst* bir şekilde?” Sesinde çaresiz bir tını vardı ve bu içimi gıcıkladı.

Gözümü yoldan ayırmamaya çalıştım. Bu sabah duştaki hâlimi düşünüyordum. Sanki uzun zaman önce yaşanmıştı. Gözümü kırıpıştırıp zihnimdeki görüntüyü uzaklaştırdım. Acaba hâlâ kanamam var mıydı? Yanımda Felix’in nefesini duyabiliyordum. Merkez’e doğru sürmeye devam ettim. Felix

bacağımın üst kısmını sertçe sıktı; parmakları bacağımın kıvrımına gömülmüştü.

“Pazartesi gecesi,” dedim, dümdüz karşıya bakmaya devam ederek. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki büyük ihtimalle sesi Felix’e kadar gidiyordu.

BÖLÜM BEŞ

Cumartesi, 12 Aralık, 19:03

İçeri girdiğim sırada Scott ocağın başında bir şeyler pişiriyordu ve kafasını kaldırıp bana döndü. Bitkin yüzümü ve kendi tabiriyle kötülerini tespit edip yakalama konusunda hassas olan “polis gözlerimi” iyice süzdü.

“Kötü bir gün müydü?” diye sordu sakince.

Cevap vermek üzereydim ki Sonny Gölü’ndeki suç mahal-
linin televizyon ekranındaki kuş bakışı görüntüleri nedeniyle
dikkatim dağıldı. Kendi kafamın tepesini seçebildim. Ekran-
daki görüntülerin arasına Rosalind’in son zamanlarda çekilmiş
vesikalık bir fotoğrafı ve bembeyaz elbisesinin içerisinde tat-
lı tatlı gülümsediği, mezuniyet balomuzda çekilmiş fotogra-
fı serpiştirilmişti. O gece bir melek gibi gözüküyordu. Bense
kendi elbisemden nefret etmiştim. Babam kendinin tamamen
bilincinde olarak fotoğraflarımızı çekerken Jacob’ın becerik-
sizce bana süs çiçeği verişini hâlâ hatırlıyorum. Tüm geceyi
elbisemin askılarını düzeltmekle geçirmiştim. O gece çekilen
bütün fotoğraflarda yüzümde hafifçe acı çeken bir bakış var.
Fondötenim neredeyse iki ton koyuydu ve rujum fazlasıyla
kahverengiydi. Eğer o gün benim kadınlığa attığım ilk gerçek
adımsa, muhteşem bir şekilde tökezlediğimi söyleyebilirim.

Ben koridor boyunca koşup kendini bana doğru savurarak
bacaklarıma sarıldı. “Anne!”

“Merhaba tatlım.”

“Büyükbabam ve ben uçurtma uçurduk!”

“Bu harika canım.”

“Bu vakaya sen mi bakacaksın?” Scott başıyla televizyonu işaret etti.

“Evet.”

“Bizim vakamız, bizim vakamız!” diye bağırmaya başladı Ben. Scott’a sert bir bakış fırlattım.

“Hey, ortak, neden gidip büyükbabanın verdiği şu çıkartmaları getirip annene göstermiyorsun?”

Oğlan koridor boyunca koşturup yeni favorisi olan çıkartmalarını almak için odasına giderken koyu renkli buklelerinin oradan oraya savruluşunu izledim.

“Onu tanıyor muydun? Smithson’a gitmiş galiba, değil mi?”

“Evet. Bizim sınıftaydı. Onu tanırdım.”

“Tanırım.” Scott ocağın altını kapadı ve az yağda pişirdiği yemeği iki yemek tabağına ve Ben’in Tavşan Peter kâsesine servis etmeye başladı.

Ben, elindeki çıkartmalarla beraber, odaya bir kez daha daldı daldı.

“Bak! Anne, bak! Görüyor musun? Ninja Kaplumbağalar! Hem de hepsi birden!”

“Evet tatlım, harika! Haydi önce akşam yemeğimizi yiye-
lim, sonra çıkartmalarını bana doğru düzgün gösterirsin.” Onu masaya doğru yürüttüm.

Buharı tüten tabaklarımızın karşısında yerlerimizi aldık. Ben yemeğini gürültüyle yemeye başlamıştı, her bir havuç parçası yuttuktan sonra küçük bip sesleri çıkarıyordu. Scott tamamen yemeğe odaklanmış, sabit bir hızla çatalını yemeğe daldırıp kaldırıyordu. Scott hakkındaki her şey böyle net ve kesindir. Eğer belirli bir saatte belirli bir yerde olacağını söylerse tam o saatte orada olur. Faturalarımız daima zamanında yatar. Çöplerin toplanacağı akşam çöplerimiz mutlaka kapının önüne konur. Beton işlerinde çalışmasaydı muhteşem bir adli tıp uzmanı olurdu diye düşünürüm hep. İşin gerektirdiği dik-

kat ve düzen konusunda hiç zorluk çekmezdi. Scott hayatın çizgisel olmasını ister; tüm işler doğru zamanda, doğru sırada yapılmalıdır. Önce emekler, sonra yürür ve ardından koşarsın. Bu yüzden evlenmeden çocuk yapmış olmamız onu delirtiyor.

Yemeğin ardından Ben uçurtmalar ve Ninja Kaplumbağalar hakkında gevezelik yapıyordu. Scott tabaklarımızı temizleyip mutfağı toparlarken ben de oğlumuz için oyun parkı demiri işlevi görmekle meşguldüm. Televizyondaki sunucunun Rosalind'in ölüm haberini "Smithson'da öğretmen cinayeti" diye tanımlayıp olayın detaylarını özetlediğini duyuyordum.

"Pekâlâ, ufaklık, yatma vaktin geldi artık." Scott, Ben'in karnını gıdıklamaya başladı. Ben keyifle ciyakladı.

"İyi geceler, küçük adam," diyerek alnına bir öpücük konurdum.

Koridorda uzaklaşırken hâlâ minik elektronik sesler çıkararak duvardan duvara sekiyordu.

Dolaptan bir bira alıp kendimi kanepeye bıraktım ve kriket maçını dalgınca seyrederken düşüncelerin zihnimde oradan oraya süzülerek dallanıp budaklanmasına müsaade ettim. Olanlar hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu. Eldeki tüm verilere göre Rose dün gece gayet keyifliydi. Okuldaki gösterinin galası çok başarılı geçmişti. Görünüşe göre, gençlik yıllarındayken okulda yarattığı gizemli hava yetişkinliği esnasında da dağılmamıştı. Hem bizim hem de becerikli bir grup üniformasının yaptığı görüşmelerde Rose hakkında en sık kurulan cümleler, "Kendi hâlinde biriydi," ve "Ne kadar da güzel bir kızdı," gibi ifadelerdi. Konuştuğumuz hiç kimse bir erkek arkadaş veya partner hakkında bir şey bilmiyordu ama şimdiye kadar çok fazla insanla görüşme fırsatımızın olmadığı da bir gerçek.

Ryan'ların evinde yaşadığımız sahneleri tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum. Kederlerinde öyle bir sertlik vardı ki, sanırım Felix haklı; bu işte bir iş var.

Timothy'ye yönelik bir saldırı suçlaması olduğunu bulmuştum; yaklaşık altı ay kadar önce bir bar kavgasında, iddiaya göre bir adamın burnuna yumruk atmış ama dava henüz mahkeme-

ye bile taşınmadan suçlama düşürülmüş. Görünüşe göre kurbanımız Timothy'nin eski karısının yeni erkek arkadaşıymış. Sonuç olarak şimdilik soruşturmanın merkezine Timothy'yi oturtmaya karar verdik. Polis memurları kişisel hesaplarını ve telefon görüşmelerini kontrol ederken biz de bize anlattıklarını doğrulamaya çalışıyoruz.

Günün sonuna doğru, Ryan'larla yaptığımız görüşmeden birkaç saat sonra Felix ve Marcus ile birlikte Rosalind'in cesedini teşhis etmek üzere Merkez'den çıktık. George bu iş için gönüllü olmamıştı. Marcus çok bir şey söylemedi ancak artık hayatta olmayan kız kardeşinin üzerindeki örtü kaldırılıp yüzü ortaya çıktığında nefesi kesiliverdi. Alelacele onayladı ve "Evet," dedi, "Bu o. Aman tanrım."

Şu aşamada henüz hiçbir sonuca varamadık. Jonesy'nin hep söylediği gibi, kendime böyle bir vakanın yüz metre yarışına değil maraton koşmaya benzediğini hatırlatıyordum; Jonesy yüz metre yarışlarını tercih edeceğini üzerine basa basa belirtse de.

Felix'e çabucak bir mesaj yazdım. *Yarın Rosalind Ryan'ın evinde buluşalım. 9:30 iyi mi? Adli işlemler tamamlandıktan sonra girip bir bakarız. Sonra da otopsiyi halleder, brifing öncesinde geçmişini aradan çıkarmış oluruz.*

Telefonum neredeyse anında titredi. *Anlaşıldı, patron. Ne kadar da romantik. Tatlı rüyalar.*

Biramın sonunu da bir dikişte bitirdim. Banyodan koridora tiz kıkırdamalar taşıyordu. Ben dış fırçalamanın çok komik bir şey olduğunu düşünüyor. Artık iyiden iyiye küçük bir adam olmaya başladı. Kendinden çok emin ve bir o kadar da meraklı. Artık neredeyse kucağıma sığmaz oldu ve onu taşımak her geçen gün daha yorucu oluyor. Bir kardeşi olsa nasıl olur diye düşünmeden edemiyorum, küçük bir Ben daha. Oturduğum yerden karşıdaki kitaplık rafındaki bebeklik fotoğraflarını görebiliyordum. Doğumundan hemen sonra, kokusunu derin derin içime çekişimi hatırlıyorum da, onun benim olduğuna inanamamıştım.

Scott yeniden salona döndü ve ben de bir bira daha almak üzere ayaklandım. Kendine bir kadeh burbon koyup kanepede yanıma oturdu. Ayaklarımı kucağına çekti ve dalgın dalgın okşamaya başladı. Göz ucuyla ona baktığımda kriket maçına odaklanmış gibi görünüyordu. Tıraş olması gerekiyor, yüzü dağınık kıllarla gölgelenmiş. Acaba evlilik meselesini yeniden açacak mı? Birkaç hafta önceki evlilik teklifi yüzünden hâlâ aramızda belli belirsiz bir gerginlik vardı. Keşke bir an önce bu gerginlik sona erse diye düşündüm. Biramı bitirip boş şişeyi önümdeki sehpa koydum. Televizyonda olan bitene bakarken yavaş yavaş gözlerimin kaymaya başladığını hissedebiliyordum. Birkaç saniyeliğine uykuya daldıktan aniden irkilerek, hafifçe aklım karışmış bir hâlde uyandım.

“İyi misin?” diye sordu Scott.

“Evet, evet. Bugün yorulmuşum sanırım. Yatağa gitsem iyi olacak galiba. Yarın çok yoğun bir gün olacak.”

“İşler senin için epey zorlaşacak, değil mi?”

Ayağa kalktım ve gerindim. Sırtım pek de hoş olmayan bir sesle kütürdedi. Rosalind’in sudaki hâli geldi aklıma. Morluklar içindeki boynu ve bomboş bakan gözleri...

Bu sabah duştayken ayaklarımın altından döne döne akıp giden kanı anımsadım.

Arabadayken Felix’in bacağını kavramasını.

George Ryan’ın gözlerindeki alev alev acıyı.

Scott hâlâ endişeli gözlerle bana bakıyordu. Parmakları kadehinin etrafında geziniyor, benden bir cevap bekliyordu.

“Evet,” dedim. “Epey zorlaşacak.”

BÖLÜM ALTI

Pazar, 13 Aralık, 09:24

Rosalind'in evi Ross otoyolunun hizasında, alelade bir biçimde uzanan sekiz mütevazı kır evinden biriydi. Yaklaşık beş yüz metre ilerisinde Şmithson Devlet Hastanesi, evinin karşısında ise bir 7-Eleven şubesi vardı. Sağda yaklaşık iki evin sığabileceği, çit ile çevrili boş bir alan vardı. Eski püskü bir şilte çite yaslanmıştı ve çitin arkasındaki boş arazide yabancı otların boyu neredeyse bir metreye ulaşmıştı. Konutlar lifli çimentoyla yapılmıştı ve boyaları dökülmeye başlamış krem rengi çerçeveleri vardı. Garaj yollarının arasındaki ortak bahçelerde birkaç bitki gönülsüzce boy vermişti fakat bütün bahçeler yabancı otlarla kaplıydı. Otların arasına dağılmış talaş parçacıkları neredeyse on yıldır orada duruyormuş gibi görünüyordu.

Rosalind'in evi en düzenli görüneniydi. Kapısının önünde yeni bir paspas vardı ve girişin iki yanına dizilen saksıların içerisindeki çiçeklerden bazıları filizlenmeye başlamıştı. Kapının bir yanında bir çift parmak arası terlik duruyordu. Ön tarafa bakan pencerenin önüne bir kuş banyosu yerleştirilmişti ve hafif rüzgârın etkisiyle yavaşça ileri geri sallanıyordu. Jimmy'yi selamlayıp olay yeri kayıt defterini imzalarken otoyol trafiğinin gürültüsüyle kulaklarımız ağrımaya başlamıştı bile.

“Vay anasını, öğretmen maaşları bizimkilerden bile kötü

galiba,” dedi Felix, bir çift galoşu ayakkabılarına geçirir ve ellerine lateks eldivenler takarken.

“Sanırım öyle,” dedim, aynı şekilde eldivenlerimi bilekleri-me çekerek. “Fakat ailesinin evini düşünürsek, bu evin bu hâl-de olması biraz tuhaf.”

“Belki de George çocuklarının kendi ayakları üstünde durması gerektiğini düşünen türden bir babadır,” dedi Felix.

“Belki. Gerçi Timothy’nin onun yanında kalmasına ses çıkarmıyor belli ki.”

Felix omuz silkti. “O da doğru.”

Olay yeri inceleme ekibi önceki gün Rosalind’in evini didik didik araştırarak laboratuvarında incelemek üzere bazı doku örnekleri toplamıştı bile. Oyundan sonra eve döndüğünü düşünmüyorlardı; okula çok yakın bir noktada saldırıya uğradığını göz önüne aldığımızda bu oldukça mantıklıydı tabii. Rose’un evini göreceğim için biraz heyecanlıydım; onun özel dünyasına girmek için.

Eğilip emniyet şeridinin altından geçtik. Ön kapıyı açtım. Kapıdan içeri girerken otoyoldan yükselen benzin kokusu genzimi yakıyordu.

Evin girişi mutfığa açılıyordu. Ortasında bir vazo dolusu papatya olan küçük bir masa vardı. Sıcığa rağmen papatyaların boyunları bükülmemişti, demek ki en fazla birkaç günlük olmalıydılar. Tezgâhtaki bulaşık sepetinin üstünde bir kahve kupası, tek bir tabak, birkaç tane de çatal kaşık bulunuyordu. Eviyenin yanında rengi solmuş bir mutfak havlusu asılıydı. Küçük buzdolabının raflarında birkaç sos şişesi ve küçük bir kutu süt vardı. Dolabın kapak rafını beyaz şarap şişeleri doldurmuştu.

Felix, yarışı boşalmış bir şişeyi kaldırarak etiketine baktı. “İyiymiş. Bu şişe benim haftalık mutfak masrafımdan daha fazlasına mal olmuştur herhalde.”

Şarap hakkında fazla bilgili olmadığım hâlde, ben bile bunun pahalı bir marka olduğunu söyleyebilirdim. Lavabonun altına, içi neredeyse tamamen boş bir çöp kutusu yerleştiril-

mişti. Çöp kutusunun yanında yarım düzine kadar boş şarap şişesi sıralanmıştı. Felix şişelerin hepsinin ortalamanın üstünde kalitede olduğunu tespit etti. Buzlukta ise plastik bir kabın içerisinde, donmuş bir çeşit sos bulunuyordu. Hemen yanında bir şişe votka vardı.

“Şarap hakkında epey bir şeyler bilen, iyi bir içiciymiş. Fakat sanırım pek fazla misafiri olmamış, değil mi? Yani, zaten nereye sığacaklardı ki?” dedi, kutu gibi evin içini göstererek.

“Sence kendi kendine mi kafa çekiyordu?” diye sordum.

“Bence öyle.”

Eğilip mutfak tezgâhının altındaki çekmecelere ve dolaplara şöyle bir göz gezdirdim. Çoğu neredeyse tamamen boştu; birkaç eski püskü kap kacaktan ve tencereden başka bir şey yoktu. Üzeri tamamen tozla kaplanmış eski bir mikser bir köşede unutulmuştu. Aniden doğrulunca bir an başım döndü ve dengemi kaybedecekmiş gibi hissettim. Belli belirsiz çiçek kokusu aldım.

“Sanki yaşlı bir kadın gibiymiş,” dedi Felix. “Çok pahalı içkilere düşkün bir nine gibi!”

Parmaklarımı papatya vazosunun kenarlarında gezdirirken başımla Felix’i onayladım. Etrafta hiç fotoğraf yoktu ama her yer, yatak odası, oturma odası ve boş misafir odası film afişleriyle doluydu. Tuvalet kapısının arkasına, *The Godfather* filmi- nin yakında sinemalarda olacağını ilan eden eski tip bir film afişi hamur yapıştırıcıyla asılmıştı. Her tarafımız dramatik film sahneleriyle sarılmıştı. Kafamı çevirdiğim her yerde tanıdık Hollywood yüzleri bana bakıyordu. Buzdolabı, çoğu bir alıntı ya da şiiri sergileyen süs mıknatıslarıyla kaplıydı.

“Tam bir film manyağı olmalı,” dedi Felix, bütün afişleri görebilmek için kendi etrafında şöyle bir dönerek. “Ve kitap kurdu,” diye ekledi, oturma odasındaki kitaplığa işaret ederek.

Evdeki en güzel mobilya bu kitaplıktı; koyu maun ağacından raflar duvarlara sabitlenmişti ve oda boyunca uzanıyordu. Her boşluğa sıkıştırılmış sıra sıra kitaplar vardı. Sınıfta bir kitaptan yüksek sesle bir şeyler okurken veya bir sahneyi

oyarken kendini nasıl da kaptırdığını anımsadım bir an. Sanki başka alemlere gitmiş gibi görünürdü. O an aklından neler geçtiğini hep merak ederdim.

“Eh, sonuçta İngilizce öğretmeni idi. Böyle bir iş yapacaksan okuma alışkanlığının olması şarttır herhalde.”

“Ben onu tiyatro hocası sanıyordum?” dedi Felix, kafası karışmış bir hâlde.

“Sanırım ikisini de öğretiyordu,” dedim. “Zaten genellikle ikisi tek bir ders gibi görülür. Yani en azından bizim zamanımızda öyleydi.”

Zavallı Bayan Frisk’in bedenlerimizi bir araç olarak kullanmamızı salık veren bağırıışlarını, okul gösterilerimizdeki zorunlu aşk sahnelerini canlandırmaya çalışırken ekşiyen yüzünü dün gibi hatırlıyordum.

“Eminim tiyatro konusunda sen de hiç fena değilsindir.” Felix’in bakışları, üzerimde adeta dans ediyordu. İçinde bulunduğumuz minik oda bir anda sanki biraz daha küçülmüştü.

Bir kez daha, birlikte uzaklara gidebilmenin hayalini kurdum. Her şeyi bırakıp kaçmanın. Bir sahilde uzanıp kokteyllerimizi yudumlamanın, dalgaların getirdiği büyük dallardan bir kulübe yapmanın, çalı çırpı ile sahilde ateş yakmanın... Bir daha asla geri dönmemenin. Sonsuza kadar ona sarılı hâlde yaşamak istiyordum. Fakat küçük Ben’in yüzü gözümün önüne gelince bu hayallerden çabucak sıyrıldım. “Haydi,” dedim. “Şu işi bir an önce halledelim de Anna’nın yanına gidelim.”

Bir yandan tekrar dikkatimi toplamaya çalışarak banyoya yöneldim. Rose’un yatak odasından banyoya açılan bir kapı vardı ama kapının önüne bir kitaplık yerleştirildiği için tekrar koridora dönüp diğer kapıyı kullandım. Küçük bir küvetin üstündeki duş başlığı karşıladı beni. Musluk su sızdırıyordu. Kapının arkasındaki ucuz, altın rengi askılardan solgun, gri havlular sarkıyordu ve küçük makyaj masasının önünde, üzerinde minik delikler bulunan bir banyo paspası seriliydi. Aynanın karşısına geçtim ve Rosalind’in sabahları burada uzun sarı saçlarını tarayışını, o muhteşem cildine fondöten sürüşünü

hayal etmeye çalıştım ama nedense Rose bir şekilde buraya yakışmıyordu.

Banyo dolabının kapağını açtım ve aynadaki yüzüm kayboldu. İçerisi adeta yeni bir dünyaya açılıyordu. Alt rafta şampuan ve vücut losyonu şişeleri ısıldıyordu. Bir üst rafta pahalı diş beyazlatıcı ürünler ve toplam maliyetinin binlerce dolar ettiğine emin olduğum makyaj malzemeleri dizilmişti. L'Oréal, Estée Lauder, Chanel... Bu ürünlerin yarısı ne işe yarıyor, onu bile bilmiyordum. Dolu bir doğum kontrol hapı kutusunu alıp elimde evirip çevirerek bu hapların Rose'un görüştüğü biri olduğunu kanıtlayıp kanıtlamayacağını düşündüm. Kendi doğum kontrol hapımı hiç aksatmadan, düzenli olarak kullanırdım ama yaklaşık iki ay kadar önce, vardiyamın sabah erken saatlerde olduğu bir gün almayı unuttum, sonra da günlük rutine kendimi kaptırınca tamamen aklımdan çıkıp gitti. Sonrasında bir gün, gece geç saatlere kadar çalışınca istemeden de olsa bir gün daha atlamış oldum. Birkaç hafta sonra bir gün aniden dank etti ve hamile kaldığımı anladım. Göğüslerimdeki keskin sancı ve hafif mide bulantıları, tıpkı Ben'e hamile olduğum zamanlardaki gibi, içimde yaşanmaya başlayan değişimin habercisiydi.

Orta rafta birkaç tel toka etrafa gelişigüzel saçılmıştı ve pahalı bir saç fırçasının sapına dolaşmış birkaç uzun saç teli göze çarpıyordu. Tüm bu pahalı ürünlere rağmen, Rosalind gibi büyüleyici birinin kendisini güne böylesine köhne bir banyoda hazırlaması, kulağa çok mantıksız geliyordu.

En üst rafta beyaz ilaç paketleri vardı. Yukarı uzanıp şişeleri aşağı indirdim. İki kutu antidepresan ve eylül ile kasım ayları arasında kullanılmak üzere reçetelenmiş iki kutu Valium.

"Sana neler oldu böyle?" diye fısıldadım.

"Efendim, Gem?"

"İlaç kullanıyormuş," diye bağırdım.

Felix kafasını banyo kapısından içeri uzattı. "Kim kullanmıyor ki? Hey, bir günlük veya acayip bir seks kaseti gibi bir şey bulamadım ama yine de tuhaf bir şey buldum. Gelsene."

İlaçları bırakıp yatak odasına doğru Felix'i takip ettim.

Bu bir taştı. Düz ve köşeleri zamanla yuvarlaklaşmış, kaba-
ca kalp şekli verilmiş bir taş. Arkasına siyah markörle munta-
zam bir X işareti çizilmişti.

"Alt çekmecelerden birinde buldum."

Düşünürken bir nefes koyverdim. "Çekmecelerinde başka
ilginç bir şey var mıydı?"

Felix, taşı bir kanıt poşetine attı. Nedense bu hareketini bir
kâsenin içine yumurta kırmaya benzetmiştim. "Şiir kitaplarını
ve Bonds iç çamaşırlarını ilginç saymazsan eğer, başka bir şey
çıkmadı."

Felix'e hafifçe vurdum ve küçük yatak odasını inceleme-
ye başladım; Rose için hayal ettiğimden öylesine farklıydı ki.
Yerdeki kilim çoktan solmuştu. Gri nevresim takımının birkaç
yıl önce Kmart'ta satılanlardan olduğunu fark ettim, bende de
mavisi vardı. Yatağın tepesine asılmış devasa tabloyu inceler-
ken ellerim belimdeydi; sade, rahatsız edici, kocaman bir ağaç.
Bakışlarım resme daldı gitti.

"Bu ev bir hayli garip. Şaraplar, film afişleri ve şu tablolar."
Duvardaki tabloya işaret ettim. "Bütün makyaj malzemeleri de
birinci sınıf ürünler. Geri kalan her şey o kadar sade ki."

"Evet, her şey bir acayip." Felix bir yandan telefonda birile-
rine bir mesaj yazıyordu. "Bu kadını anlamakta zorlanıyorum."

Ufacık oda boğucuydu. Doğru düzgün nefes alamıyordum.
Sanki ciğerlerim küçülmeye başlamıştı. Bir an önce burayı terk
etme dürtüsüyle ayağımı sertçe yere vurunca Felix irkildi.

"Haydi," dedim. "Gidip komşularla bir konuşalım. Bakalım
onun hakkında neler anlatacaklar."

Sokağın başına kadar yürüdük. İlk evi ben aldım, Felix ise
ikinci evden başladı ve sonraki kırk beş dakikamız bu şekil-
de bir evden diğerine, komşularla konuşmakla geçti. Şaşırtıcı
bir şekilde Rose'un yedi komşusu da evindeydi; soruşturma
tanrıları yukarıdan bize gülümsüyor olmalıydı. Diğer taraf-
tan Rose hakkında öğrenebildiğimiz tek şey onun harika bir
komşu ve biraz utangaç olmakla birlikte her zaman yeterince
arkadaşça davrandığı oldu.

Üç numaralı evde oturan uyuz bir oğlan, birkaç hafta önce Rose'un kendisinden bir avizenin tamiri için yardım istediğini, ertesi gün de kapısının önüne bir şişe bira bıraktığını anlattı. "Karşılığında bir şey beklememiştim. O güzel gülümsemesi için neredeyse her şeyi yapabiliyordum. Her neyse, ara sıra ona yardım ettiğim oldu yani. Bilirsiniz, ev işleri ve tamirat gibi şeyler. Bazen garaj yolunun üst kısmında güneşlenirdi. Dikkatimi çekerdi tabii. Oradan bana el sallardı. Oldukça arkadaş canlısıydı." Kan çanağına dönmüş gözlerini silmiş, sonra da bir kez daha dirseğini kaşımıştı. "Onu gerçekten de özleyeceğim."

Beş numaradaki yaşlı kadın ise daha ihtiyatlı sayılırdı ve belli ki haberleri takip eden bir tip değildi. "Ona bir şeyler olmuş, değil mi? Dün polislerin gelip sizin şu hep kullandığınızı kurdeleyle evin etrafını sardığını gördüm."

"Evet, korkarım öyle de diyebilirsiniz."

Kadın, dudaklarını ısırды. "Tüh. Öyle güzel bir kız. Belliydi zaten."

Yaşlı kadına çirkin kızların da başına kötü şeyler geldiğini söyleyecek cesaretim yoktu. Sadece onlar gazetelerin manşetlerinden daha kısa sürede kaybolurdu ve televizyondaki güncel olaylar programlarında daha az yer bulurlardı.

"Ölmüş mü yani?"

"Ne yazık ki evet, Bayan...?"

"Murphy. Kendi soyadım, hiç evlenmedim," dedi sanki ölümden de beter bir sondan kaçmayı başarmışçasına gururlu bir tonda. "Ah kıyamam, zavallı kızcağız."

"Evet, çok yazık," dedim.

"Eh, yerel haberleri izlememek benim hatam sanırım," dedi resmî bir şekilde. "Ben yalnızca BBC izlerim."

"Özür dilerim, Bayan Murphy. Bunun zor olduğunu biliyorum ama size Bayan Ryan ile ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Onun evinin etrafında herhangi birini gördüğünüz oldu mu hiç?"

Ciddi bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Pek sayılmaz. Üstelik ben bütün gün evdeyim. Her zaman etrafta olan bitene dik-

kat ederim. Şurada, pencerenin yanına çektiğim sandalyemde otururum hep.”

Bir battaniye yığınının altında biçimi kaybolmuş sandalyeye bir göz attım. Yaklaşık bir metre uzağında bir vantilatör ve bir ısıtıcı, spot ışıkları gibi sandalyeye doğru çevrili duruyordu.

“Ve sıra dışı hiçbir şey dikkatinizi çekmedi mi?” diye sordum.

“Hayır. Sanmıyorum. Pek ziyaretçisi olmazdı ki onun gibi bir kız için bu hep tuhaf gelmiştir bana. Birkaç defa genç bir adam geldi. Tavırlarından anladığım kadarıyla galiba kardeşi. Birkaç hafta önce ise havalı bir arabanın içinde bir adam geldi. Bunu hatırlıyorum çünkü aynı gün *The Street*’teki² Luis ölmüştü, ben de biraz hava almak için kapının önüne çıkmıştım, biraz canım sıkındı. Gerçi dışarıda konuştular. Romantik bir buluşma gibi görünmemişti gözüme, anlarsın ya.”

Başım la onaylarken bir yandan da notlar alıyordum. “Bu çok yardımcı oldu. Başka bir şey var mı?”

“Sanırım yok. Buralar genellikle durgundur.”

“Bahsettiğiniz ziyaretçinin nasıl görüldüğünü hatırlıyor musunuz acaba?”

“Sanırım. Arabanın içindeki adam jilet gibiydi. İyi bir takım elbisesi, güzel bir gülüşü vardı. Kızdan daha yaşlıydı. Belki kırk yaşında vardır. Gerçi kendine iyi baktığı belli. Diğer adam gençti. Koyu renk saçlı, uzun boylu. İyi görünüşlüydü ama sanki biraz çökmüş gibiydi. Postürü berbattı.”

“Kaç yaşlarındaydı?”

“Bugünlerde kimin kaç yaşında olduğunu söylemek zor, değil mi? Yirmi beş belki? Belki de biraz daha büyüktür. Ya da biraz daha küçük. Gerçekten emin değilim. Gizli gizli gözetliyor değildim sonuçta, uzaktan gördüğüm kadar.”

“Tabii, elbette. Peki o hâlde, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Felix’le Rosalind’in evinin önünde yeniden buluştuk.

“Sende bir şey var mı?” diye sordum.

2 2006-2009 yılları arasında yayımlanmış bir İngiliz drama dizisi.

“Hayır. Sadece ne kadar güzel olduğuna dair bir sürü boş laf. Elemanlardan biri resmen kıza abayı yakmış; normalde bu tip bir şeyin hemen üstüne atlar, daha detaylı araştırmaya başlarım ama belli ki onu tanıyan kimse kıza karşı boş değil. Neyse, sende ne var?”

“Kim olduklarına bir bakmamız gereken bir çift erkek ziyaretçi var ama gerçek bir ipucu yok. Mahallenin aksiyon seviyesini yetersiz bulan Bayan Marple’in kuruntuları...”

“Peh,” dedi Felix.

Bir an Rosalind’in evinin önünde, eve bakarak öylece dikildik; sineklik telli düz kapıya uzanan yolun iki kenarındaki saksılardan birindeki rüzgârgülü, hafif esintiyle tembelce dönüyordu.

“Her neyse,” dedim, “her zamanki gibi işte. Hiçbir zaman komşulardan doğru düzgün bir şey çıkmaz. O sadece Hitchcock filmlerinde olur.”

“Kesinlikle.” Felix bana baktı ve bir an için aklımdaki her şey uçup gitti. Onunla bu kadar çok vakit geçirebildiğim için çok şanslıyım ama bu aynı zamanda can sıkıcı. Ona uzanıp dokunmak istiyorum; normal bir çift gibi.

Gönülsüzce hayal dünyamdan sıyrıldım. “Haydi, Merkez’e dönelim. Anna otopsi için hazır olmalı.”

Arabalarımıza kadar olan kısa mesafeyi yürürken Holden markalı eski püskü bir araçtan elinde kamerasıyla çıkan bir adam gördüm. Adamı yerel gazeteden tanıyordum. Smithson, Rosalind’in ölümünün farkına varmaya başlıyordu ve soruşturma ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, yerel gündemi aylarca meşgul edecekti, hatta belki de yıllarca. Emniyet’e girdiğimden beri sadece birkaç yüksek profilli vakaya dâhil olmuşum. Biz arabalara binerken adam kamerasını kaldırıp Felix’in ve benim fotoğrafımızı çekti. Kafamı eğip görüş alanından çıkarken tanıdık bir hisle ürperdim. Daha önce her çeşit gizemli vakada çalışmıştım. Bunlardan bazıları beni gerçekten derinden etkilemişti; bazılarıysa gazetenin ön sayfasına çıkmama neden

olmuştı. Ancak daha önce hiç bu kadar kişisel bir vakada yer almamıştım.

Robbie vakası bir kazaydı. Her şey sıradan bir oto hırsızlığı vakası olarak başlamıştı. Olayı araç sahibin kız arkadaşı ihbar etmişti ve şans eseri tam kız Merkez'in kapısından girerken ben de resepsiyondan geçiyordum. Genç ve zayıftı; kendisinin ve erkek arkadaşının hiçbir şeyden haberi olmadığını, sabah kalktıklarında arabalarını olması gereken yerde bulamadıklarını, hırsızın anahtar olmadan arabaları çalıştırmayı biliyor olması gerektiğini ve şükürler olsun ki sigortaları olduğunu anlatırken her üçüncü hecede sesi tizleşiyordu.

Tüm bunları bankta kâğıtlarımı düzenliyormuş gibi yaparken, sırtım kıza dönük bir hâlde dinlemiştim. Bir şeylerin yanlış olduğunu hemen anlamıştım. Erkek arkadaşının kaybolan arabasını rapor etmek için neden kendisi yerine bu kızın geldiğini merak ediyordum. "Şu an çalışıyor. Otobüsle gitmek zorunda kaldı!" Üstelik kızın saçları süpermarketlerde satılan ucuz boyaların rengindeyken ve mesleğinin Woody's restoranında garsonluk yapmak olduğunu söylemişken nasıl olup da erkek arkadaşı gıcır gıcır bir Audi'ye biniyordu? Erkek arkadaş ı Warren Robbie, yirmi dört yaşında bir tuğla ustasıydı. Evet, eğer kendisinin gelmesi şartsa ertesi gün gelip hırsızlık konusunda ifade verebilirdi elbette fakat bir an önce polise haber verip bu olayın çözülmesini istemişlerdi. Ne kadar erken araştırmaya başlarsak o kadar hızlı yakalayabilirdik hırsız ı, değil mi? Yani, ihtiyacımız olan tek şey kızın ifadesi değil miydi?

Dale Morton, masadaki memur, kızın iletişim bilgilerini ve söylediklerini bir yere not ettikten sonra ona Warren Robbie'nin gelip resmî bir suç duyurusunda bulunması gerektiğini ve böylece kendisinin, yani Morton'un, derhal olayı sisteme sokacağını, böylece soruşturulması için ekiplere haber verileceğini anlatmaya çalışmıştı.

Kız Morton'un anlattıklarını endişeli bir yüz ifadesiyle, parmaklarıyla atkuyruğu saçlarının uçlarını çekiştire çekiştire dinliyordu.

“Genelde oto hırsızlıklarında çalıntı araç kırk sekiz saat içerisinde çalıtlıklar arasında yanmış hâlde bulunur,” diye açıkladı Morton. “Çocukların serserilikleri işte, bilirsiniz. Fakat bahsettiğiniz türden bir aracı çalan onu elinde tutmak isteyebilir. Tabii böyle bir aracı saklamak da kolay değildir.”

Kız –sonradan adının Stacy Porter olduğunu öğrenecektim– Morton’a cesaret verici bir tavırla gülümsemiş, rimel kaplı kirpiklerini kırıştırtarak gözlerini Morton’a dikmişti.

“Erkek arkadaşınızla ne kadardır birliktesiniz?” diye sordu Morton.

“Üç senedir. Neredeyse *fazla* uzun. Ne demek istediğimi anladın, değil mi?” Kıkır kıkır gülüşü Merkez’in içinde yankılanmıştı fakat hareketleri sarsakça görünüyordu. Kızın her zaman diken üstünde olduğu, pek rahat biri olmadığı çıkarımında bulunmuştum. Bakışları sanki dayak yemiş bir köpeğin aciz, korku dolu gözlerini andırıyordu. “Artık çok iyi anlaşılan iki arkadaş gibi olduk.”

“Ah, evet. Tabii, anlıyorum. Evet.”

O andan sonra hayret verici bir şekilde çalışkan hâle gelen Morton birkaç detayı daha teyit ettikten sonra genç kız arkasında ucuz parfüm kokuları bırakarak Merkez’i terk etmişti.

Günün geri kalanı boyunca Stacy’yi ve sözde oto hırsızlığı olayını düşünmüştüm. İçten içe aracın çalınmadığını adım gibi biliyordum, üstelik bu o kadar da alışılmadık bir şey değildi; bir şekilde sigorta şirketlerine kazık atıp onlardan para koparmaya çalışmak artık bizim için milli bir eğlence sayılırdı. Fakat bu kızda bir şeyler vardı. Stacy’nin sırnaşık tavırları, çok daha uğursuz bir şeyi saklıyor gibiydi. Erkek arkadaşının onu istismar ettiğine bahse girebilirdim. Kollarının üst kısımlarındaki belli belirsiz morluklar zaten bu suçu yeterince ele veriyordu. Yine, bu da ender rastlanan bir şey değil. Ne yazık ki ilgilenmediğimiz vakaların yarısından fazlasına aile içi şiddet de dâhil

oluyor ama istismar ettiği kız arkadaşını bir polis merkezine göndermek de riskli gözüküyordu. Ya kız bunu yardım isteme fırsatı olarak görürse?

Stacy karakoldan ayrıldıktan sonra ben de çıkıp yerel alış-veriş merkezindeki devriye görevimi tamamlamıştım; bu görev aslında bütün bir öğleden sonrayı Memur Toledo'nun eşinin ailesi hakkında söylenip durmasını dinlerken sabır egzersizi yapmak olarak da görülebilirdi tabii. İşim bittikten sonra eve gitmek yerine Merkez'e geri dönüp Warren Robbie hakkında neler bulabileceğime bir bakmak istemiştim. Görünürde pek bir şey çıkmamıştı. On yedinci doğum gününden hemen önce okulu bırakmış ve on sekizine bastığı gün ehliyet almış. Başından beri aynı duvar ustasının yanında çalışıyormuş ve bu yılın başlarında kendi vergi numarası için başvuru yapmış. Patronunun işlerinden arta kalan zamanlarda kendi adına çalışıyormuş. Audi'nin sigortası iki ay kadar önce yaptırılmış. Arabayı ise ondan dört ay önce, anladığım kadarıyla nakit ödeyerek satın almış. Ortada bir ödeme kaydı ya da o kadar paraya erişimi olduğuna dair bir belirti yoktu. Aracın parasını duvar döşeyerek kazandığı parayla ödemesi pek mümkün görünmüyordu.

Akşam eve dönerken yolumu uzatarak Robbie'nin oturduğu kiralık evin önünden geçmiştim. Smithsonian'ın dış taraflarında, benim evimden yaklaşık beş kilometre uzakta, karanlık, ahşap bir kulübede oturuyordu. Yoldan uzakta, kalın bir çalı örtüsünün ardına gizlenmiş bir yerdi. Karanlığın ortasında tek bir ışık yanıyordu. Neredeyse yarım saat boyunca arabamın içinde oturup evde hareket eden gölgeleri izlemiştim.

Ertesi sabah Merkez'e erken gidip danışmanın önünde özellikle oyalanmıştım. Saat sekize yaklaşırken Warren Robbie kapıdan içeri girmişti. Önceki gün gördüğüm kimlik fotoğrafından o olduğunu anlamıştım ama artık yüzü uzun ve ince bir sakal tabakasıyla yarı yarıya kapanmıştı ve saçları da daha uzundu. Sol gözünün altında büyük bir morluk vardı ve dışarıda sıcaklığın otuz derecenin üzerinde olmasına rağmen uzun kollu bir kazak giyiyordu. Sevimli ve cana yakın bir ta-

vırla ifadesini verdi, bu sıcakta otobüsü yakalamanın zorluklarıyla ilgili birkaç küçük şaka yapmıştı ve kibarca, işleri yoluna koyması için sigorta şirketini aramasının sakıncası var mı diye sormuştu.

Ofisin arka tarafından, “Böyle bir kazak giymek için hava çok sıcak değil mi?” diye sormuştum.

Kafasını kaldırıp bana baktığında, floresanın keskin ışığının altında, gözükütüğünden daha kötü durumda olan morluklarını gizlemek için yaptığı makyajı görebiliyordum.

Warren Robbie, yarım ağızla hafifçe tebessüm etmişti. Gözleri ışıldıyordu ve istemsizce gözlerimi kaçırmıştım. Bedenim kendini uçuş moduna almıştı sanki; dâhilî radar sistemimde onun olduğu taraftan tehlike sinyalleri geliyordu.

“Henüz pek sıcaklamadım sanırım. Yataktan kalkar kalkmaz buraya geldim.”

Morton bir Robbie’ye bir bana bakmış, rahatsız olmuş bir şekilde ne söylemesi gerektiğini kestirmeye çalışmıştı. “*Her neyse*,” dedi, dik dik bana bakarak, “Uğradığınız için teşekkürler Bay Robbie. O kıza da söylemiştim, ismi Stacy’ydi değil mi, bütün evraklar sizin adınıza olduğu için sizin gelip ifade vermeniz gerekiyordu. Resmî beyanınızı imzaladığınızda her şey tamamlanmış olacak. Lütfen, şuraya imzanızı attıktan sonra gitmekte serbestsiniz.”

Morton tuhaf bir tavırla gülmüştü ve Robbie de gülümseyerek kâğıdı imzalamıştı. Karakoldan ayrılmadan önce benim olduğum tarafa kısa bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

“Teşekkürler, Dale, adamımsın! Sizinle iş yapmak benim için bir zevkti.”

Birkaç gün boyunca Robbie’yi ve kayıp Audi olayını aklımdan uzaklaştırmayı başarmıştım. Birkaç defa o küçük, karanlık kulübenin önünden geçtiğimi itiraf etmeliyim fakat olağan dışı herhangi bir şey çarpmamıştı gözüme. Yaklaşık bir hafta

sonra, Robbie polis merkezinin önünde mavi bir iş kamyone-
tiyle belirivermişti. Onda, bedenimi harekete geçirerek savun-
ma pozisyonu almama neden olan garip bir şeyler vardı ama
ilgilenmem gereken dava dosyaları, kaydetmem gereken trafik
raporları ve buna benzer bir dolu işim vardı. Üstelik Scott'ın
yanına daha yeni taşınmışım ve buna alışmak için de biraz
zamana ihtiyacım vardı. Daha önce kimseyle odamı paylaş-
mamıştım ve her sabah uyandığımda yanımda Scott'ı görmek
beni şaşırtıyordu. Yanımda kıpırdanması, nefesi. Üstelik hami-
leydim; henüz bunu bilmiyordum ama bedenim her şeye sanki
şok tabancasıyla vurulmuşum gibi tepkiler veriyordu. Ne kadar
meşgul olursam olayım, Warren Robbie bir virüs gibi beynime
girip zihnimi ele geçirmişti ve düşüncelerimden onu uzaklaştı-
ramıyordum. Geceleri uykumu kaçırın şey sigorta dolandırıcı-
lığı değil, Robbie'ye karakola kendisinin gelmesi gerektiğini
söylemek zorunda olduğunu anladığında Stacy Porter'ın göz-
lerine yerleşen o korkuydu. Robbie'nin gözlerindeki o sessiz
şeytandı beni rahatsız eden.

İki hafta kadar sonra, havanın özellikle sıcak olduğu bir
akşam, bir hizmet kamyonetini kırık stop lambası nedeniyle
durdurdum; Smithson'ın hemen dışındaydık. Camlar açıktı ve
içindekilerin onlar olduğunu görür görmez anlamıştım. Sta-
cy'nin uzun, sarı atkuyruğu sağ omzundan aşağı uzanmış, tak-
madığı emniyet kemerine paralel duruyordu. Belli ki ağlıyordu
ve yüzünün bir yanı kıpkırmızıydı ama stop lambasıyla ilgili
durumu resmî bir şekilde açıklayıp gerekli cezayı yazdıktan
sonra Robbie'nin ehliyetini kontrol etme eylemlerimi sürdür-
müştüm. Adamın varlığı öylesine baskındı ki, hayatımda daha
önce hiç kimsenin yanında kendimi bu kadar ezik hissetme-
mişim. Öfkesi, aramızdaki havada asılıydı ve konuşmayı na-
sıl bitireceğimi bilememiştim. Onu salıvermek istemiyordum.
Ondan bir şeyler, basit bir cezanın ötesinde, gerçek bir şeyler
koparmak istiyordum. Robbie'yi ortadan kaldırmak istiyor-
dum. Sonsuza dek. Çok uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar
gönülden ve bu kadar çok istememişim. Onun gerçekten de

korkunç bir şeyler yapabilecek bir potansiyeli olduğunu düşünüyordum.

Stop lambası olayından sonra artık resmen kafayı takmıştım Robbie'ye. Uykusuz gecelerle ve vardiya sonraları evinin önünden geçmekle harcadığım iki haftanın sonunda Jonesy'nin yanına gittim ve ona Robbie hakkında şüphelerim olduğunu söylemiştim.

"Malc Robbie'nin oğlunu mu diyorsun?" diye sormuştu Jonesy.

"Evet, sanırım. Babası eskiden benzin istasyonunun sahibiymiş, aynı adamdan mı söz ediyoruz?"

"Ta kendisi. Adam öldü gerçi. Birkaç sene önce bir arkadaşıyla avlanırken vurulmuş, inanabiliyor musun? Arkadaş demeye bin şahit ister. Üç oğlu vardı galiba. Warren en gençleri ama hiçbirinin bir sorun çıkardığını hatırlamıyorum. Biraz kaba olabilirler ama çalışkan çocuklar. Söyle bakalım, aklından neler geçiyor Woodstock?"

"Belli bir şey değil, efendim. Sanırım içgüdü diyebiliriz." Jonesy ağzını açmıştı ve eminim, içgüdümlle ilgili tam olarak ne düşündüğünü söylemek üzereydi ki hızla devam etmiştim: "Fakat eminim çalıntı olarak ihbar ettiği araç işi düzenbazlıktan başka bir şey değildi ve sanırım kız arkadaşını dövüyor. Buraya geldiğinde tek gözü şişti üstelik. Adam tam bir baş belası."

Jonesy, oturduğu sandalyede arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak dikkatlice beni süzmüştü. Kendini bilge, yaşlı bir dedektif gibi gözüktüğünü düşündüğüne eminim, hani şu *Batman* filmlerindeki gibi. Fakat bu duruşu terden ıslanmış koltuk altlarını açığa çıkarmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Woodstock, sen iyi bir polissin. Şimdiye kadar yaptıklarınla beni etkilemeyi başardın. Sahadaki elemanların hepsinin gerilmesine neden oluyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Daha geçen akşam Lucy'ye senin harika bir çocuk olduğundan bahsediyordum hatta." Son kısmı kısık sesle söylemişti ve bu cümleyi duymak, gözlerimin beklenmedik bir şekilde yaşarmasına neden olmuştu. "Fakat sana benden bedava bir tavsiye; hislerin

seni hiçbir yere götürmez. Bu oyun tamamen gerçeklerle ilgilidir. Bana bu Robbie denen çocukla ilgili gerçek bir şeyler getir ve ben de sen onu götünden duvara çivilirken tam yanında durup sana çekiç uzatayım. Ama gündelik işlerini ihmal etmediğine emin ol. Senin, birilerinin ardından boş yere koşturmaya kafanı takman buradaki oğlanların bir kısmını kesinlikle çok eğlendirecektir.”

“Evet, efendim,” garip bir şekilde tatmin olarak.

“Onların eline böyle bir fırsat verme sakın, tamam mı kızım?”

“Hayır efendim, vermeyeceğim,” demiştim, gerçekten buna inanarak.

BÖLÜM YEDİ

Pazar, 13 Aralık, 11:31

Smithson, yüz kilometrelik bir alan içerisindeki tek gerçek morga ev sahipliği yapıyor. Ne mutlu bize ki iş ölüm ve yıkılma gelince hiç yokluk çekmiyoruz. Anna, Smithson'dan sık sık "Taşranın Ölüm Cenneti" şeklinde bahseder. Aslında Felix ve ben otopsilere çok sık gitmeyiz. Bazı dedektifler hiç gitmez; bazıları bunun nesnelliklerini bulandırdığını söyler. Felix'le ben bazen sırayla gideriz ve bazen ikimizin de yüreğinin kaldıramayacağı şeyler olur. Ölümde de tıpkı yaşamda olduğu gibi bir düzen ve lojistik söz konusudur. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bürokratik süreçler ve sıkı bir planlama ve organizasyona karşın haftalık pizza gecesine denk gelmemesi için dua etmenize neden olacak kadar da rastlantısaldır. Felix ve ben, son zamanlarda eğer muhakkak orada olmamızı gerektiren bir durum yoksa, bu işi üniformalı polislerle devrediyor ve yalnızca hazırlanan raporları gözden geçiriyoruz ya da onlar bize öne çıkan detayları aktarıyorlar; her zaman yeterince ölümle karşılaşılmıyor ve onların da tecrübe kazanmaları gerekiyor fakat ne olursa olsun, bu seferki otopsiyi kaçırmam söz konusu bile olamazdı. Akıl hocalığı bir yana, aslında otopsi esnasında mümkün olduğunca orada olmayı tercih ederim. Böylece, kurban için hiç değilse bu kadarını yaparak ona saygı gösterdiğimi

hissediyorum. Bunu hiç kimseye söylemedim ama eğer kurban bir çocuksa o zaman kesinlikle otopsi sırasında orada olurum. Neden bilmiyorum ama onların o soğuk, havasız odada kendilerini yalnız hissettiklerini ve korktuklarını, bir tür anne şefkatine ihtiyaç duyduklarını düşünürüm hep. Fakat bu, şimdiye kadar dâhil olduğum hiçbir otopsiye benzemiyor. Sonsuza dek bu dünyayı terk etmeden önce Rosalind'i son bir defa daha görmek zorundayım. Bedenine gizlenmiş, orada öylece yatan ipuçlarını düşününce bizim genellikle "Son Durak" dediğimiz o soğuk yere doğru bir mıknaatla çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Polis merkezinin sıcak ve boğucu havasıyla geçen günlerin ardından klimanın iyi geleceğini düşünmüştüm ama içerisi gerçekten çok soğuktu ve ürperdim. Felix'le beraber bekleme salonundaki eski bir kanepeye gömülmüş, yolda aldığımız kahvelerimizi yudumluyorduk. Kanepenin yayları çoktan dağılmıştı ve sanki taşın üstünde oturuyor gibiydik. Sanırım burası insanın rahat etmesi gereken bir yer değil.

Felix bana baktı; koyu yeşil gözlerindeki küçük kahverengi benekleri görebiliyordum. "İyi misin?"

Ben cevap veremeden cep telefonu çalmaya başladı ve bana özür dileyen gözlerle bakarken ayağa kalkıp ağır, kalın kapıyı iterek dışarı çıktı. Kapı aralanınca ılık hava dalgası içeriye doldu. Kapı ağır ağır kapanırken Felix'in telefonu açarak "Merhaba hayatım," dediğini duydum.

Cama doğru yürüyüp otoparka bakınmaya başladım. Rüzgâr esiyordu ve plastik poşetler ani hareketlerle yerden havalanıp bir dala takılana kadar havada aylak aylak süzülüyordu. Felix'in telefonda konuşurken volta attığını gördüm. Anna'nın arabası gözüme takıldı; demek gelmişti. Kahvemden bir yudum aldım ve midem ağzıma geldi. Neredeyse tamamı dolu olan bardağı çöpe attım. İçindekilerin aktığını ve diğer çöplerin etrafını sardığını hayal ettim, tıpkı Rosalind'in yumuşak cildini çevreleyen bulanık göl suyu gibi. Kafamı iki yana sallayıp bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

“Hey, Gem!” Steril koridorun başından gelen Anna’nın sesi, parlak bir güneş ışını gibiydi.

Hayatını ölü bedenleri kesip biçerek kazandığına asla inanmayacağınız türden bir kızdı Anna. Suratına baksanız sabahları elli mekik çekerek fit kalan, güneş battıktan sonra ise kendini tekilaya adayan bir kadın zannederdiniz.

Bu bölgede cinayet vakalarına sık rastlanmaz ve genellikle sebep aile içi şiddet veya alkolle şiddetlenen tartışmalar olur. Arkadaşlar arkadaşlarını, kocalar eşlerini öldürür. Bu meslekte zaman geçirdikçe sevgi ile nefret ve yaşam ile ölüm arasındaki çizginin bulanıklaştığını daha iyi görüyorum. Anna birilerinin göğüs kafesini açarken yanında olmamın nedeni çoğunlukla aşırı doz uyuşturucu veya intihar vakalarıdır.

Anna, işinde inanılmaz yeteneklidir ve herkes onun burada sahip olduğumuz en önemli değerlerden biri olduğu konusunda hemfikirdir. Üstelik hâlâ çok genç; benden yalnızca üç yaş kadar büyük. Anna’yı hâlâ büyükşehre kaptırmamamız bir mucize. Jonesy eskiden benim için de aynı şeyi düşünürdü ama artık hayatımda Ben olduğu için kaçma riskimin daha az olduğuna inanıyor. Anna’dan önceki adli tabip Phelps biraz kaba saba bir adamdı ama o da işinde muhteşemdi. Klasik müzikle falan, tam bir Hannibal Lecter tiplemesiydi. Kendi aramızda insanların ona hâlihazırda ölü olarak gelmesinin çok iyi olduğu, aksi takdirde hiç hastası olmayacağı hakkında espriler yapardık. Neyse ki onun becerikli stajyeri Anna, Phelps’in yalnızca profesyonel yeteneklerini miras almıştı, tuhafliklarını değil.

Ekşimiş suratımla gülümseyerek “Selam, Anna,” diye yanıtladım ve Anna’yı takip ederek otopsi odasına doğru yürüdüm. Mideme giren kramplar ise hâlâ kabul etmek istediğimden çok daha kötüydü.

Anna ışıkları açtı. Oda serin ve havasızdı. “Öf, siktir ya,” dedi.

“Ne oldu?”

“Bir şeyleri ofiste unuttum. Bir saniye bekle.” Odadan çı-

karak beni Rosalind ile yalnız bıraktı. Odanın ortasındaki metal masanın üzerinde, çıplak yatıyordu. Boynundaki vahşi morluklar ve bacaklarındaki hafif berelenmeyi saymazsanız kusursuzdu. Düşündüğümde daha büyük olan mükemmel göğüsleri hafifçe iki yana doğru kaymıştı ama her türlü evrensel fanteziyi tatmin edencesine hâlâ dosdoğru tavana bakıyordu. Damarları, derisinin altında nazik ağlar oluşturmıştı. El ve ayak bilekleri adeta bir çocuğa aitti. Kirpikleri koyu ve dolgundu. Çıplakken nasıl görüldüğünü pek çok kez merak etmişim ama onu çıplak göreceğim koşulların böyle olacağını asla tahmin edemezdim. Birkaç adım atıp Rosalind'in yanında dikildim. Hayatının son anlarında ne görmüş olabileceğini merak ederek gözlerinin içine baktım. Nefes alan hiç kimseye söyleyemeyeceğim şeyleri fısıldadım kulağına. Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve sırlarımın açığa çıkmasıyla kendimi tükenmiş, bomboş hissettim. Başımın üzerindeki duvarda bir saat gürültüyle tik tak ediyordu.

“Evet, şu işi halledelim bakalım!” Anna lateks eldivenlerini giyerken içeri daldı.

Rosalind'in başından uzaklaştım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, tüm bedenim alarm durumundaydı. Ellerim istemsizce karnıma gitti ve sonra hemen ellerimi indirdim.

Anna masanın başına geçip Rosalind'in kolunu kaldırarak masanın kenarından uzaklaştırdı.

“Diğerlerini beklemeli miyiz?” diye sordum.

“Onlara on ikiye çeyrek kala gelmelerini söylemişim. Geç kaldılar,” diye yanıtladıktan sonra yapacağı analizi kayıt altına almak için telefonunda bir tuşa bastı. “Kurban kadın. Rosalind Elizabeth Ryan. Yirmi sekiz yaşında. Aralık'ın on ikisinde, cumartesi günü sabah saat yedi buçuk civarında, Smithson, New South Wales'daki Sonny Gölü'nde yüzükoyun bir hâlde bulundu. Cinayet şüphesi bulunuyor. Kafaya darbe almış ve boğazlanma şüphesi bulunuyor.” Rose'un balmumu gibi duran suratına baktı. “Henüz bir şüpheli yok.”

O sırada odaya Felix ve Jonesy girdiler. Yanıma gelirken Fe-

lix'ten yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Anna ikisine de kısa ve profesyonelce gülümseyerek işine döndü.

“Onu bulan adam kimdi?” diye sordu.

“Sabah koşusuna çıkmış sıradan bir vatandaş,” dedim. “Connor Marsh. Onu araştırdık, temiz.”

“Tanrım. Spor salonu üyeliğini yenilemek için tam da gereken şey.” Sırtını duvara yaslayıp gerinen Jonesy, kendi şakasına kendi gülüyordu.

Felix'in eli hafifçe benimkine dokundu. Kalbim, göğsüm ile boğazım arasında bir yerde atmaya başladı.

“Evet, her neyse. Başlıyorum.” Anna maskesini yüzüne geçirdi, eldivenlerini düzeltti ve sanki bir yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını çevirerek ısındı.

“Ne kadar da güzel bir kız,” dedi Jonesy şefkatle. “Böylesine bir güzellik harcandı gitti, çok yazık.”

Anna önce Rosalind'in yaralarıyla ilgilendi, sol şakağında açan bir çiçek gibi gözüken çirkin kırmızılığı kurcaladı.

Bakışlarım bulanıklaşıp Rosalind ayırt edilemez bir piksel yığınının dönüşüne kadar Rosalind'e bakmaya devam ettim. Tasarruf hesabıma para yatırmayı, yeni yıldan sonra bir tecavüz davası nedeniyle orada bulunmam gereken duruşmayı, eve dönerken benzin almam gerektiğini ve doğum gününde babama ne alacağımı düşünmeye başladım; Rosalind Ryan'ın göğüs kafesinin kesilmesinin sesini bastıracak herhangi bir şeyi. Otopside göğüs kafesinin açılması her zaman beni en çok etkileyen kısım olmuştur. Hiç mantıklı değil ama nedense her seferinde, *hiç kimse bu işleminden sağ kurtulamazdı; demek ki bu insan gerçekten de ölü* diye düşünürüm.

“Kızın etrafındaki güllerin olayı neymiş?” diye sordu Anna.

“Tiyatro oyununun ardından verildiklerini düşünüyoruz. Oyunu o yazmış ve yönetmiş. Belki de çiçekler hâlâ yanındaydı.”

Anna başıyla onayladı ve Rose'u incelemeye devam etti. Etrafının çiçeklerle kaplı olması biraz ürkütücü. Sanki gerçek bir cenaze töreni gibi.”

Başımı salladım. Felix’le çiçekler hakkında çoktan fikir alış-verişinde bulunmuştuk, mutlaka bir anlamı olmalıydı. Belki bir özürdü ya da belki kendine has bir uğurlama.

Üzerindeki bütün klinik işaretlemeleri ve otopsi masasının vahşiliğini görmezden gelmeye çalışarak Rose’a baktım. Ölümün bir bedeni ele geçirmesi ne kadar tuhaf; pençelerini geçiriyor ve bedene hâkim oluyor. Şimdiye kadar en az elli otopsiye katıldım. Her biri farklı sebeplerden dolayı aklıma kazınmış. En vahşisi. En ilginç. En doğrudan olanı. En genç kurban. Üvey babası tarafından öldürülen üç yaşındaki çocuğun otopsisini hâlâ hatırlıyorum. Masanın üzerinde öylece yatarken küçük kızın ellerini tutmuştum. Anna da ben de ağlamıştık.

Anna çalışırken bir yandan da bulduğu şeyler ve Rosalind’in genel durumu hakkında yorumlar yapıyordu. “Sigara içmiyormuş galiba ama karaciğeri pek iç açıcı görünmüyor. Öldürülmeden önce akşam yemeği yemiş.” Mide ve bağırsakları kontrol ederken yüzü ekşimişti. “Bir türlü tatlı da yemiş. Belki çilekli bir şeyler. Ölmeden önceki birkaç saat içerisinde alkol aldığını kesinlikle söyleyebilirim; sindiriminden belli.”

Anna incelemesinin bir sonraki aşamasına geçti. Artık daha robotik bir tavırla, bulgularını sanki bir ders kitabı okurmuş gibi aktarmaya başlamıştı. Jonesy omuzlarımdan tutup, “Özür dilerim, Woodstock. İkinizin arkadaş olduğunu unutup duruyorum,” diyene kadar, gereksiz konuşmalarla prosedürü bölmeyi sürdürdü.

Omuzlarımı silkerek ondan kurtuldum. Otopsi masasında geyik muhabbeti yapılmasına artık o kadar alışmıştım ki Jonesy’nin sözleri bir kulağımdan girip ötekinden çıkıyordu zaten.

“Kesinlikle boğuşmuş. Ama çok fazla değil gibi gözüküyor. Direnmek yerine yerde sürünerek oradan uzaklaşmaya çalışmış olabilir. Bunlar toprak, deri dokusu değil.” Anna, Rose’un tırnaklarını kontrol ediyor, özenle topladığı küçük parçaları paketliyordu. “Kalçasındaki çürük kesinlikle yeni, ancak nasıl olduğu hakkında bir şey söylemek zor.” Daha sonra herhangi

bir cinsel saldırı olup olmadığını kontrol etmek üzere Rosalind'in cinsel organını incelemeye koyuldu.

Konudan kendimi uzaklaştırarak zemindeki belli belirsiz izleri, çizikleri saymaya başladım.

Anna "Hmm, bak bak, işte bu enteresan," diyene kadar gerçek dünyaya geri dönmedim.

"Ne olmuş?"

Hepimiz merak içinde öne eğildik.

"Görünüşe göre ölü kızınız hamileymiş."

BÖLÜM SEKİZ

Pazar, 13 Aralık, 15:43

Scott'ı arayıp ona eve geç geleceğimi söyledim. Sonra da bütün öğleden sonramı işimize yarayacak bir ipucu bulabilmek umuyla Rosalind'in sosyal medya hesaplarına, telefon kayıtlarına, medikal kayıtlarına ve banka hesaplarına gömülerek geçirdim fakat hafta sonu olduğu için henüz ulaşamadığım birçok bilgi vardı. Saha ekibi ise okulun etrafındaki bütün araziyi didik didik ediyor, herhangi bir boğuşma veya cinayet sahnesine işaret edebilecek bir iz arıyordu ancak onlar da henüz bir şey bulamamışlardı. Öğleden sonra dörtte Charlie aradı ve uzun çimlerin arasında, içinde Rosalind'in telefonunun, cüzdanının ve dudak kreminin olduğu küçük bir çanta bulduklarını söyledi.

"Her şey sıırıslıklamdı," dedi. "Rose göldeyken çanta büyük ihtimalle yanındaydı ama daha sonra katil getirip onu buraya fırlattı."

"Yağmur tahliye kanalını kontrol ettiniz mi?" diye sordum. "Hani cesedin bulunduğu yerin yanındaki?"

"Tabii ki?" Charlie'nin sesi, sanki ağzında bir şeyler çiğniyormuş gibi geliyordu. Eski lisemin bahçesine gömülmüş nahoş sırları ortaya çıkarırken onun o koca, çille kaplı kahrolası suratının aldığı şekli gözümde canlandırabiliyordum. "Önce onu hallettik. Kirli su, ölü hayvanlar ve yığınla duvar yazısından başka hiçbir şey yok."

“Yani olağandışı hiçbir şeye rastlamadınız?”

Gülmeye başladı. “Gem, lise burası! Her yerde birbirinden tuhaf şeyler var ama görünürde bizim olayla ilgili herhangi bir şey yok. Gerçi hâlâ araştırıyoruz.”

“Sağ ol, Charlie.”

“Her neyse, sana bunun önemsiz olduğunu söyleyemeyeceğim. Kahrolası güneş resmen derimizi kavuruyor. Mossy daha fazla dayanamadı. Bir ağacın altındaki gölgeye çöküp kaldı; cips paketiyle kendini yelliyor.”

“Ona güçsüz olduğunu söyle.”

“Söylerim.”

Yeni bir ekip bu sabah gölün etrafını ve otopark alanını bir kez daha dikkatlice taramış ancak herhangi bir ipucu bulamıştı. Rosalind’in telefon kayıtlarını gözden geçirmeye başladım.

“Bir şey var mı?” Saat beş olmak üzereyken Felix masama gelip elindeki sütlü gibi gözüken kahve kupasını masama bıraktı. Bir müsli barını kemiriyordu ve ben de acıktığımı fark ettim.

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladım. “Facebook hesabı yokmuş, yalnızca Instagram’da var. Birbirinden şirin fotoğraflarla dolu orası da. Çiçekler, sevimli hayvanlar, gökkuşakları ve alıntılar. Çoğunlukla Shakespeare’den ve liseden hatırladığım, çoktan ölmüş başka şairlerden alıntılar koymuş. Sıradan bir hesap. Fakat senin bulduğun, şu kalp şeklindeki taşın bir fotoğrafı var. Fotoğrafın altında *AŞK* yazmış. İki ay önce yüklemiş bu fotoğrafı. Bunun haricinde hesabındaki ilgi çekici sayılabilecek yegâne fotoğraflar çürümüş bir elmaya ve yakından çekilmiş kıpkırmızı dudaklara ait. Sanırım kendi dudaklarını çekmiş.” Telefonu kaldırıp Felix’e gösterim.

Felix şöyle bir baktıktan sonra ekranda gördüklerine kaşlarını kaldırdı. Kalp şeklindeki taş çoktan parmak izi testine sokmuştuk ve ne yazık ki sadece Rosalind’inkilere ve birkaç tane de bulanık, işimize yaramayacak ize denk gelmiştik.

“Ailesinden ne haber? Arkadaşlarından?” diye sordu, gözlerini kırmızı dudaklardan ayırmadan.

“Bir bok yok. Koca hesapta hiç insan fotoğrafı yok. Bazı öğrencileri onu takip ediyormuş gerçi; bir baksak iyi olabilir.”

Felix’in mantar panosundaki aile fotoğrafları geldi aklıma. Ayrıca bizim evin her tarafı da Ben’in ve babamın fotoğraflarıyla süslüydü. Scott’in kardeşlerinin ve ebeveynlerinin fotoğrafları da vardı. Huysuz eski adli tabibimiz Phelps bile, morgdaki masasına karısının bir fotoğrafını yerleştirmişti; ikisinin Cadılar Bayramı partisinde, zombi kılığındaki fotoğraflarıydı.

“Tıpkı evi gibi,” dedi Felix. “Orada da bir tane bile fotoğraf olmadığını fark ettin mi?”

“Tabii. Evet, çoğu insan hiç olmazsa bir iki tane keyifli fotoğrafı sergiler. Üstelik telefon kaydı da hayatımda gördüğüm en yavan kayıt olabilir. İsimlerini almam gerekiyor ama topu topu altı farklı numara var.” Çıktıyı Felix’e gösterdim. Ayrıca sabit telefonu da yok. Sadece cep telefonu kullanıyormuş. Instagram hesabının bağlı olduğu e-posta adresinde de resmen hiçbir şey yok.”

“Belki de başka bir yerden eriştiği, gizli bir posta adresi vardır,” dedi Felix.

“Ben de öyle tahmin ediyorum,” dedikten sonra çekmece mi açıp bir paket kuru üzüm çıkardım. Bir yandan üzümleri çiğnerken, “Cuma akşamı saat on buçuktan sonra bir telefon gelmiş. Muhtemelen okuldaki gösterinin bittiği sıralarda. Belki de gösteriden hemen sonra.”

Felix’in gözleri hafifçe açılmıştı. “Pekâlâ, bu güzel işte. Başka?”

“Şimdilik bir yere varmadı. Telefonu açmamış ve gizli numara. Muhtemelen ön ödemeli bir hat. Sadece yerel bir numara olduğunu biliyoruz. Yani hiçbir yere varamadım.”

“Evinizi ziyaret eden beyefendilerin kim olduklarını da bilmiyoruz hâlâ,” diye ekledi.

“Doğru,” dedim. “Şık arabanın içindeki adamın kim olduğunu bilsek hiç fena olmazdı.”

Felix’in bakışları masamın üzerindeki karton dosyanın arasından gözükken bir suç mahalli fotoğrafına kaymıştı. “Bir ta-

raftan çok tutumlu biri gibi görünüyor, özellikle de ailesinin evini düşününce. Ama bir yanda da şarap şişeleri ve makyaj malzemeleri var.”

“Kesinlikle.”

Kafam allak bullak olmuştu. Aklımdan geçenleri belli bir bilinç çerçevesinde değerlendirip süzemiordum. Rosalind’in kan kırmızısı dudaklarının görüntüsü de düşüncelerimi toparlamama hiç yardımcı olmuyordu.

“Bildğin gibi,” dedim, daha fazla kuru üzüm yerken, “Çantası okulda, çalıların arasında bulundu. Yani katil ya Rose’u göle kadar takip etti ya da onu göle kendisi götürdü. Onu öldürdü, cesedini göle attı ve çantasını aldı. Belki onu teşhis etmemizi geciktirmeye çalışmak istemişti ya da içinde para olduğunu düşündü. Sebebi ne olursa olsun Rose’u öldürdükten sonra okula geri döndüğü anlamına geliyor bu. Tüm bunlar, bütün gece onu izleyen birine işaret ediyor bence. Belki oyun bittikten sonra onunla bir konuda yüzleşmeyi planlamıştı. Belki buluşmak için önceden anlaşmışlardı ancak bir şeyler ters gitti. Belki de bir sapıǵı vardı. Bilmiyorum. Fakat kesinlikle okul ile ilgili bir şeyler var, ne dersin?”

“Kulaǵa mantıklı geliyor. Yarın şü okula gidelim,” dedi Felix. “Diğer öğretmenlerle ve öğrencilerle konuşup cuma günü kimlerin orada olduğunu, oyundan sonra birilerinin Rosalind’i görüp görmediğini soruşturalım. Eğer varsa güvenlik kameralarındaki görüntüleri de incelememiz gerek. Umarım bir şey çıkar.”

Sözlerine devam edecekmiş gibi aǵzını açıtıysa da konuşmaktan vazgeçip bana gülümsemekle yetindi.

“Ne var?”

“Hiç.” Bakışlarındaki özlemi sezebiliyordum. “Şu Timothy hakkında biraz daha araştırma yapacağım. Marcus temiz görünüyor bu arada, ifadesi tutarlı. Cumartesi sabahına kadar Sydney’den ayrılmamış. Ayrıca Bryce’ın kız arkadaşı, Amelia Posen, kendini iyi hissetmediği için planlarını iptal ettiğini doğruladı. Cuma gecesi telefonda konuştuklarını söyledi ve bu

da Marcus'un hikâyesini doğruluyor; tabii bu durum Marcus'u tamamen temize çıkarmıyor. Ama hâlâ aralarında en tuhaf gözükene Timothy olduğunu düşünüyorum.”

Üstüme çöken yorgunlukla savaşıarak başımı salladım. “Ben de George Ryan'ı araştırayım.”

Felix başıyla onayladı ve masasına doğru yürümesini izledim. Mideme saplanan kramplara rağmen onu öpebilmek ve tutup kendime çekebilmek istiyordum. Onu içimde hissetmek. Bu arzu o kadar karşı konulmazdı ki canım acıyordu.

Onun yerine interneti kurcalayarak ve kendi kayıtlarımızı kontrol ederek Rosalind'in babası hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım. Jonesy haklıydı, George Ryan iş dünyasında küçük çaplı bir şöhrete sahipti. Ondan veya şirketlerinden bahseden neredeyse otuz farklı habere denk geldim. Yıllar önce düşük ve orta kademeli sağlık personelleri için bir işe alım şirketi kurmuştu. Avustralya'da bu alanda ilklerden biri sayılan bu şirket, aniden yükselen kadın ve göçmen iş gücünden faydalanmıştı. Seksenlerin sonlarında, Ryan şirketini bir milyon dolardan fazlasına satıp emlak geliştirme alanına kaymıştı. RYAN adlı, başarılı şirket kısa sürede Smithson'un yanı sıra Sydney'de de bir ofis açmıştı ve Yeni Güney Galler bölgesinin tamamında projeleri vardı.

Düşüncelerim yeniden Rosalind'in ufacık evine döndü; neredeyse boş buzdolabını ve Kmart nevresimlerini anımsadım. George Ryan'la tekrar görüşmemiz gerekecekti. Kalemimi bilgisayarın kenarına tık tık vururken kardeşlerinin Rose hakkında söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum.

Masanın diğer tarafından Marty Pearso bana doğru baktı ve “Şu kalemi vurmayı bırak artık, olmaz mı?” diye homurdandı.

“Ha? Haa, pardon,” diyerek kalemi elimden bıraktım. Bakışlarımı bilgisayar ekranından aniden çevirince her şey biraz fazla parlak göründü. Sandalyemde arkama yaslanıp gerindim. Marty, kafasını sallayıp kendi bölmesinin arkasında kaybolmadan önce bana her zamanki hor gören bakışlarını fırlattı. Eğer

teşkilat Marty'nin istediği gibi işleseydi kırk beş yaşından genç hiç kimse polis olamazdı.

O esnada danışma tarafında bir kargaşa çıktı; belli belirsiz küfürler ve çığlıklar ile bir anda ortalık karıştı. Sorgu odalarının birinde birileri radyoyu açmıştı, Bon Jovi'nin yumuşak sesi *Bad Medicine* şarkısını söylüyordu. Tekrar bilgisayar ekranıma odaklandım ve George Ryan'ın iş dünyasındaki maceraları hakkında birkaç yazı daha okudum. Görünüşe göre kısa bir süreliğine Marcus da işlere dâhil olmuştu ancak Timothy ve Bryce'ın ya da Rosalind'in bahsi bile geçmiyordu. Ancak George ve oğullarının çeşitli yerel iş davetlerinde çekilen fotoğrafları vardı. Yerel bir gazetede, okul tiyatrosu hakkındaki kısa bir haber dışında Rosalind'le ilgili hiçbir şey yoktu.

Tam artık bilgisayarı kapatmayı düşünürken Ocak 1985 tarihli bir yerel gazetede Olivia Ryan'ın ölümü hakkında küçük bir habere rastladım. Haberde, düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraf kullanılmıştı ve Ryan'ların şöminesinin üzerinde gördüğüm kadın bana bakıyordu. Gür, koyu saçlarından dökülen bukleler kalp biçimli yüzünü çerçeveliyordu ve elmas gibi ışıldayan gözleri, en parlak dönemindeki Elizabeth Taylor'ın menekşe gözlerini anımsatıyordu. Bir trajedi, diyordu gazete. Otuz üç yaşındaki Olivia, ilk kızı Rosalind'in doğumundan iki gün sonra iç kanama geçirmiş ve kan kaybı nedeniyle bilinci kapanmıştı, iki gün sonra hayatını kaybetti. Haberde George Ryan'ın, eşinin ani ölümüyle adeta yıkılmasına karşın geride kalan üç küçük oğluna ve yeni doğan meleşine bakabilmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair sözlerine de yer verilmişti.

BÖLÜM DOKUZ

Pazartesi, 14 Aralık, 07:32

Jonesy soruşturmayı resmî olarak başlatmak üzere hepimizi bir araya toplamıştı. Öz kaynak konusunda bazı sorunlar yaşamıştık: Cumartesi günü öğleden sonra, Paxton'ın birkaç kilometre ötesinde bir cinayet ve adam kaçırmaya meydana gelmişti ve bölgedeki tüm yedek adamlarımız, annesini yeni kaybetmiş yedi yaşındaki kız çocuğunu ve onun vahşi babasını bulmak için seferber olmuştu. Neyse ki önceki gece geç saatlerde, otobanın kenarında, babasının park hâlindeki kamyonetinde sağ salim bulunmuştu. Babası ise araçtan yaklaşık elli metre uzaktaki çalılar arasında, beyni dört bir yana saçılmış hâlde bulunmuştu.

Rosalind'in ölümü gibi Smithson'un üzerine bir enkaz çökmüştü; amansız sıcaklıkla birleştiğinde Smithson ürkütücü, bunaltıcı ve basık bir yer hâline gelmişti. Sesler kısıktı ve gazete bayisiyle postane gibi yerlerin önündeki kümelerde teoriler takas ediliyordu. Gölgelere saklanmış bir katili arar gibi, bakışlar etrafı tarıyordu. Rosalind'in evinin kapısında, gölde ve okulda çiçeklerden oluşan küçük, güzel sevgi ve yas tepecikleri belirmeye başlamıştı. Ölümün insanları birleştirdiği doğru, yine de bu ilkel birlik ve beraberliğin ötesinde, insanların hem kendilerini diğerlerine ispat etme hem de diğerlerinin iddia ettikleri gibi kişiler olup olmadığını kontrol etme dürtüsüyle

hareket ettiklerini görebiliyordum. Hepimiz bu korkunç olayın nasıl yaşandığını çözmeyle çalışıyorduk.

Gerçek bir gizemin varlığı sayesinde herkese yeni bir güç, yeni bir enerji gelmişti. Hiçbir his buna benzemez; ölümün arkasında mutlaka bir hikâye yatar ve o hikâye önünde sonunda açığa çıkacaktır. Biz dedektiflerin yapması gereken boşlukları doldurmaktır; sonunu biliyoruz ama hikâyenin başı ve ortası eksik. Hikâyeyi tersten okumalı, sondan başa doğru gelmeliyiz. Genellikle işin bu aşamasını severim. Bir gizemi çözmenin verdiği manevi tatmin ruhumu adeta kanatlandırır. Fakat bu seferki çok farklı. Bu sefer bir monotonluk hissediyorum. Hatta belli belirsiz bir korku da. Pek çok açıdan, kendi hayatıma tehlikeli bir şekilde yaklaşabileceğini düşündüğüm için Rosalind'in hayatını başa sarmaktan korkuyorum. Geçmişim, geride bırakmaktan her zaman mutluluk duyduğum bir şey.

Sivil kıyafetleri içerisinde on beş polis, Waratah Odası'ndaki masaların etrafına, fazla mesai yapan tavan pervanelerinin altına oturmuşlardı. Matthews, Kingston ve Pearson da oradaydı. Polisler çoğunlukla Gowran ve Mt Lyall tarafından geliyordu ancak ikisi Corburn'dendi, bir başka ikili ise büyükşehirden uçakla gelmişlerdi. Cinayet vakası deneyimi yaşamak için sabırsızlanan bu hevesli polislerin gece haberlerinde cinayeti gördükleri anda sevinçten havayı yumrukladıklarını hayal ettim. Jonesy salonunun ön kısmında volta atıyor, düzensiz aralıklarla duraklayıp topuklarının üzerinde sallanıyordu. Göbeği pantolonun üzerinden sarkmıştı ve bir sigara yakmak istediğine adım gibi emindim. Arkasındaki büyük tahtada Rosalind'in büyük fotoğrafları –hem hayattaki hem de öldürüldükten sonraki– asılıydı. Koyu bal rengi gözlerinin birçok kopyası odayı izliyordu. Fotoğraflardan birinde leylak rengi bir ceket giyyordu, arkada toplanmış olan saçları zarif boynunu açığa çıkarmıştı. Yüzünde ise bilgiç, üzgün bir tebessüm vardı. Gülümsemesine karşılık vermek yönündeki tuhaf isteğimi bastırdım.

Polis memurlarından biri pencerenin önündeki jaluziyi ka-

patmaya çalışıyordu ve çıkan hışırtı beni yavaş yavaş çileden çıkarıyordu. Aşağı baktım ve ellerimin istemsizce yumruk şeklini aldığını fark ettim. Bu sabah Ben'i bile görememiştim. Evden çıktığımda, kolunu pelüş itfaiye aracına sarmış, hâlâ uyuyordu. Scott bana bir tabak kızarmış ekmek uzatırken akşam yemeğinde evde olup olmayacağımı sormuştu. Ona bilmediğimi söylemiştim.

Kahveye ihtiyacım vardı. Tam bir kahve yapmak üzere mutfığa doğru yürümeye başladığım sırada Jonesy önündeki masalardan birine yumruğunu indirdi ve "Pekâlâ!" diye bağırdı.

Kapının ağzındaki yerime geri döndüm ancak henüz oturabilecek kadar gevşemeyi başaramamıştım.

"İşte." Felix, karton bardaktaki Reggie's kahvesini elime tutuşturdu. Doğruca karşısına bakıyordu. İş yerinde oldukça dikkatliyiz ama ortak olduğumuz için belirli bir samimiyet doğal karşılanıyor. Üstelik ikimiz de çocuk sahibiyiz ve beraber çalıştığımız insanların hayal gücü, bizim şehvet gibi uçarı hislere vaktimiz olduğunu düşünecek kadar kuvvetli değil.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, parmaklarımı hafifçe Felix'in eline dokundurarak.

"Evet arkadaşlar," diye başladı Jonesy. "Artık hepiniz Rosalind Ryan'ı tanıyorsunuz; yirmi sekiz yaşındaki bir kadın, cumartesi sabahı Sonny Gölü'nde ölü bulundu. Saldırıya uğramış ve boğazlanmıştı. Cinsel saldırıdan da şüpheleniyoruz. Yerel lisede öğretmendi ve her açıdan popüler biriydi. Ancak görgü tanımız, cinayet gerekçemiz ya da bir şüphelimiz yok. Bildiğimiz kadarıyla bir sevgilisi yok ve görünürde kimseyle bir derdi yokmuş. Medya şimdiden bokun üstünde vızıldayan sinekler gibi başımıza üşüştü." Jonesy bir an duraksayıp, başparmağıyla Rosalind'in fotoğraflarını işaret etti, "Sebebi ortada."

Hafif bir öksürük krizine girince dengesini sağlamak için beyaz tahtanın kenarına. "Yani bu vakayı bir an önce çözmemiz gerekiyor. Öğretmen olduğu için okuldaki öğrencilerin aileleri de mutlaka kışımıza yapışacaklardır; bu soruşturmanın

aylar boyunca devam etmesini istemeyiz. Belediye Başkanı da telefon etti ve o kanadın baskısının da üzerimizde olacağını garanti edebilirim.” Pantolonunu yukarıya çekti ama bu belinin etrafındaki gevşek deriye dikkat çekmekten başka bir işe yaramadı. “Şimdi, bunun bir seri katilin işi olabileceğine bir an bile ihtimal vermedim fakat bu işlerin nasıl olabileceğini hepimiz biliyorsunuz. Eğer bu cinayeti işleyeni yakalamazsak sonra bir bakmışsınız Smithson’ın kendine özgü bir Karındeşen Jack’i olmuş. İşte o zaman hepimiz boku yeriz.”

Yeniden öksürdü. “Bir şey daha; kurbanımız öldürüldüğü esnada, Anna’nın bulgularına göre, yaklaşık on haftalık hamileymiş. Bunun cinayetle ilgisi olup olmadığını henüz bilmiyoruz ama yine de aklınızda bulunsun. Ayrıca tanrı aşkına, bu bilgiyi sakın ağzınızdan kaçırmayın!” Sert görünme çabası olarak yorumlayabileceğim bir tavırla etrafa bakındı. “Vakayı Woodstock ve McKinnon yönetiyor. Şimdilik bir hafta kadar bizimlesiniz, belki daha fazla ama bu sürenin mümkün olduğu kadar kısa olmasını diliyorum. Şimdi herkes işinin başına. Ayrıca fazla mesai istemiyorum. Ciddiyim.”

Salondan çıkarken kapının yanındaki çöp kutusuna takıldı ve duvara doğru sendeledi. Kendi ofisine doğru giderken ettiği küfürler, koridordan kulağımıza kadar geliyordu. Toplantı salonunu dolduranlar arasında kısa bir kahkaha tufanı koptu ve en az bir kişi “çük kafalı” diye fısıldadı.

Hemen arkamdaki Felix’le beraber odanın ön tarafına doğru gittim.

“Pekâlâ millet, önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğini özetleyelim.” Sesim güçlü ve netti. Matthews gözlerini devirdi ve ona doğru sert bir bakış attım. “Her sabah sekizde ve öğleden sonra üçte burada buluşuyoruz. Eğer gelemeyecekseniz bunun için çok iyi bir sebebiniz olmalı ve öyle veya böyle ya bana ya da McKinnon’a ne aşamada olduğunuzu telefonla bildirmek zorundasınız; bahane yok. Ayrıca ikimizden biri mutlaka bu buluşmalarda yer alacak.”

Birkaç kişi kafasını sallayarak onayladı ve bazıları da cep telefonlarını çıkarıp buluşma saatlerini kaydetti.

“Her buluşmamızda ihbar hattına gelen çağrılar gözden geçireceğiz ve alakalı gözüken her aramayla ilgileneceğiz. Temel işlerin çoğunu hallettik ama daha yapacak çok şey var. Birincil arama tamamlandı. Maktulün cuma günkü hareketlerinden emin değiliz ama en az akşam saat yediye kadar okulda olduğunu biliyoruz. Bir tiyatro oyunu için oradaydı; okulun öğrencileri *Romeo ve Juliet*’in bir uyarlamasını sahneliyorlardı. Oyunu kurbanımız yazıp yönetmiş ve görünüşe göre oldukça etkileyici bir iş başarmış. Bu oyunun okul için önemli bir hadise olduğunu biliyoruz. Oyunun sahnelenmesiyle ilgili bazı sorunlar yaşandığını öğrendik, o nedenle belki bu esnada birileriyle ters düşmüş olabilir. An itibarıyla bütün ihtimalleri göz önünde bulundurmak zorundayız, bu yüzden gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın.

Sonny Gölü evine giden yolun üstünde değil. Yani oyundan sonra göle gitmesi için belirgin bir sebep yok ortada. Bizim tahminimiz, ya birisiyle buluşmak için oradaydı ya da güvendiği birisi tarafından göle çekildi. Birinin onu fiziksel güç kullanarak göle götürmesi de mümkün arasında ama otopsi sonuçlarına bakarsak pek de olası değil. Ayrıca eğer kaçırılmış olsaydı mutlaka okuldan birilerinin dikkatini çekerti.”

Pür dikkat dinleyen polisler parıl parıl gözlerle bir bana, bir Rosalind’in fotoğraflarına bakıyorlardı. Bir an Rosalind’in benden çok daha güzel olduğunu düşündüm ve odadaki diğerlerinin de aklından aynı şeylerin geçip geçmediğini merak ettim.

“Şu ana kadar yalnızca birinci dereceden akrabalarıyla görüştük. McKinnon ve ben okul müdürüyle, Rosalind’in iş arkadaşlarıyla ve mümkünse öğrencileriyle görüşebilmek için okulu ziyaret edeceğiz. Bu taraftaki arkadaşların –odanın sağ kısmına işaret ettim– cuma gecesi okulda bulunan seyircilerle ilgilenmelerini istiyorum. Öğrencilerden başlayın. Reşit olmayanlara dikkatli yaklaşın. On sekiz yaşından küçüklerse

her resmî sorgulama için aile muvafakati istiyorum. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Eğer bilmiyorsanız da bir an önce öğrenin. İhtiyaç duyduğunuz noktada yardım istemekten çekinmeyin.”

Bir an durakladım. Toplantı salonundaki kararlılık duygusu adeta elektrik yüklü bir hâle gelmişti. Dünyanın doğal gidişatını ve düzenini bozan bu suçluyu veya suçluları yakalamak için duydukları çığ arzu ile herkesin gözleri çakmak çakmak olmuştu.

“Mümkün olduğu zamanlarda çocukları Matthews ve Dixon’a yönlendirin. Eminim yardım etmekten memnun olacaklardır.” Hırsla tırnaklarını kemirip beni görmezden gelen Matthews’a tatlılıkla gülümsedim.

Felix bir adım öne çıktı. “Akıllıca çalışın. Yolda vakit kaybetmemek için mümkünse gruplar hâlinde yolculuk edin.”

Başımla onayladım. “Kesinlikle. O hâlde, perşembeden önce esas kişileri halletmiş olalım; arkadaşlar, eski sevgililer, iş arkadaşları, öğrenciler, uzak akrabalar, doktorlar ve kurbanımız hakkında söyleyecek bir şeyleri olan diğer herkes. Cesedi bulan herifi ve geçtiğimiz hafta kurbanı gören, onun ruh hâli hakkında bize bilgi verebilecek herkesi bu işe dâhil ediyoruz.

“Ulaşabildiğimiz bütün güvenlik kamerası görüntülerini incelemeliyiz ve ulaşabildiğimiz bütün kayıtları istiyorum. Bunun için bir adım attık ama henüz yolun başındayız. Diş muayenesi kaydı, tıbbi kayıtlar, psikolojik kayıtlar, telefon, internet, banka hesapları, dini kayıtlar, ne bulursanız getirin.”

Polislerden biri elini hafifçe havaya kaldırdı. “Peki şu aşamada siz ne düşünüyorsunuz? Kişisel bir şey mi, yoksa rastgele bir suç mu?”

“Kişisel,” dedik Felix’le aynı anda. Bir an birbirimize bakıp gülümser gibi olduktan sonra hemen bakışlarımızı kaçırdık. Matthews pişmiş kelle gibi sırıtiyordu.

“Yine de ortada kesin bir şey yok,” diye ekledi Felix. “O yüzden biz işimize bakalım.”

Stacy'nin peşine takıldığımı söylemekten utanmıyorum. Zalimceydi ama Robbie hakkında, bana yardımını dokunabilecek bir şeyler bildiğinden emindim. Jonesy'nin dediği gibi, Stacy gerçeklere sahipti. Vardiyalarım ve Scott'la olan yeni ilişkim arasında kalan zamanda bir plan kurdum. Stacy'nin fazla zeki olmadığı ortadaydı ama kurnazdı ve Robbie ile olan birlikteliği başta heyecan verici olsa da büyük ihtimalle artık kendini kapana kısılmış hissetmeye ve korkmaya başladığı bir noktaya gelmişti. Ona bağlanmıştı ama bu mutlu bir bağlılık değildi.

Bir cumartesi sabahı Stacy'yi iş yerine, yani Smithson ile Mt Lyall arasında yer alan yıkık görünümlü Woody's moteline kadar takip ettim. İçeri girip pencere kenarında bir yere oturdum ve tadı bulaşık deterjanı gibi olduğu için yalnızca bir iki yudum alabildiğim rezalet bir kahve sipariş ettim.

"Stacy," dedim, başka bir şey isteyip istemediğime bakmak üzere geri geldiğinde. Siyah, dar kot pantolonu ve yine siyah, dar tişörtüyle aynı anda hem çekici hem de korkunç görünmeyi başarıyordu.

Şaşırmış bir hâlde yüzüme bakmıştı. Gözlerinin altında hafif, morumsu halkalar vardı.

"Evet?" Sesi ortalarına doğru yumuşak, kenarlarda sert tınılıyordu; tıpkı ev yapımı turta gibi.

"Bana Warren Robbie'den bahset biraz."

"Ne?" Gözleriyle hızlı hızlı etrafını kolaçan etmeye başlamıştı.

"Senin canını yakıyor mu?"

"Ne?" Sesi bir tıslamaya dönüşmüştü ve artık düşmanca gözlerle bakıyordu.

"Erkek arkadaşın canını yakıyor mu?"

"Kimsin sen be?"

Belli ki beni stop lambası olayından hatırlamamıştı. "Ben

polisim. Erkek arkadaşının kötü bir adam olduğunu biliyorum ve bence sen de onun işe yaramaz biri olduğunu biliyorsun.”

Polis olduğumu duyunca dudaklarını büktü ve gözlerini devirdi; kendine güveni geri gelmiş gibiydi. “Kötü mötü, o polislerden korkmaz. O hiç kimseden korkmaz.”

“Peki sen ondan korkuyor musun?”

Cevap vermedi. Onun yerine topuklarını yere vurdu ve yeniden gözlerini devirdi.

“Bence daha iyi bir hayat istiyorsun. Daha iyi davranılmayı hak ediyorsun. Bütün parasını kötü şeyler yaparak kazanıyor, değil mi? Ama sana koklatmıyor bile?”

Çenesi kasılmış, kasları öfkeyle çalışırken dişlerini gıcırdatıyordu.

“Peki sonra ne olacak? Sonunda bu adamdan çocuk mu yapacaksın?”

Sert bir hareketle arkasını döndü ve mutfığa doğru yürümeye başladı. Saç örgüsü o kadar inceydi ki ucundaki lastik toka, güçsüz saç tellerinin etrafında kocaman görünüyordu.

Bir sonraki gün Stacy polis merkezine gelerek “açık kahverengi saçlı kadın polisi” nerede bulabileceğini sormuştu.

Beni bulmak kolaydı.

“Yürüyelim mi?” diye sormuştum.

Başıyla onayladı. Elleri, sanki krem sürüyormuş gibi kıpırdanıyordu. “Son zamanlarda daha da kötüleşmeye başladı.”

Kaykay parkına doğru yöneldik. Parkta bir duvara yaslandım ve ona da aynısını yapabileceğini işaret ettim. “Nasıl kötüleşti?”

“Kötüleşti işte.” Dudağını ısırdı. “Artık daha öfkeli, sanırım. Bazen o kadar çıldırıyor ki...”

“Çalıntı araba olayı onun fikri miydi?” dedim sakın sakın, sanki arabanın çalınmadığını başından beri biliyormuş gibi.

“Evet.” Kolundan sarkan bir ipliği çekip kopardı. “Kuzeni

arabayı şehre götürüp sattı. Bilirsin, kazan-kazan.” Kolunun tersiyle burnunu sildi. “Bazen canı sıkılıyor ve çılgınca şeyler yapmak istiyor. Dün, gecenin bir vakti beni uyandırıp kendisini arabayla Dwyer’ın otağına götürmemi istedi çünkü oradaki ineklerden birkaçını vurmak istemişti.”

“İnsanların ineklerine ateş mi açtı?”

Stacy başıyla onayladı. “Sana söylüyorum işte. Her zaman böyle manyakça işlerin peşinde.”

“Seni dövüyor mu?”

“Bazen.”

“Bırakıp gidebilir misin? Civarda akrabaların var mı?”

“Hayır. Evden yıllar önce kaçtım. Artık konuşmuyoruz. Şehirde yaşayan bir arkadaşım var. Bu sabah arayıp yakın zamanda ona kalmaya gidebileceğimi söyledim. Üniversitede okuyor. Ben de üniversiteye gitmek istiyordum ama Robbie bu tip şeylere harcayacak paramız olmadığını söylüyor.”

Sonunda Stacy gerçekten de gitmişti. Mahkemeye kadar onu bir daha hiç görmedim. O gittikten sonra bütün boş vaktimi Robbie’yi gözlemek ile geçirmeye başlamıştım. Yolumu değiştirip evinin önünden geçiyor, çalıştığı şantiyelerde hareketlerini uzaktan izliyordum. Bara gittiği zaman onu takip ediyor, bir köşede oturup şarabımı yudumlarken gergin bir hâlde yutkunmama neden olacak kadar korkutucu bir isabet oranıyla dart oynayışını, biraları peş peşe yuvarlayışını ve kadınlara attığı dik bakışları gözlemliyordum. Neden inekler ya da sigorta dolandırıcılığı nedeniyle onu içeriye tıkmadığımı bilmiyorum. Sanırım daha büyük bir şeyler olacağını hissetmiştim. Onu yakalamak benim için önemli ve anlamlı bir görev hâline gelmişti; trafik cezaları kesmekten veya basit hırsızlık suçlarını çözmekten çok daha iyisini yapabileceğimi herkese göstermek istiyordum.

Stacy burayı terk ettikten iki hafta sonra, karanlık arabamda oturmuş Robbie'nin evinin verandasında birkaç adamla bira içmesini izliyordum. Bir saat kadar sonra kamyonetine atladı ve aynı zamanda boktan bir striptiz kulübü de olan uyduruk Saloon barına gitti, ben de onu dikkatle takip ettim. Dışarıdan oldukça neşeli görünüyordu; kahkahalar atıyordu, hayat doluydu. Mekâna gitmeden önce sarhoş olmaya başlamıştı ve orada daha da fazla içki sipariş etti. Yanından geçen garson kızların beline sarılıp onları kendine çekiyor, kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu.

Bir saat daha geçmişti ve Scott'ın cevapsız çağrılarını daha fazla görmezden gelemediğim için eve gitmeyi düşünmeye başlamıştım. Tam o esnada Robbie yanından geçen bir kızı örümcek gibi kollarıyla kavradı ve kucağına çekti. Hareketlerinde uzaktan bile rahatlıkla anlaşılabilen bir haşinlik vardı ve kız gülümsemeye çalışsa da korktuğu açıkça ortadaydı. Robbie kızın kulağına bir şeyler fısıldarken boş şarap kadehimi daha sıkı kavramıştım. Bir anda ayağa kalkıp ön kapıya doğru yöneldiler. Ben dışarı çıkana kadar Robbie'nin kamyoneti hareket etmeye başlamıştı bile. Kalbim deli gibi çarpıyordu, arabama atlayıp onları takip etmeye başladım. Robbie'nin fazlasıyla sarhoş olması beni endişelendiriyordu. En az üç bira ve sayısız burbonu devirmesine şahit olmuştum. Bir yerlere çarpıp kızı öldürmemesi ve bir köşeyi döndüğümde Robbie'yi kızcağızın yolun ortasına fırlamış cansız bedeninin etrafında ne yapacağını bilmez bir hâlde dört dönerken bulmamak için dua ediyordum.

Bu sahne gerçekleşmemişti ve Robbie'nin evinin olduğu sokağın girişine arabamı park edip ağaçların arasındaki ikiliyi izlemeye koyulmuştum. Robbie, kızı ön kapıya doğru savurunca kız kapının yanındaki duvara çarpıp ve kesik bir çığlık atmıştı. Robbie kızın suratını kavradı; kız çığlık atamasın diye ağzını tıkadığını fark ettim ve kendi kendime *Tanrım, kızı öldürecek; şu an, tam burada, onu gerçekten de öldürecek*, diye düşünmeye başlamıştım. Kızı tutup yeniden duvara çarpmıştı.

Kızın kafasının duvardan sekmesini, sendeleyişini, adamın karpıyı savurup açışını ve ikilinin içeride gözden kaybolmalarını izlemiştim.

Hemen destek çağırmış ve silahımı çekip arabadan fırlamışım. Evin içinde ışıklar yanıyor, dolaştığı yerleri gösteriyordu. Verandanın hemen önünde dikilip ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Eve yalnız girmemem gerektiğini biliyordum –evde başka birisi olup olmadığını bile bilmiyordum– ancak Robbie’nin zavallı kızı öldüreceğine emindim ve artık başka bir şey düşünemez hâle gelmişim. İçeriye dalıp seslerin geldiği tarafa doğru dikkatle ilerlemeye başlamıştım. Mutfakta, üstünde beyaz toz dolu paketler olan eski bir tahta masa dikkatimi çekti. İçerisi ucuz alkol, ter ve korku gibi kokuyordu ve koridorda ilerlerken kim bilir kaç çaresiz ve dehşete kapılmış kızın bu eve getirildiğini düşünmeden edemiyordum.

Yatak odasına girdiğimde Robbie zavallı baygın kıza tecavüz etmeye çalışıyordu. Kızın şişmiş dudağı loş ışıktaki bir çilek gibi görünüyordu ve bir gözünün etrafı morarmaya başlamıştı bile. Sütyeninin üzerinde minik, gülümseyen güneş karikatürleri vardı. Silahımı Robbie’ye doğrultup söylemem gereken bütün sözleri tek tek söylemişim. O esnada yapmak istediğim tek şey silahımdaki bütün mermileri Robbie’nin üzerine boşaltmaktı ama o pantolonunu çekip ellerini havaya kaldırarak duvarın önüne geçerken sakinliğimi koruyabilmişim.

“Seni şerefsiz herif,” dedim sırtına doğru.

Önce domuz gibi homurdanmış, ardından duvarın önünde hafif hafif sallanırken gülmeye başlamıştı.

Kız kıpırdamıyordu. Nabzını kontrol edip kalbinin hâlâ attığını görünce yavaşça kızın üzerini örtmüştüm.

Evin, Robbie’nin tahmin ettiğimden daha fazla sırrını sakladığı ortaya çıktı, gerçi eminim asla öğrenemeyeceğimiz pek çok sırrı vardır. Mutfaktaki uyuşturucular, bahçe kulübesindeki tamamen işlevsel amfetamin laboratuvarının yanında masum kalıyordu. Tabii bir de silahlar vardı; dört tane ruhsatsız pompalı tüfek ve bir antika hançer. Evin altında gizlenmiş sahte

kimlikler ve deste deste nakit para da bulmuştuk. Fakat şansımı döndüren, bahçedeki eski bir kuyunun içinde bulduğumuz iki ceset oldu. Tıpkı Stacy gibi evden kaçmış, beş sene önce ortalıktan kaybolmuş bir genç kız ve dikkatlice yerleştirilmiş bir sırt çantası nedeniyle buradaki koyaklardan birinde intihar ettiği varsayılan İtalyan bir gezgin Robbie'nin ellerinde can vermişlerdi. Silahlar ve uyuşturucu için birçok arkadaşı da suçlanmıştı ama yalnızca Robbie cinayetlerle bağlantılıydı. O gece tecavüz etmeye kalkıştığı on sekiz yaşındaki genç öğrenci Annie Charleston epey hırpalanmıştı ama en azından fiziksel olarak tamamen iyileşmeyi başardı. Mahkemenin ardından ailesi Smithson'dan taşındı. O gece Robbie Annie'yi öldürecek miydi, hâlâ bilmiyorum fakat elimdeki silahın ağırlığını hissederek ve bütün kaslarım gerili bir hâlde o odanın içinde dururken orada yaşanacak olan korkunç şeyleri engellemiş olmanın bilinci, içimde orada olduğunu bile bilmediğim bir şeyleri uyandırmıştı ve kendimi olağanüstü hissetmiştim.

Robbie'yi yakaladığımın ertesi günü, geleceği parlak genç muhabir Candy Fyfe benimle röportaj yapmıştı.

Sabah saat dokuz gibi, oldukça hâlsiz uyanmıştım. Etrafımda dolanan Scott su isteyip istemediğimi sormuş ve her ne kadar yaptığım şey inanılmaz olsa da hayatımı bu şekilde tehlikeye atmamam gerektiğini söylemişti. Başımla onaylasam da biliyordum ki imkânım olsa her gün aynı şekilde hareket ederdim.

Patronunun ofisinde, koyu teni ışıldayan Candy'nin karşısında otururken onun kadın dayanışması ve kadın gücü heyecanı ve samimi tavırlarına karşı epey soğuk ve kaba göründüğümü biliyordum. Candy düşman edinmek isteyeceğim türden biri değildi ama kendimi hasta gibi ve tedirgin hissediyordum; son birkaç hafta boyunca devam eden Robbie takıntım yüzünden görmezden geldiğim birçok şey hakkında panik olmuştum.

“Bir seri katili neredeyse tamamen tek başına yakalamış olmak sana neler hissettiriyor? Senin birkaç yılda yaptıklarını hayatı boyunca başaramayan polisler var sonuçta. Sen bir yıldırınsın!”

Tüm bunların sanki pişmiş aşı tuz atmışım gibi önemsiz bir biçimde ifade etmeyi başarmıştı.

“Sadece yakalandığı için mutluyum. O tehlikeli bir adamdı, patlamaya hazır bir bomba gibiydi.”

“Patlamaya hazır bir bomba. Harika, evet.” Elindeki kalemin ucunu dişlerine vurmuştu. “Bu çok iyi bir imge. Görüyorsun ya, yazılarımı sanki bir resim yapıyormuşum gibi düşünerek yazmayı severim ben.”

Kömür karası gözlerinden parıltılar saçarak gülümsedi. Parlak turuncu dudaklarının arasından fırlayan bembeyaz dişlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Onun karşısında oturmak kendimi gösterişsiz ve sıradan hissetmememe neden oluyordu, üzerimdeki tüm renkler solmuştu sanki. Gri pantolonumun ve şekilsiz, uzun kollu tişörtümün içinde yok olmak istemiştim.

“Yani artık ünlü bir polis misin? Muhtemelen bir kitap falan yazabilirsin!”

Boş gözlerle ona bakıyordum. “Hayır, hayır. Sanırım bana yapmam için para ödedikleri şeyi yapmaya devam edeceğim yalnızca.”

O gün Candy’yi hayal kırıklığına uğratmıştım. Ona istediği türden bir ateşli, bıçkın, kadının gücünü dünyaya gösteren bir polis portresi çizmeyi başaramamıştım. Hakkımda yazdığı yazı gizliden gizliye küçümseyiciydi. Benden gözü pek bir dedektif olarak bahsederek ve beni Smithson emniyet gücünün sahip olduğu en büyük değer olarak nitelendirerek bir şekilde pohpohluyor görünüyordu fakat aynı zamanda tüm yaşananların tamamen şans eseri olduğunu öne çıkarıyordu. Elbette, derinlerde bir yerde, bunun tesadüfî bir başarı olduğu konusunda benim de endişelerim vardı.

O öğleden sonra Merkez'e geri döndüğümde oldukça endişeliydim. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum, hatta yaptığının cesurca olduğunu da. Fakat yazılı olmayan bazı kuralları çiğnediğimin de farkındaydım. Başıma buyruk hareket etmişim ve işe yaramıştı ancak bu şekilde davranarak diğer herkesin beceriksiz ve tembel görünmesine neden olmuştum. Jonesy ofise girmemi işaret etmişti. Yavru bir köpek gibi heyecanlıydı. Ana salondaki başka hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Ben de kısa bir süreliğine açık ofisin ortasında kıpırdamadan durdum. Köşedeki su sebili, midemdeki gurultuları taklit ederek sessizliğin ortasında gürültülü bir hava kabarcığını serbest bırakmak için tam da o anı seçti. Kendimi tamamen savunmasız hissediyordum.

Güvenle camların arkasına geçtiğimizde Jonesy, "Nereden bildin, Woodstock?" diye sormuştu.

"Size söylemiştim, efendim. İçimde bir his vardı."

Bir ısıklık koyverdi. "Vay be, iyi ki hissetmişsin. Senin için işler artık eskisi gibi olmayacak, Woodstock. Yani, daha kolay olmayacak, tam aksine daha da zorlaşacak bence ama şimdilik hepsine siktir çekebilirsin. Hay anasını, bir seri katil ha! Buna inanamıyorum." Sırtıma pat pat vurduktan sonra ofisin camından dışarıya, sanki oradaki polisler hâlâ altları değiştirilmesi gereken bebeklermiş gibi aşağılayıcı bir bakış atmıştı.

"Teşekkürler, efendim."

"Her neyse, Woodstock. Bunun senin için ne anlama geldiğini yarın daha detaylı olarak konuşacağız tabii. Fakat sana şu kadarını söyleyebilirim ki çok iyi iş başardın."

"Efendim, size bir şey söylemem gerekiyor," demiştim, bir bulantı atağını bastırmaya çalışarak.

"Tabii, söyle bakalım. Yoksa yine mi altıncı his?!"

"Hayır, efendim. Ben yalnızca, hamileyim de."

BÖLÜM ON

Pazartesi, 14 Aralık, 08:37

Josie Pretchard, yanındaki adam telefonda birileriyle konuşurken kütüphanenin camından dışarıya bakınan Gemma Woodstock'ı seyrediyordu. Woodstock denen kızı yıllardır görmemişti; bir süre önce gazetelere çıkan, şu Robbie denen herifle ilgili haberleri saymazsanız. Dedektiflik bir yana, onun polis olması bile çok tuhaf geliyordu. Josie gözlerini kıstı; Gemma, onun hayal ettiğinden çok daha ufak tefek ve zayıf görünüyordu. Genç bir kızken ileride iri yapılı bir kadına dönüşecek türden bir bedenine sahipti. Üzerindeki kömür karası takım da kızın görüntüsüne pek katkıda bulunmuyordu gerçi; özensiz dikilmişti ve omuzlarına bir tuhaf oturuyordu. Hele o ayakkabılar! Josie'nin seksen dört yaşındaki annesi bile, öldürseniz o ayakkabılarla sokağa adımını atmazdı! *Ona rehberlik edecek bir annesi olmadı ki* diye kendini ayıpladı Josie. Birkaç sene önce Ned Woodstock Pritchards'ın çamaşırhanesini yenilemişti ve Josie, bu kadar budala bir adamın nasıl olup da bir kız çocuğunu tek başına yetiştirmeyi başardığına epey şaşırmıştı. O yüzden Gemma'nın indirim reyonlarında duran mankenler gibi görünmesine şaşırmamak gerekiyordu.

Uzun boylu, yakışıklı adam Gemma'ya döndü ve Nicholson'ın ofisine doğru ilerlemeden önce ikisi kısaca bir şeyler

konuştular. Josie, arabasındaki son saklama kabını aldı ve bagaj kapağını kapattıktan sonra kantinin yolunu tuttu. Bugün okulun etrafında bir sürü veli dolanıyordu. Belli ki hepsi bu Rosalind Ryan destanından epey etkilenmişti. Josie'nin çocukları da bahçenin bir köşesinde, meraklı ama bu sabah tost ve meyve suyundan oluşan beslenme çantalarını dağıtırken hakkında yalandan ağızlarını yokladığı cinayetden görünüşe göre pek etkilenmeden oyun oynuyorlardı.

Zavallı kız yitip gitti diye düşündü Josie, okulun bahçesi boyunca yürürken. En büyük kızı olan Rachel'in geçen seneki İngilizce derslerine Rosalind Ryan girmişti ama Josie'nin diğer çocuklarının hiçbiri Rosalind'in öğrencisi değildi. Josie, Rosalind'i çok iyi tanı mıyordu ama onu her zaman biraz itici bulmuştu. Veli toplantısında, Rachel'in kompozisyon yazarken "yavaşlaması" ve kelimeleri *hissetmesi* gerektiği konusundaki tavsiyeleri Josie'de pek güven oluşturmamıştı.

"Bedeni orada ama akli orada mı emin değilim," demişti Brian'a, toplantıdan sonra eve dönerlerken.

"Akli orada mıydı bilemem ama bedeninin orada olduğuna eminim," diye yanıtlamıştı Brian, gülüp başını sallarken. "Şansa bak be, zamanında benim İngilizce öğretmenim de böyle olsaydı belki ara sıra açıp bir kitap okuyor olurdum gerçekten de!"

"İğrençleşme," diye terslenmişti Josie, kocasından uzaklaşarak. Erkek doğasına uygun bir şekilde, kızının öğretmeninin eksiklikleri hakkında konuşmak adamın ilgisini çekmemişti pek.

Josie ertesi gün araştırmalarını sürdürürken, Rachel ona genç öğretmenle ilgili olarak, "Her zaman hayal âleminde gibi," demişti. "Fakat oldukça havalı. Ayrıca çok güzel bir kadındır."

Josie, prensesler gibi upuzun saçları ve eski moda, garip kıyafetleriyle herkese delici bakışlar atan parlak gözlü genç öğretmen hakkında ne düşünmesi gerektiğini tam olarak kestiremiyordu. Konu bu öğretmene geldiğinde erkeklerin beyinleri

çalışmayı bırakıyordu sanki. On ikinci sınıftaki o geri zekâlı oğlanlar kendilerini utanılacak durumlara sokuyorlar, öğretmenlerinin peşinde salyaları aka aka, köpek gibi dört dönüyorlardı. Üstelik bir süre önce Kai Bracks ile yaşanan sorunlar da vardı. Onunla konuşmaktansa yeni sürülmüş boyanın kurumasını izlemeyi tercih edebileceğiniz kadar sıkıcı okul müdürü John Nicholson bile aptal âşık gibiydi; sürekli onu izliyor ve aptalca tiyatro oyunlarını destekleyip duruyordu. Gerçi Rachel sınavlarında epey başarılı olmaya başlamıştı, kadının öğretmenliğine bir şey diyecek değildi. Yine de bu cinayet mevzusu açıkça gösteriyordu ki kadının hayatında o kadar da masumane olmayan bazı şeyler vardı ve onun o kadar da mükemmel olmadığını bilmek, garip bir şekilde Josie'yi tatmin ediyordu. O kadınla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu başından beri biliyordu; böyle şeyleri her zaman hissederci.

“Günaydın!” Josie kantin kapısını iterek açtı ve çantasını kapının yanındaki bir askıya astı. İçerisi boğucuydu, fırından yükselen sıcaklık havayı ağırlaştırıyordu.

“Bayan Ryan'ın başına gelenler ne korkunç!” Bir yandan Lucy Holbert'in elini tutan Amy Parsons, diğer elindeki mendile burnunu sildi. “Düşünmeden edemiyorum. Zavallı kadın.”

“Ne yazık,” diye onayladı Lucy, Amy'nin eline hafif hafif vurarak. “Özellikle de o muhteşem oyundan sonra.”

Josie iri gövdesini boş sandalyelerden birine yerleştirdi ve plastik kaplardan birini açtı. Kepekli ve elmalı bir çöreği ısırırken önündeki iki kadına bakıyordu. “Cuma günü oyuna ikiniz de gittiniz mi?”

Amy bakışlarını ellerine dikmiş, parmakları arasındaki mendil parçalarını yuvarlıyordu. Lucy çantasını kurcalamak üzere aşağı eğildi. Amy çabucak kafasını salladı.

“Hımm.” Josie çöreğinin son parçasını da ağzına attı ve Amy'den duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi. “Cuma akşamı kız kardeşim yemeğe gelmişti. Paella pişirdim, Jamie Oliver'ın otuz dakikada pişirilebilen tariflerinden biri. Çok lezzetliydi.”

“Kulağa harika geliyor,” diye yanıtladı Amy.

“Sanırım oyun artık sahnelenmeyecektir,” dedi Josie. “Ne yazık, bu cuma için biletlerim vardı.” Aslında yoktu ama büyük ihtimalle oyunu bir ara izlerdi ve büyük ihtimalle yeni bir bluz veya makyaj malzemesi karşılığında Rachel’ı da kendisiyle gitmeye ikna ederdi.

“Gerçekten de çok iyiydi,” dedi Lucy. “O çocuklarla muhteşem bir iş başardı. Rodney Mason ve Maggie Archer inanılmazdı. Hepsinin öğretmenlerine hayran olduğu açıkça belli oluyordu. Oyun bittikten sonra ona verdikleri gülleri görmek gerekirdi. O kadar güzeldi ki.”

Saatın alarmı çalmaya başlayınca üç kadın da yerinden fırladı. Amy ve Lucy, tepsi tepsi kurabiye hamurunu fırına yerleştirmeye başladılar.

Josie, bir çörek daha almak için uzandı. Ağzındaki çöreği çiğnerken gözlerinin önünde beklenmedik bir sahne belirdi; Rosalind Ryan sade, beyaz bir tabutun içinde yatıyor, açık gözleri *Amerikan Güzeli* filmindeki oyuncu gibi davetkâr bakıyordu ve etrafı kan kırmızısı güllerle çevrelenmişti. Kendi kendine güldü; John Nicholson, Kevin Spacey’nin oynadığı yalaka adam rolüne ne kadar da uyardı.

BÖLÜM ON BİR

Pazartesi, 14 Aralık, 08:41

Yeniden Smithson Lisesine dönmek kesinlikle tuhaftı. Buranın adı artık Smithson Lisesi bile değil ve bu yeni ismi kullanmaya pek hevesli kişiler tarafından sıklıkla bu konuda uyarılıyordum. Kafamı nereye çevirsem, çeşitli yerlerde *Smithson İkincil Öğrenim Koleji* üstüme üstüme geliyordu, tüm çöp kutularına okulun yeni logosunun olduğu çıkartmalar yapıştırılmıştı. Her köşede geçmişten bir iz vardı ama aynı zamanda her şey gözüme çok yeni geliyordu. Çocukluk hâlimin silik bir gölgesinin lise arkadaşlarımdan oluşan bir grup hayaletle birlikte koridorda belirip güle oynaya yanımdan geçmesinden korkuyordum. Okulu bitirdikten sonra buraya yalnızca iki defa gelmiştim: Bir kez Jacob'ın anma töreni için ki hayatımın en zor geçen bir saati oydu, bir defa da kovaladığım çocuk kestirme olsun diye okulun içinden geçerek göle doğru kaçtığımda. Bu defa ise çok farklı. Bu sefer her şey fazlasıyla yavaş, parlak ve gerçek. Çakıl taşı döşeli otoparkın içinden, gönderde hafifçe dalgalanan Avustralya bayrağının bulunduğu okul bayrak direğinin yanından, herkesin “Kız Kardeşler” diye adlandırdığı sınıfların önünden yürüyüp giderken hava şimdiden bunaltıcı bir şekilde ısınmaya başlamıştı.

Okula ilk geldiğim zamanlarda arkadaşım Janet'a “Neden

böyle deniyor?” diye sorduğumu hatırlıyorum. Böyle soruların cevabını her zaman bilirdi çünkü iki büyük ağabeyi vardı.

“Çünkü,” demişti, gözlerini devirerek, “bütün boyaları soyuluyor; tıpkı elbiselerini çıkarıyormuş gibi. Boyaların altında da tıpkı insan teni gibi farklı renkler var. Bu yüzden de bütün oğlanlar, sınıfları iç çamaşırı giymemiş sürtük kızlara benzetiyorlar.”

Felix’in cep telefonu çaldı. Ekranı baktı ve “Bunu açmam gerek, hemen dönerim,” dedi.

Başımınla onayladım ve uzaklaştı. Bir kuzgunun çöp tenekesinin köşesine takılmış hamburger kâğıdını çekiştirmesini izledim. Otoparkın karşı köşesinde, kilolu bir kadın arabasının bagajından bir şeyler çıkarmakla uğraşıyordu.

“Pekâlâ, işte bu biraz garip,” dedi Felix, geri gelirken.

“Ne olmuş?” Eski kütüphaneye bakıyordum. Benim zamanımdaki koyu gri duvarlar şimdi kalın, dolgun bir krem rengine boyanmıştı ama kapının sol tarafındaki cama asılmış, üzerinde okuma sevinci hakkında bir şeyler yazan soluk poster hâlâ duruyordu.

“Rose o evi bundan on sene kadar önce nakit parayla satın almış.”

“Yok canım?”

“Aynen. Banka kredisi değil, çatır çatır parayı saymış. Birkaç ay orada yaşadıktan sonra, yaklaşık dört yıl önce geri gelece kadar da evi kiraya vermiş.”

Ezilmiş bir kola kutusunu tekmeledim. “Aslında babasının nasıl biri olduğunu düşününce o kadar da garip değildir belki. Sanırım parayı da babası vermiştir zaten. Yani düşünsene, o zamanlar o ev ne kadar ediyordur, yüz bin mi, yüz yirmi bin mi?”

“Aslına bakarsan, yüz on bin.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Gördün mü?”

“Emlakçılardan eksik yok, Gem.”

Bu sefer Felix’in bacağına hafif bir tekme attım. “O zamanlar on dokuz yaşındaydı, parayı mutlaka babasının olmalı. Ge-

orge Ryan'ın tüm çocuklarına bu şekilde destek olup olmadığını araştırmamız gerekebilir.”

“Bana hâlâ öyle mütevazı yaşamış olması garip geliyor,” dedi Felix.

“Şarapları hiç de mütevazı değildi,” diye hatırlattım. “Ayrıca o makyaj malzemeleri de. Duvardaki tablo da.”

Bir başka kuzgun, önce bizim bulunduğumuz tarafa doğru tehditkâr bakışlar fırlattı ve ardından çöp kutusu ile aralarındaki savaşta arkadaşına yardımcı olmak üzere taarruza geçti.

“Hiç mantıklı gelmiyor, değil mi? Öğretmen maaşının o kadar yüksek olmadığını biliyorum ama yine de garip.”

İşığın Felix'in gözlerindeki yansıması hoşuma gidiyor, aydınlıkta gözleri yemyeşil parlıyor. “Bence de garip,” dedim, Rosalind'i sınıfın ön sıralarında otururken hayal ediyordum. Düşünceli bir ifadeyle bakardı ama ne zaman onu izlediğimi fark etse bulunduğum tarafa doğru muzip bakışlar atardı. Hiçbir zaman onu çözmeyi başaramadım.

“İşin içine para girdi mi her şey garipleşiyor zaten!” dedi Felix neşeyle, fakat ailesinin çok ciddi maddi problemler yaşadığını biliyordum. Babası aile servetinin neredeyse yarısını kumarda kaybetmişti ve annesinin elinde avucunda hiçbir şey bırakmamıştı. Ayrıca bir diş hekimi olan eşi, onlar henüz İngiltere’de yaşarken dava edilmişti ve mahkemenin sonunda evlerini satıp buraya yerleşmek zorunda kalmışlardı. Detayları tam olarak bilmiyorum ama Felix bana, kısaca her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldıklarını anlatmıştı. Para hakkında konuşmaktan pek hoşlanmaz ve bence bu iyi bir şey. Parayı hiçbir zaman hayatımın merkezine koymadım.

“Şu George Ryan'ı yeniden bir ziyaret edelim,” dedi Felix. “Belki hikâyedeki boşlukları doldurmamıza yardımcı olur. Şimdi gidip müdürle konuşmalıyız.”

Kafamı sallayıp onayladım. Sınıfların yanından geçerken omurgamdan aşağı yayılan bir tür aşinalık hissiyle tüylerim ürperdi. Her tarafta genç yüzler bizi süzüyordu. Saat sekiz kırk beşti ve öğrenciler okula gelmeye başlamıştı. Okul üniforma-

ları benim zamanımdan beri biraz değişmiş ama yine de tanıdık. Gece mavisi kazaklar ile altın sarısı ve mavi ekoseli elbiseler. Sentetik kumaşın bileklerimde ve boynumda neden olduğu kaşıntıyı, yazlık eteklerin verdiği ferahlık hissini hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

“Bak,” dedi Felix, işaret ederek.

Merkez ofisin yan duvarında Rosalind’in sahnelediği tiyatro oyunun bir afişi asılıydı.

“*Romeo ve Juliet*’e modern Bir bakış” diye okudu afişte yazılanları. “Baz Lurhmann yapmamış mıydı bunu zaten?”

Onu susturup afişe baktım, derin bir üzüntü dalgası içimi sızlatıyordu. Birdenbire Rosalind’in, oyunun ilk gecesini görmemesi önemli gözükte. Her şeyin yolunda gittiğini görmüş, o çok sevdiği, hiçbir zaman eskimeyecek hikâyenin sergilenmesini gururla seyredebilmişti. Afiş vurucuydu. Gölge gibi iki figür birbirine bakıyordu, tam ortalarından geçen bir şimşek ise ikiliyi arıyordu. Garip bir biçimde karanlık bir afişti ve Rosalind’in bol ışıklı, sevimli Instagram gönderileriyle arasında büyük bir tezat vardı.

“Hadi, hadi,” dedi Felix, sabırsızca.

Tamamı kısa kot şort, parmak arası terlik ve askılı bluz giymiş bir genç kız üçlüsü yanımdan geçiyordu. Tenleri güneşte yanmış, parlaticı sürülmüş dudakları parlak, saçları ise uzun ve dağınıktı. Elimi omuz hizamdaki saçlarımın arasından dalgınca geçirirken, kısa saç herhalde artık demode oldu diye. Üç kızın da gözleri kızarmıştı ve üzgün oldukları her hâllerinden belliydi.

“On ikinci sınıflar,” diye homurdandım, yanımdan geçip gittiklerinde. “Dersleri bitmiş olmasına rağmen buluşmak için burayı seçmiş olmalılar.”

“Herhalde. Hepsi de tıpkı Maisie’ye benziyor.”

Felix’e doğru baktım ama o dümdüz önüne bakıyordu ve aklından neler geçtiğini kestiremedim. Kızları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hatta çoğu zaman onun gerçekten kızları olduğuna bile inanamıyorum. Felix boğazını temizleyip omuzlarını geriye atmakla yetindi.

Ben de daha dik durmaya başladım. John Nicholson merkez ofisten çıkmıştı, koyu mavi gömleği ve krem rengi pantolonunun içinde telaşlı gözüküyordu. Saçları hatırladığımdan daha inceydi ve göz altları biraz çökmüştü. Hâlâ bir erkeğe pek de yakışmayan güvensiz, endişeli bir biçimde yürüyordu. Kafasını iki yana çevirip etrafına bakındı ve bizi görünce yüzünde aynı anda hem rahatlamış hem de korkmuş bir ifade belirdi.

“Gemma. Vay canına. Seni görmeyeli yıllar oldu. Vay canına.”

Beni şöyle bir süzdü ve tuhaf bir sessizlik anı yaşandı.

“Neyse...” diyerek biraz geri çekildi. “Ah, tanrım, ne korkunç bir şey bu böyle. Ne yapacağımı gerçekten hiç bilmiyorum. Eh. Böyle bir durumda ne yapmanız gerektiğini gösteren hiçbir madde yok galiba okul yönetmeliğinde.” El sıkışmak üzere elini uzattı.

Felix araya girerek müdürün elini sıktı. “Bay Nicholson, ben Dedektif Komiser Yardımcısı Felix McKinnon. Sizinle ofisinizde görüşmemiz mümkün mü acaba?”

“Tabii, elbette. Susan geleceğinizi söylemişti. Belediye Başkanı ile birlikte bir basın toplantısı yapmamız gerekiyor ama sanırım saat ona kadar vaktim var. O zamana kadar işimiz biter, değil mi?”

Felix onayladı. “Tabii tabii, o kadar sürmez bile. Birkaç kısa sorumuz var yalnızca, sonra biz de işimize dönmeliyiz.”

“Pekâlâ, eh, buyurun o hâlde. Gemma, ofisimi hatırlarsın, değil mi? Gerçekten her şey aynı aslında. Değişiklik sevmem.”

Ofisine doğru müdürü takip ettik. Girişteki masada oturan vahşi bakışlı kadın telefonla konuşuyordu. “Hayır, hayır,” dedi. “Şu an sizinle konuşmak için müsait değil. Hayır efendim, o konuda herhangi bir bilgimiz yok.”

“Gazeteciler,” diye açıkladı Nicholson. “Sabahın köründen beri arıyorlar. Onlara anlatacak hiçbir şeyimiz olmadığını söyleyip dursak da aramaktan vazgeçmiyorlar.”

“Bu büyük bir haber,” dedi Felix. “Acımasızca ama aslında yalnızca işlerini yapmaya çalışıyorlar.”

“Sanırım haklısın. Tanrım, bu olanlara inanamıyorum.”

Gerçekten de Nicholson’ın ofisi tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu. Sol taraftaki duvarda, okulun seksenlerden kalma, soluk bir fotoğrafı asılıydı. Arka duvar son yirmi senede okul bünyesinde gerçekleştirilen spor organizasyonları, konserler ve tiyatro gösterilerinden fotoğraflarla kaplıydı. Fotoğraflardan birinde Rosalind, bir tür dans provasında koreografiyi yönetiyordu. Kolları iki yana açılmış, sahnenin yan tarafına doğru hareketlenmişti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve gözleri ışıldıyordu.

“Lütfen oturun,” dedi Nicholson, oldukça rahatsız görünen iki sandalyeyi işaret ederken masasının arkasına geçip oturarak. “Nasıl da unuttum. Bir şeyler içmek ister misiniz? Çay, kahve?”

Neredeyse gülecektim. Şimdiye kadar görüştüğümüz herkes o kadar iyi niyetli ve kibardı ki.

Konuşmayı Felix yönetti. Buna önceden karar vermemiştik fakat Nicholson’la olan geçmişimin işlerin karıştırılabileceğini düşündüğünü anlamıştım. “Böyle iyiyiz, teşekkürler,” dedi. “Pekâlâ, Bay Nicholson, sizinle Rosalind Ryan hakkında konuşmak istiyoruz.”

Nicholson koltuğuna biraz daha gömüldü. “Tabii, elbette. Nereden başlamalı? Rosalind fevkalade bir genç kız. Yani, öyleydi...”

Çenesi titredi ve bir anlığına, ağlamaya başlayacağını düşündüm. Gözlerimin önünde hatıra canlanıverdi: Bir okul etkinliğinde Rosalind şarkı söylüyor ve Nicholson hayranlıkla onu izliyordu. Jacinta White’ın, Janet’la beraber müdüre gülmek için üstümden eğilmesini hatırlıyorum. Müdürün gözlerinin Rosalind’e öyle kitlenmesinin beni rahatsız ettiğini hatırlıyorum çünkü annem öldükten sonra bana çok iyi davranan bu adam hakkında kötü bir şey düşünmek istemiyordum.

“Temel şeylerden başlayalım, olur mu?” Felix not defterini çıkardı ve Nicholson da gözle görülür bir şekilde toparlandı. Derin bir nefes alarak ellerini bacaklarının üzerine yerleştirdi.

“Olur.” Sesi, sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Rosalind ne kadar zamandır bu okulda öğretmenlik yapıyordu?” diye başladı Felix.

“Dört yıldır. Ayrıca burada öğrenciydi de tabii.” Bir an duraksayıp buruk bir tebessümle bana döndü. “Her zaman çok başarılıydı. İngilizce derslerinde harikaydı. Sözcüklerle ilgili her şeyi çok severdi. Sahne sanatları konusunda da doğuştan gelen bir yeteneği vardı.”

Kapının arkasından sekreter hâlâ telefondaki gazetecileri savuşturmaya çalışıyordu. Çalan telefonun keskin sesi hiç susmuyordu. Başım ağrımaya başladı.

“Buraya başlamadan evvel Sydney’de bir yerde öğretmenlik yapıyormuş. Orada bazı talihsizlikler yaşamış, müdürle ilgili bir şeyler. Müdür çok çirkin bazı suçlamalarda bulunmuş ve gerçekten kızın özgüvenini zedelemiş. Her neyse, o da evine dönmeye karar vermiş. Benim açımdan bakınca çok iyi bir karar vermiş. Burada öğretmenlik yapmak için başvurduğunda çok heyecanlanmışım. Her zaman harika bir çocuktur.” Biraz kıpırdanınca koltuğu gürültüyle gıcırdadı. “Harika bir öğretmen olacağına da hiç şüphem yoktu.”

“Müdür ne gibi suçlamalarda bulunmuş, biliyor musunuz?” diye sordu Felix.

Nicholson ellerini kenetledi. “Tam olarak emin değilim. Sanırım öğrencileriyle fazla yakınlaştığını düşünmüş. Onun tarzını tamamen yanlış yorumlamış olmalı. Rosalind bu konuda çok kızgındı çünkü aslında yalnızca iyi bir öğretmen olabilmek için çabalıyordu. Öğrencilerini önemsiyordu. Onlar da öğretmenlerine bayılırlardı. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.”

Felix bana bir bakış attı ve elindeki not defterine bir şeyler karaladı.

“Bay Nicholson,” dedim yavaşça. Sözcükler aynı anda hem çok tanıdık hem de çok yabancı gelmişti kulağıma. “Bize bu seneden bahsedin lütfen. Bu Rosalind’in dördüncü senesiydi, öyle değil mi? Yani okuldaki diğer öğretmenlerle de yakınlaşmış olmalı? Sizinle de elbette.”

Dikkatlice müdürü gözlemledim. Masasının üzerindeki kutusundan bir mendil çekip gözlerini sildi. Kafasını kaldırdığında gözleri yaşarmış hâldeydi.

“Hepimiz birbirimize yakınız. Gerçekten, buradakiler bulabileceğiniz en hoş insanlardır. Onlara ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Dün öğretmenlerimizden biri olan Millie Janz aradı ve zar zor konuşabildim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Rose’un yeri doldurulamaz. Muhteşem bir kızdı o. Onun gibi birinin *öldürülmesi*...” Bir an nefesi kesildi ve yumruğunu ısırarak kendini toparlamaya çalıştı. “Özür dilerim, özür dilerim,” dedi Felix’e. Sonra yeniden bana döndü ve “Onun nasıl olduğunu sen de hatırlarsın, Gemma. Siz ikiniz İngilizce dersinin yıldızlarıydınız.”

Felix’in omuzları hafifçe bana doğru döndü ama bakışlarını Nicholson’dan ayırmadım. “Bay Nicholson, üzgünüm ama yalnızca birkaç soru kaldı ve sonra bu konuyu kapatacağız. Rosalind’in arasının diğerlerine nazaran daha iyi olduğu bir öğretmen var mıydı acaba?”

“Gerçekten de hepimiz birbirimizle çok yakınız. Bazı yönlerden Rose biraz utangaçtı ama bazı konularda da çok tutkuluymuştu. İçine kapanık olsa da herkes tarafından sevilirdi. Daha önce söylediğim gibi, bazı öğrenciler onun için her şeyi yapardı.” Duraksadı. “Bazılarının bu acıyla nasıl başa çıkacaklarını gerçekten bilmiyorum.”

“Öğretmenlerden herhangi biriyle görüşüyor muydu?”

Nicholson gözlerini kıstı. “Nasıl yani, ilişki gibi mi?” Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Ben tüm çalışanlarımızı iş arkadaşlarıyla romantik ilişkilere girmemeleri konusunda uyarırım.”

“Yine de insan kalbine söz geçiremez bazen, değil mi? Eğer biriyle görüşseydi bunu mutlaka bileceğinizden emin misiniz? Böyle bir ilişkiyi gizli tutmak isteyebilirdi.”

Nicholson’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Belki ama öyle bir şey olsa eminim anlardım. Böyle şeyleri saklamak kolay değildir. Ayrıca erkek çalışanlarımızın büyük bir çoğunluğu hâlihazırda evli ya da ciddi ilişkileri olan insanlar.”

“Yine de bu yasak ilişki yaşamalarına engel olmayabilir, değil mi?”

Nicholson oturduğu yerde huzursuzca doğruldu. “Sanırım haklısınız, evet,” dedi sonunda. “Fakat onun tek ilgilendiği şey çocuklara bir şeyler öğretmektir. Öğrencilerini çok seviyordu. Okul çalışanlarından herhangi biriyle ilişkisi olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Anlıyorum. Peki öğrenciler?”

Nicholson pek anlamamış görünüyordu. “Ne olmuş onlara?”

“Yani bilirsiniz, Rose güzel bir kadındı ve hâlâ gençti. Yirmili yaşlarının bile zannedilebilirdi. Belki de yaşı büyük öğrencilerden bazıları ondan hoşlanmıştı. Belki beğenilmek onun da hoşuna gitmiştir. Belki de aşmaması gereken bir sınırı geçmiş ve sonra işler sarpa sarmıştır.”

Nicholson derin derin iç çekti. Birdenbire çok daha yaşlı görünmeye başlamıştı. “Kusura bakmayın ama hayır. Gerçekten de olmaz. Onun hakkında bu şekilde bir konuşmaya dâhil olmayacağım. Öğrencileri ona çok değer verirdi. Bu kolayca yanlış anlaşılabilirdi ama ben onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Belki küçük çocuklardan bazıları çocukça bir şekilde ona tutulmuş olabilir. Bu normal, zararsız bir şey. Gizliliğine önem veriyordu ve içine kapanıktı ama kesinlikle prensip sahibi bir insandı. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu.”

Nicholson aniden yana doğru yalpaladı ve başı masanın ardında kaybolurken masadan birkaç mendil kaptı. Adam hafif hafif öğürürken kafamı başka bir tarafa çevirdim.

Felix ayağa kalkıp müdürün yanına gitti ve kaba bir şekilde sırtını sıvazladı. “Sizin için birilerine haber verelim mi?”

Nicholson doğruldu, sersemlemiş görünüyordu. Yüzü gözü şişmiş, alnından ter akmaya başlamıştı. “Hayır, benim hazırlanmam gerek, şeye... İnsanlarla konuşmaya. Affedersiniz, bu gerçekten çok zor.”

Anlayışla başımı salladım ve Felix de onun sırtına yavaş yavaş vurmaya devam etti.

“Birçok bilgi toplamamız gerekiyor,” dedim Nicholson’a. “Öğretmenlerle, öğrencilerle ve yöneticilerle tek tek görüşmemiz gerek. Tam olarak ne aradığımızı biz de henüz bilmiyoruz, bu nedenle her ihtimali göz önünde bulundurarak hareket etmemiz gerekiyor.”

Nicholson yavaşça başını salladı. Bakışları masasına kilitlenmişti.

“Ben size biraz su getireyim,” dedi Felix ve ofisten çıktı.

Gözlerimi eski okul müdürüme diktim. Annem öldükten sonra bu ofiste oturduğum zamanı hatırladım. Nicholson okulda her şeyin benim için olabildiğince normal seyrinde devam etmesini sağlayacak stratejiler ve mevcut yardımlar hakkında babamla ve benimle konuşurken büyük ihtimalle yine tam olarak bu sandalyede oturuyordum. Nicholson her zaman yumuşak bakışlara sahipti. Şimdi o bakışları, iki kahverengi benek, bana yönelmişti.

“Cuma günü oyunda mıydınız, Bay Nicholson?” diye sordum.

Nefes alışverişi yavaş yavaş normale dönüyordu. “Ah, hayır. Hayır, değildim.” Bu esnada Felix yeniden içeri girdi ve büyük bir bardaktaki suyu Nicholson’ın önüne bıraktı. Konuştuklarımızı duymuş olacak ki, “Okul gösterisinin galasına gitmediniz mi?” diye sordu.

Nicholson huzursuzca kıpırdandı ve bir yudum su içti. “Hayır, gitmedim.”

“Neden? Okulunuzda yılın en büyük etkinliklerinden biri bu oyun olmalı, öyle değil mi?” Felix’in sesi yumuşaktı ama anomali olarak gördüğü bir şeyin üstüne gittiğini anlayabiliyordum. “Başka planlarınız mı vardı?”

Nicholson, gözlerinde belli belirsiz bir çaresizlikle bir Felix’e bir bana baktı. “Hayır ama bu biraz politik bir karar gibiydi. Anlarsınız ya.”

“Politik mi?”

“Yani, belki politik denemez; politik denince çok ciddi bir şeymiş gibi geliyor. Biraz tuhaftı işte.”

“Ne demek istediğinizi açıklayın,” dedim.

“Bu aslında Rosalind’in fikriydi. Yani oyunu sahnelemekten bahsediyorum. Bu konuda çok hevesliydi ve geçtiğimiz sene hem finansman sorunları nedeniyle hem de baş tiyatro öğretmenimiz hastalandığı için bir oyun sahneleyememiştik.” Sözlerine ara vererek bana döndü. “Hatırlarsın, Gemma, tiyatro oyunlarımız kış aylarının en büyük olayı olurdu. Hem öğrenciler için iyi bir uğraş hem de halkımız için keyifli bir etkinlik olurdu. Ben de bir oyun sahnelenmesini istiyordum ama eğer müdürseniz bazen bazı fedakârlıklar yapmak zorunda kalırsınız. Son zamanlarda spor, sanatın önüne geçmişti.”

“Anlıyorum. Yani bu sene bir oyun sahnelenmesi konusunda Rosalind mi ısrar etti?”

“Evet, bu onun için çok önemliydi. Baş tiyatro öğretmenimiz okuldan ayrılmıştı ve okul başlar başlamaz Rose bu konuyu gündeme getirdi; ben de ona endişe edilecek bir şey olmadığını söyledim. Fakat sonra on birinci sınıflar için haziran ayında gerçekleşecek bir kamp organizasyonu ayarlandı ve bu da tiyatro seçmeleriyle çakıştı. Ayrıca bazı öğretmenler tiyatro seçmelerinin öğrenciler arasında gereğinden fazla rekabet yarattığını düşünüyordu. Sizin anlayacağınız, tiyatro işi tartışmalı bir konuya dönüşmüştü.”

“Anlıyorum. Yani Rose bu konuda öfkeli miydi?”

Nicholson hayır diyecekmiş gibi kafasını kaldırıdıysa da yeneden koltuğuna gömüldü. “Daha çok hüsrana uğramış gibiydi. Birkaç defa bürokrasiden yakınmıştı ve bu konuda daha çok çabalamadığım için bana kırıldığını biliyordum.”

“Peki bu konuda ona kızan birileri var mıydı?”

Nicholson’un kafası karışmış gibiydi. Rahatsız olmak gibi mi? Bilmem, belki biraz. Fakat böyle bir şey yapacak kadar değil tabii. Mümkün değil.”

“Siz ona kızgın mıydınız?” diye sordum.

Nicholson bir an kıpırtısız kaldı. Dışarıdaki telefon yeneden çalmaya başlamıştı. “Hayır. Ben de onun için hüsrana uğ-

ramıştım. Başından beri onun tiyatro oyununu destekliyordum ve bir şekilde oyunu sahnelemeyi başardığı için memnundum.”

“O hâlde neden gala gecesine gitmediniz?” diye bastırdı Felix.

“Orada boy gösterip Rosalind’i desteklediğimi açıkça göstermesem daha iyi olur diye düşündüm. Bu cuma gitmeyi planlıyordum. Biliyorsunuz, oyun yedi gece boyunca sahnelenecekti.”

“Çok iyi bir oyun olduğunu duydum,” dedim.

Nicholson onayladı. “Evet, evet. İyi olacağına adım gibi emindim. Rose bu konuda çok becerikliydı. O kadar öngörülü ve yetenekliydi ki. Bence aynı zamanda çok da iyi bir oyuncuydu.”

“Smithson’da öğretmenlik yapmak için fazla mı iyiydi?”

Nicholson Felix’e baktı, yüzünde okuması zor bir ifade vardı. Saatini kontrol etti ve o sırada ellerinin titremekte olduğunu fark ettim. “Böyle bir şeyi ölçmek o kadar da kolay değil, değil mi? Bildiğim bir şey varsa o da Rosalind’in kararlı biri olduğudur. O çocukların hepsini topladı, oyunu yazdı ve hatta on ikinci sınıfların oyun metnini modernize etmek için hazırladıkları analiz ve raporların sene sonu notlarına bir katkısı olup olamayacağını görmek için eğitim departmanıya bile gö-rüş-tü. Bunların hepsini tek başına yaptı.”

Ayağa kalkıp kenara çekildik, böylece Nicholson öne geçip bize yol gösterebildi. “Bence buradayken mutluydu, özellikle de son zamanlarında. Tiyatro onu çok heyecanlandırıyordu. Öğrencileriyle gurur duyuyordu. Mutluydu.”

Felix kibarca gülümsedi. “Evet, pekâlâ. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Belki sizinle yeniden konuşmamız gerekebilir ancak şimdilik burada bir işimiz kalmadı.”

“Teşekkür ederim. Bakın, yapmanız gerekeni yapın elbette ama lütfen herkese karşı anlayışlı olmaya çalışın. Şu an herkes canı çok acıyor. Anlarsınız ya, onu gerçekten seviyorduk.”

Bunu söyleme biçiminde rahatsız edici bir şeyler vardı ve bitap düşmüş sekreterin yanından yürüyüp geçerken Felix bana

anlamalı bir bakış attı ve ardından akkor güneşin altında kav-
rulan avluya çıktığımızda bir hayaletle burun buruna geldik.

Geleceğim, hayatımın yarısından fazla bir süre boyunca hakkında pek de düşünmediğim, tarifi zor bir şey. Annem öldüğünde her şey durmuş gibi hissetmiştim. Yeni bir güne her uyandığımda şaşırıyordum. Dışarıdaki dünyada insanların âşık olmasına, çocuk yapmasına, çalışmasına ve gülmesine akıl sır erdiremiyordum. Ben düşünmekte bile zorlanıyordum. Görmekte. Duymakta. Nefes almakta. Sonra bir sabah uyandım ve her şey daha iyiydi. Yeniden planlar yapmaya başladım ve hayallerimin mümkün gözüktüğü berraklık anları yaşadım. Jacob'la tanıştım ve tutkularım geri döndü. Çok sevdim. Vahşice sevdim. Sonra Jacob öldü ve aldığım her nefeste sonsuz acılar çektiğim günlere geri döndüm. Sanırım, o ölmeden önce, yeniden geleceği hayal etmeye başlamıştım. Belli belirsiz bir gelecekti tabii fakat okulun ötesinde bir hayatı göz ucuyla görmüştüm. Üniversiteyi hayal etmiştim ve seyahat etmeyi. Hatta belki bir gün küçük bir evimiz olacağını bile düşlemiştim. Fakat o gittikten sonra dünyam tamamen kararmıştı. Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Suçluluk duygusu boğucuydu. Kendi düşüncelerimde boğulmamayı ancak irade gücümle sürdürebiliyordum çünkü bu, normal bir yaşam sürdürmeye çalışmaktan daha çok korktuğum tek şeydi. Bazen, o zamanlar içine saklandığım deliğimden hiçbir zaman tam manasıyla çıkmamışım gibi geliyor.

Polis olduktan sonra kendimi toparlamayı başardım ve günleri biraz daha kolay atlatmaya başladım. A ve B arasında bir yol olduğunu görebiliyordum ve o mesafeyi nasıl katedeceğime dair fikirlerim olmaya başlamıştı. Doğru ve yanlışın temel prensipleri sağlam görünüyordu ve sahip olduğum bütün güçle bu kavramlara tutunmaya başladım.

Sonra Ben'e hamile olduğumu öğrendim ve o korkunç gelecek kavramı yeniden zihnimde belirmeye başladı. Bebek sahibi olma fikri beni dehşete düşürüyordu. Bir çocuğun ya da ergenin ebeveyni olmak, akıl sınırlarımın ötesinde bir fikirdi. Hayatıma bir anda dâhil olan Scott ve tüm o hislerle başa çıkmak ise çok daha çetin bir süreçti. Konu diğer insanlar olduğunda çok becerikli değilim. Belki de bu beni iyi bir polis yapıyor ve büyük ihtimalle dedektifiğe bu kadar hızlı yükselmemin nedeni de bu. Jonesy'nin zaman zaman söylediği gibi: "Sadece ara sıra yemek yeme ihtiyacı duyan bir robot gibi."

Elbette, herkesin söylediği gibi, Ben her şeyi tamamen değiştirdi. Yine de ihtiyatı hiçbir zaman elden bırakmadım. Geceleri Ben'e sımsıkı sarıldım ve bir silahın ucunda ölerек onu bu dünyada yalnız bırakmak gibi fikirleri zihnimden uzaklaştırdım. Sabahları Ben'i kucaklardım ve Scott işe gittikten sonra kalp krizi geçirip ölmekten veya banyoda düşüp kafamı yarmaktan korkardım. Kendimi, Ben'in sadece Scott'la olmasının belki de daha iyi olacağını düşünerek rahatlatırdım. Kendi kafa karışıklığının işleri karıştırdığını düşünürdüm. Onun gerçekten ihtiyaç duyacağı türden bir anne rolünü üstlenebilme kabiliyetim endişe verici bir şekilde kısıtlıydı.

Kısacası adım adım ilerleyerek gerektiğinde ufaklığı besledim, temizledim ve uyuttum. Fakat gelecek hakkında hâlâ temkinliydim. Kendime hiçbir zaman onun ilkokula başladığı günün veya yakışıklı bir gence dönüştüğü zamanların hayalini kurma izni vermedim. Uzun vadeli planlar yapmıyordum. Anı yaşıyor ve kendimi, dünyanın yarısından fazlasının içinde bulunduğu ana yeterince konsantre olamamaktan ve dikkat edemediğinden yakındığını düşünerek rahatlatıyordum. Her ne kadar kendi irademden dışında bir sebepten olsa da, daima içinde bulunduğum ana odaklanmamı zorunlu kılan bir şeye sahiptim.

Sonra Felix Smithson'a geldi ve her şey tepetaklak oldu. Tamamen sersemlemiştim. Gafil avlanmışım. Henüz yeni anne olan, birçok sorumluluğu bulunan genç bir dedektiftim

ve düşünebildiğim tek şey onu içimde hissetmekti. Toy bir kız çocuğu gibi hissediyordum. İnsomniaya yakalandım. Sonra anksiyete başladı. Fakat aynı zamanda hiç olmadığı kadar mutluydum. Sanki Jacob geri gelmiş gibiydi. Damarlarımda dolanan kan sanki daha hızlı akıyordu. Yıllar sonra ilk kez, zamanın daha çabuk geçmesini dilemeye başlamıştım. Aramızdaki elektrik o kadar ani, o kadar yoğun ve o kadar baş döndürücüydü ki, hayatımdaki diğer herkes solup gitmişti. Her konuda onun fikrini duymak istiyordum. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu ve başka bir yaşamın hayalini kuran insanların hissettiği suçluluk duygusuna kapılmıştım. Geceleri yatakta Scott'ın yanında oradan oraya döner, en sonunda dayanamayıp oturma odasındaki kanepeye geçer ve Amerikan televizyon programlarına boş boş bakarak işlerin nasıl bu noktaya geldiğini düşünürdüm. Felix'le neden Ben doğduktan sonra tanıştım ki? Neden Scott benimle birlikte olmak istedi? Neden Jacob o gün gelip benimle konuşmadı? Neden uğruna yaşanacak biri olarak görmedi beni?

Birkaç gün içinde birbirimize hafifçe dokunmaya başlamıştık; bir evrak uzatırken eli benimkine dokunuyordu ve ben de fotokopi makinesinin yanından geçerken kolumla ona sürtünyordum. Bir ayda arabamın içinde öpüşmeye ve daha fazlası için planlar kurmaya başlamıştık. Ona asla doymuyordum. Görünmez bir kaynak bütün yaşam enerjimi doldurmuştu ve yeniden hayat dolu hissediyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse Jacob'ı hiçbir zaman atlatamadım. Her şeyin nasıl bu kadar kötü gittiğini anlamayı asla beceremedim. Nasıl beni böyle bırakıp gidebilirdi? Onu deliler gibi seviyordum ve öldükten sonra tutunacak desteğim kalmamıştı. Felix hayatıma girene dek, yıllardır hiç kimseyle doğru düzgün konuşmamışım gibi hissediyordum. Felix bana geleceği düşündürebiliyordu; geleceğin bir an önce gelmesini istiyordum. Her şeyin karman çorman olacağını, çetrefilli ve zor bir hayatım olacağını biliyordum ama ona karşı öyle şeyler hissediyordum ki başka çıkar yol göremiyordum.

Bu düşünceler hiç değişmeden zihnimi meşgul ediyor. Yorucu elbette fakat eskisine göre çok daha iyi. Örneğin etrafımda Felix'in olmasının ölümcül olmayan bir kalp krizine eş değer bir etki yarattığının farkına vardığım ve yeme içmeden kesildiğim geçen yaza göre çok daha iyi. Geleceğimiz için bekleyebilirim. Bu işte beraberiz, yavaş yavaş kendi geleceğimize doğru ilerliyoruz. Sabırla, özlemle geleceği bekliyoruz. Ne var ki Jacob her zaman zihnimde, yüzeyin hemen altında durmaya devam ediyor.

İşte bu yüzden, Nicholson'ın ofisinden çıkar çıkmaz karşımda Jacob'ı görünce neredeyse düşüp bayılacaktım.

BÖLÜM ON İKİ

Pazartesi, 14 Aralık, 09:52

Başım dönüyor. Boğazım bir anda yok olmuş gibi hissediyorum ve tuhaf bir ses çıkarıyorum. *Jacob*... Karşımdaki hayaletin suratına bakarken bu isim zihnimde sürekli tekrarlanıyor. Aynı kambur duruş, aynı dolgun, kahverengi saçlar... Felix'in yanımdaki varlığının farkındayım ve bir an nerede, hangi yılda olduğumuzu karıştırıyorum.

"Gemma?" Çocuğun sesinde bir terslik var. Daha kalın, daha boğuk bir ses bu. Jacob değil. Gözlerindeki kızarıklık, yanaklarındaki çilleri şimdi şimdi fark edebiliyorum. Jacob'ın cildi daha temizdi.

Zihnim nihayet gerçekliğe geri dönüyor. "Rodney?"

Başıyla onayladı.

"Rodney, senin burada ne işin var?"

Rodney ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Dar bir kot pantolon ve ince bedeninin üzerinde elbise gibi duran bol bir siyah tişört giyiyor. Rodney'yi son gördüğümde yedi yaşında olduğunu hatırladım. Omuz silkip kafasını yana eğdi ve saçları gözlerinin önüne düştü. "Burası benim okulum. Birçoğumuz sabah yine burada buluşmaya karar verdik. Başka nereye gideceğimizi bilemedik." Kafasını öne eğdi ama çenesinin hafifçe titrediğini fark etmiştim. Boynuna baktığımda deli gibi atan nabzını görebiliyordum.

Nicholson bizi takip etmişti ve şimdi önündeki sahneyi gergin bir şekilde izliyordu. Bıyık altından hafifçe homurdandı ve "Pekâlâ, sanırım bir arada olmanız iyi olacaktır," dedi. Durduğu yerde deli gibi kıpırdanıyordu ve ileride küçük bir çember oluşturup ağlayarak birbirine sarılan bir grup öğrenciye bakıyordu. Kız öğrencilerden biri başka bir kızın saçlarını kulağının arkasına attı ve başparmağı ile arkadaşının gözlerindeki yaşları sildi. Uzun boylu, turuncu saçlı bir oğlan ise bir başka kız donuk gözlerle yere bakarken ağır ağır arkadaşının sırtını sıvazlıyordu. Bu yakınlığı hatırlıyorum. Ne içten bir samimiyet. Ancak o yaşlarda sahip olunabilecek kuşatıcı, ifade edilemez bağlantı. Partilerde oradan oraya koştururken Janet'in elimi nasıl tuttuğunu hatırlıyorum. Gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta, odaklanma çabasıyla dili dışarı sarkmış bir hâlde bana makyaj yapmasını hâlâ hatırlıyorum. Sandra'nın bana ters takla atmayı öğretişini, karnıma bastırıp doğru pozisyon almamı sağlayışını hatırlıyorum. Yatiya gittiğim gecelerin sabahlarında yan yana uyanmak, yatağın içinde debelenip birbirimizi gıdıklamalarımız, onun saçlarını taramam... Fox'un parmaklarıma yön verip bana sigara sarmayı öğretmesini hatırlıyorum; her şeyi yere düşürdüğümde nasıl da gülerdi. Çaktırmadan arkama geçer, elleriyle gözlerimi kapatıverirdi. Jacob ayaklarımı öper, saçlarımla oynar, kokumu içine çekerdi. Jacob'ın ölümünden sonra Fox, Janet ve Sandra'nın beni teselli etmeye çalışmalarını hatırlıyorum, bana dokunurlar, sarılırlardı. Sanki birbirimizle tenimizi, bütün kişisel alanımızı ve arada kalan her şeyi paylaşırdık. Soluduğum hava gibi onlara da ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum.

Fakat okuldan sonra tüm bu yakınlık havaya karışıp gitti.

Jacob öldü. Fox'u nadiren görüyorum. Janet ve Sandra'nın nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllar önce taşındılar ve irtibatımız kalmadı.

İlerideki küçük gruba bir kız daha katıldı, diğerleri onun çembere dâhil olabilmesi için açılırken ağlamaya başlamıştı bile. Kendimi davetsiz misafir gibi hissettiğim ve biraz da bu

çocukları kıskandığım için onlardan uzağa bakmaya başladım. Sahip oldukları aidiyet duygusu neredeyse elle tutulabilecek kadar gerçekti.

Yanımdaki Rodney aniden başını çevirdi ve Jacob'ın köşeli çenesi gözlerimin önünde beliriverdi. "Anne", dedi.

Rodney'nin baktığı tarafa döndüm ve Donna Mason'ın bize doğru çevik adımlarla yürüdüğünü gördüm. Zaman ona iyi davranmamış. Gözleri iyice küçülüp suratının içerisine gömülmüş ve tel tel gri saçları, başının üstünde sıkıca toplanmıştı. Giydiği kot ceket cılız bedeninin üzerinde bir dikdörtgen gibi duruyor. Jacob'ın evinde, biz kanepede birbirimize sarılmış film izlerken bize diktiği soğuk bakışlarını hatırlıyorum. Her zaman kapı aralarından bizi izlerdi. O etraftayken gevşemek ve rahat davranmak pek mümkün değildi. Jacob'ın anma günündeki donuk, boş bakışlarını hâlâ hatırlıyorum.

"Gemma," dedi başını sallayarak.

"Bayan Mason," diye karşılık verdim, kendimi yeniden genç bir kız çocuğu gibi hissederek.

"Dedektif Komiser Yardımcısı McKinnon," dedi Felix, elini uzatarak.

Felix'in elini sertçe sıktı. "Donna Mason," diye yanıtladı. Ardından kollarını kavuşturdu. "Tüm bunlar çok korkunç. İnanılır gibi değil," derken büyük gözlerini hızlı hızlı kırpıştırmıştı.

Nicholson tuhaf bir tavırla ayağını yere vuruyordu. "Merhaba Donna."

Donna, müdüre bakıp yine kısa bir baş hareketiyle Nicholson'ı selamladı. Rodney'ye döndüğünde yüzü yumuşamıştı. "Bir saat kadar vaktin var, bir tanem. Birkaç dükkâna uğrayıp alışveriş yapmam gerekiyor ama dönüşte seni buradan alırım."

"Sorun değil anne, Kai veya Em'le dönebilirim."

"Hayır." Adeta bir kuş gibi, gergin bir hâlde kafasını salladı. "Bir saat içinde dönerim. Beraber gideceğiz." Gözleri avluya ve oradaki perişan hâldeki çocuklara kaydı. "Saat on birde ön tarafta ol."

Rodney'nin vücudu gerilmişti ama dönüp arkadaşlarının yanına gitmeden önce omuz silkmekle yetindi. Kederli öğrencilerden oluşan küçük topluluğun arasında çabucak kaybolmuştu. Kızıl saçlı oğlan onları izlediğini fark etti ve hızla bakışlarını kaçırdı. Hâlâ ağlamaya devam eden arkadaşının sırtını sıvazlıyordu.

"Neyse, hoşça kalın," dedi Donna ve dudaklarının kenarları nazik, kısa bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet, neyse." Nicholson ne yapacağını bilemez hâlde iki yana döndü ve sonra hızlı adımlarla ofisine doğru uzaklaştı.

Parlak güneşin altında, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan öğrencilerin birkaç metre uzağında, Felix'le baş başa kalmıştık.

Gözlerimiz buluştu.

"Tanrım," dedi Felix, derin bir iç çekerek.

BÖLÜM ON ÜÇ

Pazartesi, 14 Aralık, 21:27

“Bu işte bir bit yeniği var. Birbiriyle o kadar alakasız özellikleri varmış ki, hakkında doğru düzgün bir karara varmak çok zor.” Felix sırtüstü yatmış, tavana bakarak konuşuyordu. Şarabımdan bir yudum aldım, altın rengi sıvı boğazımdan aşağı kayıverdi. “Yani baksana şuna, kıza ne diyeceğimi bile bilmiyorum! Rose mu, Rosalind mi?” Güldü. “Her neyse,” dedi, “şu eskiden çalıştığı okulla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyız. Belli ki orada bir şeyler olmuş.” Yan dönüp bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

Fiziksel yakınlığı nedeniyle hâlâ biraz aklım karıştıktı, omuz silktim. Her zaman kıyafetlerimi çıkarıp bana sarılmak için her zaman hevesli olmasını çok seviyorum. İçime girmek için her zaman hazır. Vücudum, beni kavramasının sızısıyla hâlâ ağrıyor. Bir noktada başımı ahşap yatak başına çarptım ve şimdi hem bana yaptığı o muhteşem şeyler yüzünden hem de kafamı vurduğum için kendimi biraz tükenmiş hissediyorum. Şu anda gerçekten Rosalind hakkında konuşam yok fakat çalıştığımız vakalar üzerine hep konuşuruz ve aklım yeniden Rosalind’in cansız yüzüne kayıyor ve ona ne olduğu hakkında konuşmaktan kaçınmamın pek de mümkün olmadığını fark ediyorum.

Felix, daha fazla şarap koymak için kalktı ve ben de belki de bir milyonuncu defa, hayatımın nasıl bu hâle geldiğini merak ederek onun çıplak bedeni seyre daldım.

Her zaman burada, Scott'ın kardeşine ait olan bu küçük çiftlik evinde buluşuyoruz. Smithson'dan arabayla yaklaşık on beş dakika mesafede ve Scott'ın Ben'i alıp da gece vakti buraya asla gelmeyeceğini biliyorum. Ne yapacak ki burada? Eski püs-kü bir yer ve yılın yaklaşık on ayı boş kalıyor. Bahçede yetişen meyve ve sebzeden aldığımız düzenli pay karşılığında mekânın temel bakımını üstleniyoruz, bu nedenle ikimizde de anahtar var. Eğer böyle bir yere sahip olmasaydık Felix'le ne yapardık diye düşündüğüm oluyor. Herhalde arabalarımızın içinde bir-birimizin üzerine atlardık; herhalde yolda camları buğulandırıp şöyle izbe bir yerde yol kenarına arabayı çekerdik.

Bu akşam Felix'le sevişemeyecek durumda olmaktan endişe ediyordum ama önceki gün kanamam azalmaya başladı ve bugün, sanki hiç böyle bir sorunum yokmuş gibi kesildi. Yalnızca zaman zaman kendini belli eden ani bir sancı, hayatımın geçici bir süreliğine bambaşka bir yere yöneldiğini hatırlatıyordu.

“Peki ya müdüre ne demeli? Kıza ilgisi falan mı vardı?”

Hafifçe irkildim. “Haydi ama, sinirlerinin bozuk olması çok doğal. Birlikte çalışıyorlardı. Üstelik Rose orada okudu. Bir-birlerine yakınlardı işte.”

Rosalind sahnedeyken Nicholson'ın onu izleyişinin solgun anısını zihnimden uzaklaştırdım.

“*Biz de birlikte çalışıyoruz.*” Kaşlarını imalı bir biçimde kaldırdı, ben de ona yastıklardan birini fırlattım.

“Bence Nicholson iyi bir adam. Gerçekten de okulu önemsiyor. Öğrencileri önemsiyor. Senin baktığın gibi bakamıyorum ona.”

“İnsanlar değişir, Gem. Belki de karşılıksız aşkı bir noktada canına tak etmiştir. Ya da belki karısı anlamıştır. Belki de bir süre birlikte olmuşlardır ama sonra Rosalind adamın gerçekten yaşlı olduğunu ve ilişkilerinin iğrenç olduğunu anlamıştır.”

Bir yastık daha fırlattım. “Dikkat et, yaşlı dediğin adamlaranda sadece on beş yaş var.”

Gözlerini devirdi.

“Ayrıca, Nicholson’ın karısı hayatta değil,” dedim, ciddileşerek. “Ya da en azından, öyle olduğuna epeyce eminim.”

Yastıkları alıp gerisingeri yatağa attı ve bana uzandı. Yatağın içinde kıpırdanıp ona sokuldum ve göğsüne yattım.

“En azından Rose’un ziyaretçilerinden birinin Marcus olduğunu biliyoruz artık,” dedi.

“Evet.” Bugün Rosalind’in kardeşleriyle bir kez daha konuşmuştuk. Marcus yaklaşık bir ay kadar önce kız kardeşini aradığını ve onu ziyaret ettiğini söyledi; gerçi lüks bir arabayla değil, kiraladığı mütevazı bir Toyota ile gitmiş. Timothy ve Bryce ise yıllardır kardeşlerinin evine gitmediklerini iddia ettiler.

Felix de ben de hâlâ Timothy’nin şüphe uyandırdığını düşünüyoruz; hesaplarındaki üstünkörü bir araştırma, okuldaki tiyatro gösterisi için iki hafta önce iki adet bilet aldığını gösteriyordu. Ona neden iki bilet aldığı hâlde gösteriye tek başına gittiğini sorduğumuzda davet edecek birilerini bulamadığını söylemişti.

“Bugün çocukları o hâlde görmek çok garipti,” dedi Felix, kulağıma doğru.

“Evet.” Sırayla yüzlerini anımsamaya çalıştım. Çocukluk ile yetişkinlik arasında bir yerlerde, o kadar güzel ve o kadar tehlikeliler ki. Düşse kalka büyüyorlar.

“Peki, şu oğlana ne diyorsun? Hani seninle konuşan?” Parmakları, enseme gezinmeye başlamıştı. “Tiyatroda başroldeymiş. Romeo, değil mi? Onun olayı ne? Onu tanıyor musun?”

Dışarıda bir keseli sıçan gerilim hattı üzerinde hızla koştu-rup ana hattan eve ayrılan elektrik telinin önüne gelince duraksadı. Eğri büğrü kuyruğu, ay ışığı altında telden sarkıyordu. Yatağın içinde yuvarlandım ve çarşafı askısız bir elbise gibi etrafıma sardım. Felix’e ne söyleyeceğimi tartarken biraz daha şarap aldım.

“Evet, onu tanıyorum.”

“Nereden?”

Biraz bezgince Felix’e baktım. “Diğer herkesi tanıdığım yerden. Doğup büyüdüğüm bu yerden işte!”

Yavaşça kafasını sallayıp onayladı. Üsteleyip üstelememek arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Parmakları elimin üzerinde gezindikten sonra şarap kadehimi aldı. “Anlıyorum ama çocuk bizden çok genç. Ayrıca onu gördüğünde sanki kalp krizi geçiriyor gibiydin. Onu tam olarak nereden tanıyorsun?”

“Onun ağabeyini tanırdım. Jacob.”

“Okuldan mı?”

“Evet.” Tekrar konuşmaya başlamadan önce duvardaki saatin yelkovanı neredeyse yarım tur attı. “Erkek arkadaşımdı.”

Sessizlik sinirimi bozmaya başlıyordu. Bacaklarımı uzatarak gerindim.

“Peki, sevgilin nerede şimdi? Hâlâ buralarda mı?”

Yastığa gerisingeri yaslandım ve Felix’in yüzünü inceledim. Kafasında klasik bir gençlik aşkı kurguladığını biliyordum. Hani şu kimsenin elini kolunu nereye koyacağını bilemediği, arkada dokunaklı şarkılar çalarken birbirinize büyük sözler verdiğiniz, epik ve fırtınalı ayrılıklarla sonlanan türden bir aşk hikâyesi. Sadece yarı yarıya haklı.

“Hayır, o öldü. Daha okuldan mezun olmamıştık. Göldeki kulenin tepesinden kendini aşağı attı.”

Felix’in gülümsemesi kabuğuna çekilen bir salyangoz gibi ortadan kayboldu. “Hay sikeyim, Gem.” Ensemdeki parmakları bir an için duraksadıysa da sonra yeniden ritim kazandı.

Keşke onunla sonsuza dek burada, parmakları ensemde kalabilsem. Birkaç defa gözlerimi kırıştırmama rağmen o yeşil gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Felix’e bu işin, aramızda olan biten her neyse onun nereye gittiğini hiç sormadım ve o da bana ne beklediğine dair hiçbir işaret göstermedi. Smithson’a gelmeyi hiç istemediğini biliyorum. Bu karısının fikriydi, Londra’dan ayrılıp küçük bir yere doğru büyük bir değişiklik yapmak. Felix şehirdeki hayatından memnundu. Bir keresinde orada kendini daha özgür hissettiğini, daha bağımsız olduğu-

nu söylemişti. Aslında benimle birlikte olmasının o özgürlük hissine bir selam olduğundan şüpheleniyorum. Arzu ve dürtülerin yönettiği eski hayatıyla arasındaki bağlantı. Ayrıca karısının, taşınmalarının evlilikleri için taze bir başlangıç olacağına inandığını hissediyorum. Felix ise böylesi bir yenilenme sürecine dâhil olmamakta kesinlikle kararlı görünüyor. Geç saatlere kadar çalışıyor ve çalışmadığı zamanlarda da benimle vakit geçirmek istiyor. Kızlarına tutkuyla bağlı bir baba ve eşine karşı nazik, kibar bir koca. Karısına karşı ne hissettiğini açıkça sormaktan çekiniyorum ama şu an ona baktığımda gözlerinde gerçek sevgiyi görüyor ve onun için ne kadar değerli olduğumu anlayabiliyorum. Ve onun da benim için ne kadar önemli olduğunu. Usulca Felix'in elini sıkıyorum.

"Jacob öldüğünde sen orada mıydın?"

"Hayır. Tek başına gitmişti."

Jacob'ın paramparça bedeninin binlerce defa gözümün önüne geldiğini ona söylemedim. Artık ölümün nasıl olduğunu biliyorum ve o mesafeden düştükten sonra vücudunun ne hâle gelebileceği hakkında yeterince fikrim var. Bu yüzden, yıllar içerisinde cansız bedeninin hayalimdeki görüntüsü yerdeki kanlı bir öbek olmaktan çıkıp âşık olduğum çocuğun detaylı bir kadavrasına dönüştü. Atladığı ana dair düşünceler zihnimde kara bulutlar oluşturuyor. Gözlerimi kırıştıtarak bu görüntülerden kurtulmaya çalışmak anlamsız, ne olursa olsun orada durmaya devam ediyorlar.

"Sanırım baş etmesi gereken pek çok sorunu vardı. Sanatsal yönü çok kuvvetliydi, bazen çok karamsar olurdu ya da projelerinin birine dalar giderdi. Kısacası bu konularda çok bir şey bilmiyorum ama onun için bazı şeylerin ne kadar kötü olduğunu fark edemedim herhalde. Belki de fark ettim ama bilmek istemedim."

"Sence polis olmanın nedeni bu mu?" diye sordu Felix.

"Bir bakıma, belki de." Seçme şansımın olmadığını nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum. Her şeyin zıddıyla var olduğu basit bir dünyada çalışmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu ona

anlatamazdım. Doğru ve yanlışın, iyi ve kötünün birbirinden ayrıldığı, iyilerin kötülerden daha fazla olması için çalıştığım bir ortama öylesine ihtiyaç duyuyordum ki.

“Siz hâlâ okuldayken mi olmuştu?”

“Final sınavlarımızın hemen sonrasında. Aslına bakarsan geçtiğimiz hafta tam on sene oldu.”

“Siktir, Gem.” Felix şarap kadehlerimizi yeniden doldurdu ve kendi kadehinden büyük bir yudum aldı. “Eminim erkek arkadaşını o şekilde kaybetmekle başa çıkmak hiç kolay olmamıştır. Hele bir de annenin üstüne olunca.”

Göz pınarlarımın dolmaya başladığını hissediyorum. Babamın odama girişini, kül gibi suratıyla yatağıma oturuşunu ve kendini toparlayıp neler olduğunu, Jacob’ın ne yaptığını anlatmaya başlamadan önce uzun bir süre başını ellerinin arasına alıp sessizce ağlayışını hatırlıyorum. Dünyanın çatırdadığını, odamın duvarlarının yıkılmaya başladığını, her şeyin parçalanıp yok olduğunu hatırlıyorum. Babamla aramızda, annem hakkında asla konuşmamak üzerine dile getirilmemiş bir anlaşma vardı ve Jacob için de aynı şey oldu. Birbirimize destek olarak kanepede yan yana otururduk; başımı göğsüne yaslar ve korku içerisinde babamın kalp atışlarını dinlerdim; kalbinin durmasından ölesiye korkarak.

“Çok zordu. Her şey gerçeküstü bir hâle gelmişti. Kimse bana ne söyleyeceğini bilemiyordu.” Tuhaf, küçük bir kahkaha patlattım. “Hoş, ne söylemelerini istediğimi de bilmiyordum ya.”

Hâlihazırda Jacob’ı çoktan kaybettiğimden ölümünün benim için daha da zor olduğunu Felix’e söyleyemedim. Jacob’ın hayattayken benim yerime başkasını tercih ettiğini.

Birden aklım nota takıldı; sert kâğıdı katlamadan önce köşelerini düzeltirken parmağımla kelimelerin üzerinden geçişimi hatırladım. Jacob notu nereye koymuştu acaba? Hep onu yok ettiğini varsaymışımdır, fırlatıp atmış olmalı. Katman katman hatıraların arasında kaybolmak benim için o kadar kolay ki. Jacob, Rosalind. O zamanki küçük ve yalnız hâlimin dün-

yayla veya içindeki insanlarla nasıl başa çıkabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Geçmiş, bütün gözeneklerimden dışarı sızıyor ve tüylerimi ürpertiyordu. Kafamı sallayıp dünyaya geri dönüm ve neşeyle, “Her neyse, işte Rodney’yi böyle tanıyorum. Sadece o ikisi vardı. Aralarında neden o kadar yaş farkı olduğunu bilmiyorum ama Donna daha önce düşük yapmış olabilir. Çok ciddi bir kadındı. Rodney henüz bir bebekken babaları evi terk etmiş; Donna da iki oğlunu tek başına büyüttü. Benden pek hoşlanmıyordu sanki,” dedim.

Felix şarabından bir yudum daha aldı. “Garip bir çocuğa benziyordu şu Rodney.”

Bütün bedenim şiddetli bir itiraz isteğiyle sarsıldı.

“Öyle mi dersin? Ben her zaman onun sevimli olduğunu düşünmüşümdür.”

“Hadi ama, Gem. Bu on sene önceydi. Şimdi neredeyse koca adam olmuş.”

“Sanırım öyle.” Rodney’nin yüzü gözümün önünden gitsin istiyorum artık. Ve Jacob’inkinin de. İkinin yüzü birbirine çok benziyor. İkisi de aklıma gelsin istemiyorum artık.

Zayıf abajurun ışığını gövdemle engelleyerek kendimi Felix’e doğru çektim ve ata biner gibi kucağına oturdum. İki elimle suratını tutarak gözlerinin yeşilinin kararan ışıla beraber karanlığa çekilmesini izledim. Göğüslerim ona sürtünüyordu.

Beklediğim etkiyi yaratmıştı.

“Gel buraya,” dedi vahşice. Kalçalarımдан kavrayıp beni altına aldı.

BÖLÜM ON DÖRT

Üç hafta önce

“Noel akşamında sana evlilik teklif etmeyi düşünüyordum.”

Donakaldım. Kırdığım yumurtadan kâseye şeffaf, yapışkan sıvı sızdı. Parmaklarımı biraz daha sıkınca yumurta paramparça oldu ve yapış yapış, berbat bir yığına dönüştü.

“Böyle bir şey söylemem tuhaf gözüküyor olmalı.” Scott, alışlagelmişin dışında davranarak oldukça heyecanlı görünüyordu ve odanın içinde volta atıyordu.

Göz ucuyla Ben’e baktım; yeni pastel boylarıyla bir gökkuşağı boyuyordu ve ara sıra boyayı elinden bırakıp kaşığını alıyor, önündeki mısır gevreğine daldırıyordu. “Sanırım öyle,” diyebildim yalnızca.

“Daha önce bu konuda konuşmuştuk. Senin evlenmek istediğini düşünmüştüm.”

Omuz silktim. Bir çatal alıp yumurtaları çırpmaya başladım. Sarı ve yarı saydam gri birbirine karıştı. Sümük gibi görünüyordu. Scott’ın üzerimdeki bakışlarının bilincindeydim, öksürdüm. Hasta ve sabırsız hissediyordum. Sanki önemli bir şeyi yapmayı unutmuşum gibi. “Yumurta ister misin?” diye sordum, bu konudan bir an önce uzaklaşmaya çabalayarak.

“Evlilik konusunu kapatıp siktğim çırpılmış yumurtalarından bahsetmeye çalıştığına inanamıyorum.”

“Dile dikkat,” diye otomatikman uyardım.

“Öf, Gem. Başlatma şimdi ebeveynlik muhabbetine. Aklın nadiren bizimle zaten. O kadar dalgınsın ki günün yarısını uyurgezer gibi geçiriyorsun.”

Kâseyi tezgâhın üzerine çarptım ve keskin bir çınlama sesi odanın içinde yankılandı. Ocağın altını yaktım ve gözlerimi mavi alevlere diktim.

“Ben’i birlikte büyötmeye karar vermemiz çok isabetli olmuş demek ki. Benim bencilliğim ve sorumsuzluğumla senin güvenilirliğin ve genel mükemmelliğin arasında iyi bir denge tutturmuşuz gibi görünüyor.”

Süt koymayı neredeyse unutuyordum. Kâseye biraz süt döktüm ve görüntü bir anda coğrafya derslerinde kıtaların farklı katmanlarını gösteren kabartmalı haritalara dönüştü.

“Gemma, sen iyi bir annesin. Hadi ama, onu demek istemedim. Lütfen konuyu olmadığı bir şeye dönüştürme.”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. Boş tavadan sıcaklık yükseliyor, aramızda görünmez bir duvar oluştuyordu. Yumurta karışımını döktüm ve tava cızırdamaya başladı; çıkan sesin sakinleştirici bir tarafı vardı. “Sabahın yedisinde evlilikten bahsetmeye başlayan sensin. Aklımın burada hakkında yorumlar yapan da sensin. Kapıdan çıkmak üzereyken konuşmak için pek de ideal konular değil,” dedim.

“Tamam, tamam.” Kollarını havaya kaldırıp teslim olduğunu işaret etti. “Gem, ben sadece... Dinle, bunu daha sonra da konuşabiliriz, tamam ama ben sanki, düşünüyorum da...” Sonunu getiremedi, düşünceleri arasında kaybolmuş gibi görünüyordu.

Göğsüme suçluluk duygusu saplandı. Benimle tanışmadan önce Scott hayatı ve geleceği hakkında o kadar emindi ki. Gerçek bir planlama ustası. Talimatları aynen uygulayan adam. Bulaşık makinesinin ve mikrodalga fırının kullanma kılavuzlarını atmayan ve nerede olduklarını bilen bir adam. Büyük sayıları bölme işlemini elle yapan, her zaman dakik, bir sonraki aşamada ne olacağını önceden bilen bir adam.

“Sanırım, artık bir şey *yapmamız* gerektiğini hissediyorum. Yeni yıla sadece bir ay kaldı. Koca bir yıl daha boşlukta salın-

mak istemiyorum. Bir yere doğru gittiğimizi hissetmeye ihtiyacım var, beraber.” Elleri iki yanında işe yaramaz kanatlar gibi çırpınıyordu. “Senden benim karım olmanı istiyorum.”

“Ben yeterli değil mi?” Konuyu kendimden uzaklaştırmak için bulabildiğim tek bahane bu oldu.

İkimiz birden oğlumza baktık. O da kafasını kaldırdı ve gülümsedi. Yürek dağlayan bir gülümseme idi bu. Kaşığının masanın kenarına vurdu ve yüzüne süt sıçrattı.

“Ben, benim her şeyim. Bunu biliyorsun. Fakat bu seninle ve benimle ilgili. Gemma, eğer Ben olmasaydı da seninle evlenmek isterdim. Bunu göremiyor musun?”

Yumurtalar tavanın dibine yapışmıştı. Tavanın içinde sıvı namına ne varsa buharlaşıp gitmişti. Ocağın altını kapattım ve isteksiz bir biçimde yumurtaları kazımaya başladım.

“Ben ne istediğimden emin değilim.”

Scott göz ucuyla duvardaki saate baktı. Benim yüzümden geç kalıyordu.

“Yani eğer olur da sana bunu sorarsam, cevabın olumsuz mu olacak?”

“Scott!”

“Siktir, Gem! Çabalıyorum işte, tamam mı? Benden ne istediğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. İkimiz için işleri yoluna koymak istiyorum.” Bir elini saçlarında gezdirip kol saatini kontrol etti. “Şimdi gitmem gerek. Sonra konuşuruz, tamam mı?”

Yanağımdan öptü ama dudaklarının baskısını hissetmemiştim bile. Ardından Ben’e sımsıkı sarıldı ve Ben artık gülmekten çığlıklar atmaya başlayana kadar suratında öpmedik yer bırakmadı.

“Görüşürüz, küçük adam.” Yeniden bana döndü. “Görüşürüz.”

O kapıdan çıkarken ben de fazla pişmiş yumurtaları tabağıma yığdım.

“Senden sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum,” dedim, kapalı kapıya bakarak.

BÖLÜM ON BEŞ

Pazartesi, 14 Aralık, 23:03

Arabamı garaj yoluna, Scott'ın arabasının arkasına çektim. Farları söndürdüm ve gözlerimi eve diktim. İçeri girmek istemiyorum.

Dışarısı karanlık ama ay ışığı okaliptüs ağaçlarının gövdelelerinden sızan beyaz sakızların ışıldamasını sağlayacak kadar aydınlık. Sokak o kadar hareketsiz ki yaprak bile kıvıldamıyor. Derin derin nefes aldım ama biraz önce Felix'le birlikte olduğum için sakinleşmeye mi çalışıyorum yoksa kendimi Scott'ı görmeye mi hazırlıyorum, bilmiyorum. Felix'in elini hâlâ tüm vücudumda hissedebiliyorum. Dudağımı ısırdım. O bir uyuşturucu; bir defa tadına baktım ve hemen daha fazlasını istedim. Zamanın yavaşlamasını, onunla birlikteyken istediğim kadar çok istemedim hiçbir zaman.

Sessizliğin ortasında bir köpek havlayınca korkuyla yerimden sıçradım ve emniyet kemeri beni tekrar yerime yapıştırdı. Kemerini çözdüm. İçeride yatak odasının ışığı hâlâ yanıyor. Umarım Scott konuşmak istemiyordur çünkü gözlerim kapandı kapanacak. Bugünlük konuşacağım kadar konuştum. Rosalind'in ölümü içimde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi hissediyorum. Sanki artık daha umursamaz, çılgın hissediyorum. Her şey birdenbire yok olabilir. Bugün Felix'e çok şey anlattım. Hatta hiç kimseye anlatmadığımdan kadarını anlattım.

Neredeyse daha fazlasını da anlatacaktım. İnsanlarla ve dünyayla arama büyük bir dikkatle ördüğüm duvar çatlamış gibi hissediyorum, her an yıkılıp yok olabilir gibi. Zihnimdeki baraj kapaklarının hepsi birden açıldı sanki ve düşünceler kontrolsüz şekilde akmaya başladı. Tüm bunlar beni tüketiyor.

Çantamı kaptım ve arabadan dışarı çıktım. Posta kutusunun yanındaki çalılar arasında bir hışırtı olunca bir kez daha korkuyla sıçradım ve ön kapıya doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Kendimi bir an önce uykunun kolların arasına bırakmak istiyorum.

Bir anda donup kaldım. Sundurmada, gölgeli köşede karanlık bir şey vardı. Ne olabileceğine dair bütün ihtimalleri çabucak düşünsem de uygun hiçbir şey gelmiyordu aklıma. En kötüsünü hayal etmek doğanın bir parçası ve sadece birkaç metre ötede, karyolasında uyuyan Ben'i düşündüm. Hava çok sıcak olduğu için üstü açık, tepedeki pervane tembel tembel dönüyor ve küçük bedeninin etrafındaki ılık havayı hareketlendiriyor. Tuğlaların üzerinden baktım ve oradaki her neyse onun hareket etmediğine karar verdim. Hiçbir şey duymuyordum. Adımlarımı dikkatle atarak köşeyi döndüm ve gizemli nesneye doğru yaklaşmaya başladım. Aramızda iki metre kadar bir mesafe kaldığında beynim, gözlerime yetişt i ve karşımdakinin yumuşacık, simsiyah pelür kâğıdına sarılmış, uzun saplı kırmızı güllerden oluşan bir çiçek demeti olduğunu anladım.

BÖLÜM ON ALTI

Salı, 15 Aralık, 07:39

“Bir an, onları sen yolladın zannettim.”

Felix’le beraber, kahvaltısını en çok sevdiğimiz mekân olan Reggie’s’de oturuyoruz. Kahveleri idare eder, ayrıca Merkez’den hiç kimse buraya adımını bile atmaz. Entel kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğinden bile şüpheliyim ama Keith Blight genellikle burası için “Fazla entel,” der. Diğer herkes otoparkın karşısındaki, yağlı domuz pastırması ve üç buçuk dolara yumurtalı dürümler yapan, ekstra bir dolar daha öderseniz acı, fazla sulandırılmış uyduruk bir kahve alabileceğiniz kafeteryaya gider.

Felix, endişe verici bir süratle ağzına müsli tıkmakla meşgul. Yalnızca kahvesinden büyük bir yudum alacağı zaman durak-sayarak tıkmaya devam ediyor. Bu ağız hareketi dikkatimi dağıtıyor. Onu izlerken üst dudağının sağ kısmında, daha önce hiç görmediğime emin olduğum minicik bir çil tanesi gözüme çarptı. “Ben mi?” dedi.

“Yani, bir an öyle düşündüm. Sonra senin çiçek alacak türden bir adam olmadığını hatırladım. Kaldı ki alacak olsan dahi onları asla evime yollamazdın.”

“Evet, tabii ki. Hayır, asla yollamam.” Kalan kahvesini tek yudumda bitirdi. “Hay anasını. Gem, bu hiç iyi değil.”

“Oldukça garipti.” Çiçeklerin ne olduğunu anladıktan son-

ra arabadan bir naylon torba alıp buketi toplamış ve bagaja koymuştum. Düşünebildiğim tek şey, suyun içindeki Rosalind'in etrafını saran uzun saplı, kırmızı güllerdi. Sıcaktan iyice mayışmışken bir de bu taze çiçeklerin ağır kokusuyla iyice afallamıştım. Koku beni eve kadar takip etmişti ve içeri girer girmez iki kadeh viski yuvarlayıp dış etlerim isyan edene kadar dışlerimi fırçaladım. Ardından Scott'a yalandan bir iyi geceler dileyip derin, deliksiz bir uyku çektim.

Notu bu sabah buldum ve bu bir lütuf sayılır. Eğer bu notu gece fark etseydim büyük ihtimalle sabaha kadar gözümü bile kırpamazdım. Küçük, beyaz, saten gibi pürüzsüz ve parlak bir kartın içine *Güzel şeyleri hayatta tutmak kolay değildir* yazılmıştı. El yazısı bilinçli olarak basit tutulmuştu; siyah mürekkepli kalemle yazılmış birbirinden farklı, tutarsız, iri harfler.

Ben bacağımdan çekistirmiş, bagaja doğru bakıp çiçekleri görmüştü.

"Aa ne güzeel! Anne, bak!"

"Parmaklarına dikkat et," diyerek ellerini bagajdan uzaklaştırtıp kapağı kapatmıştım.

"Jonesy'ye söyleyecek misin?" diye sordu Felix.

"Emin değilim. Sence söylemeli miyim?"

Felix bana bakıyordu. Bir çay kaşığını eline almış, parmaklarının arasında gezdirerek oynuyordu. "Yani, muhtemelen söylemelisin. Ya münasebetsizin biri sana eşek şakası yapıyor ya da bu çiçekler Rosalind Ryan'ı öldüren kişiden geliyor. Her hâlükârda bunu yapanı bulsak fena olmaz."

"Biliyorum." Sinirliydim. Böyle şeyler insanın dikkatini dağıtır. Bense sadece soruşturmayla ilgilenmek istiyordum. Eğer bundan Jonesy'ye bahsedecek olursak tüm olay bir anda bana dönecekti. Hatta beni bu vakadan almaya bile kalkabilir.

"Ve bu insan senin nerede yaşadığını biliyor, Gem."

"Yok canım," dedim. Sesimdeki alaycılığı bastıramamıştım. "İyi de burası Smithson. Burada herkes herkesin nerede yaşadığını bilir. Bilmese bile kolayca öğrenebilir."

“Ne dersen de, bana kalırsa ona söylemelisin. Senin için en-
dişeleniyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Peki, bizim üniformalılardan biri
bu işi araştırırsa? Gidip çiçekçileri sorgular mesela, ne bileyim.”

“Ya Jonesy? Ona söyleyecek misin?”

“Söyleyeceğim ama bugün değil, anlaştık mı? Şu bilgilen-
dirme toplantısına girmek ve sonra da diğer öğretmenlerle
görüşmek istiyorum. Belki çocuklardan bazılarıyla da konuşı-
rum. Soruşturmayı sürdürmemiz gerekiyor, tamam mı?”

“Tabii, nasıl istersen.” Felix, zaten bu kararın kendisine kal-
madığını anladığını gösterircesine omuz silkti.

Sabah tam saat sekizde toplantıyı başlattım. Üniformalı-
lar, Felix’in ve benim dikkatimizi çekebilmek için birbiriyle
yarışan yavru kuşlar gibilerdi. Kısa boylu, hafif dişlek bir kız
Rosalind’in haziran ayında bir spor salonuna yazıldığını ama
toplamda sadece beş defa gittiğini belirtti.

“Oldukça normal bir davranış,” dedi diğer elemanlardan
biri. “Ben de bizim oradaki spor salonuna bağış yapıyorum.”

“Siz yine de bir bakın,” dedi Felix. “Belki de birileri onu
rahatsız etmiştir ve o da bu nedenle salona gitmekten vazgeç-
miştir.”

“Doktoru pek yardımcı olmadı,” dedi, suratında güneş göz-
lüğünün izi çıkmış yanık tenli bir polis. “Anksiyete ve depres-
yon için sıradan ilaçlar kullanıyormuş. Evinde bulduğunuz
ilaçların aynıları.” Ciddiyetle etrafına bakındı. “Görünüşe göre
bu ilaçlar epey yaygın kullanılıyormuş.”

“Araştırmaya devam edin. Başka doktorlara da muayene
olup olmadığına bir bakın. Doktor doktor geziyor olabilir. Bir
psikiyatristle görüşüyor muymuş, onu da bir kontrol edin.”
Önüme düşen saçlarımı arkaya attım. “Aynı şekilde kiliseyi de
kontrol edin, bakalım hiç gitmiş mi? Güvendiği birine sırlarını
açmıştır belki.”

“Ben eski bir erkek arkadaşıyla konuştum,” diye öne atıldı bir başkası. “Görünüşe göre ciddi bir ilişki yaşadığı tek eleman oymuş ama bence çocuk temiz. Eyaletler arası yaşıyor. Bence biseksüel. Aktör gibi bir şeymiş. O sayede tanışmışlar.”

“İlişkileri nasılmış? Neden ayrıldıklarını söyledi mi?” Rosalind’in kontrolünü kaybettiğinde, âşıkken veya bir ilişki içerisinde nasıl biri olduğunu bilmenin önemli olacağını düşündüm.

Üniformalı memur hafifçe kızardı. “Eğlenceli biri olduğunu söyledi. Çok güzelmış. Onunla dışarı çıkmak biraz garipmiş çünkü insanlar sürekli ona bakıyorlarmış. Birlikteyken iyi vakit geçirdiklerini ama onun bir çeşit gizli hüznün akıntısı olduğunu söyledi.”

“Bu da ne demek?” Felix, sabırsız görünüyordu ve tavırlarından bir an önce bu işin sona ermesini istediğini anlıyordum. Toplantı salonunun onun için bazen boğucu bir etkisi olduğunu biliyorum. Bu odanın kemiklerini kaşındırdığını söylerdi.

“Ben de sordum ama tam olarak emin değilim. Eleman biraz acayip bir tip. Oldukça dramatik. Konuşurken bir sürü oyundan ve filmden alıntı yaptı durdu. Rosalind’in sevimli bir kız olduğunu ama kızın bir şekilde kapana kısılmış gibi hissettiğini söyledi. Onun yalnız biri olduğuna ve ailesiyle ilişkisinin de biraz garip olduğuna karar vermiş.”

Rosalind’in küçük evi, duvarlarını süsleyen film afişleri ve tablolar, onun o sıradan varoluşuna göre o kadar dramatik ki, bu düşünce ile boğazımda kocaman bir yumru oluştu.

“Pekâlâ millet, güzel iş. Şu eski sevgili bir defa daha görüşmeye değer olabilir. Bakın bakalım hiç onun önünde kardeşleriyle veya babasıyla herhangi bir konuda tartışmış mı? Onlardan korkup korkmadığını öğrenmeye çalışın. Öğretmenlerle, öğrencileriyle, etraftaki elemanlarla ilişkileri hakkında çıkan dedikodulara kulak kabartın.” Ayağa kalktım. “Henüz elimizde somut bir şey yok gibi görünüyor ama gelin bugünü bu soruşturma için büyük bir gün yapalım. Daha sonra burada tekrar görüşürüz.”

Hızla toplantı salonunu terk ettiler ve Felix’le yalnız kaldık. Yayıldıkları enerjinin kaybolmasını takip eden sessizlik belirgin ve rahatsız ediciydi.

“Biz de artık yola koyulalım mı?” diye sordu Felix.

“Tabii ama bana bir saniye ver. Seninle arabada buluşuruz.”

Felix kendi masasına doğru yürüdü ve ben de kadınlar soyunma odasına, üniformalılardan biri olan Karly’nin yanına gittim. “Karly.”

“Dedektif.” Ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak için eğilmişti ve beni selamlamak üzere ayağa kalktığı anda geniş yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Karly, bir konuda senin yardımına ihtiyacım var.”

“Elbette.”

“Benim için bazı çiçeklerin nereden satın alınmış olabileceğine bir bakar mısın rica etsem?”

BÖLÜM ON YEDİ

Salı, 15 Aralık, 10:07

Sam Blackstone inanamıyor.

Trudy Fisher inanamıyor.

Millie Janz inanamıyor.

Paula Desmond, Troy Shooter veya Izzy Mealor da inanamıyor.

Öğretmenler sandalyeleri çember oluşturacak şekilde dizmişlerdi ve öğretmenler odasına girdiğimizde hep birlikte oturmuş ağlıyorlardı. Tıpkı dün okulun bahçesinde gördüğümüz on ikinci sınıf öğrencileri gibiler diye düşündüm. Tek farkları daha az bronz olmaları ve son moda saç kesimlerinin yokluğu.

Rosalind'in ölmüş olduğuna inanamıyorlar. Onun bir cinayete kurban gittiğine inanamıyorlar. Daha cuma günü görmüşlerdi! Bu gerçek olmamalıydı. Hepsi çok iyi anlaşıyordu. Rosalind biraz sessiz bir kızdı ama kibar ve arkadaş canlısıydı. Tatlı bir kızdı. Bazen kır çiçekleri toplar, ortak kullanım alanı olan büyük masanın üzerindeki eski vazoya onları yerleştirir, öğretmenler odasının havasını değiştirirdi. Ailesi veya arkadaşları hakkında pek fazla konuşmaz fakat herkes karşı güler yüzlü davranırdı.

Bireysel görüşmelere başladık. Diğerleri toplantı odasında kendi sıralarını beklerken, aradaki duvara rağmen, zaman zaman ağladıklarını duyabiliyoruz.

“O kadar gençti ki,” dedi Millie Janz, hıçkırıklarının arasında. “Kızım ondan yalnızca birkaç yaş küçük.”

“Cuma günkü oyunu seyrettiniz mi?”

Sam Blackstone seyredelememiş ama orada olmayı çok istiyormuş. “Kız arkadaşım caz kulübünde şarkı söylüyordu, o yüzden tiyatro yerine caz kulübüne gitmek zorundaydım. Bu hafta izleriz diye düşünüyorduk.”

“Ben seyrettim,” dedi Trudy Fisher, sanat öğretmeni. “Modern bir başarıydı. Çok açık söylüyorum, hiçbir özel okul daha iyi sahneleyemezdi. Her şey kusursuzdu. İnanılmaz bir iş başarını.” Bir sır paylaşmış gibi öne eğildi. “Biliyor musunuz, bu işin altından kalkabileceğinden emin değildim. Meğerse iyi olduğu konuda böbürlenmekten hoşlanmayan bir tipmiş, başarısını kendisine saklayanlardan.”

“Başta bu işe karşı çıkmıştım,” dedi Troy Shooter. “Futbol sahası için yeni fileler bile alamıyorken her sanat sepet projesinin okul yönetiminden onay alması sinirime dokunmaya başlamıştı.” Kasları tişörtünün altından fırlayacak gibiydi ve sanki uykusu gelmiş bir çocuk gibi sürekli gözlerini ovalıyordu. “Fakat istediği zaman Rose oldukça ikna edici biriydi. Kesinlikle işini biliyordu! Karım Shakespeare’e bayılır, o yüzden oyunu seyretmek istiyordu ve beraber seyrettik. Şu kadarını söyleyebilirim ki birinci sınıf bir oyundu. Gerçekten profesyonelceydi.” Ağlamaya başladı. “Harika bir kızdı,” dedi, elleriyle gözlerini silerken.

“Çok güzeldi,” demişti Millie. “Çok, çok güzel. Beş defa daha seyredebilirdim. Bence harikulade bir oyundu.”

“Ben oyuna gitmedim,” demişti Paula Desmond. Sanki saatlerce ağlamış gibi görünüyordu. “Tüm bu tantananın dışında kalmak istedim.” Bir an duraksamış ve sonra fısıldayarak devam etmişti, “Şimdi kulağa korkunç geliyor belki ama o zaman bu işe insanları ikna ediş biçimi hiç boşuma gitmemişti. Demek istediğim, hepimiz bir şeyler isteriz, öyle değil mi? Fakat o

hayır cevabını asla kabul etmezdi. Bu konuda John'u gerçekten de çok zorladı, müdürü yani." Gözleri büyümüştü. "O gerçekten de harap olmuş durumda. Kız, John'un favorisiydi."

O esnada oyun parkından yükselerek öğretmenler odasının camlarından içeri dolmaya başlayan çocuk sesleri, eski buzdolabının gürültüsüne karışmaya başlamıştı. Nicholson rutin işleyişi sürdürmenin en doğrusu olduğuna karar vermiş olacak ki alt sınıfların eğitimine devam edilmesi için vekil öğretmenler çağırılmıştı.

Küçük öğretmenler odasına şöyle bir göz attım. Tavan alı şılmadık şekilde alçaktı ama genel olarak standart bir ofis gibi görünüyordu. Kapının önünde dikilip öğretmenimin dışarı çıkmasını beklediğim günleri hatırlıyorum da, ara sıra açılan kapıdan içeri kafamıza uzatmaya çalışır, kapının arkasında gizemli bir dünya olduğunu zannederdik. Keşfedilecek hiçbir şey yokmuş meğer. Yerde ucuz görünümlü, renkleri solmuş turuncu bir halı serili. Duvarda ise hafif yamulmuş büyük bir duyu ru tahtası asılı. Odanın bir köşesine yerleştirilmiş fotokopi makinesi alçak bir sesle hata sinyali veriyor. Eviyenin üzerinde, duvara asılı kancalardan birbirinden farklı desenlere sahip kupa lar sallanıyor. Diğer köşedeki tezgâhın üzerinde ise büyük kâsenin içinde parlak, kırmızı elmalar duruyor. Buzdolabının kapağına *Romeo ve Juliet* oyun afişi yapıştırılmış.

"O hâlde iş arkadaşları olduğunuz kadar günlük hayatta da arkadaş olduğunuzu söyleyebilir miyiz?" diye sordu Felix.

"Ah, elbette," diye yanıtlamıştı Millie.

"Birbirimizle çok yakındık," demişti Sam de. "Zaten bu yüzden bu kadar zor ya."

"İki kız kardeş gibiydik," demişti Trudy, yeniden hıçkırma ya başlamadan önce.

"Eğer öyle olmasaydık burada kalmazdım," demişti Troy. "Hayat çok kısa."

"Bu topluluktaki herkes harika birer insan," diye beyan etmişti Paula. "Her zaman bu konuda çok şanslı olduğumuzu

düşünmüşümdür. Daha geçtiğimiz ay kocama ne kadar şanslı olduğumuzu anlatıp duruyordum. Şu işe bak!”

Ona bir bardak su vermiştim ve ağlaya ağlaya içmişti.

“John Nicholson ile birlikte çalışmaktan bahseder misiniz, sizce nasıl biri?” diye sormuştu Felix.

Paula gözlerini kırptırmıştı. “O iyi bir adam. Harika bir müdür.”

“O kenara çekilip oturmaktan hoşlanmaz,” demişti Trudy. “Her zaman sohbet etmeye hazırdır.”

“Peki Bayan Ryan’la yakınlar mıydı?”

Sam’in gözleri kısılmıştı. “Elbette. Hepimiz yakınızdır. Burada gerçek bir takım ruhu vardır.”

Troy da onaylamıştı. “İkisi de sanat sepet işlerinden hoşlanırdı ve bu yüzden konuşacak pek çok ortak konuları olurdu. Bazen beraber oyunlara filan giderlerdi.” Sırayla ikimize de baktıktan sonra eklemişti: “Tiyatroya yani, diğer okullardaki gösterilere filan işte. Bilirsiniz, aradaki rekabeti görmek için.”

Izzy Meador omuz silkip gözlerini kaçırmıştı. “Bir patron ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi işte. İyi bir adama benziyor.” Önüne düşen saçlarını yana savurup tırnaklarından birini yemeye başlamıştı. “Arkadaş gibilerdi ama tuhaf bir yakınlıktan bahsetmiyorum.”

“John’u yıllardır tanırım,” demişti Millie, çantasına sıkıca sarılıp bize doğru eğilerek. “O muhteşem bir adamdır. Jessica öldüğünde bu onun için hiç kolay olmamıştı.” Kalın gözlüklerinin arkasındaki gözleri devasa görünüyordu. Kenarlarında biriken yaşlar da açıkça görülebiliyor, her an dökülecekmiş gibi duruyordu. “Rosalind’i gerçekten çok önemserdi. Sanırım ona karşı her zaman yufka yürekliydi. Sonuçta kız eskiden burada öğrenciydi.”

“Yani aklınıza gelen hiçbir sorun yok mu?”

Trudy kafasını salladı. “Pek sayılmaz. Standart öğretmenlik dertleri işte, bazen gerçekten de stresli bir iş olabiliyor. Ha, bir de şu Sevgililer Günü hadisesi vardı.”

Felix ile kısa süren bir bakışma yaşadık. “Nasıl bir hadiseden söz ediyoruz?”

“Saçma sapan bir şeydi, gerçekten. Çocuklardan biri Sevgililer Günü için ona çiçek göndermiş. Biraz tuhaf ama sonuçta zararsız bir şeydi.”

“Ona kimin çiçek yolladığını biliyor musunuz?” diye sordu Felix.

“Emin değilim. Sanırım kimse bu işi ciddiye alıp abartmak istemedi ama tabii çocuklar kendi aralarında konuşup duruyorlardı, bilirsiniz. Sınıfımdaki kızlardan biri çiçekleri gönderenin Kai Bracks olduğunu söylemişti ama bilmiyorum. Bana kalsa herhangi biri olabilir çünkü tüm çocuklar ona tapıyordu.”

“Bana sorarsanız biraz gizemliydi.” Izzy tüm ciddiyetiyle, gri renkli kristal gözleriyle bize bakıyordu. Kırmızıya boyanmış saçları dik dikti. “Yani, ben diğerlerinden daha yeni sayılırım. Sonuçta bu daha ilk senem ama onunla ilişkimiz gündelik muhabbetlerin ötesine hiç geçemedi.”

“Yani o zamanlar pek arkadaş değildiniz, öyle mi?”

Izzy omuz silkince boynundaki karmaşık görümlü gümüş kolye tıngırdadı.

“Ondan *hoşlanıyordum*, sanırım. Demek istediğim, hepimiz ondan *hoşlanıyorduk*.” Bacak bacak üstüne atmış otururken bir bacağını indirip diğerini onun üzerine attı. “Olanlar gerçekten çok korkunç. Tabii bunu belirtmeye gerek yok aslında.” Kaşlarını kaldırarak konuşmaya devam etti. “Olay şu ki hiçbir zaman onu gerçekten tanıyormuş gibi hissedemedim. Yani, o çok çekici bir kızdı.” Izzy düşünceli bir tavırla devam etti. “Neredeyse insanı bıktıran bir çekicilikti bu ve bazen bu özelliğini kullanmaktan hiç çekinmiyormuş gibi hissediyordum, özellikle de erkeklere karşı. Hatta öğrencilerine karşı da.” Bakışlarını önüne indirdi. “Fakat bir kez bu cazibenin büyüsünden kurtulduğunuz zaman, sanki o çekiciliğin arkasında başka pek bir şey de yokmuş gibiydi.”

“Pekâlâ,” dedi Felix, Izzy eşyalarını toplayıp gittikten sonra. Oturduğu büro sandalyesinde geriye yaslanınca eski sandalye ağırlığı altında yüksek sesle gıcırdadı.

“Dikkat et,” dedim, “Buradaki sandalyeler bizim ofistekilerden bile kötü.”

Bitkin hissediyordum. Rosalind hakkındaki tüm bu konuşmalar beni yordu. Neredeyse üç saattir öğretmenler odasının içinde insanları peş peşe sorguya çekiyoruz ama Rose hakkında bir şeyler bulmaya yaklaşıyoruz bile.

“Onun hakkında doğru dürüst bir şeyler öğrenebildiğimizi söylemek pek mümkün değil, değil mi?” dedi Felix. “Hayattayken de en az ölümündeki kadar gizemli ve anlaşılmazmış.”

“Evet. Okuldan hatırladığım kadarıyla eskiden de öyleydi,” dedim. O döneme ait bir anksiyete dalgasıyla sarsıldım. Onun tarafından onaylanmayı o kadar çok istiyordum ki.

“Görünüşe göre insanların büyük bir kısmı ondan hoşlanıyormuş ama mesafeli bir biçimde. Anladığım kadarıyla zaman zaman epey manipülatif bir kıza dönüşebiliyormuş.”

Haklı olduğunu bilsem de konu Rosalind olduğu için hafifçe savunmacı hissettim. “Çok çekici bir kızdı. Bunun mutlaka manipülatif olduğu anlamına geldiğinden emin değilim.”

Felix yüzünü bana döndü. Bir şeyler hakkında derin düşüncelere daldığı belliydi.

“Hadi geri dönelim,” dedim. “Üniformalıların yaptığı görüşmeleri gözden geçirip değerlendirmemiz gerek, ailesiyle yeniden görüşmeliyiz ve öğleden sonra da toplantı var.” Ayağa kalktım ve sertleşmiş sırtımı esneterek gerindim. “Ayrıca Kai Bracks’le de konuşmamız lazım. Şu çiçekleri gerçekten o mu göndermiş, bir bakalım.”

Felix kımıldamıyor, gözlerini yakut kırmızısı elmalarla dolu kâseye dikmiş, duruyordu.

“Geliyor musun?” diye sordum.

“Evet. Geliyorum. Sadece biraz düşünmeye çalışıyordum. Bu hikâyede ters giden bir şeyler var Gem ve ne olduğunu göremiyoruz.”

“Evet, biliyorum.” İç çektim. “Belki de orada olmayan bir şeyi arıyoruz. Belki de bu rastgele bir saldırıydı.”

“Belki.”

“Gerçi hikâyesinde uyumsuz gözüken şeyler var. Mesela neden Smithson’a geri döndü? Zaten şehirde çalışıyordu, neden yakınlardaki başka bir okula geçmedi? Onu buraya sürükleyecek herhangi biri de yok.”

“Katılıyorum,” dedi Felix. “Ayrıca ailesiyle de sıkı fıkı olmadığı ortada. O zaman niye geri döndü? Aklım sürekli şu hamilelik meselesine kayıyor. Belki de... Öf siktir, bilmiyorum işte ya.” Birdenbire elimden tuttu ve öptü. Gözlerimiz birbirine kenetlenince nabzımda da ani bir vites geçişi oldu.

“Haydi,” dedi, “gidelim artık buradan.” Kendine çekerek beni ayağa kaldırdı. Çantama uzanmaya çabalarken vücudumda gezinen elleri, içimde yanan ateşi söndürmeye hiç de yardımcı olmuyordu.

BÖLÜM ON SEKİZ

Salı, 15 Aralık, 18:56

İş çıkışı babama giderken, yolda Anna'yı aradım.

"İyi zamanlama," diye açtı telefonu, "Bir saat önce toksikoloji raporu geldi. Pekâlâ, nasıl desem..." Telefona doğru nefes verdiğini duydum. "Biraz sarhoşmuş, fakat hepsi bu kadar. Marihuana izine de rastladık ama bu haftalar öncesinden olabilir. Görünüşe göre öğretmen arkadaşın ara sıra tüttürüyormuş."

"Ne kadar sarhoşmuş?"

"Daha yeni başlamış. Kanındaki alkol seviyesi sıfır nokta sekiz. Ne tür bir sarhoş olduğuna göre aşırı heyecanlı da olabilir, biraz melankolikleşmeye başlamış da olabilir. Tabii alkol toleransının ne kadar olduğunu da bilemiyoruz."

Son senemizdeyken gittiğimiz bir ev partisinde, Rose'un trampelinin tam ortasında durup sağa sola yalpalayışı gözümde canlandı. Gözleri arada bir kapanır gibi oluyordu. Birdenbire ellerini göğsünde çaprazlayıp zıplayarak kendini sırtüstü bıraktığını hatırlıyorum. O hareketli partinin ortasında, trampelinin üzerinde yatıp birkaç dakika gökyüzünü seyretmişti. Bense yalnızca onu izliyordum.

"Onun fazla heyecanlı bir tip olduğunu sanmıyorum. Fakat çok iyi tanıdığımı da söyleyemem."

"Her neyse, hemen hemen hepsi bu. Hamilelik konusuna

gelince, yaklaşık on bir haftalık gebe olduğunu söyleyebilirim. Yani hamileliğinin farkında olduğunu varsayabiliriz.”

“Hamileliğine dair herhangi bir medikal kayda rastlamadık,” dedim Anna’ya.

“Eh, belki de inkâr aşamasındaydı,” diye yanıtladı. “Böyle şeyler olabiliyor.”

Dikiz aynasından arka koltukta oturan Ben’e bakıp yutkundum. Action man oyuncağı ile oynuyor, yaptığım telefon görüşmesine hiç ilgi göstermeden oyuncak savaşıncısının bacaklarını iki yana ayırmaya çalışıyordu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Suda birkaç saat kaldığını düşünüyorum,” dedi Anna. “Ayrıca gece yarısı civarında öldürülmüş olduğunu, belki birazcık daha erken.”

“Yani oyundan hemen sonra,” dedim.

“Aynen,” dedi Anna, neşeyle.

“Cinsel saldırı konusunda bir şey var mı? Bazı morluklardan söz etmiştin, bir de kayıp iç çamaşırı meselesi var. Ne diyorsun?”

“Eh, o kısım biraz karışık. Bana kalsa iç çamaşırı olmadığı için saldırıya uğradığını iddia ederdim ama kim bilir? Belki de o gün külot giymemiştir. Siz bir şeyler buldunuz mu?”

“Hayır. Bulduysak da henüz benim kulağıma gelen bir şey yok.”

“Su yüzünden ortada DNA yok. Şiddet veya saldırıyı işaret eden kesin bir delilimiz de yok. Sadece kalçasındaki morluklardan söz edebiliriz ama ondan da tam emin değilim. Belki de partneriyle haşin sevişmekten hoşlanıyordur ve o morluklar da bu yüzden olmuştur. Vücudunda bazı garip çizikler olduğunu fark ettim ama onlar da göle uzanan dallardan kaynaklı olabilir pekâlâ.”

Babamın evine varmak üzereyim. Ben kafasını kaldırıp tanıdık sokaklara bakmaya başlamıştı.

“Görüştüğü biri var mıymış peki, yoksa elimizde yepyeni bir Meryem Ana vakası mı var?”

Güldüm. “Henüz emin değiliz. Bilinen bir ilişkisi olup olmadığını araştırıyoruz hâlâ. An itibariyle elimizde kesin bir şey yok.”

Evinde bulduğumuz kalp şeklindeki taşı hatırladım. Acaba sevgilisi mi vermişti?

“Neyse o zaman, iyi akşamlar,” dedi Anna. “Zaten yakında görüşürüz mutlaka. Umarım bu seferki, otopsi masasının başında değil de bar masasında olur.”

Anna’ya iyi akşamlar dileyerek telefonu kapattım.

Babamın, önüne arabamı park ettiğim tuğla duvarının kenarından yabani güller sarkıyordu. Bakışlarımı güllere diktim ve çiçekler gözlerimin önünde minik, kırmızı noktacıklara dönüşene dek, artık bininci defa aynı şeyi düşünüyormuş gibi hissederek Rosalind Ryan’ı kimin öldürmüş olabileceğini merak ederek öylece dalıp gittim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Salı, 15 Aralık, 19:22

“Kendine iyi bakıyor musun?”

“Eh işte, sayılır,” dedim, ayaklarımı yerdeki beyaz karoların hemen üzerinde sallandırarak. Babam bu yakınlarda mutfağını yeniden dekore etti ve artık mutfağın ortasında yüksek bir masa ve bar tabureleri var. Onun akşam yemeğini hazırlayışını izlerken oturduğum taburemde, küçük bir çocuk gibi ayaklarımı ileri geri sallıyorum. Winston Grove’daki bu eve yaklaşık üç sene önce taşındı. Küçük, sevimli bir sokak burası; hafifçe yükseltilmiş, böylece arka bahçenizden Smithson merkezini rahatlıkla görebilirsiniz. Babam burada hâlimden memnun görünüyor, hatta o kadar mutlu ki bir ara bir köpek almaktan bile bahsetmişti. O buraya taşındığından beri Scott ve ben, eski aile evimizi babamdan kiralıyoruz. Mantıklı bir hareketti çünkü hem hamileydim hem de hiç yatırıмымız yoktu. Bu sistem babamın da işine geliyor. O evdeki hatıralar onun için taşıması zor bir yük hâline gelmeye başlamıştı ama evi tanımadığı bir yabancıya vermek de istemiyordu. Aradan geçen üç yıla rağmen Scott ve ben henüz kendi evimizi alma konusunda bir gelişme kaydedemedik. Scott veya babam ne zaman konusunu açsa donup kalıyorum ve her seferinde konuyu geçiştiriyorum. Scott şimdilik avluda bir şeyleri tamir etmekle veya yatak odasına yeni dolaplar dikmekle yetiniyor.

“Çok içiyor musun?”

“Yeterince içiyorum baba.” Sesim kendinden emindi ve babam da başıyla onaylayarak makarnaya krema ekledi.

Oturma odasındaki Ben’in kahkahalarını duyabiliyorum. *Şirinler*’i seyrediyor. Onun kahkahaları beni her zaman geriyor. O kadar rahat gülemeyeceği günlerin geleceğini düşünerek endişeleniyorum; Gargamel’in küçük mavi yaratıkları kovalamasını izlemenin mutlu olmaya yetmeyeceği günlerin.

“Scott nasıl?”

Tırnağımın kenarından çıkan bir parça deriyle oynuyordum. Deri kalktı ve altında kandan incecik bir çizgi belirdi. Başparmağım ile kanayan yere bastırdım. “İyi, çalışıyor.”

“Hıı.”

Babamın yeni mutfağı hâlâ küçük ama tavana yeni bir pencere açıldı ve günün son ışıkları, babamın başının hemen üzerinde, duvara vuruyor. Babam zayıf, uzun ve hiçbir kamburlaşma belirtisi göstermiyor. Saçları neredeyse on yıldır bembeyaz. O, hayatta tanıdığım en becerikli adam. Tam bir tamircidir. “Elinden her iş gelir” denen insanlardandır. Mekanik, elektrik, eski veya yeni hiç fark etmez; her işin altından kalkabilir. Dijital devrimi de gerçek bir uzman gibi karşıladı ve yeniden hayata döndürebileceği gereçler arasında bilgisayar ve akıllı telefon gibi cihazları da ekledi. Elleri, ne yapılacağını kendiliğinden biliyor adeta.

Annem öldükten sonra bir gün ben kanepede uzanmış duvarı izlerken, halam Megan’a hayatında ilk defa elinde tamir edemeyeceği bir şey varmış gibi hissettiğini söylediğini duymuştum. Megan, en iyi gününde bile sulu gözlüdür, babamı duyar duymaz adeta uluyarak ağlamaya başlamıştı.

“Bu gece aramızda olamaması pek kötü,” dedi babam.

Omuz silkтім. “Arkadaşlarıyla dışarı çıkması onun için iyi bir şey. Benim işim yüzümden bunu pek sık yapamıyor.”

Scott ve ben Riders’da tanıştık. O zamanlar Riders yeni açılmıştı ve kasabada yirmi bir yaşını doldurmuş insanların takılabileceği tek düzgün mekân orasıydı. Yirmi beş yaşına geldiğimde Smithson’da gidilebilecek her yere defalarca gidip

sıkılmışım ve polis klişelerini benimseyip Bessie's veya The Green Frog'a gitmeye de hazır değildim; dolayısıyla cumartesi akşamlarımı Riders'da geçiriyordum. Aptalca bir şekilde sarhoş olmaktan, sonunda ya kendi evimde ya da gecenin başlarında ilgimi çeken şanslı bir yabancıнын evinde sızıp kalmaktan da sıkılmaya başlamışım. Hayatımın en iyi zamanları olduğunu söyleyemem ama eğlenmedim dersem yalan olur. Scott ile tanıştığım akşam, birkaç hafta önce yattığım başka bir elemana denk gelmişim ve adam o geceyi tekrar etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Beni öpmesine izin verdikten sonra her on dakikada bir tuvalete kaçmaya başlamışım; geri geldiğimde orada olmayacağını umuyordum. Stratejim işe yaramıyordu, o yüzden gönülsüzce de olsa bana içki ısmarlamasına müsaade ettim. Son hatırladığım şey, yakışıklı bir tipe polis olduğumdan bahsettiğimdi. Ertesi sabah bıçak gibi saplanan bir ağrıyla, beni öldürecekmiş gibi gelen bir akşamdan kalmalıkla uyandım. Yakışıklı tip de yanımdaydı, gergin bir hâlde enerji içeceği veya baş ağrısı ilacı isteyip istemeyeceğimi soruyordu. Scott benim gerçekten de polis olduğumu öğrendiğinde çok etkilenmişti ve ben yere çömelmiş, buz gibi klozetin başında öğürürken düzgün beslenmenin ne kadar önemli olduğundan bahsederek benim için akşam yemeği pişirmeyi teklif etmişti. Bugün bile o gece Scott'la sevişip sevişmediğimizi bilmiyorum ama sanırım öyle bir şey olmadı. İlişkimizin bütün modeli o ilk karşılaşmamızda şekillendi; Scott bir anda, öylece *oradaydı*, beni çekip çeviriyordu ve o günden beri aynı şekilde devam ediyor.

“Sen de arkadaşlarınla dışarıya çıkmalısın, Gemma. Her zaman iş arkadaşlarınlasın.”

“Başka arkadaşım yok ki, baba. Polisler nasıldır bilirsin, biz işimizle evliyiz!” Neşeli bir şekilde söylemeye çalıştım ama her ne kadar bir kısmı doğru olsa da kelimeler ağızımdan dümdüz, hissiz bir şekilde çıkmıştı.

“Catherine'e ne oldu?”

“Carol mı demek istiyorsun?”

“Evet, evet. Şu anneler grubunuzdaki. Onunla arkadaş olabilirsiniz gibi görünüyordu?”

“Tabii, herhalde. Hafta sonu görüşeceğiz aslında. Yeni bir bebeği oldu, o da çocuklarla meşgul.” Babamın önüme koyduğu maden suyundan bir yudum aldım. “Ayrıca işimin bulaşıcı olduğunu düşünüyor sanırım. Çocuklarının etrafında olmamdan hoşlanmıyor.”

Babam akşam yemeğini servis etmeye başlamıştı. Son söylediğim cümlelerin ardından tek kaşı sertçe havaya kalktı. “Böyle bir şey mi söyledi?”

Taburemden atlayıp Ben’i mutfığa çağırdım. “Gerçekten söylemedi. Benimki sadece bir his.”

Babam şüpheli bir biçimde homurdanırken hep beraber masaya oturduk.

Ben bir yandan yemeğini yerken bir yandan da türlü gevezelikler ediyordu ve babamla ben de Ben’den fırsat buldukça konuştuk. Neredeyse altmış beş yaşına gelmiş olmasına rağmen babam hâlâ meşgul bir adam; neredeyse tüm gün çalışıyor ve günde en az iki kilometre yürüyor. Gowran için tasarladığı yeni aynalı dolaptan bahsediyordu ki, cep telefonum çalmaya başladı.

“Hey,” dedim, babama özür dileyen gözlerle baktıktan sonra oturma odasına yöneldim. Televizyonda bilmediğim bir çizgi filmin jeneriği oynuyordu. Kanalı değiştirip haberleri açtım.

“Hey,” dedi Felix. “Neredesin? Evde misin?”

“Babamdayım.” Yerden Ben’in oyuncaklarından birkaçını aldım ve babamın geçtiğimiz Noel’de Ben için yaptığı tahta sandığın içine koydum.

“Öyle mi? Her neyse, öğleden sonraki toplantı bittikten sonra RYAN imparatorluğu hakkında biraz daha araştırma yaptım. Genellikle hesapların üzerinden geçtim aslında ama arada birkaç telefon görüşmesi de oldu tabii.” Arka planda birbirine sataşan, alay eden kadın sesleri geliyordu. Kızlarıyla birlikte evinde olmalı.

“Ve?”

“Kesinlikle burnuma pis kokular geliyor. Son zamanlarda George Ryan’ın şirketi bir sürü insanın işini baltalamış. Avustralya genelinde istihdamı engelliyorlar ve Avustralyalı çalışanların yerine yurt dışından gelen insanları yerleştiriyorlar. Şüpheli anlaşmalar, içeriden bilgi alma ve her türlü pislik var sanırım bu adamlarda.”

“Bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Telefonun diğer ucundan çığlıklar yükseldi ve arka planda bir kızın sesi, diğerini saç fırçasını çalmakla suçladı. Felix’in çocuklarını, çalışma masasının üzerindeki fotoğraftan tanıdığım üç genç kızı, hayal ederken göğsüm sıkışıyor. Ben oturma odasına girip bacaklarıma sarıldı ve büyük ihtimalle her yerimi makarna sosuna buladı. Koyu gözleri loş ışığın altında parılıyordu. Felix kızlarından yükselen kakofoniye bastırmaya çalışırken derin derin iç çektim.

“Pardon. Neyse, bak bu karanlık işlerin kızın öldürülmesiyle bir ilgisi var mı bilmiyorum ama bu da bir şey. Keyfi kaçan adamlardan biri George’a ders vermek istemiştir, olamaz mı?”

“Evet, belki.”

“Senin tarafta yeni bir haber var mı?”

“Pek sayılmaz. Anna toksikoloji raporunu almış. Rose biraz içkiliymiş ve geçtiğimiz ay bir ara ot içmiş ama hepsi bu. Marcus’la da konuştum ve ona ne aşamada olduğumuzdan bahsettim. Kibardı ama doğru düzgün hiçbir şey söylemedi. Cenaze törenini cuma günü öğleden sonra yapmak istiyorlarmış.”

“Anna ne diyor bu işe?” diye sordu Felix.

“Sorun yok sanırım. Anladığım kadarıyla zaten aileyle konuşmuş.”

“Bizimle de konuşabilirdi.” Esnedi. “Neyse, tamam o zaman. Cenazede karşımıza neyin çıkacağı hiç belli olmaz.”

Sabah toplantısından önce Reggie’s’de buluşmak üzere anlaştık ve telefonu kapattım. Ben’i kucağıma aldıktan sonra şöminenin karşısına geçip birkaç dakika boyunca annemin şöminenin üzerine dizilmiş fotoğraflarına baktım. İçlerinden özellikle birini çok seviyorum; annemle birlikteyiz, Ben’in yaşı-

larındayım. İkimiz de fotoğraf makinesine bakıyoruz, yuvarlak, yosun renkli gözlerimiz ışıkla dans ediyor. O kadar mutlu görünüyoruz ki. Elimle çerçevenin kenarlarındaki tozu silip, istemsizce bir parmağımı annemin yanağında gezdirdim.

Gerisingeri mutfğa taşırken Ben kucağında giderek ağırlaşıyordu. Babam masayı topluyordu ve tezgâhın kenarında su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlamıştı.

“İşten mi?” diye sordu babam.

“Evet,” dedim.

“Ortağın hâlâ şu senden yaşlıca adam mı? Fred’di, değil mi?”

“Evet, o. Felix.”

“Güzel, güzel.”

Babamın küçük çay poşetlerini kupalara daldırıp çekerek, sonra da bir çay kaşığı ile bastırıp suyunu süzerek bize çay hazırlamasını izledim. Neredeyse Felix’ten bahsedecektim ona. Düşük yaptığımı anlatacaktım. Ağzım açıldı ve konuşmaya başlayacakmış gibi derin bir nefes aldım ama babam üzerinde buharı tüten bir çay kupasını önüme koydu ve bir anda, babama bunlardan bahsetmek fikri imkânsız geldi.

“Ryan’ların kızlarının başına gelen berbat.” Yavaş yavaş uyuklamaya başlayan Ben’e bir bisküvi uzattı. Hafif kıpırdanıp bütün ağırlığıyla üzerime abanmış hâldeki Ben’i kucağıma oturttum. “O vakaya sen bakıyorsundur diye tahmin ediyorum?”

“Doğru, ben bakıyorum.”

“Biliyor musun, onu hatırlıyorum. Küçük, güzel bir kızcağızdı. İkiniz aynı hazırlık sınıfındaydınız. Annesini de tanırdım. Olivia. Bambaşka, olağanüstü bir kadındı.”

Oturduğum yerde doğruldum, şaşırmıştım. “Onu nereden tanıyorsun?”

Babam gözlerini duvara dikti, belli ki eski hatıralarını anımsamaya çalışıyordu. Yüzünden bir tebessüm geçti. “Babam onun ailesiyle samimiydi. Biz gençken Megan halan ile ikisi oyunlar oynarlardı. Sınıf arkadaşı olmalılar. Olivia çok zeki bir kızdı ama başını hep belaya sokardı. Çok da güzeldi;

güzel kızlar için işler hiçbir zaman kolay olmaz.” Bana dönerek gülümsedi. “Senin için de bu yüzden hep endişelenmişimdir. Hâlâ da endişeleniyorum.”

Elimle babamı geçiştirdim. “Baba, bırak şimdi ya. Olivia Ryan’ın yanından bile geçemem ben.”

“Gerçekten, benim için sen her zaman çok güzel bir kız oldun, Gemma. Her neyse, onun ölümü hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Ne büyük bir trajedi, arkasında dört çocuk bıraktı ve henüz bir bebek olan kızıyla tanışamadı bile. Çok üzücü, çok. Üstüne bir de bu çıktı şimdi!”

“Evet.” Kafamda birkaç parçayı yerli yerine oturtmayı çalışırken kalbim büyük bir hızla çarpmaya başlamıştı. Annemle olan fotoğrafımız. Olivia ve George’un gazetedeki eski fotoğrafları. Olivia’nın, Ryan’ların şöminisinin üzerindeki fotoğrafı. Rosalind’in polis merkezindeki panonun üzerine tutturduğumuz, gözlerini dikmiş bana bakan fotoğrafı.

“Mantıklı olmayan pek çok şey var.” Babam, bisküvisini yalayıp lapa hâline getiren Ben’i izlerken çayını yudumlayıp kafasını salladı. “Umarım en kısa zamanda hepsini çözersiniz, hayatım. Lütfen dikkatli ol.”

Ona gülümserken zihnimin içinde kıyamet kopuyordu. Düşüncelerim kontrolden çıkmış durumda; zihnimin derinliklerinden kesin verilerden birini çekip öne çıkarıyor, bir başkasını onun yanına koyup ikisini eşleştirmeye çalışıyor, uymadığı taktirde zihnimin karanlık köşelerine geri fırlatıyor, birbirine uyup uymayacağını kontrol etmek için bambaşka bir gerçeğe uzanıyordum. Ayağa fırlamamak için kendimi zor tutuyordum. Nefes almak için. Hâlâ biraz hassas sayılan karnımın üzerindeki baskısını almak için Ben’i biraz aşağı kaydırdım.

“Ee,” dedim, biraz fazla neşeli bir biçimde, “başka neler yapıyorsun bu aralar?”

“Biraz ondan, biraz bundan. Hafta sonu biraz bahçeyle uğraştım. Bayan Potter’ın kırık kapısını da nihayet onardım.”

Bir süredir babam ile uzun zamandır dul olan Bayan Potter arasında bir şeyler döndüğünden şüpheleniyorum ama o,

bu konuda hiçbir şey söylemedi ve ben de sormadım. Onunla ilişkimiz zaten böyledir.

“Cuma günü Ben uslu durdu mu?”

“Tabii ki durdu.” Sevgi dolu gözlerle torununu süzdü. Ben’in ağzının kenarı açılmış, salyası akmak üzereydi. “Küçük bir melek gibi uyudu. Sen ne yaptın, tatlım? Scott ile birlikte nihayet dışarıya mı çıktınız?”

“Hayır. Scott’ın işleri vardı. Ben de dışarıdan yemek söyleyip erkenden yattım. Aslına bakarsan bir süredir işler çığırından çıktığı için böylesi daha iyi oldu.”

Bana bakarak başını salladı babam, gözlerinde endişeyi görebiliyordum.

Kalan çayımı içerek kupayı masaya sertçe bıraktım. Boğazım, sanki hasta olacakmışım gibi kuruydu. Çabucak ayağa kalkıp Ben’i kucağıma aldım. Babam kafasını kaldırıp bana baktı; sanki bir rüyadan uyanmış gibi görünüyordu.

“Baba, teşekkürler. Her şer harikaydı ama artık gitmemiz gerek.”

Arabaya binip eve doğru sürerken aklımdan geçen düşüncelerle nefes nefese kalmıştım. Bir yandan Ben’in uykuya daldığı anı yakalamak için dikiz aynasından onu kontrol ederken bir yandan da kafamda oluşturmaya başladığım yeni teorinin parçalarını bir araya getirmeye başlamıştım.

BÖLÜM YİRMİ

Bir zamanlar

Jacob, Gemma'yı hafifçe iterek yatağa atıp ata biner gibi üzerine oturdu. "Gözlerin, hayatımda gördüğüm en güzel renklere sahip," der demez, Gemma altında yuvarlanıp yüzünü yatağa gömdü ve Jacob'ı iteklemeye çalıştı. Hâlimden oldukça memnun görünüyordu.

Yaklaşık altı ay önce annesi Jacob ve Rodney'yle beraber Sydney'in güneyindeki küçük bir sahil kasabasında oturan kız kardeşini ziyarete gitmişti. Daha önce okyanusu hiç görmeyen Jacob plajda yürürlerken geride kalmış, tuzlu suya tekmeler savurarak, uçsuz bucaksız masmavi sulara bakarak kendinden geçmişti. Dalgaların taşıdığı eski bir bira şişesinin kırık parçasına denk gelince ayağını kesmişti. Cam parçasının üzerindeki kumları eliyle temizlerken fark etmişti ki cam parçası da tıpkı Gemma'nın soluk yeşil gözlerinin rengindeydi. Ayağından akan kanın okyanusa karışırken yavaşça dağılıp kaybolmasını ilgiyle izlemişti. Bir an güçlü bir hasretin acısını hissetmişti. Neredeyse kıskançlıkla, doğada var olan her şeyin kendi düzeni içerisinde nasıl ahenkle hareket ettiğini ve buna karşın kendi varlığının ne denli ahenksiz olduğunu düşünmüştü.

Onun dünyasında hiçbir şey akıp gitmiyordu; bir dolu sivri uçlar ve keskin köşelerden ibaretti yaşamı. Gemma dışında.

Jacob, ellerini Gemma'nın saçlarına gezdiriyordu ve Gemma ışıldayan gözlerle, öpülmeyi bekleyen dudaklarını öne çıkarmış bir hâlde ona doğru döndü. Jacob'a karşı öylesine zafı vardı ki her dokunuşunda sinir uçları adeta canlanıyordu, öpüşüklerinde dudakları kıpkırmızı parlıyordu.

Jacob onunla birlikteyken *mutluydu*, bundan emindi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Gemma, alacağı cevaptan emin, neşeyle.

"Tabii ki," dedi Jacob, Gemma'yı öpmek için öne eğilerek.

Seviyordu da gerçekten fakat bazı sorunlar da yok değildi. Bazen ona duyduğu ihtiyacın ağırlığı altında eziliyordu; sanki görünmez bir el boğazına yapışıyor, derinlerdeki bir şeyi çekiyordu ve böyle olduğu zamanlarda aklına çılgınca düşünceler geliyordu. Her şeyin ağırlığını hissetmeye başlıyordu birdenbire. Bu hislerin ve düşüncelerin nereden geldiğin bilmiyordu ama bir şekilde her zaman aklının bir köşesinde olur, ağır ve acı verici varlıklarıyla göğsüne biner, bazen nefes almasını bile imkânsız hâle getirirlerdi.

"O da neydi?" dedi Gemma, olduğu yerde oturmak için debelenirken üzerindeki battaniye düşüp küçük, yumuşak göğüslerini ve ince karnını ortaya çıkarmıştı.

"Ne?" dedi Jacob, yanaklarını öpüp boynunda atan ince mavi damarları incelerken.

Gemma bir an duraksadı, gözleri büyümüştü. Ardından yeniden sakinleşip Jacob'a döndü. "Bir şey değildi galiba. Babamın arabasının sesini duyduğumu sandım."

Ned Woodstock isteydi. Jacob ve Gemma okul çıkışında diğer arkadaşlarına katılıp alışveriş merkezine gitmek yerine doğruca eve gelmişlerdi. Son zamanlarda bunu sık sık yapmaya başlamışlardı; baş başa vakit geçiriyor, başka herkesi dışarıda bırakıyorlardı. Jacob için Gemma ile birlikte olmak sanki insanın kendisiyle olması gibiydi; daha yoğun, çoğaltılmış bir versiyonu gibi. Onunla geçirdiği her anı hafızasında özenle depoluyor, zihninin gerisine atmadan önce onları yeniden yaşıyor ve evire çevire değerlendiriyordu.

Fakat son zamanlarda birlikte oldukları anların alternatif versiyonlarını da düşünmeye başlamıştı. Her şeyin içine ettiği, elindeki o narin ve kıymetli sırçayı düşürüp tuzla buz ettiği, aralarındaki o özel bağın aniden kopuverdiği versiyonları. Dramın çekiciliği, duygu yoğunluğu yaşama açlığı bazen karşı konulamaz bir biçimde baskın gelmeye başlıyordu ve sırf bu açlığı dindirmek için bir gün Gemma'nın kalbini kıracağından endişe ediyordu. Gemma'nın dehşete düşmüş bir hâlde ondan uzaklaştığı anın hayaline kapıldığında garip bir arzu dalgası bütün bedenine yayılıveriyordu. Buna karşın her şeyden çok sevdiği insana zarar verme düşüncesinin dehşetiyle, kendisini çabucak bu arzu dalgasının pençesinden kurtarabiliyordu.

Sadece bir hafta önce otayol kenarında, Smithson tabelasının hemen yanı başında durmuş, yola doğru adım atsa neler olacağını hayal etmeye çalışmıştı. Koca bir tırın ona çarpmasından hemen önce suratında hissedeceği rüzgârı, o anın sonrasındaki hiçliği... Gitmenin çekiciliğini; artık bir insan olmak zorunda olmamanın, hiçbir şey olmamanın cazibesini düşünmüştü.

"Hey," dedi Gemma, neşeyle.

Jacob, yanında yatmakta olan Gemma'ya tekrar odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Kesinlikle ruh eşi oydu, bundan emindi ama o bile anlamıyordu. Kimse anlamıyordu.

"Öp beni," dedi Gemma ve Jacob da öptü; Gemma'ya sımsıkı sarılarak, birlikte hareket ederlerken ona tutunarak uzun uzun öptü. Her şey tekrar berrak ve iyiydi. Gemma'nın içine girerken onu sertçe öpüyor, hafif inleyişlerini dinliyordu ve onu sarıp sarmalamayı, korumayı, içindeki karanlıktan ve o karanlığın getireceklerinden korumayı diliyordu. Boşaldığı sırada aklından geçen tek düşünce, Gemma için en güvenli yerin kendisinden mümkün olabildiğince uzak bir yer olduğuydu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Çarşamba, 16 Aralık, 07:41

“Felix! Felix! Sanırım bir şey yakaladım!” Geçip karşısına oturdum. Kafasını kaldırıp ilgiyle baktı ama yorgun görünüyordu. Jöleli saçları garip bir açıyla havaya dikilmişti ve uzanıp düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum.

Hareketli mutfğa doğru elini sallarken esnemesini bastırdı. “Sana kahve sipariş ettim bile.”

Aramızdaki masanın üzerindeki gazetenin ön sayfasında Rosalind’in Mona Lisa’ya benzeyen yüzü vardı. Gazeteyi ters çevirip yandaki masanın üzerine fırlattım. Her yerde onun yüzünü görmekten bıkmıştım.

“Güzel, güzel,” Kendi teorim yüzünden heyecanlanmıştım. Kendimi hayat dolu hissediyordum. Bugün hava biraz daha serindi ve sabah saçıma fön çekmişim. Gür saçlarım yüzümün iki yanına düşmüştü. Saçımı omzumdan geriye atıp kafamı hafif eğerek Felix’in bakışlarını yakalamaya çalıştım. Aynaya baktığımda karşımda gördüğüm şeyden nadiren memnun olurum ama bugün kendimi beğenmişim. “Ee, ne olduğunu bilmek istemiyor musun?” diye sordum.

Tüm hâlsizliğine rağmen gülümsedi ve kısa bir an elime dokundu. “Tabii, elbette istiyorum. Kusuruma bakma sen. Biraz yorgunum sadece. Maisie ile bir ton saçma sapan şey yine.”

Durakladım. “Sorun değil. Anlıyorum.”

Felix, en büyük kızını patlamaya hazır bir volkan olarak tarif etmişti. Genç bir kızın hassas zihin yapısıyla -ve elbette o saf enerjisiyle- nasıl başa çıkılabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Felix kızlarından bahsederken her zaman yeterince sakın görünmeyi başarıyordu. Gerçi kızlarından sık sık bahsettiği yok elbette. Ev hayatlarımızı paylaşmak ikimiz açısından da tehlikeli sulara girmek anlamına geldiği için genellikle bu tip konuları kendimize saklıyoruz.

Kahvelerimiz önümüze geldi ve kupamdan yükselen kahve aromasını içime çekerek cuma gününden beri ilk defa bu sabah kendimi normal hissederek uyandığımı fark ettim. Midem nihayet sakinleşmiş gibiydi. Ayaklarım yere basmıyordu sanki. Masanın altından ayağımla Felix'in bacağına sürtündüm.

"Sakın aklına bile getirme. Birazdan toplantıya gireceğiz." Bana bakıp gülümsedi ve her şey normale dönmüştü işte. Bir an gözleri ışıldadı ve öne eğilip fısıldadı: "Bugün daha bir güzel görünüyorsun."

Kendimden memnun bir hâlde geçiştirdim: "Birazdan toplantıya gireceğiz, unuttun mu yoksa?"

Masanın altından ayağımla hafifçe dürttü. "Ne olmuş yani?"

"Yani... Bence George Ryan, Rosalind Ryan'ın babası değil."

Felix'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yok artık!"

"Fantastik bir durum yok aslında ortada, standart biyoloji işte. Rosalind'in kahverengi gözleri vardı. Başka hiçbir renkle karıştıramayacağın, çok net bir kahverengiydi. George'un gözleri ise mavi. Olivia'nın gözleri de mavi. Evde bir fotoğrafını görmüştüm, ayrıca internette bulduğumuz fotoğraf da var."

"Tıpkı oğulları gibi!"

"Tıpkı Rosalind'in üvey kardeşleri gibi," diye onayladım, kahvemi masaya bırakarak.

Teorimi kafasında tartarken gözleri parlamaya başlamıştı.

"Tamam, tamam. Bak şimdi, ben bu konulardan o kadar anlamam ama burada besbelli bir acayiplik var!" Göz ucuyla saatini kontrol etti ve kalkmamı işaret etti. "Daha önce kimse nasıl fark etmemiş yahu?" dedi.

Kahvelerin parasını ödedi ve dışarı çıktık, kaykay parkının içinden geçip polis merkezinin otoparkına vardık. Polis merkezinin hemen yanında bir kaykay parkı olması bana her zaman ironik gelmiştir ve parkın genellikle bomboş olduğunu düşünürsek sanırım kaykaycılar da benimle aynı fikirdeler. Giderek ısınan havaya rağmen çimlerin üzerinde çiy oluşmuştu. Gri gökyüzü, bulutların arasından sızan bebek mavisi ışık hüzmeleriyle beraber sanki arkadan aydınlatılmış gibi görünüyordu.

“Benim çok zeki bir insan olmam bir yana, böyle bir şeyi kontrol etmek kimsenin aklına gelmemiştir. Rose henüz birkaç günlük bir bebekken Olivia’nın öldüğünü düşünürsek bu çok doğal. İnsanların dikkati büyük ihtimalle el kadar bebeğin annesiz kaldığı gerçeğiyle epey dağılmıştı. Ayrıca Rosalind büyürken Olivia orada olmadığı için ikisi arasında herhangi bir karşılaştırma yapmak da mümkün olmamıştı.”

“Fakat George Ryan başından beri bu gerçeği biliyor olabilir!”

“Belki de biliyordur, kim bilir? Belki de Olivia ile uzun süredir birlikte olmamışlardı bile. Eğer öyleyse zaten durum çok net ortada. Fakat eğer aktif bir cinsel hayatları varsa asla farkına varmamış olabilir.”

“Rosalind biliyor olabilirdi. Ya da belki de yeni öğrenmişti!”

“Tabii. Gerçi aynı şekilde onun da aklına bu konuyla ilgili hiçbir şey gelmemiş olabilir. Genellikle insanlar ebeveynlerinin olduklarını söyledikleri kişiler olduğuna inanır.”

“Belki ikisi de biliyordur ve sorun etmemişlerdir,” dedi Felix.

“Belki de. Gerçi George geçen gün böyle bir şeyden hiç bahsetmedi.”

“Ailenin tarihi hakkında konuşmak için pek uygun bir zaman sayılmazdı,” dedi.

Telefonum titremeye başladı ve ikimiz de arayan numarayı görmek için elimdeki telefona baktık. Gizli numaraydı.

“Açacak mısın?” diye sordu Felix.

“Hayır. Büyük ihtimalle yine en sevdiğim gazeteci arıyor. Ona geri dönmeyi unutuyorum sürekli. Mesaj bırakabilir.”

Felix gözlerini devirdi. Candy ile aramdaki meseleye anlam veremiyordu.

Merkezden içeri girdiğimizde ter, dezenfektan sprey ve yakık tost karışımı bir koku etrafımızı sardı.

Ben hâlâ genetik gizem konusuna odaklanmış durumdaydım. “Belki de George bu gerçeği geçen hafta öğrendi ve sinirlerine hâkim olamadı?”

“Adam ameliyattaydı, unuttun mu?”

“Evet ama oğulları değildi,” dedim.

“Ne yani, hep beraber planlamış olabileceklerini mi düşünüyorsun?” Felix ikna olmamışa benziyordu.

İç çektim. “Hayır, hiç sanmıyorum. Yine de bu ihtimali elemeyiz diye düşünüyorum.”

Felix bir an için durdu ve parmaklarıyla kapının kemerine vurarak düşünceli gözlerle bana bakmaya başladı. “Olivia Ryan’ın rapor edildiği şekilde öldüğünden emin miyiz? Belki de George çok uzun zaman önce eşinin onu aldattığını öğrenmişti ve çocuğun ondan olmadığını öğrenince çıldırıp karısını öldürmüştür.”

Ben de durdum. “Sahte bir iç kanamaya yol açmak epey zor olsa gerek. Yine de bir bakalım tabii. Zaten bu tür bir senaryo, rastgele bir ruh hastasının Rosalind’i öldürmüş olma ihtimalinden çok daha mantıklı.”

Yeniden yürümeye başlayarak koridordan geçtik.

“Her şey rastgele adam öldüren bir ruh hastasından daha mantıklıdır. Özellikle de eğer eleman dün gece buluştuğum adama benziyorsa,” dedi Anna, adımlarını bizimkilere yetiştirerek. Elini bir silah gibi yaparak alına götürdü ve tetiği çekti. Anna’nın erkekler konusundaki kötü talihi karakolda herkesin dilindeydi. Öyle ki ara sıra genç polislerden biri onun kötü talihini bildiğinden uzun süreli bir ilişki teklif ederek Anna’yı tavlayabileceğini düşünürdü, fakat o nedense internetten bulduğu ezikleri tercih ediyordu. Felix, birbirinden rezalet hikâyeleriyle sıkıcı hayatlarımıza neşe kattığını bilmenin Anna’yı mutlu ettiğini düşünüyordu.

“Zorlu bir gece miydi?” diye sordum.

“Zorlu bir *akşamdı*,” diye düzeltti. “O tiple yeni bir güne uyanmamın imkânı yoktu. Gece vardiyaları zaten yeterince kötü!” Tatlı tatlı güldü. “Kısmetse bir sonraki randevuya artık!”

Felix güldü. Bekleyen üniformalıların gürültüsünü duyabiliyordum. Bu vaka için hâlâ heyecanlı, istekli ve heveslilerdi ama yakında ateşlerinin söneceğini biliyorum. Yeni suçların daha cazip, toplantı salonlarının sıkıcı ve vaka üzerine harcanan mesai saatlerinin anlamsız görünmeye başlamasından önce yaklaşık bir hafta daha vaktimiz var. Yeni polisler, Noel’de yeni bir oyuncak edinmiş küçük çocuklar gibidirler, davalar ancak oynayacak yeni bir şey bulana kadar ilgilerini çeker. Biz dedektifler ise farklıyız. Bütün şüpheliler ve bütün deliller temizlenene kadar inatla aynı dosya üzerinde çalışmaya devam ederiz. Dikkatimizi başka bir şeye yöneltebilmemiz için kolumuzdan çekiştirmeniz, dürtüklemeniz gerekir.

“Bekle,” dedi Anna. “İçeri girmeden önce, bugün cesedi Ryan ailesine teslim edeceğimizi size söylemem gerekiyor. Zaten bugün olacak gibiydi ama artık kesinleşti. Tüm önemli değerleri tek tek kontrol ettik ve kız temiz görünüyor, o yüzden onu daha fazla tutmanın bir anlamı yok.”

Felix’le göz göze geldik.

“Her tür doku örneğini aldınız değil mi, Anna?”

Gözlerini devirdi. “Elbette.”

“O zaman atıyorum, eğer babalık testi yapmak istesek ve DNA örneğine ihtiyacımız olsa herhangi bir sorun yaşamayız, öyle mi?”

“Hayır, fetüsün babasının kimliğini onaylamak veya aksini ispatlamak bizim için hiç sorun değil.”

Varsayımına karşı çıkmadım. Önümde iki adet babalık bulmacası duruyordu; yavaş yavaş doldurmaya başladığımı sandığım boşlukların arasında yeni gedikler açılmaya başlamıştı. Rosalind’in babasının kim olduğundan tamamen bağımsız bir şekilde, öldürülmesinin bir noktada hamileliğiyle ilgili olma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

“Harika.” Felix yeniden kapı koluna uzandı.

“Hey, Anna,” dedim, hafifçe şımarık bir sesle. “Mavi gözlü iki insanın çocuğunun koyu kahverengi gözü bir bebeği olması ihtimali nedir?”

Merak eden gözlerle bana baktı. “Neredeyse sıfır.”

“Hadi gidelim,” dedim Felix’e. O ise bana dil çıkarmakla meşguldü.

Artık rüyalarımda Jacob’ı pek görmüyorum fakat onun ölümünden sonraki üç sene boyunca neredeyse iki gecede bir sürekli aynı rüyayı görüyordum; Jacob karanlık bir gecenin ortasında, uzun çalılarının arasından geçip çitlerin üzerinden atlayarak, çıplak ayaklarını yere vura vura benden kaçıyordu. Onu neden kovaladığımı bilmiyordum ama öleceğini biliyordum. Panikten deliye dönmüş bir hâlde, kalbim gümbür gümbür atarken arkasından koşturuyordum. Etrafımızı tamamen kaplayan sık çalılarının arasından geçince birdenbire kendimizi ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında, uçsuz bucaksız bir kum çölünün ortasında buluyorduk.

“*Jacob!*” Tekrar tekrar bağırısam da benden kaçmaya devam ediyordu. Ayaklarımız soğuk kuma batıp takılırken, daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşarak kaçıyordu.

Ölümün onu çağırdığını hissedebiliyordum ve perişan bir hâlde ağlıyordum. O esnada aniden durup ve bana dönüyordu. Ben de şaşkınlıkla koşmayı bırakıyordum. Ruhani bir parıltıyla yüzü bir an için aydınlanıyor ve üzgün bir tebessümle bana bakıyordu. *Bir veda gülümsemesi*, bu düşünce aklıma bir an kadar geç düşmüştü. Saatin etrafımızda yankılanan gürültülü tik tak sesi her şeyin sona erdiğine işaret ediyordu ve dayanılmaz bir ağır çekimle, mutlak bir teslimiyet içerisinde kendini arkasına bırakarak düşüyordu. Kimsenin onu yakalaması mümkün değildi. Artık gitmişti ve uçsuz bucaksız kumulun ortasında bir

başıma kalmıştım. Tek bir ses bile duyulmuyordu; sanki penceresiz bir kubbenin içinde tek başıma kalmıştım.

Kulaklarımda çınlayan sessizliğin acısıyla ağlarken Jacob'ın durduğu yere gidiyordum ve ancak o zaman, aslında devasa bir uçuşumun keskin kenarında durduğumu anlıyordum. Aşağıya, cansız bedenine bakıyordum. Koyu mavi okyanusun azgın suları öfkeli kollar gibi onun soğuk, sert mezarının etrafını döerken donuk gözleriyle bir kayanın ortasında öylece yatıyordu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Çarşamba, 16 Aralık, 10:11

“Çok zor olmalı.”

George Ryan kafasını sallayarak onayladı. Bugün daha iyi görünüyordu. Yüzünün rengi biraz daha iyiydi. Siyah kumaş pantolon ve jilet gibi bir beyaz gömlek giyyordu. Bileğinde gösterişli bir saat olduğunu fark ettim. Ağır ağır hareket ediyordu ve mavi gözleri bulutluydu. Bu bakışı çok iyi biliyorum. İnsanlar, sevdikleri birini kaybettiklerinde bakışlarında bu donukluk ortaya çıkar. Konuştukları veya bir işle uğraştıkları zaman o kadar kötü görünmezler fakat durdukları anda gözlerine büyük, derin bir keder çöker ve bakışları donuklaşır. Ben de bu bakışlara sahip olduğumun farkındayım. Standart bakışınızın, ölüm hakkında düşünmekte olduğunuzu tüm dünyaya ilan etmesi üzücü bir şey.

George sehpaye iki çay fincanı koyduktan sonra kendini koltuğuna bıraktı. Arkasına yaslanırken kesik bir inilti kaçırmıştı dudaklarının arasından.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Omuz silkti. “Ah, ne diyeyim bilmem ki. Eğer ameliyattan bahsediyorsan pek emin değilim. Onun acısını hissetmiyorum bile.”

Çayımдан bir yudum alıp başımla onayladım.

“Böyle şeyler için bir kullanım kılavuzu bulunmuyor,” dedi, gözlerini karşı duvardan ayırmadan.

“Hayır, bulunmuyor. Aslına bakarsanız John Nicholson da buna çok benzer bir laf etmişti.”

Boş boş baktı. “Okul müdürü mü?” Oturduğu yerde doğruldu ve sesi de ani bir sertlikle kalınlaştı.

Dikkatle George’u inceledim. İş dünyasında nasıl biri olduğunu hayal edebiliyorum, ondan yayılan sessiz bir güç dalgası var. “Evet.”

“Anlıyorum. Eh, haksız sayılmaz,” dedi. “O adam cuma günü okulda bir tür anma töreni düzenlenmesi için başımızın etini yiyor.”

“Evet, duydum,” dedim.

Bir an gözleri öfkeyle parladı ve homurdandı.

Nedense kendimi John Nicholson’ı savunurken buldum: “Aslına bakarsanız insanların, özellikle de öğrencilerinin Rose’a veda etme şansı bulmaları iyi olabilir.”

Kafamdan pek çok farklı düşünce gelip geçerken bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Bir anda aşırı tepki göstermişti, ne var ki söz konusu bir cinayet olduğu zaman insanların tuhaf tepkiler göstermesi kabul edilebilir. İşin gerçeği, şimdiye kadar konuştuğumuz herkes öyle veya böyle bir kayıp yaşayan, kalplerinde ölümün soğuk sancısını hisseden insanlardı. Ayrıca hepsi korkuyor, normal yaşantılarını sürdürürlerken bir anda ölümlü olduklarını hatırladılar. Tuhaf ile normal arasındaki ayrımı yapabilmek ve karşıdaki insanın gerçekten de şüpheli davranışlarda bulunup bulunmadığını anlamak, bir dedektifin işinde iyi olup olmadığını gösterir.

“Ne ameliyatı olduğunuzu sormamda herhangi bir sakınca var mı?”

Yeniden koltuğuna gömüldü ve bakışları yumuşadı. “Prostat kanseriyim.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedim.

Elini sallayarak geçiştirdi. “Şimdiye kadar idare edilebilir

vaziyetteydi ve ben de çok üstüne gitmedim. Yaygara koparmak istemedim, anlayacağın. Şimdilik gayet iyi idare ediyorum.”

“Hastaneye ne zaman yatmıştınız?”

Bu soruyu neden sorduğumu anladığını gösteren keskin bir bakış attı ama sorumu yanıtlarken oldukça rahattı: “Cuma sabahı, saat yedi sularındaydı. Cumartesi sabahıysa Marcus havaalanından eve dönerken beni hastaneden aldı. Sanıyorum saat dokuz civarıydı.”

“Diğer çocuklarınız sizi alamaz mıydı?”

George Ryan’ın yüzü ekşidi. “Diğer oğullarım erken kalkmayı beceremezler. Ayrıca Our Lady Hastanesinde yatıyordum, yani Marcus zaten oradan geçecekti.”

Sesi geniş odada duvarlar ve tavan boyunca yankılanmıştı. Klasik bir satış uzmanı sesiydi ve bu adamın her zaman şoför koltuğunda oturmaktan hoşlandığını hatırlattım kendime. Bedelini ödeyerek işin içinden sıyrılamayacağı durumlar yaşamaya hiç de alışkın olmayan bir adam oturuyordu karşımda; tıpkı katledilmiş bir evlat gibi ya da belki kocasını aldatan bir eş gibi.

“Sizi ziyaret etmeye geldiklerinde çocuklarınız hep burada mı kalırlar?”

“Genellikle. Birlikte oldukları zamanlar Alice ile Timothy bazen beraber kalırlardı ama o da artık hep burada zaten.”

“Onun burada yaşamaya başlamasından memnun musunuz?”

George tek kelime bile etmeden neredeyse bir dakika boyunca beni süzdü ve o esnada kıpırdamadan durabilmek için gerçekten kendimi zorlamam gerekti. “Yani, ev zaten o kadar büyük ki onun burada olduğunu fark etmiyorum bile bazen. Şimdilik bir sorun yok.”

“Bay Ryan, size oğullarınızla ilgili bazı sorular sormam gerek.”

“Tamam,” dedi ama sesinde savunmacı bir ton belirmişti.

“Marcus’un Cumartesi sabahı Gowran’dan buraya uçtuğunu teyit ettik fakat Bryce’in tüm akşam evde olduğunu ve

Timothy'nin de eve gelmeden önce okulda vakit geçirdiğini doğrulamakta güçlük çekiyoruz. Evin etrafında güvenlik kameralarınız vardır sanırım?”

Çelik gibi bakışlarla beni inceliyordu ama bir an sonra elini salladı. “Tabii, hemen dışarıda. Garaja girip çıkan arabaları görebilirsiniz, evin önündeki caddeyi de. Kayıtlara ne zaman isterseniz bakabilirsiniz.”

“Teşekkürler, Bay Ryan. Bu öğleden sonra kayıtları almaları için birilerini göndereceğim,” dedikten sonra yön değiştirdim ve, “Bugünlerde işleriniz nasıl?” diye sordum.

“Eskisi gibi her işe koşturmak için biraz yaşlandım ama işlerimiz tıkırında.”

Gözlerinin içine baktım. “Bazı sorunlar yaşadığınızı duyduk. Görünüşe göre kendinize bazı düşmanlar edinmişsiniz.”

Hafifçe burnundan soludu. “Özellikle aramızın kötü olduğu kimse yok. Bakın dedektif, bunca yıllık iş yaşamımda şunu öğrendim ki eğer bir iş yaparken birilerinin keyfini kaçırmıyorsanız işinizi doğru yapmıyorsunuz demektir.” Kollarını kenetlemiş, çenesini yukarı kaldırmıştı.

“O hâlde Avustralyalıların azalan iş imkânları ve üst düzey yöneticilerinizin maaşları hakkında kopan gürültüler sizi endişelendirmiyor mu?”

İç çekti ve kibarca, “Endişelendiriyor elbette, evet. Ancak bunun Rose ile hiçbir ilgisi yok,” dedi.

“Bundan nasıl emin olabilirsiniz?” diye bastırdım.

“Çünkü tüm bunlar sadece politik saldırılar. Raporlar göz boyamaktan başka bir işe yaramıyor ve biz de olası yanlış anlaşılmaları önlemek için elimizden geleni yapıyoruz.”

“Herhangi bir tehdit aldınız mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, doğrudan gelen bir tehdit olmadı. Hiçbir zaman şirkete yönelik bir tehditle karşılaşmadım zaten. Bir keresinde bu eve yönelik bir bomba tehdidi almıştım ama o da yıllar önceydi.”

“Bana biraz Rosalind'den bahseder misiniz?” diye sordum, konuyu tekrar değiştirerek.

George Ryan yeniden arkasına yaslanıp koltuğuna gömülmeden önce, kucığındaki elleri bir anlığına hafifçe titredi. "Onun hakkında başka ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Örneğin üç erkek çocuktan sonra nihayet bir kızınız olduğunu öğrendiğinizde kendinizi nasıl hissetmiştiniz, bundan bahseder misiniz?"

Soruma şaşırılmış görünüyordu. "Rosalind'in doğumu ne yazık ki mutlu bir zaman değildi. Bildiğiniz gibi Olivia, Rose'un doğumundan kısa bir süre sonra vefat etti ve korkarım o hâldeyken yeni doğmuş bir bebekle başa çıkmak hiç kolay değildi."

"Elbette, anlıyorum," diye mırıldandım.

"Evet. Hiç kolay değildi. Noel Günü olması da tuzu biberiydi. Ailemiz için Noel zamanı hiçbir zaman mutlu bir tatil zamanı olmadı. Rosalind oldukça uslu bir bebektir ama oğlanlar da henüz çok küçüktü ve annesiz kalmak hepsini korkutmuştu. Kısacası gün içinde hepsiyle ilgilenmeme yetecek kadar zaman yoktu. Gerekli yardımı alıyordum."

"Ailenizden mi?"

Güldü. "Hayır, aileden değil. Gerçi Olivia'nın annesi yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Çok sinirli bir kadındı. Çocukların yanına yaklaşmasına izin veremezdim. Yani hayır, genellikle bakıcılardan yardım aldım. Neyse ki durumum masrafları karşılayabilecek kadar iyiydi."

"Eşiniz nasıl biriydi?"

Düşüncelere dalarak çayından bir yudum aldı ve sonra bana dönüp uzun uzun yüzüme baktı, sanki ne kadarını açık edeceğini hesaplamaya çalışıyor gibiydi. "Olivia çok karmaşık ve anlaşılması zor bir kadındı."

"Ve çok güzel," diye ekledim, şöminenin üzerinde duran fotoğrafa işaret ederek.

O da fotoğrafa bakarak başıyla onayladı. "Hem de nasıl. Muhteşem bir kadındı. Tıpkı Vivien Leigh gibi diye düşünürdüm ve o da bunun farkındaydı. Ona ölümüne âşıktım fakat tanrı biliyor ya, gerçekten zor bir kadındı." Gülümsedi. "Benim kendi Scarlett O'Haram."

“Ne açıdan zordu?”

Derin derin iç çekti. “Bir kadının zor olabileceği bütün açılardan zor bir kadındı. Çok bencildi. Çok talepkârdı. Zaman zaman nöbetler geçirirdi, çok kötü nöbetler. Ölmeden önce epey zor zamanlar yaşıyorduk. Hamileliği her şeyi daha da kötü bir hâle getirmiş gibiydi. Hormonlardan herhalde. Onun bu yönünü oğlanlara yansıtmamak için çok emek harcardım.”

Başımınla onayladım. “Yetişkinliğin getirdiği bir dolu sorumlulukla uğraşırken bir yandan da çocuk yetiştirmeye çalışmak hiç kolay değil.”

“Evet. Sanırım insan yetişkinliğe hiçbir zaman alışmıyor.” Kısa, alaycı bir biçimde güldü. “Böyle söylediğine göre eminim senin de çocuğun vardır.” Yeniden iç çekti. “Konumuz Olivia değil, değil mi?”

“Hayır, değil. Fakat bazen bu tip bilgiler bizim için faydalı olabiliyor. Annesiz büyümenin Rosalind’i olumsuz yönde etkilediğini düşünüyor musunuz?”

“Bunu asla bilemeyiz, diğer türlüşünü hiç yaşamadı. O sessiz ve biraz içine kapanık bir kızdı. Akıllı ve inatçıydı ama hiçbir zaman aşırı sevecen biri olmadı. Ben daha sonra yeniden evlendim ve Lila’nın etrafımızda olmasından memnun görünüyordu. Fakat bu evlilik uzun sürmedi.”

“Yeniden evlendiğinizi bilmiyordum,” dedim.

“Ah, evet, Lila Wilcox ile evlendim. O iyi bir kadın ancak ikimiz birbirimize hiç uymuyorduk.” Sanki kan akışını düzenlemeye çalışmış gibi yumruğunu sıkıp gevşetmeye başlamıştı. “Dürüst olmak gerekirse, bazen ikisinin yakınlığı sinirime dokunuyordu. Kendimi dışlanmış gibi hissediyordum. Gerçi Rose için etrafta başka bir kadının daha olmasının faydalı olabileceğinin farkındaydım. Şimdi düşününce çok saçma geliyor. Hâlâ görüşüyorlar mıydı bilmiyorum doğrusu. Lila artık Çin’de yaşıyor.” Boş gözlerle etrafa bakındı. “Sanırım ona neler olduğunu anlatsam iyi olur.”

Ben de Lila Wilcox’a telefon açmam gerektiğini not ettim.

“Bay Ryan, bunun sizin için zor olduğunu biliyorum ancak Rosalind’le aranız nasıldı?”

George Ryan, dışarıda ısıldayan havuza baktı. Özel yapım gömleği ve bakımlı saçlarıyla, oturduğu yerde profilden ihtişamlı görünüyordu. Tıpkı bu hâline benzeyen bir fotoğrafını birkaç gün önce yerel bir gazetede görmüştüm. Bir yandan George Ryan'ı izlerken diğer yandan şöminenin üzerindeki Olivia'nın masmavi gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Rose'u çok sevdim ancak ne kadar çabalasam da onun uğruna Olivia'yı kaybettiğim düşüncesinden bağımsız hareket etmek çok zordu. Sanırım bazen o da bunu hissederci." Çayını bitirdi ve gelişi güzel bıraktığı fincan çay tabağının üzerinde kaydı. Porselen tabağın çıkardığı tiz ses yüzünden omurgama iğneler saplanmış gibi hissetmişim. "Ancak her zaman onun iyiliğini istedim. Onu sevdim. Ben yalnızca, bir kız çocuğu ile ne yapılması gerektiğini pek iyi bildiğimden emin değilim."

Mesafeli duruşu sarsılmaya başlamış gibiydi. Doğru söylediğini hissedebiliyordum ama yine de tetikte olmama neden olan bir soğukluğu vardı.

"Sizce Rosalind Smithson'daki yaşamından memnun muydu? Demek istediğim, geri döndüğüne göre hayatından memnun olmalı."

"Evet, elbette. Sanırım memnundu." Bunu söylerken alnındaki kırışıklıklar daha belirgin bir hâle gelmişti. "Birçok açıdan Rosalind'in pek hırslı bir insan olmadığını söyleyebilirim. Yine de sıkı çalışmaktan memnundu. Oğullarım gibi değildi; onların hayattan beklentileri çok yüksektir ama hiç çalışmadan hazır konmak isterler. Rose ise ne zaman baksan kafasını bir kitaba gömmüş olurdu. Okumayı, yazmayı ve bunun gibi şeyleri severdi. Birkaç sene gidip şehirde yaşadı, evet ama orada yaşarken mutlu olduğunu zannetmiyorum. Bunu anlarım çünkü ben de büyük şehrin koşturmacasına uygun biri değilim. Bir de çalıştığı okulda bazı sorunlar yaşamıştı."

"Sorun mu?"

"Evet. Ona vurulmuş bir öğrencisi varmış ve gerçekten de çocuk Rose'un canını epey sıkmış. Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmazdı ama kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Bu

olaydan sonra evine geri dönüp öğretmenlik hayatına burada devam etmeye karar vermişti.”

“Stresli bir durum olmalı,” dedim. Felix’le beraber önceki gün eski okulundakilerle bazı telefon görüşmeleri yapmıştık ve bize geri dönmelerini bekliyorduk. Orada mutlaka bir şeyler yaşanmış olmalı.

“O tüm bunların üzerine bir sünger çekti. Asla geçmişe takılı kalan bir insan değildi. Dış görünüşüne rağmen aslında çok güçlü bir kızdı.”

“Evinizi ziyaret ettik,” dedim pat diye.

George biraz şaşırmış görünüyordu. “Tabii. Eminim etmişsinizdir. Elbette.”

“İhtiyacımız olan şeyleri aldıktan sonra kişisel eşyalarını alabilmeniz için size haber vereceğiz. Zaman içerisinde evi satmak da isteyebilirsiniz.”

Elini bana doğru sallayarak geçiştirdi. “Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.”

“Evi ona siz almıştınız, değil mi?”

Gözleri benimkilere kenetlendi ve bir kez daha ruh hâlinin değiştiğini hissettirdi. Sanki kendini frenliyor, tedbiri elden bırakmamaya çalışıyordu.

“Evet. Tüm çocuklarıma farklı şekillerde, ihtiyaçları doğrultusunda yardımcı olmuşumdur.” Gömleğinin kollarını büyük bir özen ve dikkatle kıvrırmaya başladı. “Rose’un tek istediği, kendine ait küçük bir evdi. Zaten hiçbir zaman gösterişten hoşlanan biri olmadı. Evin tek kızı ve bebeği olarak o kadar uzun zaman geçirdikten sonra kendi mahremiyetini ve özgürlüğünü istemesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm.” Gülmüşü ve dudaklarının kenarları adeta bir köpeğin hırıltısına benzer biçimde gerildi. “O gece neler yaşandığına dair yeni bir bilgi var mı?”

“Şu aşamada kesin bir şey yok ne yazık ki. Kızınızı tanıyan pek çok insanla görüşüyoruz ve toplayabildiğimiz kadar bilgi topluyoruz. Elimizde üzerinden geçip değerlendirmemiz gereken çok şey var. Yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz.”

“Söyledikleri doğru mu? Eğer yetmiş iki saat içerisinde herhangi bir şüpheli bulunmazsa vakanın çözülme ihtimali düşüyor mu?”

Kendimi gözlerinin için bakmaya zorladım. “Bir an önce bir veya birkaç şüpheli belirleyebilmek her zaman işimize gelir, Bay Ryan. Böyle vakalar çok daha kolay çözülür. Ancak her suç birbirinden farklıdır ve kendine has bir seyri olur. Size garanti ederim ki kızınızın başına ne geldiğini anlayabilmek için elimizden gelen bütün gayreti gösteriyoruz.”

“Biliyorsunuz cenaze cuma günü, öğleden sonra.”

“Evet, duydum,” dedim.

“İnsan kendi çocuğu için cenaze töreni düzenlemek zorunda kalmamalı.”

“Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum, Bay Ryan.”

“Evet.” Bakışları yere kilitlenmiş, elleriyle dizlerini sıkıyordu.

“Bay Ryan, siz zengin bir adamsınız, o yüzden bunu sormak zorundayım; günü geldiği zaman çocuklarınız mirasınızdan eşit pay mı alacaklar?”

İç çekti. “Evet, evet. Her şeyi ayarladım.”

“Bu, çocuklarınızla konuştuğunuz bir konu mu?”

“Servetim gizli değil ama varlığımın yarısının çeşitli hayır kurumlarına dağılacağı da biliniyor.”

“Küstahlık etmek istemem ama yine de çocuklarınıza hatırı sayılır bir miras kalacağını sanıyorum.”

“Evet. Kesinlikle. Varlığımın belli bir yüzdesi çocuklarıma eşit biçimde dağıtılacak. Şirketi satacaklarını varsayarak söyleyebilirim ki kişi başı ortalama bir milyon dolar düşecek.” Bir an, yeni bir farkındalıkla gözlerini yere indirdi. “Artık daha fazla olacak sanırım.”

Birkaç saniye bekledim. George sabit gözlerle bana bakıyordu ama sol elinin titrediğini fark ettim.

“Kızınız...” dedim, sözcüğün birkaç saniye havada asılı kalmasına müsaade ederek. Ona Rosalind’in babası olup olmadığı

ğını açıkça sormak istiyordum ama eğer aklında onun kendi kızı olmayabileceği ihtimali yoksa, kızının ölümünün peşi sıra George'un omuzlarına böylesi bir ağırlık yüklemek istemiyordum.

“Evet?” dedi, beklentiyle bana bakarak.

“Oğullarınıza hiç benzemiyor. Size de pek benzemiyor. Sürünün içindeki kara koyun o muydu dersiniz?”

Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra bakışlarını tekrar yere indirdi. “Sanırım öyleydi. Evet.” Ellerini yanaklarına dayadı ve kireç gibi bembeyaz olan suratı kırıştı. “Rose çok özel bir kızdı. İnsanlar her zaman çekimine kapılırdı. O daha küçük bir çocukken buna hayret ederdim.” Gözlerinin altındaki sarkık deriyi elleriyle sildi. “Bir bakıma onu çok az tanıyordum ama ne olursa olsun ben onu çok sevdim.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Çarşamba, 16 Aralık, 21:02

Önümdeki sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarım la, karanlıkta kanepede oturuyor, birer siluet hâlindeki öğrencilerin loş ışıklı konferans salonunun kapısından dışarı dökülmelerini seyreliyorum. Kol kola giriyorlar, birbirlerine yaklaşıp heyecanla konuşuyorlar. Kısa etek boyları ve minicik bluzlar, akşam olmasına rağmen hava sıcaklığı hakkında net bir fikir veriyor. Oyun bittikten yaklaşık on dakika sonra, zarif kollarının arasında çiçek buketleriyle, piksel piksel Rosalind beliriveriyor. Smithson Lisesinin güvenlik kameralarından elde ettiğimiz, her şeyin birbirine karıştığı düşük kaliteli görüntülerin arasında bile güzelliğiyle ön plana çıkmayı başarıyor. Tıpkı bir balerin gibi zarif ve narin, tebrikleri kabul ediyor. Gözlerimi bilgisayar ekranından uzaklaştırarak yarısı boşalmış bira şişesini gözlerime bastırdım. Ani bir soğukluk ve baskı ile göz kapaklarımın arkasındaki kılcal damarların arasında karıncalar dolaşır gibi hissettim ve sonra gözlerimi kırpıştırıp kendimi yeniden bilgisayar ekranına dönmeye ikna ettim. Şimdiye kadar izlediğim görüntülerde Timothy Ryan'a denk gelmemiş olsam da kapıdan çıkan on beş bulanık erkek siluetinden biri o olabilir pekâlâ.

Bugün Kai Bracks ile görüştüm. Dalgın, bön bir çocuk ve ağır göz kapaklarının altından aptal aptal etrafa bakınıp durdu.

Tek bir Şeye odaklanmak konusunda zorluklar yaşayan bir çocuğa benziyor; sorduğum soruları cevaplarken gözleri odanın içinde dört dönüyordu.

Sevgililer Günü'nde Rosalind Ryan'a gönderilen çiçeklerden haberdar olduğunu söylemişti -okuldaki herkesin haberi vardı- ama kimin göndermiş olabileceğine dair bir fikri yoktu. Hayır, kesinlikle o iekleri Bayan Ryan'a o gndermemiŐti. Hayır, kimin gönderdiğini bilmiyordu. Tabii, Bayan Ryan'ı se-verdi, o iyi bir insandı. Evet, onun güzel bir kadın olduğunu dŐnyordu, kim dŐnmezdi ki zaten?

Hiçbir Şey ğrenememiŐtik. Çiçekler çok uzun zaman önce satın alınmıştı ve ortada söylentilerden, dedikodulardan baka bir Şey yoktu. Tabii bu konuda Rosalind'e bir Şeyler sorma Őansımız da yoktu.

Kai'in cuma akşamı yaptıkları da bize faydası dokunmayacak kadar stnkryd: Oyundaydı, sahne arkasında görev alıyordu. Oyundan sonra partiye gitmişti, bir ara içki almak üzere eve dönmüştü. Ailesi gece boyunca bir arkadaşlarının evinde olduğu için bu ifadesini doğrulama Őansımız yok fakat diğer çocuklardan bazıları onun partide olduğunu hatırlıyorlar. Elbette o gece gölün yakınlarında olduğunu ispat edebilecek hiçbir kanıt yok elimizde. Çıkmaz sokak mı yoksa boş bir ipucu mu? Şu noktada emin değilim.

George Ryan'la yaptığımız son görüşmeyi Felix'e anlattıktan sonra nihayet Rosalind'in Sydney'deyken çalıştığı okulun müdüründen bir telefon geldi. Felix derhal oraya uçup adamlar ve Rosalind'in eski iş arkadaşlarından bazılarıyla birebir görüşmeye karar verdi. Anlaşılan o ki, her ne kadar resmî olarak kayıtlara geçen hiçbir Şey olmasa da herkes Rosalind'in baş belası olduğu konusunda fikir birliği vardı. Okuldaki erkek öğrencilerden biri, ğretmenine Rosalind ile sınıf arkadaşlarından biri arasında bir Şeyler olduğunda ŐphelendiĖini söylemiş. O ğretmen de bu Őpheyi müdüre taŐımıŐ, iş çığırından çıkmış ve sene sonunda Rosalind okuldan ayrılmak zorunda kalmış.

Felix Sydney Havaalanı'nda onu Gowran'a geri getirecek uçağı beklerken beni aradı.

"Anlat bakalım, neler yapmış?" diye sordum.

"Sorun da bu ya," derken arkadan havaalanının gürültüsü geliyordu. "Her şey spekülasyonlardan ibaret. Rosalind hiçbir şey itiraf etmemiş. Fakat müdür dışında herkes, çocuğun Rosalind'i saplantı hâline getirdiğini düşünüyor gibi geldi bana. Çocuk ikisinin yalnız kalacağı durumlar yaratıp Rosalind'i tuzağa düşürmeye çalışıyormuş. Körkütük âşıkmuş, anlayacağın. Bunların hepsi bana çok tuhaf görünüyor."

"Ne yani, genç bir çocuk bu şekilde davranamaz mı sence?"

"Tabii ki davranabilir, sadece biraz tuhaf. Çocuğun çizgiyi aşması bir yana, müdür Rose'un okuldan ayrılmasından çok mutlu gibi. Kesinlikle ondan hoşlanmamış. Gerçi eminim hiçbir okul müdürü okulunda bir skandal yaşanmasını istemez."

"Peki kimse çocuğu resmî olarak sorgulamış mı? Demek istediğim, hikâyeyi onun tarafından dinleyen olmuş mu? Nerede şimdi?"

Felix, Rosalind paradoksuyla dolu bir ses çıkararak iç çekti. "Evet. Müdürle kayıt dışı bir görüşme yapmışlar. Çocuğun ailesi de oradaymış. Tüm bunların Rosalind'in hatası olduğunu söylemiş. Deli gibi davranmasının sebebi Rosalind'in ona gönderdiği sinyallermiş. Okul, çocuğun bir danışmanla görüşmesini önermiş ama oğlan bunu reddetmiş ve konu kapanmış. Zaten olay eğitim yılının sonlarında yaşanmış ve çocuk o esnada on sekiz yaşındaymış yani tüm olay yasal açıdan temelsizmiş. Rosalind'in sözüne karşı çocuğun sözü vakası. Anladığım kadarıyla, bir süre sonra herkes konuyu halının altına süpürüp kurtulmak istemiş. Fakat müdür Rose'u okulundan göndermek konusunda ısrarcıymış ve ayrılması için Rosalind'i teşvik etmiş. Çocuk ise şimdi başka bir kıtada okuyormuş. Anladığım kadarıyla bu olay patlak verdikten sonra bir daha buralara dönmemiş."

"Bize pek faydası yok, değil mi? Demek istediğim, oyunla ilgili bazı gerginlikler yaşanmış ve birkaç öğrencinin sevdası

hakkında bazı dedikodular var ama çoğunluk ondan hoşlanı-yormuş gibi gözüktüyor,” dedim.

“Evet, sanırım öyle. Ama onu pek de *tanıyormuş* gibi gözükmüyorlar. Öte yandan bugün konuştuğum okul müdürü, kızın baş belası olduğunu düşünüyordu. Öldüğünü söylediğimde bile adam neredeyse hiç üzülmeydi.” Duraksadı. “Smithson gibi geri dönüp yerleşebileceği bir yere sahip olduğu ve Nicholson gibi onu hemen işe alacak bir müdürü tanıdığı için şanslıymış.”

“Hem de çok şanslı,” diye onayladım. “Önceki okulda yaşanan bu olaylar Nicholson’ı hiç etkilememiş görünüyordu; ne kadar kötü olduğunun farkında değil belki de.” Bacaklarımı esnettim ve tutulan kaslarım nedeniyle irkildim. “Bu öğleden sonra Kai Bracks ile görüştüm,” dedim.

“Ve?”

Felix’e Kai Bracks’le yaptığım görüşmeyi anlattım.

“Eh, çiçekleri gönderen o bile olsa bu bir şeyi kanıtlamıyor,” dedi Felix.

“Biliyorum ama en azından elimizde bir ipucu olurdu. Elimizde *bir şey* olurdu,” diye yanıtladım.

“Doğru.” Felix esnedi. Arkadan çeşitli havaalanı anonslarını duyabiliyordum.

“Her neyse, şu kamera kaydını yüzüncü kez izlemekle meşguldüm ben de,” dedim, gözlerimi ovuşturup ekrana bakarken.

“Hâlâ Timothy’den eser yok mu?”

“Galiba yok,” dedim. “Fakat görüntüler çok boktan ve salona giren rampayı göremiyoruz. O yüzden bu kayıtlarda olmasa bile onun orada olmadığından emin olamayız.”

Bu sırada Felix’in uçağı anons edildi ve sabah toplantısında önce buluşmak üzere sözleşip telefonu kapattık.

Yeniden bilgisayar ekranına odaklanarak videoyu başa sardıktan sonra oynatma tuşuna bastım. Geçtiğimiz cuma günkü oyunun seyircilerini yarı-net gösteren tek kamera bir sınıfın girişinin üstüne, konferans salonunun karşısına yerleştirilmişti ve lensinin bir kısmı, üstünden sarkan bir sakız parçasıyla kapalıydı. Biletli seyircilerden bazıları salona kulis kapısından

girmeyi tercih etmedilerse veya yan taraftaki engelli rampasını kullanmadılarsa, oyuna gelen seyircilerin büyük bölümünün görüleceğini varsayabilirdik.

Saat akşam yediyi vurmadan hemen önce, insanlar Smithson İkincil Öğrenim Koleji Konferans Salonu kapısının önünde kümelenmeye başlamış, birbirleriyle sohbet ediyor veya cep telefonlarıyla ilgileniyorlardı. Saat yedi buçuğa gelirken büyük bir insan kalabalığı konferans salonuna giriş yapıyordu. Yedi otuz iki ila yedi otuz dokuz arasında, sona kalan birkaç kişi aceleyle girdiler, yedi elli ikide ise bir kişi gelmiş, başı önde, özür dileyen gözlerle yer göstericilere mazeretini anlatıyordu. Bundan sonraki görüntülerdeki tek hareket, kapalı kapıların önünde bekleyen, ara sıra laflayıp ara sıra telefonlarına gömülen iki çocuktan ibaretti. Saat sekiz on beş gibi içlerinden biri kayboluyor, altı dakika sonra yeniden kapının önündeki yerini alıyordu. Ya tuvalet molası ya da eğer biraz daha kötümser düşünmek istersem, sigara molası.

Saat dokuza yirmi kala ara verildiğinde bu defa insanlar küçük gruplar hâlinde geniş koridora çıkmaya başlıyordu. Birkaç sigara yanıyor, bir iki dakika sonra ise nane şekerleri ağızlara atılıyordu. Orta yaşlı bir kadın, kocasıyla tartışıyor gibi görünüyordu. Kısa bir süre birbirlerine sinirli el kol hareketleri yaptıktan sonra adam basıp gidiyor, kadın da topuklarının üzerinde sertçe dönüp konferans salonuna giriyordu. Adam ise saat dokuzda, kapılar bir kez daha kapandıktan hemen sonra, elinde görünüşe göre kadının paltosuna benzer bir şeyle yeniden kadrja giriyordu. Perde arasında dışarı çıkanlar içinde Rosalind görünmüyordu; büyük ihtimalle sahne arkasında, oyuncular ile birlikteydi. Öğrenci oyunculardan ve sahne arkasında çalışanlardan bazıları da bizim üniformalılara verdikleri ifadelerde Rosalind'in sahne arkasında olduğunu teyit etmişlerdi.

Saat onu üç geçe kapılar yeniden açılıyordu ve artık tanıdık gelen görüntülerde insanlar gözle görülür bir mutlulukla salonu terk ediyorlardı. İçlerinden bazılarını, tıpkı eski bir aile fotoğrafından akrabalarınızı seçer gibi, tanıyabiliyordum. Ara-

dan sıyrılan keskin bir tipin bariz yapmacıklığı zihnimde geçmiş bir hatırayı canlandırdı ve bir yıl önceki bir aile içi şiddet vakasında o adamı sorguya çektiğimizi hatırladım. Kalabalık kısa sayılabilecek bir süre içerisinde dağılıyordu; saat onu on bir geçe ile on dokuz geçe arasında kalabalığın yarısı gözden kaybolmuştu. Kalanlar belli ki tebrik etmek üzere oyuncuları bekliyorlardı. Parmak uçlarında dikilip içeriye göz atıyor, boyunlarını uzatıp kulisi görmeye çalışıyorlardı. Kalabalığın içinde geçtiğimiz sabah okulun avlusunda gördüğümüz çocuklardan birkaçı da vardı. Onları sekreterlikten talep ettiğim okul yıllığından tespit etmiştim.

Ön kapıya yerleştirilmiş başka bir kamera ise bir yana eğik ve netsiz bir görüntü sunuyor; saat onu yirmi geçe ile yirmi dokuz geçe arasında yaklaşık otuz aracın otoparktan ayrılışını gösteriyordu. Ancak Nicholson, oyuna gelen insanların büyük bir kısmının araçlarını okulun çevresindeki sokaklara park etmiş olabileceklerini hatırlatmıştı. Zaten bu kameradan elde edilen görüntünün çözünürlüğü o kadar düşüktü ki gördüğümüzden herhangi bir şey anlamaya çalışmadan önce teknik uzmanlardan bu dosyaların üzerinde çalışmalarını ve görüntüleri netleştirmelerini istemek zorunda kalmıştım.

Kalabalığın çoğu dağıldıktan sonra geriye kalanlar küçük gruplar hâlinde, neşeli sohbetler ediyor, hareketli jest ve mimiklerle eğleniyorlardı. Görüntüyü durdurup hızlıca saydım: Ekrandan görünen yaklaşık altmış kişi vardı; birkaçı sigara içiyordu ve bazılarının elinde de çiçekler vardı. Rosalind oyunun bitiminden yaklaşık on dakika sonra belirdi ve on dakika sonra da gözden kayboldu. Nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret yoktu; tek bildiğimiz otopark kamerasından alınan görüntülerde teşhis edilemediği idi.

Oyuncular ise Rosalind gözden kaybolmadan hemen önce çıkmaya başlamıştı ve ekranın solundan kadrāja giriyorlardı. Ekranda ilk görünen oyuncu, Juliet karakterini oynayan Maggie Archer oldu. Kendisine telefonla ulaşamadığımız için bugün evine gittim ama annesi Maggie'nin birkaç günlüğüne

Melbourne'deki teyzesinin yanına gittiğini söyledi. Teyzesinin evini aradıysam da telefona cevap veren çıkmadı ve bir sesli mesaj servisi de yoktu. Videodaki insanlar Maggie'yi alkışlarla karşıyorlar ve o da küçük bir reverans ile tebrikleri kabul ettikten sonra sarışın kadınlardan oluşan küçük bir grubun içine dâhil oluyor; annesi ve kız kardeşleri olduklarını tahmin ettiğim kişiler ona sıkı sıkı sarılıyorlar. Kısa bir süre sonra birkaç oyuncu arkadaşı ile birlikte Rodney Mason geliyor ve yeniden alkış kopuyor. Hepsi siyahlar içerisindeki sahne ekibi ve Kai Bracks de videoda yer alıyor. Donna Mason'ı bir köşede beden eğitimi öğretmeni Troy Shooter ile konuşurken görüyorum. Rosalind'e doğru gidiyor, kısaca birbirlerine sarılıyorlar ve birkaç cümlelik sohbetin ardından Rosalind görüntüden kayboluyor ve o da yeniden coşkulu kalabalığın arasına karışıyor. Videoda Rodney'nin Rosalind'e bakıyormuş gibi görüldüğü bir an var. Videoyu tam o noktada durdursam da Rosalind'e bakıp bakmadığını kesin olarak söylemek çok zor. Oyuncu kadrosundaki diğer çocuklar neşe içerisinde aileleriyle konuşurken bir yandan da özenle hazırlanmış kabarık saçlarıyla caka satıyorlar. Kai kantinin köşesindeki alçak banklardan birinin üzerine sığıyor ve küçük kalabalığın önünde oyundan bir sahneyi yeniden canlandırıyor. Daha sonra arkadaşlarından birinin boynuna dostça sarılıyor ve ikili kameranın görüş açısından çıkıyorlar.

Bir süre sonra çocukların büyük bir kısmı ailelerine veda edip Jamie Klein'in partisine doğru yola koyuluyorlar. Sahne tozu yutmanın verdiği heyecan ile az sonra katılacakları partinin coşkusu, hareketlerine gözle görülür bir şekilde yansıyor. Şimdiye kadar Jamie'nin partisi hakkında kiminle konuştuy-sak hep üstü kapalı ve muğlak ifadelerde bulundu. Belli ki gerçekten de sağlam bir parti olmuş. Hatta on ikinci sınıf öğrencilerinden birinin şöyle söylediğini hatırlıyorum: "Gerçekten de pek bir şey hatırlamıyorum ama kesinlikle muhteşem bir partiydi!" Jamie'nin ailesi hafta sonunu geçirmek için Sydney'e gitmişlerdi ve evleri boştu. Anlaşılan o ki kızlarının mütevazı

bir pijama partisi düzenleyeceğine inandırılmışlardı. Jamie'nin çığına dönmüş babası Brad, kızının bu kaçak parti hakkında öğrenmek isteyebileceğimiz her şeyi anlatacağına söz vermişti.

Ekranada kalan bir avuç insan da yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlıyordu ve saat on kırk yedide kameranın görüş açısı dâhilinde hiç kimse kalmıyordu. Videoyu geriye alıp Rosalind'in son adımlarında görüntüyü durdurdum. Anna'ya göre, Rosalind Ryan saat on birden sonra herhangi bir saate öldürülmüş olabilir.

"Peki bundan sonra ne oldu?" diye fısıldadım ekrana doğru.

Bir yandan esneyerek boynumu sağa sola çevirdim ve gerindim. Saçım günün kırıyla ağırlaşmıştı ve başım ağrıyordu.

Gün içerisinde okul sekreterliğini aramış ve oyunun açılış gecesi için internetten satılan biletlerin verilerini istemiştim. Felix'le birlikte, geceye katılanlardan oluşan bir ana liste hazırlamaya çalışıyoruz fakat toplamda neredeyse üç yüze yakın biletin satıldığı ve bu biletlerin yarısından fazlasının nakit parayla okuldan alındığını göz önüne alırsak, bu kontrolün bize seyirciler hakkında net bir fikir vermesi pek mümkün görünmüyor. Kaldı ki okulda doğru düzgün bir elektronik altyapı veya gişe sistemi olmadığı için bilet satın alanların hepsinin oyuna gelip gelmediğini teyit etmemiz imkânsız. Hâlâ çok fazla boşluk var. Gerçek şu ki Rose'a saldıran kişi oyunu seyretmemiş olabilir, hatta belki okulla hiçbir bağı yoktur. Geçtiğimiz cuma günü konferans salonunu dolduran yüzlerce insandan tek bir tanesinin bile olağandışı bir şey fark etmemiş olması gerçekten asap bozucu.

Karly de bana gelen çiçekler konusunda pek yardımcı olmadı. Oyun sebebiyle Smithson'daki üç çiçekçi de cuma günü işlerinde bariz bir artış olduğunu, hafta sonu beş düğün gerçekleştirdiğini, bu düğünlerden ikisi için yüksek miktarda uzun saplı gül siparişi aldıklarını belirtmişti. Çiçekçilerin satışlarının yarısından fazlası nakit parayla yapıldığı için çiçekleri kimlerin aldığını ve hangi tarihte, saat kaçta alındıklarını bilmemiz mümkün değil. Bana yazılmış notu incelemeye yolladık ama

eğer notu yazan kişinin suç kaydı yoksa bir parmak izi veya DNA örneği de bizi pek ileri taşımayacak.

Bilgisayar ekranını indirip Ben'i kontrol etmeye gittim. Sanki birisiyle sohbet ederken konuşmanın tam ortasında uyuyakalmış gibi görünüyordu; ağzı tamamen açık, bir kolu kafasının yanından yukarı uzanmış, diğeri yana açılmıştı. Mükemmeldi. Parmaklarımla altında birikmiş boncuk boncuk teri ve dudaklarının kenarlarını sildim.

Bir elimle boynumu ovarak buzdolabından bir bira daha aldım ve dolabın önündeki serinlikte dikilirken şişeyi açıp biramdan bir yudum aldım. Scott mutfak masasına kurulmuş, e-postalarına bakıyor ve muhtemelen kriketle ilgili bir şeyler okuyordu. Bilgisayarının hemen yanında ise büyük bir cips paketi ve boş bir bira şişesi duruyordu.

Ona baktığımı gördü ve süklüm püklüm olup omuz silkti. "Biraz acıkmıştım da," dedikten sonra kollarını havaya kaldırarak gerindi. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Eh, bir yere gittiği yok."

"Şu ölen öğretmenin vakası mı?"

"Evet. Şu an üzerinde çalıştığımız tek şey bu sayılır. Resmen milletin kışından ter damlıyor. Bu işi bir an önce çözmemiz lazım."

Sanki gazetemini neden teslim edilmediğini anlamaya çalışıyormuşum gibi, "Eh, insan ancak elinden geldiği kadarını yapabilir," dedi ve yeniden bilgisayarına döndü. Ekrandan yansıyan ışık yüzünü tararken ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Scott hayatı olduğu gibi yaşamaktan o kadar memnundur ki hiçbir zaman acele etmez, kendini zorlamaz veya aradan sıyrılıp öne geçmeye çalışmaz. Bense onun aksine sanki arkamdan atlı koşturuyormuş gibi hayatla her zaman yarış hâlindeyimdir. Çoğu zaman, ölümün dokunuşuyla şekillenmemiş bir hayata sahip olan insanın canlılığını kaybettiğini, hayatta bir şeyler başarmak veya nefes almaya devam etmek için herhangi bir motivasyonu olamayacağını düşünürüm. Scott

her güne, aynısından binlerce gün daha onu bekliyormuş gibi sakın ve rahat başlar.

Buzdolabının kapısını kapattım ve etrafımdaki hava bir anda tekrar ısındı. “Elimizden gelenin fazlasını yapmak zorundayız,” dedim ciddi bir şekilde. “Dışarıda bir *katil* var.”

Gözlerimin içine baktı. “Anlıyorum, Gem. Fakat bu senin suçun değil. Elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum ama sen de büyücü değilsin sonuçta.”

“Büyü veya değil, bu boktan iş çok önemli ve katili yakalamak istiyorsak çok çalışmamız gerek!”

“Noel’e çok az bir zaman kaldığını düşünürsek umarım Ben’le vakit geçirebilecek kadar boşluk bulabilirsin. Bu da çok önemli.”

Cevap vermemek için biramı kafama diktim. Scott ise meydan okurcasına gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

“Çalışmam gerek,” dedim ve topuklarımın üzerinde dönerek Rosalind’in tiyatro oyunun açılış gecesine ait boktan görüntülerin arasında gizli bir ipucunu yakalayabilme umuduyla araştırmama geri döndüm.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Perşembe, 17 Aralık, 12:56

Jonesy'nin gergin olduğunu görebiliyordum. Kravatını çekiştirip duruyor ve üzerine pek de oturmeyen ceketini düzeltmeye çalışıyor. Alnından, kulaklarının yanı boyunca çenesine ince bir ter çizgisi akıyor. Yeni tıraş olduğu için yanakları elma gibi kızarmış.

"Pekâlâ," diyerek Felix'e ve bana yaklaşmamızı işaret etti. "Bu uzun sürmez. Şipşak halledelim."

"Evet, efendim," dedim. Felix de başını sallayarak onayladı.

"Temel konulara odaklanacağım. Hamilelik konusuna girmeyeceğim. Tabii babasının kim olduğu ile ilgili şüphelerden de bahsetmeyeceğim." Sanki Rosalind'in babasının George Ryan olmaması benim suçummuş gibi sert bir bakış attı. "Sadece genel bir bilgilendirme yapıp insanları sakinleştireceğiz."

Gırtlığını gürültüyle temizledi ve göğsüne sertçe vura vura öksürdü. Felix'le kısa bir an bakiştık. Jonesy'nin insanları sakinleştirebileceğinden pek emin değilim ama herhangi bir sonuca ulaşmadan geçen beş günün ardından bir basın açıklaması yapmaktan başka çaresi kalmadığını biliyorum.

"Haydi bakalım."

Görevlilerden biri herkesin sessiz olmasını işaret etti ve bir teknisyenler mikrofonları kontrol etti. Jonesy salına salına kür-

süye doğru yürüdü; dik durmaya çalışıyor, hâlâ sık sık boğazını temizliyordu. Teşkilat olarak basın toplantılarımızı polis merkezi ve otopark arasındaki yürüyüş yolunda düzenleriz ve Jonesy, Avustralya armasının ve yakın zamanda yeniden dekore edilmiş ön büronun kameralar tarafından görüldüğünden emin olmak için kürsüyü her zaman ana giriş kapısının hemen yanına koydurur.

Basın sorumlumuza, “Bizi daha profesyonel gösterir, hiçbir şey beceremeyen hödükler gibi görünmek istemeyiz,” dediğini duymuştum. Sürekli ezilen zavallı basın sorumlumuz Cyntia; bazen hâlâ internetin ne olduğunu anlamaya çalıştığından şüpheleniyorum.

Ayrıca Jonesy’nin de tüm gazetecileri dışarıda, ayakta bekletmenin bir tür güç gösterisi olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum. Sanırım kendisi bu kadar gerginken onların rahat etmelerini istemiyor.

Felix ve ben Jonesy’nin peşi sıra kürsüye yanaştık ve sol omzunun arkasına geçip yerimizi aldık.

“Geldiğiniz için teşekkürler arkadaşlar. Mümkün olduğunca kısa tutacağım.”

Kalabalığın içinden Candy Fyfe’ı fark ettim; bronz teni sevimli, süslü kolları olan pembe elbisesinin içinde parlıyordu. Candy’nin büyükbabası, Smithson olarak anılmaya başlamadan önce bu bölgede yaşayan Aborjin yerlilerinden biriymiş. Büyükannesi ise sosyetik İngiliz ailelerinden birinin kızıymış ve 1950’lerde bu çiftin birlikteliği epey büyük bir skandalmış. Candy, gözleri Jonesy’ye kitlenmiş hâlde not defterini çıkarıp kaleminin kapağını açıyordu. Ben onu izlerken birden bakışları bana kaydı. Tek kaşını hafifçe kaldırarak gözlerini bana dikti. Bir süre karşılık verdikten sonra gözlerimi kaçırdım. Ayakbılarım toz toprak içerisinde, ayaklarımda birbirinin eşi olmayan çoraplar var. Candy’ye de, onun sessiz yargılamalarına da lanet olsun! Aramızda kadın kardeşliğini yüceltecek bir bağ kurmayı beceremediğim için onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğünü biliyorum ama benim bu cinsiyet rolleri savaşı-

na girmeye hiç niyetim yok. Ben sadece işimde başarılı olmak istiyorum. Haklarımın avukatlığını yapmaya çalışarak vakit kaybetmek istemiyor, o hakları kazanmak istiyorum. Candy ise “Ülke Kadınları Konuşuyor” başlıklı, iş hayatında kadınlara daha çok yer verilmesini desteklemek amacıyla düzenlenen bir etkinlikte konuşmacı olarak üçüncü kez sahneye çıkacak.

Jonesy konuşmasına başladı. “Anı bir ölüm, her zaman bir trajedidir; özellikle de toplumumuzun önemli bir bireyi olan, genç lise öğretmenimiz Rosalind Ryan gibi birini bulduğunda. Ancak sizlere temin ederim ki kısa süre içerisinde çözüme ulaşacağız ve sorumluları yakalayacağız.”

Muhabirlerden biri soru sormak üzere elini kaldırdı ama Jonesy kafasını salladı. “Birazdan soruları alacağım fakat öncelikle burada Smithson polis teşkilatı olarak Bayan Ryan ve ailesi için adaleti sağlamak üzere elimizden gelen her şeyi yaptığımızı belirtmek istiyorum. En iyi memurlarımızı bu vakaya atadık ve bölgedeki diğer teşkilatlardan da destek alıyoruz. Ayrıca soruşturmada en iyi metot ve teknolojilerin kullanıldığını da emin olmak için devletimizle temas hâlindeyiz.”

Jonesy sözlerine ara vererek kalabalığa göz gezdirdi; söylediklerinin aksini iddia edecek, meydan okuyacak birini arıyordu sanki. İri cüssesiyle güçlü ve tehditkâr görünüyordu ancak pek Smithson vatandaşı, ara sıra televizyona çıkıp bütün heybetiyle suçlulara meydan okuyan bu polis müdürünü mesai saatleri dışında kasapta, dar paçalı eşofmanlarıyla alışveriş yaparken de görmüştü.

“Elbette, bazı vakalar bizim umduğumuz kadar hızlı çözülemeyebiliyor. Ancak iyi bir ilerleme kaydediyoruz, Bayan Ryan’ın hareketleri ve ölümü hakkındaki detayları inceleyerek sorumlu kişi veya kişileri bulamayı garantiliyoruz. Kapsamlı bir dosya hazırlamakta kararlıyız; böylece gerekli davalar açılacak ve sorumlular hak ettikleri cezaları alacaklar.” Sanki tam teşekküllü bir sofrada yemeğe oturmuş gibi ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, sorusu olan?”

İlk olarak, Jonesy'nin konuşması sırasında elini kaldıran genç muhabir söz aldı. "Bay Jones, sizce Smithson halkı endişe etmeli mi? Demek istediğim, dışarıda bir yerlerde bir katil var, öyle değil mi?"

Jonesy muhabire, kesinlikle haklı olduğunu söylemek istermiş gibi baktı.

"Şu ana kadar elimizdeki veriler buna benzer başka bir olayın yaşanabileceğinden endişe etmemizi gerektirecek bir ipucu vermedi. Herkese, her zamanki gibi tedbirli olmaya devam etmelerini öneriyoruz. Geceleri tek başınıza yürümeyin, çevrenizde birileri sizin nerede olduğunuzu bilsin. Bilirsiniz, buna benzer şeyler." Başının etrafında uçuşan bir sineği eliyle kovaladıktan sonra yeniden karşısındaki kalabalığa odaklandı. "Başka?"

Genç, sakallı bir adam söz aldı. "Bay Jones, *Gowran Tribune*'den Dan Robuck. Söylediklerinizden polisin Bayan Ryan'ın rastgele bir saldırı sonucu değil, planlı bir şekilde öldürüldüğünü düşündüğünü mü anlamalıyız?"

"Şu aşamada evet, rastgele olduğuna inanmıyoruz. An itibariyle saldırıyla ilişkisi olabilecek bazı kişilerin ifadelerini alıyor, olay anında nerede olduklarını teyit etmeye çalışıyor, olay yerinden topladığımız delilleri ve güvenlik kameralarından edindiğimiz görüntüleri inceliyoruz."

Elimizdeki çok az bilgiyle kıyaslayınca Jonesy'nin bu açıklaması aslında biraz abartılıydı ama haberciler üzerinde iyi bir etki bırakmıştı. Herkes notlar almaya veya yanındakiyle fısıldaşmaya başladı, mutlaka Ryan ailesini ima eden manşetler kurguluyor ya da karanlık bir aşk üçgeni olduğunu düşünüyorlardı.

Daha önce düzenlenenlere oranla daha canlı ve hareketli bir basın toplantısı oluyordu. Kalabalığın arasında büyük haber ajanslarından birkaç temsilci bile vardı. Rosalind cinayeti, tüm hevesli muhabirlerin ıslak rüyalarını süsleyecek cinsten bir hikâyeydi ve her ne kadar doğru dürüst bilgi veremesek de hiçbiri bu fırsatı kaçırmak istememişti.

Candy ayağa kalktı ve o sorusunu sorarken Candy'yi çekebilmek için kameraman hızla Candy'ye döndü.

"Bay Jones, Country TV ve *Smithson Times*'dan Candy Fyfe." Aynı anda iki farklı yerde çalıştığını göğsünü gere gere söylemiş ve bu esnada gülümsemeyi ihmal etmemişti. "Bayan Ryan'ın, öldürülmesine yol açacak türden bazı şüpheli ilişkiler içerisinde olduğuyla ilgili pek çok spekülasyon dolaşıyor. Bu konuda yorumlarınızı alabilir miyiz?"

"Bayan Fyfe, bu konuda sizlere tek söyleyebileceğim şu ki ekibimiz Bayan Ryan'ın yaşam tarzından ziyade katili bulmaya odaklanmış durumda. Hiç kimse, böyle bir saldırıyı hak etmez. Bu konuda çizgimiz kesindir."

Jonesy'nin yorumu Rosalind'in biraz çalkantılı bir yaşamı olduğu iddiasını onaylamaktan başka bir işe yaramadı. Smithson genelinde insanların marketlerde ve yemek masalarında yapacakları iğrenç dedikoduları düşünerek irkildim.

"Onun suçlu olduğunu iddia etmiyorum Bay Jones, ama eminim Bayan Ryan'ın özel yaşamını da mercek altına almışsınızdır?"

"Bayan Fyfe, sizi temin ederim ki bu soruşturmayı da diğer bütün soruşturmaları nasıl yürütüyorsak aynı şekilde yürütüyor ve her şeyi tek tek inceliyoruz. Ancak hiçbir soruşturmaya kendi yargılarımızı dâhil etmeyiz. Size de aynı ilkeyi benimsemenizi öneririm."

"Elbette." Candy hâlâ ayaktaydı ve kameraman sanki bir tenis maçını filme alıyormuş gibi bir Candy'ye, bir Jonesy'ye dönüyordu. "İzninizle son bir sorum olacak: Kurbanı yakından tanıdığını hesaba katarsak, soruşturmayı Gemma Woodstock'ın yürütmesi konusunda içiniz rahat mı?"

Tüm gözler bana dönerken şaşkınlıkla yüzümün kızardığını hissediyordum. Felix bıyık altından homurdandı. Jonesy çenesini sıkıyordu ama bana dönerek güven verici bir şekilde göz kırptı.

"Dedektif Woodstock en yetenekli memurlarımızdan biridir. Burada büyüyen diğer pek çok insan gibi onun da kimi

zaman kişisel bağlantıları ile iş hayatının ortak bir noktada bulunduğu anlar olacaktır ama o bir profesyonel. Hepimiz öyleyiz.”

“Teşekkürler, efendim.” Candy yerine geçti ve not defterine bir şeyler karalarken yüzüne hafif bir tebessüm yerleşti.

Bir başka muhabir söz alıp Jonesy’yi büyükşehirliere oranla Smithson Bölge Emniyet Teşkilatının suç çözme oranı konusunda sorguladı. Jonesy, istatistikler, siyasetin etkisi ve bütçe planlamaları hakkında laf kalabalığı yaptı.

Cynthia saatini işaret ederek yavaş yavaş toparlamasını işaret etti.

“Pekâlâ, herkese teşekkürler,” diye bağırdı Jonesy, söz dinleyerek. “Okuyucularınızı, izleyicilerinizi, Twitter takipçilerinizi ve diğer herkesi son zamanlarda gördükleri sıra dışı olayları hatırlamaya yönlendirirseniz bize yardım etmiş olursunuz. Belki birisi kulağa garip gelen bir laf etmiştir. Belki başkalarının diyaloguna kulak misafiri olmuşsunuzdur. Eğer bu tip bir şey aklınıza gelir ve Bayan Ryan’ın ölümünü aydınlatmamıza yardımcı olabileceğinizi düşünürseniz, bize mutlaka ulaşın.”

Kapanış cümlelerine geçerken Jonesy sesini biraz daha yükseltti. “Genç bir kadının hayatını kaybettiğini hepimiz hatırlamalıyız. Hayatı trajik ve beklenmedik bir şekilde sona erdi. Buna odaklandık ve Smithson halkı ile çevre bölgelerde yaşayan herkesin desteği bizim için çok önemli. Teşekkürler.”

Kürsüden indi ve Felix’le ben arkasından gittik. “İt sürüsü bunlar,” diye homurdandı ve birlikte içeri girdik.

Arka planda, dışarıdaki gerilim hatlarının üzerine konuşlanmış bir kookaburra³ sürüsü, sanki biraz önce dünyanın en komik şakasını duymuşlar gibi gülmeye başlamıştı.

3 Avustralya ve Yeni Gine’ye özgü, etçil bir kuş türü. İnsan kahkahasına benzeyen gürültülü ötüşüyle tanınır.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Çarşamba, 16 Aralık, 21:02

Tren yolunun kenarındaki bardaydım. Anne geç kaldı ve şarap kadehim neredeyse tamamen boşaldı. Kadehin sapını elimle kavrayıp barı gözlerimle taramaya başladım. Birkaç yaşlı tip benim olduğum yöne doğru bakıyordu. Masalardan birinde genç bir aile oturuyordu. İki küçük kız, sosa buladıkları patates kızartmalarını yiyorlardı. Ayaklarımı uzatınca barın ahşap döşemesine hafif bir tekme attım. Artie, mekânın sahibi, kafasını kaldırıp çatık kaşlarıyla, gürültünün sorumlusunu azarlamaya hazır bir tavırla sesin geldiği yöne döndü ama gürültünün ben-den çıktığını fark edince yüz hatları yumuşadı ve gülümsedi.

“Bir tane daha ister misin tatlım?”

“Sanırım arkadaşımı beklesem iyi olur.”

Köpüklü birasından küçük bir yudum aldı. Muhtemelen beklediğim arkadaşın Felix olduğunu zannetmişti. Ara sıra buraya beraber geliyoruz. “Eh, eğer fikrini değiştirirsen tek yapman gereken zili çalmak.”

“Sağ ol, Artie.”

Boynumun çevresindeki kaslar taş gibi sertleşmişti. Not defterimi açıp çiziktirdiğim şeylere şöyle bir göz attım. Karamalarım o kadar karışık ve tuhaftı ki, biri bu defteri bulsa benim iyi adamlardan mı yoksa suçlulardan mı olduğumu asla anlayamazdı.

Şimdiye kadar edindiğimiz bilgileri gözden geçirmeye başladım. Rosalind'in soyu, acaba bütün gizemin anahtarı bu mu? George Ryan bir şekilde eşinin ihanetini öğrenmiş ve sonra da öfkeden kontrolünü kaybetmiş olabilir mi? O gece hastanede yattığı kesinlikle kanıtlanabilir durumdayken kızını öldürmesi için birilerine para ödemiş olabilir mi? Ya da Rosalind'in babasının başka biri olduğunu keşfeden, asabi bir adam olan Timothy, babasının sağlık durumunun pek iyi olmadığını da göz önüne alarak mirastan alacağı payı artırmak için harekete geçmiş olabilir mi? Timothy'nin payı ilk hâliyle bir büyük bir miktar olduğu için bu olasılık fazla dramatik gözüküyor ama Timothy'nin gözünü dikmiş olabileceği o fazladan üç yüz bin doları kazanabilmek için cinayetten çok daha kötüsünü yapan insanlar var.

Her ne kadar Rosalind'le tartışmaları ve iletişim kurmalarını şüphe uyandırır da, cinayeti Timothy ile ilişkilendirebileceğimiz bir delil yok. Tiyatro gecesinde telefonunu kullanmamış ama iki baz istasyonunun kaydettiği hareketleri, okuldan sonra babasının evine gitmiş olmasını mümkün gösteriyor. O gece kredi kartı kullanılmamış ve George'un bize lettiği güvenlik kamerası görüntülerine göre arabası saat on bire beş kala garaja giriyor. Timothy, Bryce'in kendi odasında olduğunu ancak kapısı kapalı olduğu için yüz yüze görüşmediklerini söylüyor. Okul konferans salonuna nasıl giriş yaptığını ise hatırlamıyor ve diğer herkes gibi kapıyı kullanmış olabileceğini söylüyor. Ne olursa olsun, güvenlik kamerası kayıtlarında onu teşhis edememek canımı sıkıyor. Ayrıca neden oyuna tek başına gittiği sorusunun da bir yanıtı yok. Birini davet etmeyi unuttuğunu söylüyor ama bence bu geçerli bir bahane değil. Tamamen sezgisel olsa da Timothy'nin sağlam pabuç olmadığına eminim ama sadece hıyarın biri mi yoksa tehlikeli bir katil mi, bunu henüz bilmiyorum.

Belki de George Ryan'ın söylediklerinin aksine, bu bir aile meselesi bile değil. Adli finans uzmanlarımız RYAN şirketinin kasabadaki faaliyetleriyle ilgili pek çok sorunla karşılaştı ve

bir grup kızgın yatırımcıyla ilişkilendirilebilecek pek çok dava dosyası bulunuyor. İş dünyasında RYAN şirketine kin duyan birinin Rosalind'e bu şekilde saldıracağına pek ihtimal vermemem de sanırım imkânsız değil.

Her şeye rağmen Rosalind hakkında şu an bildiklerimiz ve benim geçmişten hatırladığım şeyler bana bunun bir tutku cinayeti olduğunu söylüyor, hatta belki de intikam.

Bilinçsizce not defterime Sonny Gölü'nü andıran bir yuvarlak çizip defalarca üzerinden geçmişim.

Anna çıkageldiğinde, bulunduğumuz ana geri döndüm.

"Özür dilerim, Gem. Bugün ofis çok yoğundu, nasıl olduğunu bilirsin." Anna yanımdaki bar taburesine yerleşti ve elimi tutup hafifçe sıkarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Tabii. Seni beklerken bir kadeh şarap içiyordum," diyerek önümdeki boş kadehi işaret ettim.

"Belli belli, bitirmişsin bile. Bu boktan yerde içki içmeden durmak mümkün değil zaten." Anna etrafına bakındı. "Hey!" diye bağırdı. "Alo!"

"Buralarda bir zil olacaktı..."

Ding, ding, ding. Anna, bar tezgâhının üzerindeki zile çivi çakar gibi vuruyordu.

Artie, gecenin bir yarısı uykusundan uyandırılmış gibi, arka odadan çıkageldi. Anna'ya göz kırptı ve sonra bana döndü. "Ah, kız arkadaşın nihayet gelebilmiş. Biraz daha şarap?"

"Aynen, dostum. Bize şarap getir!" Anna tokasını çekip çıkardı ve saçları yüzünün etrafına döküldü. "Kahretsin, ne gündü ama!"

Anna geleneksel güzellik anlayışına uygun bir kadın değildir ama peri gibidir ve eminim erkekler, onun gerçekte olduğundan çok daha pasif davranmasını umarlar. Zarif parmakları ve minicik ayaklarıyla minyon bir kadın olsa da hareketleri her zaman büyüktür ve bulunduğu odadaki herkesten en az iki kat daha gürültülüdür.

Artie şaraplarımızı getirdi ve bir an, Anna ile bir perşembe akşamı birer kadeh içki içmeye çıkmış, sıradan iki genç kadın-

mışız gibi hissettim. İnsanlığın en kötü yanlarını gören, dehşetin ötesine geçip daha da korkutucu olanı bulmaya çalışan iki kadın değil. Bir defasında Anna'ya geceleri nasıl uyuduğunu sormuştum, gülmüş ve "Tıpkı ölümler gibi," demişti, "tek gözü hep açık!"

Bir titreşimle ikimiz birden aniden sıçrayarak sırayla telefonlarımızı kontrol ettik. Anna kaşları çatılmış, dudaklarını ısırarak gelen mesajı dinledi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet evet. Ford civarında trafik kazası olmuş. Belki oraya gitmem gerekebilir ama Jonesy Paxton'daki ekibin halledeceğini düşünüyor." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Yine de sarhoş olmamam lazım, her ihtimale karşı"

"Zaten benim de eve erken dönmem gerekiyor. Sabah altı olmadan Ben'i uyandırmam gerek."

"Senin bir çocuğun olduğunu sürekli unutuyorum, Gem. O kadar alakasız ki."

Güldüm. "Garip, evet."

"Neyse, şu Ryan davası epey büyük yani, değil mi? Tıpkı Robbie olayındaki gibi."

"Aynen."

"Jonesy'nin bu işe sizi koşması iyi olmuş. Felix'le ikiniz iyi bir takımsınız."

Bu beyanının altında sanki başka bir anlam, belki bir soru vardı ama anlamamış gibi yaptım.

"Eski okulundaki çocuğun yerini tespit edebildiniz mi?" diye sordu Anna. "Hani bahsetmiştin ya?"

"Sayılır. Çocuk Hindistan'da. Anladığım kadarıyla hem geziyor hem de öğretmenlik yapıyor ama annesinden e-posta adresine ulaştık. Cevap yazdı ama biraz kafa karıştırıcı. Belli ki bu defteri yeniden açmaya hiç istekli değil. Hâlâ Rosalind'in onu teşvik ettiği iddiasının arkasında ama elinde kanıt yok. Büyük ihtimalle çocuğun hüsnükuruntusu. O çocuktan başka bir şey çıkmaz bence. Biraz cips söyleyelim mi?"

“Kesinlikle.” Yeniden zile bastı. “Bugünkü basın toplantısının zor geçtiğini duydum.”

“Öyleydi. Gerçi Jonesy iyi başa çıktı.”

“Şeker Kız Candy yine bel altı mı saldırdı?”

“Her zamanki gibi,” dedim.

Anna ile beraber keyifle tuzlu cipse gömüldük. Felix dışarıda biriyle dışarı çıkmak garip hissettiriyordu. Ani bir sarsıntıyla, onun hayattaki tek gerçek arkadaşım olduğunu fark ettim.

“Geçen gün sana göz rengi ve genlerle ilgili bir şeyler sormuştum, hatırlıyor musun?”

Anna’nın gözleri parladı. “Ryan’ların kızının başka bir babadan olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Bu soruşturma giderek garipleşiyor, değil mi?” dedi.

“Eh, zaten her zaman gizemli, çözmesi zor bir kızdı.”

Anna bana bakarken suratında algılanması neredeyse imkânsız bir ifade belirdi. “Onu pek iyi tanımadığınızı zannediyordum?”

“Oh, elbette tanımıyorum,” dedim önemsemez bir tavırla. “Doğru düzgün muhabbetimiz bile yoktu. Fakat dışarıdan gördüğüm kadarıyla ilginç bir kızdı.”

“Öyle mi? Her neyse, zaten garip bir kız olduğunu anlamak için ona bir kere bakmak bile yeterli.” Anna saçlarını omuzlarından geriye attı ve gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. “Neyse, sen çalışmak istedikten sonra kim ne diyebilir?”

“Kesinlikle. Onu iyi tanısaydım bile iş hayatımla özel yaşamımı birbirinden ayırmayı öğreneli çok oldu. Bilirsin, kişisel hiçbir şeyin işimizin önüne geçmesine izin vermeyiz.”

“Aynen,” dedi Anna, şarabın kalanını kafasına dikerken. “Bok gibi bir iş. Öyle bir iş ki kimsenin işimizle aramıza girmesine izin vermiyor. Ya da yatağıma.” Bana doğru eğilip sırıtmaya başladı. “Son beyaz atlı prensi duymak ister misin?”

Rahatladım. Rosalind Ryan hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. “Kesinlikle.”

Anna’nın, ucuz Amerikan dizilerinden fırlamış aşk hikâyelerine dinlerken neşeyle gülüyordum.

“Gerçekten de onu cüzdanını karıştırırken mi yakaladın?”

“Evet! Gem, yemin ederim! İnternette tanıştığım tipleri bir görsen, bizim merkezdekileri mumla ararsın! Ben bile bir noktadan sonra gülmeye başladım!”

“Bir gün karşına normal bir adam çıkacak ve hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Muhtemelen.” Alt dudağını sarkıtarak o kadar asık bir suratla söylemişti ki kıkırdamadan duramadım. “Artık böyle sorunların olmadığı için çok şanslısın, Gem,” diye devam etti. “Evlenip kurtuldun. Her gece hangi eve gideceğini biliyorsun artık.”

“Ben evli değilim.”

“Canım, ne demek istediğimi anladın işte.” Elini sallayarak geçiştirdi. “Evlü sayılırsın.”

“Eh, galiba öyle.”

Anna tehlikeli konulara girdiğini sezmiş olacak ki coşkusunu yitirdi. “Gemma? Özür dilerim. Ben arsızlık ettim. Sen bana bakma! Ben ne dediğimi biliyor muyum!”

Koltuk altlarım terlemişti. Midemde bir şeyler hareket ediyordu. “Sorun değil. Sadece... Bilmiyorum. Bu aralar her şey üst üste geliyor.”

Anne endişeli bir ifadeyle beni süzdü. Elini uzattı ve parmaklarını benimkilerin arasına dolmasına müsaade ettim. “Soruşturmayla ilgili mi?”

Ona Felix’i anlatmak istiyorum. Yüksek sesle anlatmak ve kulağa mantıklı geliyor mu diye bakmak istiyorum fakat hangi kelimeleri kullanacağımı, nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum. O yüzden, “Düşük yaptım,” demekle yetinmek zorundayım.

“Ah, Gemma. İyi misin?”

“Sanırım iyiyim.”

“Doktor ne diyor?”

Bar taburemde hafifçe kıpırdandım, bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum. “Eh, bir şey söylemedi. Düşük işte, bilirsin.”

“Ne zaman oldu bu?”

Sabit bir ifadeyle Anna'ya baktım. "Birkaç hafta önce."

"Pekâlâ, vay canına. Gerçekten iyi misin? Ağrın sızın var mı? Canın acıyor mu?"

"Ciddiyim Anna, ben iyiyim. Birkaç haftalık bir gebelikti. Hastaneye gitmeme bile gerek kalmadı."

"Peki, sen öyle diyorsan."

Bir dakika kadar sessizce oturduk. Bu konuyu açtığıma pişmanım ama biriyle paylaşmak, bu hamileliğin gerçek olduğunu, yalnızca kendi zihnimde yaşadığım bir şey olmadığını görmemi sağladı.

"Planlı mıydı peki?"

"Pek sayılmaz." Zihnimin geçtiğimiz birkaç gün boyunca saklı tuttuğum hayaller arasında dolanmasına kısa bir süre için izin verdim. Kendimi kucığımda yeni doğmuş bir bebekle hayal ediyordum. Dili tutulmuş Felix'e bebeği uzatıyorum. Yattığım yerde kollarını dolayarak bana sarılıyor. Önce beni, ardından bebeğimizi öpüyor. Kokusunu içine çekiyor. "Hayır. Hayır, planlı değildi. Belki de bu yüzden aklıma takılıyor. Onunla ne yapacağımı bilemiyordum doğrusu."

"Scott nasıl hissediyor?"

Sanki göğüs kafesimin altında bütün organlarım hareketlenmeye başlamıştı. "Ah, bilirsin," dedim. "Bu konuda yapabileceği pek bir şey yok."

"Bir polisle birlikte olmak zordur. O kadar güçlü bir kadınsın ki, Gemma, muhtemelen senin ona ihtiyaç duymadığını düşünüyor."

"Belki de, bilmem ki."

"Ciddiyim! Erkeklerle buluştuğumda ve onlara ne iş yaptığımı söylediğimde yüzlerinin aldığı şekli görmelisin! Anında keyifleri kaçıyor! Hem Ben'e bakıp hem de bir polise katlanabildiğine göre Scott harika biri olmalı!"

Anna'ya gülümsedim ve bir tür onay olabilecek şekilde kısaca başımı salladım.

Anna bir an kuşkuyla baktıktan sonra cips kâsesine dalıp birkaç cipsi hızlı hızlı ağzına tıktırdı. "Hayat işte, değil mi?"

Demek istediğim, takımdan seni kaybetmeyi asla istemem ama günün birinde bir bebek daha isteyebilirsin. Bu kesinlikle çok normal. Fakat ne oluyor biliyor musun? Harika bir dedektifi kaybediyoruz ve onun yerine şişko, işe yaramaz, hiçbir fedakârlık yapmak zorunda kalmadan istediği kadar bebek yapabilen bir dolu hıyar herife kalıyoruz! Sıçtığımın biyolojisi.”

Gülmeden edemedim. “Emniyetteki erkeklerden çoğunun hamile bir kadından daha şişman olması ironik değil mi?”

“Eh, evet. Başına gelenlere çok üzıldüm Gem. Gerçekten. Planlı olsa da olmasa da bu büyük bir şey. Uğraştığın her şeyin üstüne bir de bunun olması zor.”

Kafamı salladım. “Aynen. Teşekkürler. Her şey düzelecek, eminim.” Düşük meselesini açmış olmak iyice garip hissettirmeye başlamıştı. Keşke bu konulara hiç girmeseydim.

Anna’nın yakın zamanda çıkacağı Yeni Zelanda tatilinden, personel buzdolabından sürekli kaybolan sandviçlerden ve teşkilat bütçesinin ne kadar düşük olduğundan konuştuk fakat sohbetimizin akışının kesildiğini hissedebiliyordum.

“Eh, hesabı isteyelim mi artık?” dedim, Anna’nın söylemesine gerek kalmadan.

Saat neredeyse on bir olmasına rağmen eve gitmek istemiyordum. Anna kısa ama içten bir şekilde bana sarıldı ve parlak kırmızı Fiat’ına atlayıp gözden kayboldu. Otoparktan çıktım ve ana caddeye yöneldim. Cılız elektrik lambalarının altında yarım yamalak aydınlanan yolun kenarındaki bütün dükkânlar uykudaydı. Fırça kuyruklu keseli sıçanlar çatılarda gezintiye çıkmıştı. Bir U dönüşünün ortasında arabayı durdurdum ve bomboş yolu, asfaltın üzerinde gelişigüzel etrafa saçılmış yaprakları, yol kenarında dolanan küçük hayvanları izledim bir süre. Sonra gidecek başka hiçbir yerim olmadığı için ayağımı gaz pedalına dayadım ve gölün kenarından geçerken dizi dizi ağaçların arasında yükselen eski, köhne atış kulesine bakmaya çalışarak eve doğru yola koyuldum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Cuma, 18 Aralık, 07:37

Reggie Hope, köpürtülmüş sütü fincana dökerken bir çay kaşığı ile kenarlardan hafifçe silerek yüzeyde kusursuz bir yaprak şekli oluşturmak için bileğini dikkatle yukarı aşağı hareket ettiriyordu. *İşte güzel bir fincan kahve* diye düşünüyordu, masaların arasından geçip cam kenarında tek başına oturan utangaç adama kahvesini götürürken.

Sıcak havaya rağmen bu sabah kafe hareketli ve gürültülüydü. Neyse ki kahve yılın her mevsiminde popülerdi. “Kafein günümüzde toplum tarafından büyük çapta kabul edilen bir bağımlılık,” derdi oğlu sık sık. Büyükşehirde üniversite okumaya başladığından beri Jackson böyle ilginç şeyler söylüyordu. Reggie bir yandan oğlunun yüzünü hayal ederken bir yandan da gümüş sürahiyi duruladı ve içine biraz daha taze süt koydu. Dikkatle şekil verdiği sakalları ve havalı gömlekleriyle artık koca bir adam olmuştu. Hatta son gördüğünde üzerine pembe bir gömlek vardı! Kafenin müdavimlerinden Wendy, yeni modanın bu olduğunu ve herkesin pembe giymeye başladığını söyleyip Reggie’yi rahatlatmıştı. Reggie, bu uzun boylu, saçlı sakallı yabancı ile Batman pijamaları giyen, geceleri ağlayarak annesine koşturan ufaklık arasında bağ kurmakta zorlanıyordu. Düşünceli bir hâlde kafasını iki yana salladı. Zaman gerçekten de ilginç bir şeydi.

Kapının üzerindeki çan çınladı. Ne zaman dışarıdan yeni bir müşteri gelse, açılan kapıdan cehennem ateşi gibi bir sıcak hava dalgası suratında patlıyordu. Reggie genellikle sıcaktan şikâyet etmezdi fakat hava artık iyice can sıkıcı olmaya başlamıştı. Molly son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordu ve gergin bir ruh hâlindeydi. Günler artık daha uzun görünüyordu ve gün ortasında Reggie'nin kafası bedenine ağır geliyor, insanların arabalarının ön panellerine koyduğu, boynu sürekli hareket eden minik köpekleri gibi Reggie'nin de kafası sallanmaya başlıyordu. Noel'e doğru havanın biraz toparlamasını umut ediyordu. Reggie'nin tüm ailesi, yaklaşık iki haftalık bir ziyaret için Malezya'dan kalkıp buraya gelecekti ve daha yola bile çıkmamalarına rağmen şimdiden hava sıcaklığı sebebiyle klostrofobi olmadan da yaşanacak tartışmaları hayal edebiliyordu. Söz konusu ailesi olduğunda, güneşli ve güzel günler pek de keyifli geçmezdi. Kırk dereceyi bulan sıcaklık yeterince bunaltıcıyken bir de üstüne her şeye burnunu sokan kız kardeşi, onun çocukları ve yaşlı annesi eklendiği zaman bazen gerçekten cinnet geçirecekmiş gibi hissediyordu.

Kafenin kapısı bir kez daha açıldı ve içeriye yeni bir sıcak hava dalgası hücum etti. Bu defa gelen şu kadın dedektifti, Woodstock. Ara sıra haberlere çıkardı. Reggie, uzak köşedeki kuytu masaya yerleşen adamı ne zaman görse, Woodstock'ın da kısa bir süre içinde geleceğini bilirdi. Kadın mekânı gözleriyle taradıktan sonra adamın olduğu masaya yürüdü. Oğlan gibi bir kızdı. Kıvrımlı bir kalçası yoktu ve sanki her an koşmaya başlayabilirmiş gibi, biraz zıplayarak yürüyordu. Adamın karşısına oturdu ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Neredeyse bir senedir buraya geliyorlardı; kasabanın gözleri henüz açılmadan önce bu kuytu masaya yerleşiyor, kıkır kıkır gülüp sohbet ediyorlardı. Eğer adam önce geldiyse Woodstock sade, yağsız sütü kahve ısmarlardı ama eğer ilk önce kendisi gelirse normal sütü sipariş eder ve biraz şeker eklemeyi de ihmal etmezdi.

Reggie kendi kendine bıyık altından güldü; insanlar gerçekten de garip yaratıklardı. Böyle bir yerde çalıştığınızda her

türden insan görürdünüz. Kapuçinoyu servis tezgâhının üzerine koydu ve küçük zile bastı. Önündeki malzemeleri kaldırıp tezgâhı sildi. Fırına küçük keklerden atması gerekiyordu. Matt de hâlâ gelmemişti. Sevimli ama umutsuz vaka olan çocuklardan biri. Bugünkü gençlerde, kendi zamanındaki gibi bir iş ahlakı görmek mümkün değildi zaten.

Yeniden köşedeki çifte döndü. Adam, kadın dedektife bakıyor ve o konuşurken başıyla onaylıyordu. Kısa bir an masanın üzerinden kadının bileğine uzandı ama kadın etrafına bakınıp elini çekti. *Çekici bir adam* diye düşündü Reggie. *Uzun boylu, güçlü, yeşil gözleri ve koyu, gür saçlarıyla hiç fena sayılmaz.* Bulunduğu yerden bile adamın alyansını görebiliyordu ama yargılayacak değildi. Başka insanların hayatlarında neler olup bittiğini nereden bilebilirdiniz ki? Ayrıca o ikisi iyi müşterilerdi. Böylesi bir zamanda insanın kendisine para kazandıran hiç kimseyi geri çevirme lüksü yoktu. Carling tesisleri kurulduğundan beri her yere bir dolu kafe açılmıştı ve işleri baltalıyorlardı. Carling'de çalışanların yarısının hafta sonu Sydney'e veya Melbourne'e gittiğini de düşününce, Smithson'da para harcayan insan bulmak pek de kolaylaşmamıştı. Wayne Carson'ın bankadayken Carling sayesinde herkesin zengin olacağını ve erken emeli olabileceğini söylediğini hatırlıyordu ama Reggie'ye göre her şeyi daha da karmaşık hâle getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Kasabada sadece onun mekânı ve diğer sokağın köşesindeki Cha Cha Kafe varken hayat çok daha basitti. Şimdiyse müşterisini tutmak için indirim kuponları, iki alana bir bedava kampanyaları ve ithal kahve çekirdekleri gibi şeylerle uğraşması gerekiyordu. Reggie iç çekti. *Erken emeklilikmiş, götüm.*

Dedektif kız bu sabah her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Konuşurken boynundaki gümüş kolyeyle oynayıp duruyordu. Belki de şu öldürülen öğretmenden, Rosalind Ryan'dan konuşuyorlardır diye düşündü Reggie. Wendy geçenlerde adamın da dedektif olduğunu ve ikisinin beraber çalıştığını anlatmıştı. Tıpkı televizyondaki polisiye filmlerde olduğu gibi.

Birbirlerine tutulmalarına şaşmamalı; beraber çalışırken git gide daha da yakınlaşmış olmalılar. Reggie, Rosalind denen kadın hakkında çıkan haberleri izliyordu. Kızın kafeye bir iki defa geldiğini de hatırlıyordu. Tam bir hayalciydi. Reggie onu son kez gördüğünde genç bir oğlanla beraberdi, belki de küçük kardeşiyle. Jackson'ın yaşlarında gibi görünüyordu oğlan. Sessizce konuşmuşlar, sırayla bir deftere bir şeyler karalamışlardı. Gerçi birbirlerine gülümseyip durmuşlardı. Belki de oğlan onun erkek arkadaşıydı. Rosalind'den epey hoşlanıyor gibi görünüyordu. Zavallı oğlan. Kızın da gözleri gerçekten çok güzeldi gerçi. Tıpkı kahveli şekerlemeler gibiydi.

Reggie bir an gözlerini yumdu ve Rosalind Ryan denen kadının gecenin bir yarısı, bir başına son nefesini verirken ne kadar korkmuş olabileceğini hayal etti.

Reggie'nin kızı Molly de Smithson Lisesine gidecekti ama St. Mary daha yakındı ve zaten kızın ilkokuldan bütün sınıf arkadaşları da oraya gidiyordu. Reggie, Molly'nin öğretmenlerinden birinin öldürülmüş olması gibi bir trajediyle başa çıkmak zorunda kalmamış olmasından memnundu. Zaten son zamanlarda kızın gelgitleri onu yeterince yıpratıyordu.

Reggie, portafiltredeki eski kahveyi döktü ve aleti yerine yerleştirmeden evvel tazyikli sıcak suyla bir güzel yıkadı. Bir an Molly'nin de tıpkı Rosalind Ryan gibi öldürüldüğünü hayal etti ve irkilerek bu düşüncayı zihninden kovdu. Zavallı kadın o şekilde öldürüldüğüne göre muhakkak tekinsiz işlere bulaşmış olmalıydı; çatlak bir eski erkek arkadaş veya uyuşturucu gibi şeyler. Molly asla böyle şeylere bulaşmazdı. Reggie çekirdek öğütücüyü çalıştırdı ve yine alnının terini sildi. Ardından yeniden zile bastı ve nihayet kafeye teşrif edebilmiş olan Matt, taze çekilmiş kahveleri almak üzere servis tezgâhına koşturdu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Cuma, 18 Aralık, 08:04

“Bugünkü tören ilginç olabilir. Tüm çocuklar ve Ryan’lar orada olacak. Nicholson ve diğer öğretmenler de tabii. Düşünsene, Agatha Christie olsa bayram ederdi!”

Felix’in keyfi yerindeydi. Kafamı salladım ve kahvemın köpüğünü karıştırmaya başladım.

“Ryan’lar öğleden sonra küçük bir cenaze töreni düzenleyecekler. Aile içinde bir tören olacakmış. George Ryan kimsenin burnunu sokmasını istemiyor.”

“Sen o adam hakkında ne düşünüyorsun?”

George’un donuk gözlerindeki kederi ve sonra kendini tehlike altında hissettiği zaman sıkıldığı çenesini anımsadım. “Gerçekten bilmiyorum. O adam beni geriyor ve Rosalind’le olan ilişkisinin basit olduğunu sanmıyorum. Fakat belki de tek başına kız çocuğu yetiştirmenin zorluklarıyla başa çıkmaya çalışmış, yalnız bir adamdır sadece.”

“Rosalind’in babasının başka birisi olabileceği konusunda teorin hâlâ geçerli mi?”

“Tabii ki. Sonuçta bilim bu. Sadece, George bunu biliyor mu bilmiyor mu ondan emin olamıyorum. Biliyor olabileceğinden şüpheleniyorum ama dünyada kendinden olmayan çocuklara bakan ve normal yaşamlarını sürdüren bir dolu erkek var.”

“Öyle olmayanlar da var.”

“Tabii, bazıları bunu kabul edemez.” Cenaze töreni ve orada yaşanabilecekler yeniden zihnimde belirmeye başladı ve aklımı dağıtmak için konuşmaya devam ettim. “Rosalind’in kendi kızı olmadığını bildiğini varsayarsak bunu nasıl öğrendiğini bilmemiz önemli olabilir. Eğer bu gerçeği yakın bir tarihte keşfettiyse, cinayetle bu durum arasında bir bağlantı kurabiliriz belki. Eğer başından beri biliyorsa o zaman cinayetle hiçbir alakası olmadığını söyleyebiliriz bence.”

Felix şüpheli gözlerle bana baktı. “Ne yani, geçen hafta her nasılsa aniden gerçeği öğrendiğini ve aklını kaybedip kızı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

İç çektim. “Pek olası değil, haklısın. Yani, bilemiyorum. Belki bir bağlantı vardır. Belki de kardeşlerinden biri öğrenmiştir?”

“Eğer öyleyse işimiz çok zorlaşır. Bence kartlarımızı açık oynamalı ve George’a sormalıyız.”

“Evet, sanırım.” Camdan dışarı baktım. Buradan bakınca sıcaklık görünmüyor ama orada olduğunu biliyorum. Bir serçe havada keyifle süzülüyordu. Altına aldığı hava akımının üzerinde ara sıra kanatlarını çırparak alçalıp yükseliyordu. “Belki de babasının bir başkası olduğunu keşfeden Rosalind’in kendisiydi. Belki de ailesinin geçmişiyle ilgili araştırmalar yapıyordu ve George Ryan ile karşı karşıya gelmesine neden olacak bir şey bulmuştu.”

“Teknik ekibe bunu araştırmalarını söyleyelim. Bakarsın okulda kullandığı bilgisayarında bir şeylere rastlarız.”

“Herhangi bir bilgisayar kullanmış olabilir.”

Felix omuz silkti. “Olsun, biz yine de bir bakalım.” Saatini kontrol ettikten sonra yeniden bana döndü. “Sanırım artık kıçımızı kaldırıp okula gitme vakti.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve masanın altından ayağımı uzatıp bacağına dokundum. Gülümsemeye başladığında artık dudaklarını süzüyordum.

“Keşke okula gitmek yerine tüm günü baş başa geçirebilseydik,” dedi.

“Bence de,” Nefes alarak duygularımı bastırmaya çalıştım.

Reggie tezgâhın arkasından bize gülümsedi. Ne kadar da kaygısız, neşeli bir kadın şu Reggie. Bize karşı her zaman dostça davranıyor. Muhtemelen bizim evli olduğumuzu sanıyor. Felix’e bakıp eğer kocam o olsaydı hayatım nasıl olurdu diye düşündüm. Her sabah uyandığımda yanımda o olsaydı ve yumuşak yatağımıza güneş ışınları düşseydi... Portakal suyumuz, haşlanmış yumurtalarımız ve tembel tembel bakındığımız gazetelerimiz olurdu. O keskin aksanıyla bana gazetedeki komik haberleri okurdu. Sonra işe gider, birlikte bir dosyanın üzerinde çalışmaya başlardık... Fakat Ben’in varlığı bir noktada bu güneşli, aydınlık ve mutlu hayallerin hepsini alıp götürüyor ve ben günün birinde kaçınılmaz olarak bir seçim yapmak zorunda kalacağım gerçeğini zihnimden uzaklaştırmalıyım.

Smithson İkincil Öğrenim Koleji'ne vardığımızda saat neredeyse sekiz buçuktu. Otoyol çoktan kamyonetler nedeniyle tıkanmıştı ve altımızdaki asfalt yolda motorlarının gücünü hissedebiliyordum. Felix’e bu törende yer almanın yüreğimi dağladığını ve boğazımı kuruttuğunu söyleyemezdim. Fakat kendimi her an kusacakmış gibi hissediyordum. Jacob’ın anma töreninin hatırası hâlâ çok tazeydi; kalbime saplanan o korkunç sancıyı hâlâ hatırlıyordum. Donna Mason’ın perişan hâldeki, çökmüş yüzü hâlâ gözlerimin önünde. Sınıftaki bütün kızlar nasıl da ağlamışlardı. Nicholson ne yapacağını bilemeden öylece durmuştu. Rosalind ise o kadar zor bir zamanda bile buz gibi bakışlarıyla sakin ve güçlü kalmayı başarmıştı.

Okulda herkes fısır fısır birbiriyle konuşuyordu. Güneş tepeden taarruzuna başlamıştı ve ön kapıya bağlanmış birkaç kırmızı balonun parlak yüzeyinden yansıyarak gözlerimi kör ediyordu.

“Bu taraftan,” dedi Felix, tavana asılmış, çizgi hâlindeki floresan ışıkların aydınlattığı koridoru işaret ederek.

“Eminim büyük sahada yapılıyordur,” dedim. *Tıpkı Jacob’ın-ki gibi*. Biraz başım döndü ve tökezledim. Felix, kolumdan yakaladı ve ona sarılıp yüzümü göğsüne gömmek için sahip olduğum bütün iradeyi tek bir noktaya odaklamam gerekti.

Giderek büyüyen kalabalık ile birlikte yürümeye başladık. İki yanımızdan bir şapka geçidi akıp gidiyordu; beysbol şapkaları, hasır şapkalar, *Peppa Pig* ve *Thomas ve Arkadaşları* desenli balıkçı şapkaları ve daha niceleri. Sanki bütün kasaba burada toplanmıştı. Sanırım bu tören Noel öncesinde Smithson’daki en büyük etkinlik hâline dönüşmüş ve bu yıl büyük aile sofralarında hindiler kesilirken hangi konunun konuşulacağı şimdiden belli olmuştu.

John Nicholson elinde birkaç kâğıtla, aceleyle yanımızdan geçti. Parlak güneş yüzünden kıstığı gözlerinin etrafındaki kırışıklar daha da belirginleşmişti. Kısa boylu, sarışın bir kadın, Nicholson’ın adımlarına yetişebilmek için nefes nefese koştu-ruyordu.

“Bir Halkla İlişkiler uzmanı tutmuş,” dedi Felix, kulağıma eğilerek. Kalabalık git gide büyüyordu. “Kadını tanıyorum. Geçen ay Paxton’da çalıştığım kuyumcu cinayeti vakasından hatırlıyorum; kuyumcunun yanında küçük bir ajansı vardı.”

Sarışın kadının Nicholson’a büyük bir ciddiyetle bir şeyler anlatmasını izledim. Nicholson ise dikkatini toplamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

Felix bana bakıp gülümsedi. Ona karşılık vermeye çalıştysam da tek duyabildiğim şey çılgık sesleriydi. Düştüğü esnada Jacob’ın attığını hayal ettiğim o korkunç çılgık.

Sahaya ulaştık. Yamalı, çimleri sararmış ve tıpkı eskiden olduğu gibiydi. Her iki kişiden birinin elinde ya kırmızı bir balon ya da kırmızı bir gül vardı. Birçok insanın giyiminde bir parça kırmızı vardı. Bir grup öğrencinin arasındaki Kai Bracks de kırmızı kolsuz bir bluz giymişti. Gözlerimi kısarak baktığımda adeta her yere kan sıçramış gibi görünüyordu. Çabucak gözlerimi açıp kırıştırdım.

“Hey, sanırım gidip biraz su içeceğim.”

“Tamamdır, iyi fikir. Ben buralarda bir yerde olurum!” Felix kaybolmamak için elinden geleni yapacağını işaret ederek etrafındaki kalabalığı incelemeye başladı.

Kalabalığı yarıp bahçenin diğer tarafına geçtim. Hafızam beni yanıltmıyorsa sanat sınıflarıyla kütüphane arasında musluklar olmalıydı. Muslukları buldum ve bir tanesine ağzımı dayayıp kana kana su içerken yoğun bir nostalji hissi tüm bedenimi sardı ve bir anda midem ayağa kalktı.

Çabucak doğruldum ve bir yandan derin derin nefes alırken bir yandan da yumruk yaptığım elimi göğsüme bastırarak sakinleşmeye çalıştım. Düşüncelerim tamamen zıvanadan çıkmıştı. Baktığım her yerde Jacob’ı ve kendimi görüyordum. Küçük bir fare gibiydim. İfadesiz yüzünün arkasında pek çok acı saklı olan küçük bir çocuktum. Saçlarım her zaman yüzümün bir tarafını kapatır, gözümün önüne düşerdi. Ayakkabılarım eski püsküydü. Yamuk yumuk tırnaklarımı yerdim hep. Gözlerim mutsuzluktan yanıyordu. Tam burada söylemişti. Tam buradayken beni kolumdan tutup çekmiş, şimdi otopark olan, gölün tepesindeki boş araziye götürmüştü. Kendini kulenin tepesinden aşağı bırakmadan üç hafta önce, cuma günü, gün batımında. Bir süredir birbirimizle çok az vakit geçirir olmuştuk. Yıllar boyunca sürekli yan yana, sürekli *beraber* olduktan sonra birden uzak ve soğuk görünmeye başlamıştı. Yine de her şeyi arkamızda bırakacaktık. Sadece bir tane sınavım kalmıştı. Sakin ve kendimden emindim. Neredeyse başarmıştık. Özgür olmak üzereydik.

Ellerimi tuttu. Terli ve kaygan parmaklarımız iç içe geçmişti. Elini bir daha hiç bırakmak istemiyordum.

“Jacob!” Güldüm. Beni öpmek istediğini sandığım için *güldüm*. Beni özlediğini sanarak güldüm. Kendimi çekmeye çalıştım ama güçlüydü. Sıcaktı. Bir kalp atımı sonrasında ise endişelenmeye başladım. “Ne oldu, Jacob? Jacob, sorun ne?”

“Bak... Tanrım. Dinle, ben artık o kadar emin değilim, Gem.” Alt dudağını ısırılmıştı. Parmakları saçlarını tarıyordu. O an sanki tüm dünya durmuş gibi hissetmiştim. Dünyanın

bütün renkleri solmuş, gözlerimin önüne sepya bir filtre oturtulmuştu sanki. Birdenbire karşımdaki yüz o eski, bildiğim, tanıdığım yüz olmaktan çıkmıştı sanki.

“Ne demek istiyorsun?” diye sormuştum, açıklamasını hiç istemesem de.

“Ben, ben sadece... Siktir. Farklı hissediyorum işte, ne bileyim.”

Ellerimi tutmuştu, kaygan ve ıslak parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Asla bırakmamak istemiştım.

“Demek istediğim, sen benim en iyi arkadaşım Gem. Bu muhtemelen ömrümün sonuna kadar değişmeyecek. Fakat ben, of, ben... Bilemiyorum Gem.”

Güçlkle nefes alabiliyordum. Ayakkabılarına bakmıştım. Renkleri solmuş Converse ayakkabılarını çok severdim. Onları satın aldığında yanındaydım. Her zaman, her anında oradaydım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Sahada birinin topa vurduğunu ve sonrasındaki gülüşmeleri duyabiliyordum.

“Konuş benimle Jacob. Lütfen. Hadi, ne olursun. Anlamıyorum. Mesele sınavlar mı?”

Bir kez daha dudağını ısırmıştı. “Hayır, sanmıyorum. Keşke öyle olsaydı.”

Paniğin içimde kabarmaya başladığını, tüm bedenimi altına alan dev bir dalgaya dönüştüğünü hissedebiliyordum.

“Hadi ama Jacob. Bu çok çılgınca. İkimizden söz ediyoruz. Her zaman özel olduğumuzu söylemez miydin sen? Herkes de bunu biliyor.” Ayağımı yere vurmuştum. Kendimi tehlikeli hissediyordum. Delirmiş gibiydim sanki. Çılgınlık atmak, ona vurmak istiyordum. Çılgınlar gibi koşturmak istiyordum. Onun konuşmasına engel olacak, her şeyi mahvetmesinin önüne geçecek herhangi bir şey. Annemi düşünmüştüm; kollarını boynuma dolayışını, greyfurt gibi kokan saçlarını, Nivea yüz kremini ve yanaklarımı öpüşünü... Yanaklarım ıslanmaya başlamıştı ve elimin tersiyle gözlerimi silmiştim. Güneş kremi tadını alabiliyordum. İğrençti.

Jacob yıkılmış, tamamen çökmüş duruyordu. Korkunç gerçeği açığa çıktıktan sonra sanki içi tamamen boşalmış gibiydi.

“Jacob, neden? Neden böyle söylüyorsun?”

Yere bakıyordu. Sonra da ellerine. Benim dışımda her şeye bakıyordu. “Gem, lütfen bunu olduğundan daha da zor bir hâle getirme. Ben sadece sana yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Biz böyle değiliz, değil mi? Biz birbirimize her şeyi anlatırız.”

Alnındaki teri saçlarına doğru silmişti ve saçları havaya dikilmişti. Saçma sapan ve gülünç görünüyordu. Yine de o kadar güzeldi ki. Bileklerinin etrafında siyah, küçük çizgiler vardı; bazen derste sıkılıp ellerine bir şeyler çizerdi.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” demişti. “Belki de *gerçekten* okulu bitirmenin baskısıdır ama farklı hissediyorum. Bir şeylerin farklı olmasını istiyorum.”

Küçük bir yusufçuk o kadar yakınımdan geçti ki küçücük bedenindeki parlak yeşili görebildim.

“Başka birinden mi hoşlanıyorsun?”

Huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve ayağını yere vurdu. “Hayır. Hayır, gerçekten. Ama bazen bir başkasıyla birlikte olsaydım nasıl olurdu diye düşünüyorum elbette. Sen hiç düşünmez misin?”

Doğru olmadığı halde başımı iki yana sallamıştım. Ona rüyalarımın bahsetmedim. Will Cobbler, Jason Gordon, Fox veya *onunla* ilgili rüyalarımı anlatmadım.

“Hayır,” diye fısıldamıştım. “Ben sadece seni istiyorum.”

“Bak, dinle. Bak, belki de sadece sınavları bitirip yazın biraz ara veririz. Sonrasına o zaman bakarız. Belki ikimiz de bir süre mola vermeliyiz, anlıyor musun? İkimizin de buna ihtiyacı olabilir.”

“Hayır, benim yok.”

Sabırsızlanmaya başlamıştı. Bana bakmıyordu bile. Artık etkileyici değil, yalnızca sıkıcıydım. Onun sinirini bozuyordum.

“Ne zamandır böyle hissediyorsun?”

“Bilmem, bir süredir. Spesifik bir şey değil. Ne var biliyor musun? Her şey çok karmaşık. Kafam allak bullak. Sanırım doğrusu da bu gerçi. Daha çok genciz. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, Gem. Kendi batağıma seni de saptamak istemiyorum, anladın mı?”

Bilekliğimi çekiştirmeye başlamıştım. Onun verdiği bilekliği. Bileğimin etrafında yavaş yavaş çevirip duruyordum.

“Anladım.”

“Seni sonra ararım, tamam mı?”

Başından savmıştı beni. Bana sarılmış ve yürüyüp gitmişti. Ben ise bir ağaç olduğumu hayal ederek, kılımı bile kıpırdatmadan orada öylece durmuştum. Gerçekten yaşlı, eski bir ağaç gibi hissediyordum; kökleri toprağın altından derinlere uzanmış, dünyanın merkezine geçecek, köklerinin uçlarını yakan sıcaklığı hissedecek kadar yaşlı.

Bir süre sonra göl kenarına inmiştim. Kıyıdaki büyük kayalardan birinin üzerine oturup etrafımdaki küçük dal parçalarını suya fırlatmaya başlamıştım. Suyu yansıyan dünya, her yeni dal parçasının yüzeye çarpmasıyla büyük, bulanık ve anlamsız bir karmaşaya dönüşürken orada oturup hüngür hüngür ağlamıştım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Cuma, 18 Aralık, 09:27

Felix'in yanına geri döndüm ve dosdoğru karşıya bakarak gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Etrafa bakıyorum işte, bilirsin. Tuhaf bir şey var mı diye kontrol ediyorum."

Güneş acımasızdı. Elimi gözlerime siper ettim. Üstünkörü yapılmış sahnenin sol tarafında, sahneden yaklaşık yirmi metre kadar gerideydik. Şimdiden tekrar susamaya başladım.

Kurdukları sahne normal zamanlarda ödül törenleri ve okulun spor etkinlikleri ile ilgili organizasyonlarda kullanılıyor olmalı. Geçen gün görüştüğümüz öğretmenlerden biri, beden eğitimi hocası Troy Shooter ağır görünümlü bir kürsüyü sırtlamış, sahnenin ortasına yerleştiriyordu. Sahnenin sol tarafında güç kablolarından birine bağlanmış bir sürü kırmızı balon vardı. Sahnenin diğer tarafına ise öğretmenler odasındaki sandalyelerle aynı model, gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç sandalye bulunuyordu.

"Ailemiz de geldi," dedi Felix, kafasıyla sol tarafı işaret ederek. Rose'un kardeşleri ve George Ryan, küçük bir yarım daire şeklinde sıralanmış dikiliyorlardı. Bryce'in kız arkadaşı Amelia Posen de onlarla birlikteydi. George çenesini havaya kaldırmış, sanki bu acılı günü metanetle atlatabilmek için Tanrı'yla gizli

bir anlaşma yapmış gibi vakur ve dik duruyordu. Sarışın halkla ilişkiler uzmanı koşturarak geldi ve onları ön sıraya götürerek yerlerini gösterdi. Beceriksizce yerleştiler; dekorla hiç alakası olmayan, yanlış kostümlerle sete giren komik film karakterleri gibi görünüyorlardı. Aramızda bir hayli mesafe olmasına rağmen bu uzaklıktan bile saçlarındaki mavimsi siyah parıltı kendini belli ediyordu.

“Ona hiç benzemiyorlar,” diye sesli düşündüm.

“Ha?”

“O gerçekten de hiçbirine benzemiyor.”

Felix, Ryan’ların bulunduğu yöne doğru kısa bir bakış attı. “Doğru, hiç alakası yok. O sapsarı saçlarla nasıl olabilir ki zaten? Hakikaten harika saçları varmış.”

“Rapunzel gibi.”

“Aynen.” Eliyle esnemesini bastırdı. “Öf, çok yorgunum. Keşke şimdi elini tutabilseydim. Tabii sadece elini tutmakla kalmazdım.”

Ona dönüp gülümsedim ve birdenbire dudaklarımın titrediğini fark ettim; zar zor “Sonra,” demeyi becerebildim.

Sahneye doğru işaret etti ve duruşunu dikleştirerek doğruldu.

Yüzü gözü kırış kırış olmuş John Nicholson bir parmağıyla beceriksizce mikrofona vurdu ve sonra kendisini destekleyen bakışlarla izleyen sarışın kadına dönüp bir şeyler söyledi. Kalabalığın içerisinde herkes birbirini susturduktan sonra alanda ağustos böceklerinin ötüşünden ve bitkin düşmüş bir bebeğin ağlamasından başka tek bir ses bile duyulmuyordu.

“Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.” Gürültüyle yutkundü. “Rosalind Ryan...” Duraksadı, elleriyle kürsünün iki yanından tutundu, dua edercesine kafasını gökyüzüne kaldırdı ve kısa bir sonra yeniden kalabalığa döndü. “Rosalind Ryan harika bir öğretmen, başarılı bir öğrenci ve örnek bir insandı. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Bu yüzden hepimiz burada toplandık.”

Yan tarafımızda duran, yanaklarından yaşlar boşalan bir grup kız öğrenci el ele tutuşarak birbirinden destek alıyordu. İçlerinden biri dayanamayıp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı ve diğerleri onun kulağına bir şeyler fısıldayarak, sırtını sıvazlayarak teselli etmeye çalıştılar.

Nicholson, ağlayan kıza doğru anladığını ifade eden bir tebessümle baktı.

“Bugün onun yaşamını onurlandırmak, Smithson için, öğrencileri için duyduğu büyük sevgiyi ve tutkuyu yüceltmek üzere buradayız. Rosalind, burada başardıklarıyla ve her birinizle ayrı ayrı gurur duyardı.” Nicholson’ın sesi çatladı ve bir adım geri çekilerek mikrofondan uzaklaştı ama bir an için ağzından kaçıracağı hıçkırışını ve burnunu çekişini duyabiliyordum. Ellerini ceplerine soktu ve yeniden konuşmaya başlamadan önce derin derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Geçen hafta yaşananlar tam bir trajediydi. Neden böyle bir şey yaşandığını asla anlayamayacağız. Fakat Rosalind geçmişe takılı kalmamızı istemezdi. Kısacık hayatında onu çok daha iyi hatırlamamızı sağlayacak bir sürü şey başardı ve bunun ötesinde herhangi bir şey söylemek bize düşmez. Polise işini yapması için fırsat tanımalıyız ve biliyorum ki adaleti sağlamak için ellerinden gelen her şeyi fazlasıyla yapıyorlar.”

Nicholson bizim olduğumuz tarafa doğru, pek de zarif olmayan bir şekilde başıyla işaret edince bir anda yüzlerce göz bize döndü. Anlık bir heyecanla yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim ve yavaşça kayarak Felix’ten biraz uzaklaştım.

“Bu tip durumlarda her insan acıyla kendi bildiği şekilde başa çıkar. Bu tamamen normal. İnsani duygular söz konusu olduğunda hiç kimse neyin doğru veya yanlış olduğunu söyleyemez. Bugün birkaç öğrencimiz Bayan Ryan’ı onurlandırmak için sahneye çıkacaklar ve bazıları da onunla ilgili özel bir anısını anlatacak. Böylece hepimiz hatıralarımızı paylaşacak, Rosalind Ryan’ın bizler için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını bir kez daha hatırlayacağız.”

Nicholson yüksek sesle boğazını temizledi. "Rosalind'in ailesi de bugün bizlerle birlikte."

Ryan'ların oturduğu ön sıraya döndü. George Ryan, Nicholson'a başıyla selam veriyse de ağzını bıçak açmıyordu. Kardeşler de aynı şekilde gergin ve diken üstünde duruyorlardı. Kalabalığın arasından fısıltılar yükseldi. Durduğu yerde ağırlığını bir öne bir arkaya veren Nicholson'a baktım yine.

"Bugün burada olduğunuz için size minnettarız. Rosalind'iniz bizim için de çok değerli bir insandı. Yaşadığınız acıları hayal bile edemiyorum ve çok üzgünüm. Bilmenizi isterim Rosalind'i burada, Smithson'da asla unutmayacağız."

"Teşekkür ederim." George'un çatallı sesi bir mikrofona ihtiyaç bile duymadan oldukça gür çıkmıştı ve civardaki ağustos böceklerini bile bastırmişti.

Nicholson sözlerine devam etti. "İlk olarak iki öğrencimiz Bayan Ryan için bir okuma parçası sunacaklar. Ardından yetenekli onuncu sınıf öğrencilerimizden Camille Hollback bizler için bir şarkı söyleyecek. Daha sonra on ikinci sınıf öğrencilerinin Bayan Ryan'ın anısına özel bir duyurusu olacak." Başıyla kısa bir selam verdikten sonra geri geri yürüyerek kürsüden uzaklaştı ve hızla sahneden indi.

Ön sıraları görebilmek için biraz öne eğildim. Ryan ailesinin arkasında, onların birkaç sıra solunda öğretmenler oturuyordu. Pek çoğunu geçen günkü öğretmenler odası sorgularımızdan tanıdım. Beden eğitimi öğretmenin geniş omuzları, ortalarında oturduğu ince yapılı iki kadın öğretmenin arasında koca bir duvar varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Parlak kırmızı renk saçlarından Izzy'yi tanımam da zor olmamıştı ve bir uçta da ağzımızdan Rosalind ismi çıkar çıkmaz mendiline kapanıp çılgınlar gibi ağlamaya başlayan, yaşlıca kadın oturuyordu.

Daha sonra televizyon kamerasına hararetili bir şekilde konuşan, üzerinde kolsuz, kırmızı bir elbise bulunan Candy Fyfe'ı fark ettim. Başını dramatik bir biçimde hareket ettiriyordu ve birkaç saniye boyunca sabit bir şekilde kameraya baktıktan sonra kameraamanına kalabalığa dönmesini işaret etti.

“Epey morali bozuk gibi, ne dersin?” Felix, Nicholson’ı izliyordu.

“Hakkı var, öyle değil mi?”

Bir elinde birer kırmızı gül taşıyan iki kız el ele tutuşarak sahneye çıktılar. Nicholson kızlara bakıp cesaret verircesine başını salladı. Öğrenciler başka bir düzlemden buraya gelmiş perilere benziyorlardı; ikisinin de upuzun, yumuşacık saçları ve geniş, badem gibi gözleri vardı. Birbirlerine bakıp sertçe gülümsediler; sanki az sonra gerçekleştirecekleri ritüel için güç topluyor gibi görünüyorlardı.

“Bayan Ryan muhteşem bir öğretmendi,” diye söze girdi biri, dingin ve kontrollü bir sesle. Diğer kız, arkadaşının elini daha da sıkı tutmaya başlamıştı. “Çok tutkulu bir öğretmen-di ve bizim de kitapları en az onun kadar sevmemizi, okuma alışkanlığı kazanmamızı isterdi. Bizim eğitimimize çok büyük katkısı oldu. *Gerçekten* bizi eğitti.”

“Onun dersindeyken her gün bambaşka bir maceraydı. Hiçbir yere gitmemize gerek kalmadan bize yepyeni dünyaların kapılarını açar, başka başka yaşamların varlığını öğrenmemizi sağlardı. O, bizlere her şeyin mümkün olduğunu öğretti.”

İlk konuşan kız ağlamaya başladı. Diğerleri sözlerine devam ediyordu: “Size minnettar olduğumuzu söylemek istiyoruz Bayan Ryan. Sizi asla unutmayacağız.”

İlk kız başıyla onayladı ve yanaklarından yaşlar akarken kendini kontrol etmeye çalışarak, “Bu, bizim en sevdiğimiz metinlerden birine ait bir sahne. Bayan Ryan bize her zaman destansı aşk hikâyelerinin dünyaya bakış açımızı değiştirebileceğini söylerdi.”

“*Kadife Tavşan*’dan bir sahne,” diye ekledi ikinci kız.

Aynı anda derin birer nefes aldılar ve sırayla karakterlerini canlandırmaya başladılar.

“GERÇEK nedir?” diye sordu bir gün Kadife Tavşan, Nana gelip odayı toplanmadan evvel anaokulundaki şöminenin önündeki paravanın yanında, yan yana yatarlarken. “İçinde vızıldayan şeylerin ya da otomatik bir kontrol kolunun olması mı?”

“Gerçek, nasıl olduğunla ilgili değildir,” diye yanıtladı onu Tahta At. “Başına gelen şeylerle alakalıdır esas. Bir çocuk seni çok uzun bir zaman sevdiğinde, sadece seninle oynayıp vakit geçirmekten değil, GERÇEKTEN sevmekten söz ediyorum, işte o zaman Gerçek olursun.”

“Canın yanar mı?” diye sordu Kadife Tavşan.

“Bazen,” dedi Tahta At, çünkü her zaman doğruları söylerdi. “Fakat bir kez Gerçek olduğun zaman, canının yanmasını önemsememeye başlarsın.”

“Mandalımı çevirip kurduklarındaki gibi birdenbire mi olur, yoksa yavaş yavaş mı?” diye sordu Kadife Tavşan.

“Birdenbire olmaz,” dedi Tahta At. “Dönüşürsün. Bu zaman alır. O yüzden de kolayca kırılabilen, narin, sivri kenarları olan ve özenle korunması gereken şeylerin başına pek sık gelmez. Genellikle Gerçek olana kadar tüylerinin çoğu okşanmaktan dökülmüş olur ve bazen gözlerin düşer, eklem yerlerin gevşer ve kısacası epey yıpranıp eski püskü bir hâle gelirsin. Fakat bunların hiçbir önemi yoktur aslında; bir kere Gerçek olmayı başardıktan sonra senin gerçekliğini anlayamayan insanlar dışında hiç kimseye firkin görünemezsin çünkü.”

Gözlerimde yaşlar birikmişti. Felix’in âdemelması kalkıp kalkıp iniyordu. Etrafımızı saran hava hüzne boğulmuştu.

İki kız, seyircilere selam verdikten sonra sahneden indiler.

Kalabalığın içinde Rodney Mason’ı fark ettiğim anda dünya şekil değiştirmeye başladı. Geçmişin hayaletleri etrafımı sarmıştı birdenbire. Rodney sahnenin kenarında dikiliyordu; şimdiden Jacob’ın asla olamayacağı kadar yaşlı görünüyordu. Hemen yanında Donna Mason vardı; Rodney’den bir baş kadar daha kısa boyuyla, kırış kırış olmuş yüzü ve kalkık çenesiyle kalabalığa meydan okur gibi bakıyordu. Acaba o da yıllar önce Jacob için yapılan töreni mi düşünüyordu? Perişan öğrencileri, çaresiz öğretmenleri, durmaksızın yağan yağmuru ve insanı felce uğratan o şoku. Anlamını yitiren geleceği. Donna’nın yüz hatları sanki o gün olduğu hâliyle dondurulmuş ve bir daha da asla çözülmemiş gibiydi.

Sahneye başka bir kız çıkmıştı şimdi; uzun sarı saçları dağınık bir atkuyruğuyla toplanmış, bembeyaz parmaklarıyla mikrofona sıkı sıkı tutuyordu.

“Benim için özel bir anlamı olan bir şarkı söyleyeceğim. Bu şarkıyı geçen sene yazdım ve tiyatro okulu için bu şarkıyı çalışırken Bayan Ryan bana çok yardımcı oldu. Onun bana karşı ne kadar sabırlı olduğunu ve beni nasıl desteklediğini hayatım boyunca unutmayacağım. Bu şarkıyı ona ithaf ediyorum.”

Kız önce kalabalığa göz gezdirdi, ardından kafasını gökyüzüne kaldırıp kızgın güneşe baktı. Yavaşça gözlerini kapattı. Şarkıya girmeden önce göğsü birkaç defa ağır ağır kalkıp inmmişti. Yumuşak ve dingin sesiyle kalabalığın tamamını etkisi altına aldı ve adeta büyüledi. Etrafımızdaki havada enerjisini hissedebiliyordum. Söylediği şarkı hüzünlü bir caz şiiirdi. Şarkı boyunca bir kez olsun gözlerini açmadı. Felix göz ucuyla bana bakarak kaşlarını kaldırdı; etkilenmişti. O da etrafımızdaki bu güçlü akımı, enerjiyi hissediyor olmalıydı. Sanki Rosalind aramızda gibi hissetmiştim; soluduğum havada onun tensesel, bağımlılık yapan varlığından bir parça var gibiydi. Jacob’ın neden ona tutulduğunu içten içe her zaman biliyordum. O, mıkınlık gibiydi. O kadar güzel, o kadar *özel* ki. Gözünüzün önünde o varken Rosalind’in yüzünden ve kadife bakışlarından başka bir şey düşünemezsiniz. Etrafınızdaki diğer her şey silikleşir, kaybolurdu.

Şarkının son notası, ağustos böceklerinin sesleri arasına karışarak kayboldu. Sahnedeki kız sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi ağır ağır açtı gözlerini. Başını yeniden gökyüzüne doğru kaldırdı ve mikrofona eğilip “Teşekkürler,” diye fısıldamadan önce ağzını açıp bulutlara bir şeyler söyledi.

John Nicholson ağlıyor, yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Halkla ilişkiler uzmanı kadın tedirgin gözlerle onu izliyordu. Duyguların böyle ulu orta gösterilmesinden memnun olmadığı, Nicholson’ın kendine çeki düzen vermesini istediğini anlayabiliyordum bakışlarından.

Bir grup gencin arasından sıyrılan Rodney ve Maggie Arc-

her birlikte sahneye çıktılar. Grubun arasında Kai'ı da görebiliyordum; başı öne düşmüş, bileğinin tersiyle burnunu siliyordu. Melbourne'den nihayet döndüğü için Maggie ile sonunda yüz yüze görüşebildik. Kibar ve biraz da basmakalıp, sıkıcı yanıtlar verdi ve sürekli yaşananların ne kadar "trajik" ve "korkunç" olduğundan bahsedip durdu. Açılış gecesini ve kalabalık bir arkadaş grubuyla birlikte oyundan sonra düzenlenen partiye gidişini bütün detaylarıyla hatırlıyordu ve bu konuda bize net bilgiler sunduysa da genel hâlini oldukça gergin ve tedirgin bulmuştum.

Maggie, karşısındaki kalabalık yüzünden gerilmiş ve utanmış görünüyor, gözlerini kaçırarak ayaklarını yere sürüyordu. Bense biraz önce duyduğum şarkının etkisini üzerimden atamamıştım; o hüznü melodisi sanki hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Baş döndürücüydü. Etrafımda olan bitene odaklanamıyordum, sesler bile birbirine karışıyordu.

Birkaç saniye sonra kendime gelmeye ve yeniden etrafımdaki sesleri duyabilmeye başladım. Felix'e döndüm, belli ki benim küçük panik krizimi fark etmemişti. Maggie'nin konuşması neredeyse sona ermek üzereydi.

"O da böyle olmasını isterdi, o yüzden 2 Ocak tarihinde mümkün olduğu kadar hepinizi görmeyi umuyoruz. Ayrıca elde edilecek bütün gelir, Smithson'ın mevcut sanat projelerini desteklemek için kullanılacaktır, bunu da belirtmek isterim."

Rodney ayağını yere vurdu. "Önemli olan şu an birlik olmamız. Anılar, müzik ve sanat bize destek olacak ve bizi iyileştirecek. Gelin, hep birlikte ona veda edelim. Bayan Ryan için."

Sesi biraz incelmışti ve o ses bana Rodney'nin ölen kardeşinin ardından yas tutarken, yalnız ve çaresiz hâlini hatırlattı. Kafasını kaldırıp kısa bir an Ryan'lara baktıktan sonra bakışları yere indi. Maggie mikrofondan uzaklaştı, sınıf arkadaşlarından bazılarının yanına giderken yüzünde mahzun bir tebessüm vardı. Rodney sahnede tek başına olduğunu fark etti ve telaşla, bakışlarını ayakkabılarından ayırmadan geri çekilmeye başladı. Oğlu beceriksizce sahneden inerken Donna'nın bakış-

ları daha da sertleşti ve kaşları çatıldı. Ryan'lar yerlerinden kıpırdamamıştı. İnsan olmasalardı ne kadar muhteşem heykeller olurlardı.

Beynime çalışması için, Rosalind adındaki bu atlıkarınca-dan artık inmesi ve geçmişin pençesinden sıyrılması için yalvarıyordum. Yavaşça Felix'e döndüm. O gerçekte ve stabildi. O buradaydı. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Çocuk bir şeyler biliyor derim ben," dedi, eğilerek.

"Belki de," dedim, Rodney'nin gözlerini kapatıp arkadaşlarına sarılışını izlerken.

"Aman, her neyse," dedi Felix, "görünüşe göre tiyatroya gidiyoruz."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Cuma, 18 Aralık, 13:48

“Evet?” Telefona cevap verirken sesim aksiydi ve bir yandan da boynumun arkasına uzanıp kaslarımı yoğuruyordum. Yorgundum ve anma töreni yüzünden de oldukça keyifsizdim. Polis raporlarının arasından kayda değer bir şeyler bulmaya çalışırken güneşten yanmış yüzüm gergindi ve hatıralar zihnimde adeta Tetris oynuyordu. Felix’le saat bir buçukta burada tekrar bulaşacaktık ama henüz gelmemişti. Rosalind vakasında bir adım bile ileri gidemedik ve kolektif hüsrانımızın üzerimize çökmesi an meselesiydi.

“Woodstock, seni arıyorlar.” Hattın öteki ucundaki Kenny Prosie’nin bezgin sesi, aynı anda hem dikkat çekici hem de sıradandı. Kenny’nin babası buranın eskilerindendi ve bu yüzden Kenny, operatör olarak çalışmasının aşağılayıcı olduğunu düşünüyordu. Aslına bakarsanız Kenny’den hangi işi yapmasını isterseniz isteyin bunun aşağılayıcı olduğunu düşünürdü.

“Kim?”

“Narin bir İngiliz kuşu. Ryan cinayeti vakasını yöneten dedektifle görüşmek istediğini söylüyor. Lila bir şey.”

Rosalind’in üvey annesi. Çarşamba günü George Ryan’la konuştuktan sonra telefonuna bıraktığım mesajları almış olmalıydı. “Bağla lütfen, Kenny,” dedim.

“Emredersiniz efendim,” dedi Kenny, kinayeli bir sesle.

Bir klik sesi ve ardından duraksama. Ardından hattın diğer ucundan zayıf bir selamlama.

“Dedektif Woodstock. Lila Wilcox ile mi görüşüyorum?”

“Ah, evet. Merhaba. Gecikme için üzgünüm. Mesajlarınızı ancak bugün alabildim. Seyahat ediyordum da.”

Sesi kontrollü ve netti, tıpkı bir haber spikeri gibi. Uzun, ince bir boyun ve havalı saçlar hayal ettim. Telefon kulaklığımı takıp hemen Google’da Lila Wilcox ismini arattım ve tahmin ettiğimden çok da farklı biri olmadığını gördüm. İyi görünüm-lü bir kadındı; insanı delip geçen, kömür karası gözlere sahipti ve teni fildişi gibiydi.

“Geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Sizinle Rosalind hakkında konuşmak istiyordum.”

“Rose,” diye düzeltti hemen. Telefonun ucunda iç çektiğini duydum.

“Yaşananlar için gerçekten çok üzgünüm. Anladığım kadarıyla üvey kızınızdı?” Bir yandan hâlâ Google’ın Lila Wilcox hakkında önüme serdiği sayfalar arasında geziniyordum. Anladığım kadarıyla Halkla İlişkiler konusunda oldukça tanınan ve önemli bir isimdi.

“Evet. George’la 1994 yılında evlendim. Yedi yıl sonra boşandık.”

Boşandıklarında Rosalind on dört yaşında olmalıydı; boşanmadan etkilenme ve anne figürünü kaybetmenin yaratacağı duygusal boşluk açısından nispeten hassas bir yaş. “Rosalind’le nasıl bir ilişkiniz vardı?” diye sordum, George’un ikisinin yakın oldukları hakkında söylediklerini anımsayarak.

“Nasıl desem, o da bir Ryan’dı,” diye başladı Lila ve ardından kendini durdurdu. Kafasını iki yana salladığını tahmin edebiliyordum. “Yo, hayır, demek istediğim, o çok tatlıydı. Başta biraz ukala bir çocuk gibi gelmişti ama kısa sürede kalbimi kazandı. Bir süre sonra, diğerlerine nazaran Rose’la çok daha yakın bir ilişkimiz oldu. Gerçekten bu olay beni bitiriyor. Herhalde şok geçiriyorum ama en az on senedir onu hiç görmedim. O yüzden bir yandan da tüm bunlar bana çok uzak geliyor. Artık burada bambaşka bir hayatım var.”

“Burası dediğiniz yer neresi?”

“Şangay. 2004 yılında buraya taşındım.”

“Rose ile irtibatı kesmiş miydiniz?”

“Tamamen değil. Özellikle ilk taşındığımda ara sıra telefonda konuşurduk. Bazen de birbirimize yazardık. Sanırım onu arkamda bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum biraz. O, çok parlak bir çocuktü.”

“Peki sonra?”

“Sonra... Nasıl desem...” Sesi titredi ve bir süre tek duya-bildiğim yumuşak nefesiydi. “Sanırım sonra ben başka şeylerle meşgul olmaya başladım ve o da büyüdü. Evden taşındı. Onu davet edip benimle beraber kalmasını teklif etmiştim ama Rose seyahat etmekten pek hoşlanmazdı. Tam bir ev kuşuydu. Çocukken bile evden çok çıkmazdı.”

Rose’un küçük, derli toplu evini düşündüm. Felix haklıydı; o ev Rose gibi bir kıza değil, yaşlı bir büyükanneye aitmiş gibi görünüyordu.

“Neden kendinizi suçlu hissetmiştiniz? Benimki sadece bir varsayım ama her hâlükârda babasının yanında kalmayacak mıydı?” Belki ani bir tepki gelir umuduyla baba kelimesini özellikle bastırarak söyledim.

“Ah, bilmem ki. Etrafında sadece oğlanlarla genç bir kız. Özellikle de oğlanlarla. Sanırım Marcus fena sayılmazdı. Fakat diğerleri biraz vahşi olabiliyorlardı; o yaşlarda normal kabul edilebilir şeyler tabii ama yine de Rose için endişeleniyordum. Babası işe yaramazın tekiydi.” Lila’nın ses tonunda belli belirsiz bir düşmanlık, öfke seziyordum.

“Ne anlamda işe yaramaz?”

Lila iç çekti. “Bakın, kötü bir şey demeye çalışmıyorum. Spesifik bir örnek veremem. Aslına bakarsanız her şey o kadar kitabına uygundu ki bu biraz utanç verici.”

“Kitabına uygun mu?” diye sordum.

“Eh, bilirsiniz. Oldukça genç ve çocuksuz bir kadın zengin, eşini kaybetmiş ve bakması gereken bir sürü çocuğu olan ada-

ma âşık olur. *Neşeli Günler*'deki *Maria* gibi bir kızdım işte. Ya da en azından George benden bunu bekliyordu.”

“Bu rol size uymadı mı?”

“Hayır! Ayrıca evlenmeden önce kariyerim konusunda oldukça ciddi olduğumu, üzerine düşeceğimi söylemiştim. Herhalde evlendikten sonra annelik içgüdümün baskın çıkacağını düşünmüştü.”

“Fakat öyle olmadı.” Lila’da bir sertlik, bir öfke vardı. Gençken George Ryan’la ikisinin ettiği kavgalar eminim görülmeye değer, kolay unutulmayacak türden kavgalar olmuştur.

“Hayır, olmadı. Belki Rose’a karşı içimde bir şeyler kıpırdanmıştı. Daha önce söylediğim gibi, kısa zamanda kalbimi çalmayı başarmıştı ama galiba ben bu dünya anne olmak için gelmemişim.” Lila duraksadı ve kendinden emin, ciddi sesi hafifçe titredi. “Gerçi ona karşı hep y fka yürekliydim. Onda insanı kendine çeken bir şey vardı. Mıknatıs gibiydi. Sıra dışı bir çocuktü. Bir anda ona sahip çıkmak istediğimi fark etmiştim. Onun için endişeleniyordum ama sebebini bile bilmiyordum. Sanırım tüm bunlar ve yakınlaşmamız George’u rahatsız etmişti.”

“Rose’la en son ne zaman konuştunuz?”

Nazikçe boğazını temizledi ve bir mendilin hışırtısını duymaya başladım. “Aslına bakarsanız sizi bu yüzden aradım. Geçen hafta konuştuk. Birkaç ayda bir konuşurduk. Bu defa her zamankinden farklı şekilde çok konuşkandı. Sesi mutlu geliyordu. Sahneleyeceği oyundan söz ettik; son provadan hemen önce aramıştı. Herhalde okuldayken aramıştır. O kadar heyecanlıydı ki.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır, hayır. Bana birisiyle tanıştığını söyledi.”

“Erkek arkadaş gibi mi?”

“Evet, evet. Erkek arkadaşı varmış. Oldukça ciddi olduğunu söylemişti. Fakat sesi biraz gergin gibiydi. Onun hakkında bana pek bir şey söylemedi.”

“Sordunuz mu?”

“Tabii ki sordum! Konuştuğumuz zaman hep sıkı fıkıydık ama o tip şeyleri benimle paylaşmaktan pek hoşlanmazdı. Onun için mutlu olmuştum. Sesi ocukdan gerçekten çok hoşlanmış gibi çıkıyordu ama çocuğun adını, ne iş yaptığını ve diğer şeyleri –bilirsiniz işte, sıradan şeyler– ser verip sır vermedi.” Artık Lila’nın yavaş yavaş hıkırđıđını duyabiliyordum. “Zavallı ocuk. Her kimse yıkılmış olmalı. Herhalde onunla da konuşmuşsunuzdur?”

Parmaklarımı masaya vuruyordum. Televizyondaki kriket maçında birileri sayı yapmıştı ve kalabalık çılgınlar gibi bağırarak hep bir ağızdan tezahürata başlamıştı. Felix hâlâ görüñürde yoktu. “Bütün ailesi ve arkadaşlarıyla iletişim hâlindeyiz,” dedim otomatik bir cevap olarak. “Rose size başka bir şey söyledi mi?”

“Sadece yeni yılda beraber eve çıkacaklarını söylemişti. Anladığım kadarıyla her şeyi planlamışlar.”

BÖLÜM OTUZ

Bir zamanlar

Kâğıttaki harfler kıpırdanıyordu. Doğru kombinasyonları bulup anlamlı kelimeler oluşturmaya çalışarak yeniden okudum fakat bilmediğim bir dilde yazılmış gibilerdi. Son sınavımdaydım. Önümüzde koskoca bir yaz mevsimi vardı güya ama bugün birileri güneşi uyandırmayı unutmuş olmalıydı. Jacob sözünü tutarak aramıştı ve her zamanki gibi havadan sudan, okuldan, işinden, babamdan ve *The X-Files* dizisinden konuşup durmuştuk ama ikimizin de dile getirmediği bir şeyler vardı artık. Dipsiz bir uçurumun tam kenarında duruyor gibiydik; birimizin en ufak bir yanlış hareketinde ikimiz de tepetaklak olup düşecektik. Onun bir derdi vardı ama henüz ne olduğunu bilmiyordum. Üstelik nasıl sormam gerektiği hakkında bir fikrim yoktu. Fazlasıyla kendi derdime düşmüş durumdaydım.

Babam o akşam küçük kızının okulu bitirmesinin şerefine beni yemeğe çıkarmak istemişti. “Başardın,” demişti fakat aslında ne demek istediğini biliyordum. *Başardın* çünkü insan bir kez böylesi yoğun acılar yaşadığı zaman kederin hayatına her an çökebileceğini, büyük bir özen ve dikkatle inşa ettiği, onu hayatta tutan güzel şeylerin hiç beklenmedik bir anda yok olabileceğini bilir. Annem gittiğinden beri babamda büyük bir ölüm korkusu baş göstermişti ve onun bu korkusu ailedeki herkesi etkiliyordu. Oldukça masum gibi görünen “Dikkatli ol çocuğum,” veya “Bir şey olursa beni ara,” gibi cümlelerin arkasında hep bu korku saklıydı.

Babam, Jacob'la aramızda ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı ama ben sınavları ve ergenliğimizi bahane ederek onu geçiştirmiştim. Zaten canına minnetti; çocuğunun ergen duygusallıklarıyla uğraşmaya hevesli değildi tabii ki.

Sadece yirmi dakikam kalmıştı. Yazdığım karmakarışık kelimelere göz attım. Ne yazdığımı bile anımsayamıyordum ama cevapları bildiği konusunda beynime güveniyordum, bir şekilde elime doğru kelimeleri yazması için otomatik bir sinyal göndermiş olmalıydı. Sınav kâğıdındaki sorular beynimde zonkluyordu. *Romeo ve Juliet'in aşkı hakkında neler söylersiniz? Cevabınızı yaşadıkları çağ ve kültürel konjonktür ile ilişkilendiriniz.*

Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve yanaklarımdan süzülmelelerini önlemek için başımı hafifçe geriye attım. Sınıfa şöyle bir göz gezdirdim. Benim dışımda herkes masanın üzerine abanmış, harıl harıl bir şeyler yazıyordu. Kevin Whitby kalemını düşürünce kalem gürültüyle yerde yuvarlandı. Gözetmenlerden birinin dudakları kıvrıldı ve sinirli sinirli yürüyerek kalemi yerden aldı. Birkaç sıra önümde oturan Rosalind'in upuzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Tavan penceresinden içeri sızan güneş ışığı saçlarına vuruyor, saçlarının normalde olduğundan daha parlak, altın gibi görünmesini sağlıyordu. *Bitir hadi şunu artık* diye düşündüm, *bitir artık.*

Önümüzdeki sonsuz, bunaltıcı ve sıkıcı yazı düşünmemeye çalışarak yeniden yazmaya başladım. Shakespeare'in iki genç karakterinin aslında gerçek olduğundan, tanışmadan önce içinde bulundukları katı gerçekliğin kurallarını değiştirebilen bir güce sahip olmalarının bu iki karakterin gerçekliğinin kanıtı olduğundan bahsetmeye başladım. *Gerçekler*, diye yazdım, *çünkü etraflarındaki her şey onlara göre şekil değiştirdi ve aşklarının elinden alınması, hayatlarında var olan her şeyin ellerinden alınmasına eş değerdi.*

BÖLÜM OTUZ BİR

Cuma, 18 Aralık, 15:46

Jonesy toplantı odasına girdiği sırada ekibe Lila Wilcox'la konuşuklarımızı anlatıyordum. Polis merkezindeki hava sıcak ve boğucuydu; tavadaki çiftte pervane sürekli dönüp dursa da sıcak havayı üzerimize geri üflemekten başka bir işe yaradığı yoktu. Üzerimdeki gömleğin sırtıma yapıştığını hissedebiliyordum. Felix gelmemiştii; toplantıdan önce Rosalind'in banka hesapları ile ilgili bir ipucu üzerinde çalıştığını ve müsait olunca anlatacağını söyleyen bir mesaj atmıştı.

"Kimmiş bakalım bu gizemli adam, Woodstock?"

"Bilmiyorum, efendim."

Jonesy homurdandı. "En azından bir fikrin vardır herhalde?"

O sırada Felix içeri daldı ve konuşmayı kesmememi işaret ederek arka tarafta boş bulduğu bir sandalyeye yerleşti.

Jonesy'ye dönerek gözlerinin içine bakmaya başladım. "Eh, okuldan, öğretmenlerden biri olabilir, özellikle de müdür Nicholson. Tabii öğrencileri de göz ardı edemeyiz." Göz ucuyla Felix'e baktım, tek kaşı havada beni dinliyordu. Gönülsüzce devam ettim: "Önceki okulda bir öğrencisiyle ilişkisi olduğuna dair ortaya bazı iddialar atılmış, o yüzden de kurbanımızla öğrencilerden biri arasında bir ilişki olabileceği ihtimalini

göz önünde bulundurmak zorundayız. Örneğin oyunun başrol oyuncularından Rodney Mason'la yakından ilgilenmiş olmalı. Aynı şekilde yine on ikinci sınıf öğrencilerinden sahne arkası sorumlusu Kai Bracks'le de yakın bir ilişkisi olmuş olabilir. Ayrıca senenin başlarında Kai'ın kurbanımıza karşı bazı hisleri olduğu hakkında okulda bir hayli dedikodu dönmüş. Birileri Sevgililer Günü'nde kurbanımıza çiçek göndermiş ve pek çok insana göre, çiçekleri gönderen Kai'dan başkası değil." Bana yollanan gizemli çiçekler aklıma gelince bir an duraksadım. "Komşulardan biri ise birkaç hafta önce lüks bir arabayla kurbanımızı ziyaret eden bir adamdan söz etti ama henüz bu konuda bir ipucumuz yok. Tabii cinayetle hiç alakası olmayan, herhangi biri de olabilir." Soğuk kahvemden bir yudum aldım. "Ya da Lila'ya bir ilişkisi olduğu konusunda yalan söylemiştir. Sonuçta Lila başka bir kıtada ve sözlerine inanmaktan başka çaresi yok. Eğer gerçekten görüştüğü birileri varsa adamın şimdiye kadar ortaya çıkmaması oldukça şüphe uyandırıyor. Şunu da eklemeliyim ki kurbanın telefon kayıtlarından da hayatında özel birisi olduğuna dair herhangi bir ipucu çıkmadı. Kayıt dediğime bakmayın, topu topu birkaç kişi. Bu noktada tek şüphe uyandıran şey ön ödemeli telefonlardan gelen ve bu yüzden izini süremediğimiz birkaç çağrı olması. Kısacası Rosalind tüm bunları kafasından uydurmuş ve hayatını olduğundan biraz daha heyecanlı göstermek için Lila'ya yalan söylemiş olabilir."

Jonesy öksürdü. Sanki biri zımpara yapıyor gibi bir ses çıkmıştı. "Kendi hayal dünyasında yaşıyormuş gibi bir hâli olduğunu kabul etmeliyiz. Sanki biraz alık bir kızmış. Her neyse, yani elimizde sadece ihtimaller var, öyle mi? Kesin, sağlam bir şeyimiz yok mu? Nereye gidiyor bu iş?"

Büyük yazı tahtasına doğru yürüdüm. Birden fazla Rosalind, gözlerini üzerime dikmiş beni izliyorlardı.

Jonesy'nin gözlerinin içine baktım. "Henüz bir yere gittiğimiz yok, efendim. Rastgele bir saldırı bile olabilir. Bu da neden hiçbir ipucunu birleştiremediğimizi açıklar."

“Planlı bir cinayet olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır. Rastgele bir cinayet olması onun neden gecenin bir vakti göle gittiğini açıklayamaz. Ben hâlâ bunun kişisel ve planlı bir iş olduğunu düşünüyorum. Muhtemel sebeplerden biri hamilelik olabilir.”

“Sence çocuğun babası bebeği istemiyor muydu?”

“Belki de. Belki de bu hamilelik Rosalind’in Lila Wilcox’a bahsettiği şu ilişkinin gerçekliğine işaret eden bir ipucudur. Belki de ilişkisi pek iyi değildi. Kavga etmiş olabilirler. Belki ilişkilerinde her şey gayet yolunda gidiyordu ama sonra bu hamilelik durumu ortaya çıktı ve adam panikledi.”

Jonesy bir kez daha homurdandı. “Herifin birinden hamile kalmış olabilir. Yeni tanıştığı, tek gecelik ilişki yaşadığı biri bile olabilir!”

“Elbette, ancak ben öyle olduğunu sanmıyorum. Karakteri hakkında bildiğimiz şeyleri göz önünde bulundurursak bu iddianız pek olası değil. Ayrıca hamileliği yeni değildi. Yani çocuğu doğurmak istediğini varsayabiliriz.”

“Karakteri nasılmış ki?”

Derin bir iç çekip bezginlikle nefesimi bıraktım. “Dürüst olmak gerekirse, efendim, kesin bir şey söylemek zor. Kişiliğini belirli bir kalıba oturtmak o kadar kolay değil. Pek çok insan onu severken bir o kadarı da pek hoşlanmıyormuş. Hiç kimseyle yakın bir ilişkisi yokmuş gibi duruyor.”

“Okulda yaşadığı şu meselelerden ne haber?” diye bastırdı Jonesy.

“Okulda yaşananlar şüphesiz bir anomali olarak görünüyor, yine de manipölasyon ihtimalini göz ardı edemeyiz. Tiyatro konusundaki ısrarcı tavrı ile aslında biraz tepki çekmiş. Fakat bunların hepsi ufak tefek şeyler; kumar veya uyuşturucu geçmişi yok, aynı şekilde sabıkası da. Gerçekten, elimizde hiçbir şey yok.” Tahtadaki fotoğraflara göz gezdirdim. “Ayrıca eğer gerçekten de hayatında *biri* varsa, neden bunu bir sır olarak saklasın ki? Neden ailesiyle ve arkadaşlarıyla paylaşmasın? Binlerce kilometre ötede olduğu için Lila’ya söylemekte sakın-

ca görmemiş olabilir. Ancak bir şekilde bu adam hakkında birileriyle konuşmak istediğini anlayabiliyoruz. Bu da eğer ortada gerçekten bir ilişki varsa, bu ilişkide bazı sorunlar olabileceğini düşündürüyor. Belki de açığa çıktığında skandal yaratabilecek türden bir ilişkiydi. Belki de adam evliydi. Bu ilişkiyi gizli saklı yaşamasına neden olacak bir şeyler olmalı.”

Jonesy'nin suratı asılmıştı. “Salt gerçeklere ihtiyacımız var, kafadan uydurma teorilere değil. Anlaşılan o ki daha yapacak çok işiniz var. Öğrencilere odaklanmanızı istiyorum. Hepimiz karşılığını bulmayan sevdaların insana garip şeyler yaptırabildiğini biliyoruz. Ayrıca şu komşunun bahsettiği adamı da bir araştırın, hani şu lüks arabası olanı. Rosalind'in eski okuluyla ilgili başka neler bulabileceksiniz, ona da bir bakın. Belki arada bir bağlantı vardır.” Parmak ucuyla kaşlarında biriken teri sildi. “Unutmayın: Fazla mesai yok. Zaten herkes üstüme gelmeye başladı şimdiden, bir de bununla uğraşmayayım!”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Cumartesi, 19 Aralık, 05:42

Smithson halkı, Rosalind cinayetinin yarattığı şok dalgasıyla tetiklenen düşünceler eşliğinde Noel'i bekliyor. Yalnızca bir hafta kalmış, ya da en azından bas bas bağırان radyo öyle olduğunu iddia ediyor. Bütün dükkânlara tatlı bir telaş hâkim. Smithson sakinleri için Noel oldukça önemli bir olay. Ana caddelerdeki plastik dekorlar sıcağın altında can çekişiyor. Bu saatte dışarıda herhangi bir canlıya rastlamak pek mümkün değil, belki köpeğini yürüyüşe çıkarmış ya da kendisi koşuya çıkmış bir iki kişi. Acaba insanlar hâlâ gölün etrafında tur atıyorlar mıdır, yoksa Rosalind orada bulunduğu için daha güvenli sayılabilecek ana caddeleri mi tercih ediyorlar? Kasabanın üzerine çöken paranoya ne kadar da enteresan. Bulduğu her gedikten içeriye sızarak insanların düşüncelerini etkiliyor. Artık herkes kapısını kilitliyor ve bir yere geç kalmış gibi aceleyle yürüyor.

Yumuşacak gün doğumunun aksine, Hopkins Caddesi'ndeki fırın tıpkı bir Noel ağacı gibi ışılandırılmıştı. İçeride Nick Gould'un boş tepsileri raflardan indirdiğini görebiliyordum. Tıpkı Rosalind gibi Nick'le de aynı dönemde okumuştuk. Okuldayken bir oturuşta dört büyük pizzayı gömebilmesiyle meşhur olmuştu. Arkadaşım Janet, bir ev partisindeki kısa

bir yakınlaşmanın ardından Nick'e sakso çekmişti ve çocuğun sperminin domates ve fesleğen karışımı bir tadı olduğuna yemin ediyordu.

Woolworths otoparkının girişi devasa tırlar ve kamyonlarla kapatılmış. Bana en yakın aracın camından atılan bir sigara, tehlikeli bir şekilde yerdeki gazetenin yakınına düştü. Havada süzülen parlak közü oldukça etkileyici boyutlardaki bir balgam takip etti. Kamyonun iki yanında kocaman *Jill Hindileri* yazıyordu. Bir an kamyonun arkasında, sanki otobüste yan yana denk gelip havadan sudan sohbet eden insanlar gibi, sıra sıra çengellere asılmış, kamyon hareket ettikçe sallanıp birbirine dokunan kocaman, başları kesilmiş hayvanları düşündüm.

Boş bulduğum bir yere arabamı park ettikten sonra arkadan alışveriş torbalarını aldım ve bu işin çok uzun sürmemesini umdum.

"Gemma!"

"Hey, Sydney." Alışverişe çıktığım zaman mutlaka birileriyle karşılaşardım ama bu defa saatin çok erken olmasının bana avantaj sağlayacağını ve hiç yapmak istemediğim bu ayaküstü sohbetlerinden beni kurtaracağını zannetmiştim.

"Şu öğretmen meselesi, ne kirli bir iş!"

Başımı sallayarak onayladım. Sydney, Smithson'daki tek kapalı oyun parkının sahibiydi. En sevdiği renk pembeydi ve oyun parkını da bu sevgisini ön plana çıkaracak şekilde dekore etmişti. Ben'i oraya asla götürmüyordum; orada olmak, kocaman bir midenin içerisinde hapsedilmek gibiydi. Sydney'in yüzü kızarmıştı ve cildi kabarmış görünüyordu. Sımsıkı toplanmış saçları, bana Ben'in banyo yaparken oynadığı, ağzından su fişkırtan oyuncağı hatırlatıyordu.

"Kimyasal cilt bakımı," dedi, yanaklarına dokunarak. "Noel'e kadar düzelecek. Kızarıklıklar için faydalı." Sivri, turuncu ojeli tırnağını yanağına bastırdı. "Bilirsin, artık yaşılanıyoruz Gemma."

Bu noktada ona katılmam gerektiğini düşünerek yeniden başımı salladım ve adımlarımı hızlandırarak süpermarketin gi-

rişine doğru yürümeye başladım. Sydney topuklu ayakkabılarıyla bana yetişmeye çalışırken neredeyse tökezleyip düşecekti.

“Kimin yaptığını bulabildiniz mi?”

“Henüz değil.”

“Hıı. Neyse, umarım Noel’e kadar bulursunuz. Şu seri katil dedikoduları doğru mu? Kent konseyinin bu yılki Noel kutlamalarını gölün kenarında yapmak istediğini biliyor muydun? Tahmin edebiliyor musun, o gölün kenarında. İyy, içim kalktı.” Ürpertiyle titredi. Rahatsız edici bir sesi vardı. Bileğine astığı büyük naylon poşetler çıplak bacaklarına değdikçe daha da rahatsız edici bir ses çıkıyordu.

“Çok iyi bir fikir değilmiş.”

“Kesinlikle. Korkunç bir fikir bu.” Girişteki sıra sıra market arabalarından en öndekine asılıp kendine çekti. Güneş yavaş yavaş yükselirken yüzü parıldamaya başlamıştı. “Her neyse, küçük Joe ile beraber Noel’de neler yapıyorsunuz?”

“Ben.”

“Ah, doğru ya, *Ben*. Sanırım Georgia’nın çocuğunun adı Joe’ydu. *Her neyse*. Planınız ne?”

“Muhtemelen babamlarda takılacağız. Scott’ın kardeşi, onun karısı ve ben. Özel bir programımız yok yani.”

“Ne hoş, ne hoş.” Söylediklerime dikkat etmiyor gibiydi, belli ki zihninde hazırladığı alışveriş listesini düşünüyor, bir şey unutmamak için tekrar ediyordu. “Neyse, benim kaçmam lazım canım. Akşama on kişilik yemek hazırlamam gerek.”

“Kendine dikkat et, Sydney. Max’e selam söyle.”

Gelişigüzel el salladıktan sonra ustalıkla kullandığı market arabasıyla beraber reyonlardan birine dalarak gözden kayboldu.

Benim market arabamın ise tekerlerinden biri bozulmuştu ve köşeleri dönerken itip çekiştirmem, döndürebilmek için epey uğraşmam gerekiyordu.

Süpermarkete gelmekten nefret ediyorum. Sıra sıra dizi-
li bir sürü şey bana bakıyor ve onların hiçbirisiyle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum bile. Scott’la tanışmadan önce hazır

makarna, yumurta ve haşlanmış pirinçle yaşayan bir insandım. Çoğu zaman doğru dürüst bir yemek yemezdim bile; yorgun argın işten gelir, kanepede sızıp kalana kadar birkaç kadeh şarap içerdim sadece. Kısa bir süre İtalyan bir kızla beraber yaşamıştık; ek iş olarak aşçılık yapan bir oyuncu adayı. Onun karmaşık tariflerinden bir şeyler kapmaya çalışmıştım aslında ama elim mutfak işlerine hiç yatkın değildi. Gecenin bir vakti *krem brule* yapmaya çalışırken beni izleyişini ve kendini tutamayıp kahkahalara boğulmasını hâlâ hatırlıyorum.

Sydney'e gerçeği söyledim. Noel'i babamla kutlayacağız. Scott'ın kardeşi Craig ve eşi Laura da gelecekler, tabii halam Megan da. Scott'ın ailesi İngiltere'de, Scott'ın artık iyice yaşlanmış olan büyükannesiyle birlikte yaşıyorlar. Hem çok paraları olmadığı hem de aslında birbirimizi pek tanımadığımız için Avustralya'ya nadiren gelirler. İşin aslı, o gün bizi bir arada tutan tek şey Ben ve onun saf Noel coşkusu olacak. Craig ve Laura, neredeyse beş senedir çocuk sahibi olmaya çalışıyorlar. Ben'e hediyelerini verirken kafamı çevirmek zorunda kalacağım muhtemelen.

Raftan aldığım bir paket büyük boy cipsi market arabasına atarken arabayı hâlâ güçlkle kontrol edebiliyordum. Bu akşam Scott'ın arkadaşı Pete'in evinde barbekü partisine davetliyiz. Noel temalı bir parti olacaktı. Pete'in kız arkadaşı Fee'nin seksi Noel Baba ve elf kıyafetleri koleksiyonu izah edilemez büyüklükte ve her yıl bu tarz bir partiye ev sahipliği yapmakta ısrar ediyor. Hâliyle Ben'e babam bakacak. Bu partiye gitmeyi hiç istemiyorum. Daha dün sabah bu konuda Scott'la kavga ettik...

"Ara sıra sen de biraz çaba göstersen ölmezsin, Gem." dedi sessizce. Sanki benimle değil, bir başkasıyla konuşuyor gibiydi.

"İyi ya, tamam. Geleceğim."

Gözlerini ayırmadan televizyon izlemeye devam ediyordu. "Sen Pete'i seversin. Fee'yi sevdiğini de biliyorum. İkisini de seversin, sorun nedir anlamıyorum."

Her ne kadar söyledikleri tam olarak gerçekleri yansıtmasa da, “Sorun yok. Geleceğimi söyledim işte,” dedim kısaca.

Aslında bu gece Felix’le buluşmayı planlıyordum. Dün gece mesajlaşıp iptal ettik; Scott söylemese ben partiyi çoktan unutmuştum bile. Felix’le baş başa vakit geçiremeyecek olmanın yarattığı hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki, bir an elimdeki çay kupasını Scott’a fırlatmak istemiştim. Neyse ki kendimi kontrol edip ne olur ne olmaz diye kupayı mutfak tezgâhının üzerine bıraktım...

Bir kutu mısır gevreği alıp içindekiler listesini kontrol etmeye başladım. Ben’i böyle boktan şeylerle beslememem gerektiğini biliyorum fakat onun için alternatif ve sağlıklı besinler hazırlayabilme olasılığımın sıfıra çok yakın olduğunun da farkındaydım. Şekerli gevreği de cips paketinin üzerine attım.

“Gemma Woodstock. Gördüğümün *sen* olduğuna eminim!”

Market arabasını çekiştirerek durdurdum ve donakaldım.

“Selam!” Candy Fyfe boynunu bir kuş gibi öne çıkararak bana el sallıyordu. “Bakıyorum da erkencisin. Ryan dosyası yüzünden uykusuzluk mu başladı yoksa?” Vıcık vıcık bir empatiyle yoğrulmuş tiz sesi, omurgama iğneler batmasına neden oluyordu.

“Market alışverişlerinden nefret ederim. O yüzden hemen aradan çıkarayım istedim.”

Katıldığını belirterek başını salladı. “Hıı. Bana da hiçbir zaman Noel insanı gibi gelmemişsindir zaten. Senin için fazla şenlikli, fazla neşeli bir zaman.”

“Git başımdan Candy.”

“Ah, hadi ama tatlım. İş yerinden seni aradığımda çağrılarıma geri dönmüyorsun. Bu abuk saatte seninle markette karşılaşabilmem için beni buraya tanrı göndermiş olmalı. Belli ki kader konuşmamızı istiyor. Biliyor musun, cuma günü boş günümüdü! Neredeyse iki yıldır ilk defa bir cuma günüm boşa çıkmıştı ve o gün lanet olası bir cinayet işlendi! Neredeyse kaçırıyordum. Buna inanabiliyor musun?”

Market arabasını itip yavaşça uzaklaşmaya başladım.

“Sydney’de bir düğündeydim. Sorduğun için teşekkürler, muhteşem bir düğündü. Cumartesi sabahı döndüm ve uçaktan iner inmez göle koşturmak zorunda kaldım. Şimdi bakıyorum da, çok ecele etmeme gerek yokmuş. Koca bir hafta geçti bile, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Böyle şeyleri *senin* kafana takmana gerek olduğunu hiç sanmıyorum. Neden pençelerini Noel ruhuna geçirip bir parçasını midene indirmeyi denemiyorsun? Sana iyi gelebilir.”

“Haydi ama, böyle aksi davranma. Sana bir kahve ısmarlayayım. Doğru düzgün sohbet edelim biraz. Geçen günkü basın toplantısı tam bir vakit kaybıydı. Ben bu işin nasıl ilerlediğini *senden* dinlemek istiyorum. Böylece ekibinizin elinde hiçbir ipucu olmadan öylece dolanıp durduğunu anlatan *başka bir yazı daha* yazmak zorunda kalmam.”

“Ciddiyim Candy, şu an bununla uğraşamayacağım. Konuyla ilgili gereken açıklamayı yaptık. Her gün çözüme biraz daha yaklaşıyoruz.”

“Sen bilirsin.” Oldukça abartılı bir şekilde yan tarafındaki rafta bulunan ürünleri incelemeye başlamıştı.

Kendime itiraf etmek istemeyeceğim kadar sinirlenmiş bir hâlde, arabayı iterek ondan uzaklaşmaya başladım.

“Herkes ne diyor, biliyorsun değil mi?”

Reyonun sonunda duran yağ tenekelerine diktim gözlerimi. *Yürümeye devam et, ona bu zevki tattırma.*

Zehirli oklarından son bir tane fırlatırken Candy’nin sesi melodik ve kıvrak bir hâl aldı: “Müdür Bey güzeller güzeli Bayan Ryan ile kesinlikle çok iyi arkadaş olmuş olmalı. Tabii bu sadece sokaktaki insanların düşüncesi.”

Öfkeyle ona döndükten sonra kendimi zorlayarak dilimin ucundaki çirkin cevabı yuttum çünkü Candy Fyfe çoktan kıcını dönmüş, sallana sallana uzaklaşmaya başlamıştı.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Cumartesi, 19 Aralık, 10:34

“Sanırım yalnızca egzama, büyütülecek bir şey değil ama insan yine de panik oluyor. Sırf geçtiğimiz ay en az dört defa hastaneye gittim, inanabiliyor musun?”

Carol’ın kahkahası oturma odasının içinde çınliyordu. O buraya güneş odası diyor ama aslına bakılırsa küçücük pencereleriyle isminin hakkını veren bir oda olduğunu söylemek zor. Ben nihayet biraz sakinleşti ve yerde, Carol’ın oğlu Jack’le beraber oyuncaklarıyla oynuyor. Carol ise Olive’i emzirmekle meşgul. Evin içinde bir yerde radyo açık ve kulağıma tanıdık bir melodi çalındı. Ufaklık gürültülü seslerle annesinin memesini emiyor ve Carol da dikkatle bebeğini izliyordu.

“Ay açlıktan ölmüş yavrucağ, zavallı şey.” Carol, önüne düşen saçlarını bir eliyle omzundan arkaya attı ve özür dilercesine bana döndü. “Tezgâhtan keki alabilir misin, Gem? Ben burada mahsur kaldım artık.”

“Tabii, hemen getiriyorum.”

Kanepeden kalkarken göz ucuyla Carol’a baktım. Sevgi dolu gözlerle Olive’i izliyor, ufaklık ise annesinin başparmağını tutuyordu. Carol, mahsur kaldığı bu yerde oldukça mutlu olmalı.

Mutfakta bir an durup odanın atmosferini içime çektim. Güvercin grisi kanepede inanılmaz yumuşak görünüyordu.

Kanepedeki yastıklardan birinin üzerine bir tiftik battaniye konmuş. Güneşlikler kapalı ve içerisi de klima sayesinde serinlemiş. Buzdolabı, kendi tabiatına uygun sesler çıkararak çalışmaya devam ediyor ve yerdeki sıra sıra saksılardaki çiçekler canlı, iyi sulanıyor gibi görünüyordu. Kule gibi bir çam ağacı kırmızı ışıklarla çevrelenmiş ve tam tepesine de altın rengi kocaman bir yıldız oturtulmuş. Ağacın altındaysa parlak hediye paketlerine sarılmış hediyeler var. Belli ki Jack etrafta koşturup bu muhteşem Noel manzarasını bozmayacak kadar terbiyeli bir çocuk. Buzdolabının kapağına Carol ve kocası Seth'in fotoğrafları yapıştırılmış. Eşinin arkasında duran Seth kollarını Carol'ın boynuna dolamış ve o da kusursuz bir gülümsemeyle kameraya bakıyor. Jack, Olive ve başka küçük çocukların fotoğrafları da var. Bu çocuklar, yeğenler olmalı; Carol'ın, kardeşinin çocuklarından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. En az bir düzine doğum günü partisi veya vaftiz töreni davetiyesi, mıknaatıslarla dolabın etrafına tutturulmuş. Mutfak tezgâhının üzerindeki küçük bir çanağın içindeyse iki düğün davetiyesi ve bir bağlilik töreni davetiyesi yer alıyor.

Carol'lara gelirken her zaman çok büyük beklentilerim olur; sanki birdenbire görünmez bir düğmeye basılacak ve Carol'ın kanaatkâr, mutlu hâli bana da yansıyacak ve rahatlayacağım diye beklerim. Oysa her seferinde, yalnızca birkaç dakika içerisinde bu beklentiler yerini salt hayal kırıklığına bırakıyor. Sanırım kendimi hiçbir zaman böylesi bir dünyaya ait hissedemeyeceğim. Bu nedenle de bu evden aslında planladığımdan daha erken ayrılmak zorunda kalıyorum her zaman.

Kekin üzerindeki örtüyü bir kenara koyduktan sonra tabaklara koyup oturma odasına döndüm.

"Harika görünüyor!" dedim, kek sayesinde zamanın daha kolay geçeceğini düşünüp içten içe şükrederek.

"Ah, sağ ol ama bakalım tadı nasıl? Yeni tarifler denemek hoşuma gidiyor ama son zamanlarda bu konuda biraz bahtsızım. Umarım bu seferki tarif, geçen hafta anneler grubuna götürdüğüm o garip reçelli turta tarifinden daha başarılıdır!"

Kekten bir parça aldı ve minicik birkaç kırıntı, Olive'in üzerine serpildi. Ufaklık suratını ekşiterek hiddetle annesine tavrı aldıysa da Carol fark etmemiş görünüyordu.

"Hâlâ diğerleriyle sık görüşüyor musun?" diye sordum.

"Ah, ara sıra." Carol'ın sesi benim huyuma gitmek istercesine yumuşamıştı. "Nasıl olduğunu bilirsin, herkesin işi başından aşkın ve çocuklarla uğraşıp duruyorlar. Fırsatını bulduğumuzda buluşup havadan sudan laflamak hoşuma gidiyor tabii."

"Casey nasıl?"

"Sanırım iyi." Carol, tam emin olamıyormuş gibi kafasını salladı. "İyi o, iyi."

Casey'nin kocası Billy, çocukları Zoe bir yaşındayken felç geçirdi ve bu nedenle sürekli bakıma muhtaç bir hâle geldi. Smithson yakınlarında bu tür bir yardım alabilecekleri tek yer ise arabayla yaklaşık yarım saat mesafede bulunan bir yaşlı bakım eviydi. Casey, kocasını oraya yatırdıklarından beri her gün onu ziyaret ediyor.

"Demek istediğim, galiba her gece ağlıyor –ben olsam ben de ağlardım– ama giderek daha iyi oluyor. Bilirsin, hayat devam ediyor. Zoe de çok şeker bir çocuk."

Scott felç geçirseydi ben de her gece ağlar mıydım acaba diye düşündüm. Hayal bile edemiyordum.

Carol başını salladı. "Neyse. Sasha'nın bir bebeği daha olacak, haberi var mı?"

"Ne güzel bir haber!"

"Evet. Böylece sen ve Casey dışında herkesin iki çocuğı oluyor," dedi Carol.

Başımı salladım, geçen cumartesi sabahı duşta akıttığım kanı düşünüyordum. İstemsizce karnımı tuttum ve sonra hemen elimi geri çektim. Carol, Olive'in yumuşacık saçlarını okşamakla meşguldü ve fark etmedi. Bebeğin küçük kulağının arkasından belli belirsiz, kırmızı bir döküntü gözüküyor: Egzama. Hafızamın derinlerinden bir anı yüzeye çıkıyor. Annemin de benim saçımı böyle okşadığını hatırlıyorum sanki

ve sandalyemde kıpırdanıp keki yemeye odaklanıyorum. Sabit oturmaktan bütün kemiklerim sızlıyordu.

Carol, “Scott ve sen sadece bir çocuk mu istiyorsunuz?” diye ilgisizce sordu ama cevabın hayır olmasını beklediğini biliyorum. Herkes cevabın hayır olmasını bekliyor. Belli ki bir çocuk asla yetmez. Geçtiğimiz yıl boyunca insanların bu hatayı düzeltme içgüdülerini en ön koltuktan izledim. Ben’in bir kardeşe ihtiyacı vardı. Yıllar sonra, tek çocuk yaptığım için pişman olacaktım. Scott bir futbol takımını hak ediyordu. Üzerine titreyeceğim bir kızım olmalıydı. İki çocukla anneliği daha çok sevecektim. İkinci seferinde daha kolay olacaktı. Ben bencildim.

“Evet,” dedim katı bir ifadeyle. “Benim için Ben mükemmel sayı. Bizim için.”

Carol, “Eh, ikinizin aynı fikirde olmanız güzel,” diye mırıldandı sevgiyle Olive’e bakarken.

“Hı hı,” diye geçiştirdim, oyuncaklarından birini Ben’in önüne doğru atarken.

Sohbet hoşlanmadığım bir yere gittiğinde her zaman yaptığım gibi ağırlığımı diğer tarafıma vererek kıpırdandım. Tercihlerimi savunmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyorum. Aynı şekilde Scott’la ilgili konuşmayı da sevmiyorum. İlişkimize hakkında başkalarına çok fazla detay vermek bana göre değil; özellikle de onu neredeyse hiç tanımayan birine. Kolaylıkla açıklanabilecek türden bir ilişkimiz yok ve eğer illa da bunun hakkında konuşacaksam kek yerken değil, şarap içerken konuşabilirim ancak.

Carol bir parmağını Olive’in ağzının kenarına koyup yavaşça iterek bebeğini memesinden kesti. Olive gözlerini kırpıştırıyor, meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. Carol gazını çıkarabilmesi için bebeğini yüzükoyun kucağına yatırıp sırtını ovalamaya başladı ve kısa bir süre sonra istediği sesi duyarak durdu. “Aferin sana bir tanem. Hadi şimdi de biraz kestirelim.”

Olive çaresiz, küçük bir böcek gibi bana bakıyordu. Henüz kullanmayı beceremediği kolları ve bacakları öylece sallanıyor-

du. Ben ve Jack ona bakıp kıkır kıkır güldüler. Olive de onlara bakarak kocaman gülümsedi. Bu manzara karşısında derin bir iç çektim, sanki tüm dünya bana karşı komplo kuruyordu.

“Gerçi, tek çocuk bazen ne kadar büyük bir rahatlıktır kim bilir!” Carol gülümseyerek sırtını arkasına yasladı ve bir an gözlerini kapattı. “Kek güzeldi, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Evet, ben de öyle düşündüm. Pekâlâ, bu tarifi tuttum. Seth’in iş yeri pikniği için harika bir atıştırma olacak.” Kısa bir süreliğine yapılacaklar listesinin içinde kaybolmuş gibi göründü. Sonra “Her neyse,” dedi aniden ve öne eğildi, iri gözleri daha da açılmıştı. “Şu sizin cinayet vakası nasıl gidiyor? Bu hafta seni haberlerde gördüm.” Çocuklara acıma ve suçlulukla karışık bir bakış attı, sanki yalnızca hakkında konuştuğu için bile çocukların benim mesleğimin karanlık yönlerinden kötü etkilenmelerinden çekinmişti.

“Henüz yolun başında sayılırsınız. Tabii belirli bir mesafe kattik ama daha gitmemiz gereken uzun bir yol var.”

“Sence bunu yapanı bulabilecek misiniz?” Bu soruyu sorarken heyecanlanmış, gayriihtiyari kanepenin kolçağına tutunup sıkılaşmaya başlamıştı. Detayları bilmek istiyor. Polis olduğunu hatırlamak, kendini önemli hissetmek için içten içe kötü şeyler yaşanmasını dileyen, yeni yetme polis memurları gibi heyecanlı.

“Öyle umuyorum. Fakat bu defa biraz karışık.”

“Sence katil kim peki? Yoldan geçen manyağın biri mi? Yoksa kıskanç bir sevgili mi?” Carol yastıklardan birini kucağına alıp sarıldı. “Öğretmenlerden biriyle görüşüğünü duydum. Belki de adam evlidir, ne dersin? Bence kulağa çok mantıklı geliyor. Yani, o kadar güzel bir kadınmış ki, herkes onunla birlikte olmak isterdi herhalde.”

İhtirashlı bir aşk üçgeninin içerisinde, ateşli dürtülerin kurbanı olarak ölme fikrinin romantizmiyle uzaklara dalarak sessizleşti.

Tenimin altında kemiklerimin kaşınmaya başladığını hissettım. Hareket etmem gerek. Ayağa kalkıp etrafıma bakınarak çantamı bulmaya çalıştım. “Korkarım ben artık iznini istemeliyim. Ben’i eve bırakıp sonra da birkaç ufak işi halletmem gerekiyor.”

“Tüh ya. İşle ilgili mi?” Şişkin, mavi yastığı kucğıından indirdi ve limon yeşili olanı düzelterek onun önüne yerleştirdi. Bu kadar şişkin görünmeleri için içlerine ekstra dolgu koyuyor olmalı.

“Evet, işle ilgili şeyler. Birisiyle görüşmem gerek.” Ben’e işaret ettim. “Hadi hayatım, gidiyoruz.”

“Vay be,” dedi Carol. “Peki o zaman, iyi şanslar. Biz de burada oturup sıkıcı Disney filmlerini izlemeye devam edelim.”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Cumartesi, 19 Aralık, 12:05

“Dünkü anma töreni bence muhteşemdi. Gerçekten çok güzeldi.”

Felicity Shooter bir yandan okuldaki törenden memnun kaldığını belirtirken bir yandan da kahvesine bir kaşık daha şeker dolduruyordu. “Sence de öyle değil miydi tatlım? Gerçekten çok güzeldi.”

Troy Shooter başını salladı. Geçtiğimiz hafta onu neredeyse on yıl yaşlandırmıştı. Yaşadığı ağır şok kemiklerine kadar işlemişti. Eşinin sütlü kahvesine şeker boca etmesini izliyordu. Kadının dudaklarının kenarında bir miktar süt köpüğü kalmıştı. Alt dudağına ince bir saç telinin yapıştığını fark etti ve karısının ruju da dudaklarından taşmış ve biraz dağılmıştı. Karısını, küçük Jacqui’nin annesinin kıyafetlerini giyip makyaj yaptığı zamanki hâline benzetmişti.

Bir tavuk gibi, “Evet, evet,” diyerek onayladı. “Pek güzeldi.”

Felicity bu sabah iyi tarafından kalkmıştı. “Hadi şu yeni açılan otele gidelim, hani şu ön tarafında kocaman bir balkonu olan otele. Paula’nın dediğine göre orası muhteşemmiş. Son birkaç gün hiç de kolay geçmedi; bence ufak bir ödülü hak ettik.”

Troy pek umursamamış gibiydi. Kendi fikrini belirtmenin pek bir işe yaramadığını çok uzun zaman önce fark etmişti.

Soğuk hava üfleyen klimanın gürültüsü eşliğinde, birbirleriyle konuşmadan kasabayı boydan boya geçtiler. Takım elbisesi içerisinde sıcaktan pişmek üzere olan Troy'un yüzüne vuran soğuk hava, zayıf bir teselli ödülü gibiydi.

"Ne hoş, ne hoş," dedi Felicity, garson onlara masalarını gösterirken, güneşli balkonda etrafa bakarak. "Şu manzaraya bak. Harikulade!"

Troy gözlerini kısarak önlerinde uzanan vadiye göz gezdirdi; gökyüzünün masmavi rengiyle tepelerdeki ağaçların yeşil tonları birbirine karışıyor, parlak güneşin altındaki su yüzeyi gibi hafif bulanık bir görüntü oluşturunuyordu. Birdenbire sanki ağlayacakmış gibi hissetti. Aniden o kadar duygusallaşmıştı ki çabucak yerine oturup boğazını temizledi ve pozitif duygulara odaklanmaya çalıştı.

Troy şimdi bir yandan üzerine gelen panik dalgasını savuşturmaya çalışırken, etrafındaki diğer masalarda oturan insanları incelemeye başlamıştı. İri yarı, yüzleri kıpkırmızı olmuş adamlar önlerindeki koca biftek dilimlerini mideye indirmekle meşgullerdi. Köşedeki bir masada, ellerinde yarı saydam şaraplarla oturan bir grup kadın kahkahalar atarak gülüp eğleniyordu. Troy kendini buraya ait değilmiş gibi hissetti. Bu gürültücü, mutlu mesut tipler ona yabancı gelmişti. Son birkaç yıl içerisinde Smithson o kadar değişmişti ki, sokakta tanıdık bir yüze rastlamak giderek zorlaşıyordu.

"İş arkadaşlarıyla karşılaşmamız da hoş oldu. Hepsi de çok düzgün insanlar. Bir gün onları bize davet etmeliyiz. Eminim bizden başka kimsenin aklına bile gelmez böyle şeyler. Millie asla bir yemek organizasyonu yapamaz mesela, değil mi? Çok içine kapanık bir kadın o. Şu komik saçlı genç kız bile sevimliydi. Saçları gerçekten korkunç bir renk ama iyi bir kıza benziyor. Akıllı biri olduğu kesin. Bir tek şu John Nicholson biraz kendini kaybetmiş gibiydi, ne dersin? Demek istediğim, adamın yüzünden anlaşılıyordu zaten. Yine de çiçekler çok güzeldi mesela; ne hoş bir düşünce, ne hoş. Ben de gülleri çok severim. Gerçi bana sorarsan kırmızı yerine pembeyi tercih

ederim tabii ki ama birileri kızcağızın kırmızı gülleri çok sevdiğini söylemişti, hatta en sevdiği çiçekmiş. Bu durumda tabii törendeki güllerin kırmızı olması oldukça mantıklı.”

Troy etrafındakileri izlemeyi bırakıp karısına döndü. Durmadan konuştuğu için kadının nefesi kesilmiş, derin derin solumaya başlamıştı. Geçen sene evlilik yıldönümlerinde hediye ettiği opal kolye boynunda ışıldıyordu. Rosalind’in boynunu hayal etti. Gazetede yazdığına göre kızcağızı boğmuşlardı. Sonra taşla kafatasını parçalamışlardı. Rosalind’i doğru dürüst bir biçimde gözünün önüne getirmeye çalıştı; öğretmenler odasında oturduğu veya koridorda, yanından geçtiği sıradaki hallerini hatırlamaya çalıştı ama anma töreni sırasında herkeşe dağıtılan fotoğraftaki hâli dışında hiçbir görüntü zihninde canlanmıyordu. O fotoğraftaki hâline benzemiyordu bile aslında; çok fazla makyajlı olduğu bir gün çekilmişti ve fotoğraf-taki gülümsemesi de bir garipti. Troy’a göre öyle bir fotoğrafı ancak Rosalind’i hiç tanımayan biri seçebilirdi.

Nicholson’ın ofisinde girdiği ve Rosalind’in de orada olduğunu fark ettiği zamanı düşünüp duruyordu; Rosalind’in gözleri öfkeyle parlıyordu ve Nicholson’ın yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Oda birden boğucu ve basık gelmeye başlamış, Troy ne diyeceğini şaşırılmıştı.

“Sorun değil, Troy. İçeri gel,” demişti Nicholson, ağır ağır.

Rosalind bir ayağını sertçe yere vurduktan sonra Nicholson’a çok sert bir bakış atıp bir hışımla odayı terk etmişti. Troy, önemli bir an yaşandığını fark etmişti ama böylesi durumlarda ne yapacağını asla bilemezdi, o yüzden de hiçbir şey yapmamıştı.

“Noel’in yaklaşması iyi oldu. İnsanlar biraz olsun aileleriyle zaman geçirip bu korkunç trajediyi arkalarında bırakabilecekler.” Felicity kendi sözlerinin haklılığını düşünerek kafasını sallıyor, zamanlamanın hayati olduğunu düşünüyordu. “Umarım bu iş en kısa zamanda çözülür de herkes yeniden kendi hayatına odaklanabilir.” Önündeki menüyü incelemeye koyuldu. “Şu Noel yemeği gerçekten de başıma bela olacak. Yalnızca bir hafta kaldığına inanamıyorum!”

Troy huzursuz bir biçimde bacak bacak üstüne atıp sonra yeniden indirdi. Sol bacağı karıncalanmaya başlamıştı ve ayağına küçük iğneler batırılıyormuş gibi hissediyordu. Son zamanlarda sık sık böyle hissediyordu, özellikle de geceleri uymaya çalışırken. Ansızın ayağı karıncalanmaya başlıyor, garip bir hisle irkiliyordu. Öyle zamanlarda başka şeyler düşünerek kafasını dağıtmaya çalışıyordu: *Düşün, başka bir şeyler düşün! Son oynanan maçların skorlarını düşün! Ya da bir şarkının sözlerini tekrar et hadi! Ülkelerin başkentlerini sırala! Hâlâ çok mu kaçınıyor? Peki Rosalind Ryan'ın gözlerinin tam olarak hangi renk olduğunu düşünmeye ne dersin?*

"Jacqui Noel'de yeni erkek arkadaşını da getirecekmiş, sana söylemiş miydin? Çocukla üniversitede tanışmışlar. Ayrıca Sophie nihayet Dave'i aile yemeğine gitme fikrinden vazgeçirmeyi başarmış, yani onlar da geliyorlar. Çocukları da getirecekler." Felicity bir yandan elini havaya kaldırıp garsonu çağırırken diğer yandan da kendini beğenmiş bir tavırla dilini şaklattı.

"Öğretmenlik yapmaya daha ne kadar devam edebilirim, bilmiyorum." Aslında bu şekilde seslendirmek istememişti düşüncelerini; zihninde böyle bir düşünce olduğundan bile haberdar değildi aslında ama dudaklarından döküldüğü andan itibaren bu düşüncayı içinden attığı için rahatlamış, ferahlamıştı. Balığa çıkmak istiyordu. Sahile gitmek istiyordu. Klasik romanları okumak istiyordu.

"Troy! Neler söylüyorsun böyle? Hah, eminim şaka yapıyorsun. Daha elli altı yaşındasın!"

"Hiç de genç sayılmam, Felicity. Yorgunum. Öğretmenlik yapmaktan yoruldum. Sanırım bütün bu yaşananlar aslında ne kadar yorgun olduğumu fark etmemi sağladı."

"Tabii ki bu yaşananlar kesinlikle korkunç ama her zaman olan bir şey değil ki! Kabul ediyorum, iğrenç ve korkutucu bir şey ama bizimle ne alakası var ki?"

"Artık her şey değişti."

"İyi de neden? Sonuçta o senin iş arkadaşındı, bunu anlayabiliyorum. Tabii ki çok zor bir şey ama..." Felicity masanın

kenarlarına sıkıca tutunmuştu; kan kırmızısı ojeli parmaklarındaki bütün kan çekilmiş, bembeyaz pençeler gibi görünüyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri öne çıkmıştı. Korkutucu, dehşet saçan bir yaratık gibi görünüyordu ama bir an sonra yüz ifadesi normale döndü.

Troy aklını kaçırmaya başlayıp başlamadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı.

“Belli ki abuk subuk işlere bulaşmış. Tehlikeli işler. Bunun senin hayatını da mahvetmesine izin verme. Onun gibi bir kız kim bilir kimlere bulaşmıştır.” Felicity yavaşça arkasına yaslandı ve önündeki bardağa uzanarak maden suyunu bir dikişte bitirdi. “Anlaştık mı, Troy?” Belli ki bu tartışma sona ermişti.

Troy kendini dik oturmaya ve odaklanmaya zorladı. Masanın altından, hâlâ sanki birileri kemiğini delmeye çalışıyormuş gibi hissettiği sol bacağına salladı. Felicity, Noel için planladığı öğlen yemeği organizasyonunun detaylarına dalmıştı. Her bir yemek için gereken bütün malzemeleri tek tek not alıyordu. Planlar yapılıyordu. Yapılacak çok şey vardı. Troy, bacağındaki karıncalanmanın aniden şiddetlenerek beynine kadar yayıldığını hissetti.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Cumartesi, 19 Aralık, 13:48

Ben'i eve, Scott'ın yanına bıraktıktan sonra alışveriş merkezine doğru giderken yolda Felix'i aradım. Adli finans uzmanlarıyla birlikte birkaç RYAN çalışanını sorguya çekip yaşanan anlaşmazlıkların ne kadar derinlere uzandığını keşfetmeye, şirkete veya doğrudan George'a karşı herhangi bir tehdit olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu.

"Pek bir şey öğrenemedik," dedi Felix. "Şirkete karşı hiçbir zaman açıktan ve ciddi bir tehdit yaşanmamış. Yıllar önce George'un evine yönelik bir bomba tehdidi yapılmış ama onun da bir yere varacağını söylemek zor; muhtemelen birkaç çocuğun eşek şakasından başka bir şey değil."

Güneş gözlerimi yakıyordu. Yoldaki çizgilere odaklanmaya çalıştım. "Peki. Neyse, o zaman sonra konuşuruz."

"Dur, dur, kapatma," dedi Felix. "Daha bombayı patlatmadım."

"Ne bombası?"

"Banka işlemlerinin dökümünü bekliyorduk ya hani?"

"Evet?"

"Pekâlâ, sıkı dur: Olmasını umduğun standart işlemlerin dışında bir de tasarruf hesabı varmış ve hesapta yüz bin doların üzerinde para var!"

Bir an kendi mütevazı tasarruf hesabımı düşündüm; benimkinde yalnızca iki bin dolar vardı ve yıllardır bu rakam neredeyse hiç değişmemişti. “Yuh!” Neden böyle bir hesabı varmış peki?”

“Hiçbir fikrim yok. Her ay maaşının neredeyse yarısını bu hesaba aktarıyormuş ve hesabı açtığı günden beri bir kuruş bile çekmemiş. O kadar para öylece duruyor. Belli ki bir şey için biriktiriyormuş.”

“Belki,” dedim, düşünmeye başlayarak. “Belki de sadece o kadar parayla ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Yani, kira ödemiyordu ve görünüşe göre gündelik harcamaları da öyle ahım şahım değilmiş.”

“Şarap masrafları hariç,” diye hatırlattı Felix. “Tabii makyaj masrafı da.”

“Evet,” diyerek iç geçirdim. “Eh, daha önce düşündüğümüz gibi, onlar da onun özel ilgi alanı demek ki.”

“Kim bilir. Ben hâlâ kızın epey acayip olduğunu düşünüyorum. Her neyse, iyice araştırıp başka neler bulabileceğimizi göreceğiz. Belki de kasabadan ayrılma planları yapıyordu, ne dersin?”

“Bir kaçış fonu yani,” dedim, bu fikri kafamda oturtmaya çalışarak.

“Bugün Maggie ile konuşacak mısın?” diye sordu Felix.

“Evet, zaten şu anda alışveriş merkezine gidiyorum.” Maggie ile kayıt dışı bir görüşme yapmamız gerektiğine karar vermiştik. Bize söylediğinden daha fazlasını bildiğine emindim ve onu hazırlıksız yakalayıp ağzından laf alabilmek istiyordum.

“Harika. Ben bütün gün şu finansçılarla olacağım sanırım. Sonra konuşuruz artık.” Ben telefonu kapatacağını düşünürken Felix sessizce ekledi: “Seni seviyorum.”

“Ben de,” dedim. Ronson alışveriş merkezinin Noel öncesi kargaşasına karışmak üzere otoparka girerken bedenim tir tir titriyordu.

“Selam, Maggie.”

Maggie Archer ağır makyajlı gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gülümsemesi önceden çalışılmış ve kibardı. “Ah, merhaba.” Üzerinde küpelerin olduğu küçük bir rafa yeni, gümüş küpeler asıyordu. Yüksek sesli, hareketli müzik şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı. Göğsündeki isimlikte *Emily* yazıyordu.

“Dedektif Woodstock,” dedim, resmî bir şekilde.

Elindeki son gümüş küpeleri de rafın üzerindeki minik deliklere geçirirken yapmacık gülümsemesi soldu ve yerini hüsrana bıraktı. Sırtını dikleştirerek doğruldu. “Ne hakkında konuşmak istemiştiniz?” diye sordu soğuk soğuk.

Yakından bakınca saçları neredeyse beyaz görünüyordu. Başının iki yanından geriye doğru topladığı iki tutam dışında, saçları dağınık bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu. İnsana bahar esintilerini anımsatan bir kızdı. Rosalind’in lise-deki hâline çok benziyordu, aradaki tek fark onun gözlerinin kahverengi değil, buz mavisi olmasıydı.

Soğuk tavrına aldırış etmeden doğrudan konuya girdim. “Oyuna devam etmeye karar vermiş olmanız çok ince bir davranış. Eminim Bayan Ryan da böyle olmasını isterdi.”

Bir ayağını hafifçe yere vurdu. Gözleriyle, sanki her an birinin içeri girmesini bekliyormuş gibi mağazanın girişini taradı. Ayak tırnakları parlak pembeye boyalıydı ve gözüme takılıyor, dikkatimi dağıtıyorlardı. Ben yirmili yaşlarıma kadar pedikür nedir bilmezdim ama tabii bu çocuklar *Sex and the City* gibi şeylerle büyüyorlar artık. Güzellik ve bakım kavramlarının çocukların hayatlarına bu kadar erken dâhil olduğunu görmek bana hâlâ çok garip geliyor. Geçtiğimiz ay sorguladığımız bir cinsel istismar kurbanının bacaklarında ağda yanıkları vardı, kız daha dokuz yaşındaydı.

Maggie gözlerini yere dikmişti.

Everyday Runway adındaki, alışveriş merkezinin ortasında bulunan bir tekstil mağazasında çalışıyor. Kız kardeşinin de yine bu alışveriş merkezinde çalıştığını biliyorum. Smit-hson'daki çocukların neredeyse yarısı burada çalışıyor zaten; benim çocukluğumdan beri devam eden bir gelenek. Ben de zamanında bu alışveriş merkezindeki bir hamburgercide çalışmış, köfteleri çevirip durmuştum ve kaç şişe duş jeli harcarsam harcayayım üzerime sinen yağ ve et kokusu yıllarca çıkmamıştı.

Bir grup genç kız, laflayarak mağazaya girdiler. Maggie, bana anlamlı bir bakış attı.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı ve hızla yürüyerek müşterileri karşılamaya gitti.

Mağazadaki kıyafetlere göz gezdirmeye başladım. Koca bir yığın hâlinde duran kot şortların kasıtlı olarak sarkık bırakılmış iplikleri, bitki köklerini anımsatıyordu. Maggie, kızlardan birine bir kemer satarken bir başkasına da soyunma kabinlerinin olduğu tarafı işaret etti.

Mağazada başkalarının olmasıyla artan özgüveniyle yanıma geldi. "Şey, gördüğün gibi çalışıyorum. Başka bir zaman konuşsak olur mu?"

"Hayır, aslına bakarsan olmaz." Kendinden emin yüz ifadesi titremeye başlamıştı. Küçük kalçasını yana çıkararak ellerini beline koydu ve öfkeden kudurmuş bir ifadeyle dik dik bana bakmaya başladı. Sanki rolleri değişmiştik.

"Ben de çalışıyorum ve öğretmenini kimin öldürdüğünü bulma işi senin işlerinden biraz daha önemli sayılabilir sanki, ne dersin?"

"*Aman iyi*. Ne bilmek istiyorsun?"

"Basit şeylerin üzerinden bir kez daha geçmenin bir zararı olmaz, o yüzden de baştan başlayalım. Bu defa prova yok. Tiyatroda Juliet'i oynuyorsun, doğru mu?"

"Evet ama orijinalinin aynısı değil. Biraz modern ve yaratıcı bir bakış açısıyla ele aldık. Juliet karakterini canlandırıyorum, bu doğru ama bizim oyundaki karakterimin ismi Jasmine."

"Seçmelere katılmış mıydın?"

“Elbette. Hepimiz katıldık.”

“Rodney Mason da seçmelere girdi mi?”

Yüzü bir an gölgelendi. “Tabii. Söylediğim gibi, hepimiz seçmelere katıldık.”

“O hâlde başrolü oynamaya hak kazandığın için çok sevinmiş olmalısın?”

“Tabii ki. Bu rol için çok çalıştım. Tiyatro benim en sevdiğim ders. Seneye Güzel Sanatlar’a gitmeyi umuyorum. Şubat ayında Sydney’de sahnelenecek bir oyunda ufak bir rolüm var ve çocukken de birkaç reklamda oynamıştım.” Omuz silkti. “Benim olayım bu.”

“Tebrikler.”

Kaşlarını çattı ve kasanın önünde bekleyen, elinde kısa bir etek bulunan kızı işaret etti. “Bir saniye bekle lütfen.”

Hızlı adımlarla kasaya yönelirken ben de onu incelemeye başladım. Müşterilerle konuşurken ve şakalaşırken, eşantıyon bir ruju müşterinin poşetine koyup göz kırparken, kızın parmaklarındaki yüzüklere işaret edip hayretle ağzını açarken çok içten ve sevimli görünüyordu.

Müşterisi gittikten sonra aylak aylak yürüyerek yanıma döndü. “Hah, pardon, ne diyorduk?”

Daha cevap veremeden telefonu çalmaya başladı ve arka cebinden telefonu çıkarıp parmağını ekranın üzerinde kaydırırken hafifçe gülümsedi.

“Affedersin!”

“Bir saniye,” dedi.

Kusursuz yüzüne bakarken istemsizce dişlerimi birbirine sırtmaya başladım. Bu kız gerçekten de insanın sabrını zorluyordu. “Kai Bracks, Bayan Ryan’a âşık mıydı?” diye sordum, telefonu kapar kapamaz.

Maggie somurttu. “Ne bileyim. Muhtemelen onunla yatmak istemiştir; buna aşk denemez bence.”

“Peki ya Rodney? Öğretmenine âşık mıydı?”

“Deminki cevabımın aynısı.”

“Rodney ile çıkıyor musunuz? Anma töreninde birbirinizle oldukça yakın görünüyordunuz.”

“Çıkmak mı? Yok be. Geçen yaz çıkmıştık gerçi. Çok kısa sürdü o da. Yakışıklı bir çocuk ama aslında çok sıkıcı.”

“Yani birlikte değilsiniz?”

“Ha-yır,” dedi heceleyerek. “Çıkmıyoruz dediğim zaman birlikte olmadığımızı söylemeye çalışıyordum zaten.”

“Peki, arkadaş mısınız? Eskiden birlikteyseniz oyunun başrolünü paylaşmak garip değil mi?”

Boynunu iki yana yatırarak bir kedi gibi gerindi. Gözlerini benimkilerden ayırmadan konuşuyordu. “Tabii ki arkadaşız. Ayrıca ikimiz de profesyoneliz. Hepsi bu. Zaten ben artık kızlardan hoşlanıyorum.”

“Yani lezbiyen misin?”

Telefonu yeniden titredi ve bir kez daha gözleri telefon ekranına kaydı. Tatlı tatlı esnedi. “Aynen. İstiyorsan öyle de diyebilirsin. Ben spesifik etiketlere aldırımıyorum. Gencim, güzelim, her şey olabilir!”

Yakasına yapışıp takıların olduğu rafa doğru Maggie’yi fırlatamamak için kendimi güçlkle zapt ediyordum.

“Bayan Ryan’ın başına gelenler eminim seni de oldukça etkilemiş olmalı. Geçen günkü konuşman çok dokunaklıydı.”

Bir an o gün yaşananları hatırlamaya çalışmış gibi uzaklara daldı. “Başına gelenleri duyduğumda çok üzülmüştüm. Yani, cinayet denilen şey... O kadar *dramatik ki*. Gerçekten, çılgınca bir şey bu. Ayrıca her ne kadar biraz tuhaf bir tip olsa da ondan hoşlanırdım. Nicholson benden bir çeşit konuşma yapmamı istemişti ve Rodney de epey istekliydi, ben de kabul ettim. Büyük kalabalıkların önünde sahneye çıkma fırsatını kaçıramazdım, değil mi? Alışkın olduğum türden bir etkinlik değildi ama olsun.”

Ağzımın bir karış açıldığını fark edip hemen kapattım. “Aslına bakarsan ona pek *etkinlik* denemez.”

Göz kırpıp sırtıttı. “Öyle mi? Peki ne denirmiş, sen söyle bakalım!”

Söyleyecek hiçbir şey bulamayacak yalnızca kafamı salladım.

“Neyse,” diye devam etti, “Bunları sana zaten daha önce de söylemiştim.” Dudakları ince birer çizgi hâlini aldı ve kendimi yaşlı hissetmeme neden olan bir şekilde saçlarını savurdu.

“İnsanlar bazen bize ilk seferinde söylemedikleri şeyleri sonradan hatırlatabiliyorlar,” dedim aniden.

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. “Aklıma gelen yeni şey yok. Daha önce söylediğim gibi, oyun harika geçti. O kadar iyiydi ki. Hepimiz elimizden gelen en iyi performansı gösterdik. Bayan Ryan da tabii. O da oyundan çok memnun kalmıştı ve heyecanı yüzünden okunuyordu. Oyun sonrasında onu elinde bir dolu çiçekle görmüştüm. Hatta ara verildiğinde bir kadeh şampanya içti mutluluktan. Sürekli gülümsüyordu ve gerçekten de mutlu görünüyordu.”

Sakinleşmeye çalışarak nefesimi toparladım. “Oyundan onunla konuşmadığınızı belirtmiştin, bu doğru mu?”

“Hı hı. Sadece kalabalığın arasında, uzaktan gördüm. Etrafta koşturup duran bir dünya insan vardı; okul koridorlarında ve otoparkta da hatta. Fakat bizim ekibin tek istediği bir an önce partiye akmaktı, anlarsın ya.”

“Jamie Klein’in evindeki parti mi?”

“Aynen. Jamie’nin evi tam partilik, bunu herkes bilir. Ailesi de evde olmadığı için herkes bu parti için heyecanlanmıştı işte.”

“Çoğunuz partideydi, değil mi? Oyuncu kadrosundan bahsediyorum.”

Maggie, iki kıza soyunma kabinlerinin yerini işaret etti ve sonra da bir kez daha telefonunu kontrol etti. “Ha, evet. Çoğumuz partideydik. Alt sınıflardan birkaç kişi de vardı sanırım. Hatta bu yıl okulu bitiren birkaç çocuk da. Hiçbir zaman hiçbir yere gelmeyen birkaç tip dışında herkes oradaydı. Hayatı spor olmuş tipler filan, bilirsin işte. Miles gelmedi; Sal’le kavga mı etmiş ne olmuş, öyle bir şeyler. Rodney de ertesi gün basketbol maçı olduğu için gelmeyecekti aslında fakat iptal olmuş,

o yüzden sonradan o da geldi. Devasa bir partiydi işte. Belki yüz kişi vardı!"

"Rodney ne zaman geldi?" diye bastırdım.

"Bilmiyorum. Ben onun yolunu gözlemiyorum sonuçta. Belki on iki buçuk gibi görmüşümdür onu ama ben dışarıdaydım, ben onu görmeden önce de oralarda olmalıydı."

"Peki Kai?"

"Hımm..." Saçının ucunu parmağına doladı. "Sanırım oraya gittiğimde onu gördüm, on bir gibi belki."

Çaktırmadan iç çektim. İnsanların hareketlerini takip etmek ve zaman çizelgeleri hazırlamak, işin içine sarhoş ergenler girmeden de yeterince zor ve zahmetli bir iş.

"Eğer varmaya çalıştığın nokta oysa baştan söyleyeyim, içlerinden hiçbirisi onun kılına bile zarar vermezdi."

"Gerçekten mi?" Gözlerimin önünde kibirle havaya kaldırdığı çenesine bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "Eğer öyle olsaydı bunu bilirdin yani, öyle mi?"

"Tabii ki. Hiçbiri *gerçek bir erkek* değil. Ne demek istediğimi anladın mı? İmkânı yok yani. Onlar daha çocuk."

Ağdalı, bronz, dolgun vücuduna; kalçasının kıvrımına ve bakışlarındaki bezginlikle beklenmedik mutsuzluğa baktım.

"Peki. Neyse, Bayan Ryan'ın başına gelenleri duyduğun sırada neredeydin?"

Omuz silkti. "Annem söyledi. Akşam Jamie'lerde kaldım. Alayımız orada kaldık zaten. Öğlen gibi annem aradı ve olanları anlattı. Aslına bakarsan o kadar akşamdan kalmaydım ki söyledikleri masal gibi gelmişti. Hepimiz epey tırsmıştık. Jamie'lerin evi gölden taş çatlasa beş yüz metre uzakta, anlarsın ya. O gece sahneye çıkıp çıkmayacağımızı bile bilmiyorduk. Neyse işte, her şey çok tuhaftı."

Göz altlarını parmağıyla silerek rimelinin dağılmış kısımlarını topladı. "Saatlerce orada durup neler olmuş olabileceği hakkında konuşup durduk."

"Senden başka kimler o gece Jamie'lerde kaldı?"

Bezgin gözlerle bana baktı. "Alayımız işte. Amy, Jess... Elbette Jamie de."

“Kai?”

“Aynen. Kai, Jono ve Joel. Birkaç eleman arkada çadırlardaydı, o yüzden emin değilim.”

“Rodney?”

“Hayır, sanırım o evet gitmişti.”

Çabucak kasaya koşturdu ve gülücükler saçarak müşterinin işlemini tamamladı. Ücreti alıp fişini kestikten sonra yeniden yanına geldi.

“Dinle, yavaştan temizliğe girişmem gerekiyor. Daha işimiz...”

“Hayır, hayır. Tamamız.” Mağazadan çıkmak üzere arkamı dönmüştüm ki yeniden Maggie’ye döndüm. “Aslına bakarsan, son bir şey daha var. Bayan Ryan’ın başına gelenler yüzünden diğerlerine nazaran daha da yıpranmış görünen, herkesten daha çok üzüldüğünü fark ettiğin birileri var mı?”

“Bir düşünüyem...” Tırnağının ucuyla çenesine vurmaya başlamıştı. “Böyle bir şeyi kestirmek aslında pek kolay değil, değil mi? Yani sonuçta herkes birbirinden farklı davranıyor. Joel Perkins ağlamıştı mesela ve bana sorarsan bu biraz ezikçe ama ondan bir gün önce de büyükannesi mi ne ölmüş, o yüzden galiba daha çok ona ağlıyordu. Kızların hepsi çok üzül-müştü tabii. Bir de Rodney. Okulda onunla karşılaştığımızda epey üzgün görünüyordu. Gerçi o çok duygusal bir çocuk. Süper hassas. Muhtemelen ağabeyi yüzünden böyle bir çocuk olmuştur.”

Tatlı tatlı gülümsemeye başlamıştı yeniden ve gözlerimi onunkilerden kaçırıp suratındaki başka bir noktaya odaklanmaya çalıştım.

“Ya sen, Maggie? Bir aktris olarak, kendini duygusal bir insan olarak görmüyor musun? Sonuçta oyunculuk dediğin tamamen hislerle ilgili bir şey.”

Maggie sanki bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. “Öyleyim. Ben her şeyi çok *yoğun* yaşarım. Fakat dürüst olmam gerekirse Bayan Ryan’ın başına gelenler her ne kadar çok üzücü olsa da bu aynı zamanda bu civarda yaşanan gelmiş geçmiş en *heyecan verici* olay.”

BÖLÜM OTUZ ALTI

Cumartesi, 19 Aralık, 20:45

Fee ucuz porno filmlerde oynayan kızlar gibi görünüyordu. Göğüsleri, tüylü ve parlak Noel Anne kostümünden fırlayacakmış gibi duruyordu ve onlara aldığımız içkileri göğüs hizama kaldırarak garip bir sarılma sahnesi yaşamaktan kaçınmaya çalıştım.

“Scotty!” Fee, yerinde zor duran memelerini Scott’ın göğsüne sürterek ona sarıldı. “Oley, iyi ki buradasın!” Sanki orada olduğumu sonradan fark etmiş gibi, bana da yarım yamalak bir selam verdi. “Hey, Gem.”

“Selam, Fee. Mutlu Noeller.” İçkileri uzattım.

“Ah harika, ne iyi etmişsiniz. Durun bir düşüneyim... İçeride bir yerlerde portatif bir soğutucu olacaktı, en iyisi bunları oraya koyalım. Buzdolabı ağzına kadar dolu.”

Scott hemen ortama karışarak Fee ve yılbaşı pudingi gibi giyinmiş süslü püslü başka bir kızla sohbete daldı. Kendi kostümüne şöyle bir göz attım; kahverengi botlar, kırmızı külotlu çorap ve bir zamanlar anneme ait olan koyu yeşil, kadife bir mini elbise. Kafama ise arka bahçedeki çitlere dolanan sarmaşıktan parçalar keserek yaptığım boktan bir taç kondurmuştum. Son bir dokunuş olarak da kırmızı ruj. Kostüm açısından heyecanlı bir anaokulu öğretmenini ile Noel zamanında hazırlanan yemek masaları arasında bir yerde duruyordum.

Poşetten içkileri çıkarıp soğutucuya yerleştirdim. İçindeki buz şimdiden erimeye başlamıştı ve içinde buzdan çok su vardı. Büyük, plastik bir kadehin içine birkaç buz parçası atıp kendime beyaz şarap doldurdum. Neredeyse tüm gün boyunca bu anı beklemiştim.

Maggie ile konuştuktan sonra koştur koştur toplantıya gitmiş, oradan da yine aynı telaşla eve dönüp büyükbabasında kalacak olan Ben'i hazırlamıştım. Üniformalı dostlarımız, Jamie'nin partisine giden otuz kadar çocuğun ifadesini alma işini bitirmişlerdi. Rodney ve Kai ikilisini partide görenlerin sayısı azımsanmayacak ölçüde olsa da birkaç tanesi Kai'ın içki almayacağına, ancak saat kaçta çıkıp kaçta geri döndüğünü hatırlamadıklarını söylemişler. Tıpkı Maggie gibi kızlardan bir kaç da saat on bir buçuk gibi Kai'ı gördüklerini hatırlıyorlar. Çocuklardan biri saat on birde partiye gittiğinde Rodney'nin orada olduğuna yemin ediyormuş. Başka birkaç çocuk ise gece yarısından hemen önce Rodney'yle konuştuklarından eminmiş ama o saate kadar çocukların büyük kısmı çoktan kafayı bulduğu için o noktada anlatılan şeylerin ne kadarının gerçek ne kadarının palavra olduğunu kestirmek güç. Kısaca elimizde çok bir şey yok.

Tüm bunları yeniden düşünmek başımı ağrıtmaya başlamıştı ve ayağımdaki küçük ama zalim bir kabarcık, üzerine bastıkça varlığını hissettirerek irkilmeme neden oluyordu. Şarabımı içerken etrafı kolaçan etmeye başladım. Şimdiden yaklaşık yirmi kişi toplanmış. Bahçenin sol tarafındaki barbekünün üzerinde zaman zaman gösterişsiz ama yine de insanın dikkatini çeken alevler yükseliyor ama insanların büyük kısmı plastik çocuk havuzunun etrafında toplanmışlar. Havuzun içinde içki şişeleri ile aptalca görünen iki şişme Noel Baba duruyordu. İnsanların gülüşmeleri kulağıma arı vızıltısı gibi geliyordu. Bir kadın, sanırım ismi Jennifer, şok geçiriyormuş gibi ağzını bir karış açıp Greg Samuels'ın koluna bir şaplak attı. *"Yok canım! Daba neler Greg!"*

Bu insanların pek çoğunu tanısam da aslında onları yalnızca sima olarak biliyorum. Çoğu Scott'ın arkadaşları ve ne

zaman detayları aklımda tutup onları hatırlamaya çalışsam her şey birbirine girip çorba oluyor. Evlisi, bekârı, zengini, akıllısı, gevşegi, okuyanı, çalışanı derken hepsini birbirine karıştırıyorum. Bu insanlarla havadan sudan sohbet etmek için enerjiyi toplamam imkânsız gözüküyor.

“Hey, Gemma!” Birleşik ve hızlı bir manevrayla Doug bir tane bira kapıp açarak koca bir yudum aldı. Kafasına yumuşak ve tüylü bir ren geyiği boynuzu takmıştı. Üzerindeyse Noel Baba’nın dalgaların arasında sörf yaptığı bir tişört vardı.

Ben de şarabımdan bir yudum aldım.

“Selam, Doug,” dedim.

“Nasılsın?”

“Gayet iyi. Sen nasılsın? Tyson nasıl? Bu yıl hazırlıktaydı, değil mi?”

“Evet. Bu hafta bitiriyor; koca bir yıl geçti. Küçük Phoebe de iki yaşına girdi bile. Ne söylerler bilirsin: Gözünü açıp kapayana kadar büyüyorlar. Tabii sen de Ben sayesinde bunu çok iyi biliyorsundur zaten.”

Kafamı sallayarak konuşacak başka bir konu bulmaya çalıştım. “Evin tadilat işleri nasıl gidiyor?”

“Harika. Bir sürü boş yerimiz var ve spa odası yapmaya karar verdik. Ne dersin, hiç fena değil ha! Bunun için biraz tasarruf etmeye çalışıyoruz, o yüzden de evin kalanını kendim boyayacağım. Bu yaz en büyük işim bu! Jules’a tüm yaz bununla uğraşacağımı söyledim bile. Çok da dert değil aslına bakarsan; bir yandan duvar boyayıp bir yandan kriket maçına bakabilirim nasılsa!”

“Çok iyiymiş.”

Doug’ın eşi Julia bize doğru yürüdü ve kocasının elini yakalayıp başını Doug’ın göğsüne yasladı. “Merhaba, Gemma.”

“Selam.”

Kadehim boşalmıştı, o yüzden yan taraftan şişeyi alıp yenisinden şarap doldurdum. “Biraz ister misin Julia?”

Utangaç bir tebessümle kafasını salladı ve boştaki eliyle karnını ovaladı: “İçmem.”

“Hamile misin?”

“Hı hı.” Doug, kadının hemen çenesinin altında duran kafasını öptü.

“Vay be! Bu harika. Tebrik ederim.”

“Teşekkürler.” İkisi öyle bir gurur tablosu sergiliyordu ki sanki biraz önce Nobel Ödülü kazanmış gibiydiler.

Ne diyeceğimi bilemeyerek aptal gibi bir kez daha “Harika,” dedim ve şarabımdan bir yudum aldım.

“Şimdiye kadar sen de ikinci çocuğuna hamile olursun diye düşünmüştüm, Gemma.”

“Jules, dur be kızım,” diye fısıldadı Doug.

Doug pek dikkate alınmamıştı. “Ne var yani, kötü bir şey mi söyledim? Ben kaç yaşına geldi, iki mi, üç mü?”

“İki buçuk.”

“Gördün mü, bak? En iyi zaman işte. Sorumluluğunu alacağı, ilgileneceği küçük bir kardeşi olması Ben için de çok iyi olur.”

“Belki de.”

Julia yeniden karnını ovalamaya başladı. “Sanırım iş yüzünden çok yoğunsun. Öyle şeylerle uğraştıktan sonra eve, ailene dönmek ve onlarla ilgilenmek zor olmalı. Hayal bile edemiyorum.” Öyle bir söylemişti ki, hayal edebilecek olsaydı dahi etmek istemiyor gibiydi.

“Şu öldürülen öğretmen hadisesi epey ilginç duruyor.” Doug öne eğildi ve nefesini yüzüme vere vere, “Duyduğum kadarıyla internette şeytana tapınan bir gruba üye olmuş; kızın gözleri, bakışları bir garipti zaten, bence mantıklı. Çok güzel bir kızmış ama kızın beynini yıkamışlar. Söyledikleri doğru mu?”

Bir an için güzel olup olmadığını sorduğunu zannettim ve ne diyeceğimi bilemedim. İkisi de gözlerini dikmiş, bana bakıyorlardı. Julia başını hafif yana yatırmış, sabırlı bir ifadeyle beni izliyordu. Çocuklarına da bu şekilde bakıyor olmalı: *Yoruldu mu, tatlım? Bana sorarsan birazcık kestirmenin zamanı geldi de geçiyor bile ama önce bana şu sanal dünyadaki şeytana tapınma ayinlerinden bahset.*

“Ah, şeytana tapma işini mi soruyorsun? Hayır, böyle bir şeye bakmıyoruz bile. Dürüst olmak gerekirse konusu bile açılmadı.”

“Enteresan. Hâlbuki daha dün duydum. Olsun, bu değilse bile öyle antin kuntin bir şeye bulaşmış olmalı mutlaka. Ne demişler, ateş olmayan yerden duman çıkmaz.” Doug’ın yüz ifadesi ciddi ve düşünceliydi; sanki doğrudan davet etmedikçe bir insanın böyle talihsiz bir şeyle nasıl karşılaşabileceğini çözmeye çalışıyor gibiydi. Şarap yavaş yavaş düşüncelerimi etkileyeme başlamıştı. Julia ve Doug, sanki ters tutulmuş bir dürbünün arkasında duruyor gibi görünüyordlardı gözüme.

“Gerçekten bu konuda konuşmamalıyım ama birkaç farklı senaryo üzerinde çalıştığınızı söyleyebilirim. Daha ortada kesin bir şey yok.”

Konuyu uzatıp başka sorular da sormak istediklerini biliyorum, o yüzden kendimi şarap doldurmakla meşgul edip bir şekilde konunun değişmesini ümit etmekten başka çarem yoktu.

“Selam çocuklar.” Neyse ki Scott hemen yanımda belirdi. Bir kar tanesi gibi giyinmiş, tamamen beyazlar içerisindeydi. Bodur bacaklarını esneterek eğilip ayak bileğini kaşıdı. “Puşt sinekler. Daha şimdiden kanımı kuruttular!”

“Jules ve Doug’ın yeni bir çocukları olacaktı.”

Scott, onlara kibarca gülümsedi ve bana döndü. “Evet, biliyorum. Sana söyledim sanıyordum.”

Yanaklarıma hücum eden kanı hissedebiliyordum. “Hayır. Yok canım. Kesinlikle.”

Julia, yeni bebeğinin akşam haberlerinde yer almamış olma ihtimalini değerlendirirken morali bozulmuş gibi görünüyordu. Doug ise elini sallayarak konuyu geçiştirme taraftarı olduğunu açıkça belli etti. “Mühim değil. Bu üçüncü olacak; artık çocukların hesabını tutmak benim için bile zorlaştı!”

Julia, Doug’a bir bakış attı. “Ben gidip biraz su alacağım.”

“Hey, millet!” Murray Evans, yanında Paul James ve arkasında Fox’la beraber küçük çemberimize dâhil oldu. Fox bana öyle dik bakıyordu ki gözlerimi kaçırıp kıyafetimin içinde bü-

züşerek kaybolmaya çabaladım. Bugünlerde Fox ile nadiren karşılaşıyorduk ama her defasında hayatımda her şeyin yanlış gittiği bir dönemi hatırlattığı için sanki tüm fonksiyonlarım arızalanmaya başlıyordu.

“Merhaba! Herkese mutlu Noeller!” Scott her birinin sırtına şaplak atıp coşkuyla tokalaştı.

Fox şimdiden sarhoş olmuşa benziyordu ama onu zaten nadiren ayık görebilirdiniz. Gözleri farklı noktalara kaymaya başlamıştı ve uzaylılara benziyordu. Ayakları sabit olmasına karşın gövdesi kendi eksenini etrafında minik daireler çiziyordu. Murray, sırtarak ve aynı şekilde sırtına şaplağı patlatarak Scott’a karşılık verdi. Bu ikili aynı okulda okumuşlardı. Ayrıca doğum günleri de aynı gündü. Murray’nin küçük oğlu Simon da Ben’le yaşıttı. Murray, Scott’ı çok sever ve bu yüzden bana karşı her zaman temkinli ve dikkatli davranır.

Paul James yanağıma nazik bir öpücük kondurarak beni selamladı. “Harika görünüyorsun, Gemma. Mutlu Noeller.”

“Teşekkürler, Paul. Sana da mutlu Noeller.” Kendimi biraz sersemlemiş hissetmeye başlamıştım.

“Tuvalet,” dedim Scott’a. Telefonunu çıkarmış, Murray ve Doug’a Ben’in fotoğraflarını göstermekle meşgul olduğu için doğru dürüst fark etmemişti bile.

Tuvaletin kapısını kapadım ve kilitledim. Sonra kapıya yaslanıp kafamı kaldırarak tavana bakmaya başladım. Eski bir pervane tembel tembel salınıyordu. Sarhoş olmuştum. Tuvaletimi yapınca kendimi biraz daha iyi hissettim. Sabahtan beri Carol’in keki dışında hiçbir şey yemedim sanırım ve midem, külotlu çorabımın baskısıyla daha da beter hissettiriyordu. Çorabımı çıkarıp botlarımı çıplak ayaklarıma geçiriverdim. Aslında bacaklarımı tıraş etmemiştim ama karanlıkta kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum. Kalın göz kalemi yüzünden göz altlarımda oluşan koyu çizgileri parmağımla temizlemeye çalıştım. Daha sonra tuvalet kâğıdıyla yüzümü sildim ve dişlerimi kontrol ettim. Saçlarımı kulaklarımdan arkasına attım, başımdaki tacım tuvaletin parlak ışığı altında komik ve aptal-

ca görünüyordu. Ellerimi yıkarken kullandığım sıvı sabunun pahalı görünümlü şişenin işaret ettiği gibi kaliteli bir şey olmadığını, şişe boşaldıktan sonra daha ucuz bir sabunla takviye yapıldığını fark edince kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım.

Bahçeye çıkıp çimin üzerinde yürüyerek Scott'ın yanına döndüm. Bu esnada beni gören Fee elinde bir şişe şarapla yanıma sokuldu.

"Ee anlat bakalım, nasıl gidiyor, Gemma? İşler nasıl?" Dikkatli ve sanki söylemeden önce her bir kelimeyi özenle seçiyormuş gibi bir hâli vardı. Üstündeki giysinin aşağı kaydığı yerde, sol göğsünde, sahte bronzluğunun keskin çizgisi gözüküyordu. "Bir öğretmenin öldürülmesi gibi şeyler eminim çok *çarpıcıdır*. Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum." Biraz daha yanaştı ve artık burnunun kenarlarında birikmiş fondöteni seçebileceğim kadar dibimdeydi. "Sizin cesetleri görmenize müsaade ediyorlar mı?" Kendi düşüncesiyle ürpererek titredi. "Eminim çok korkutucudur."

Bana bir kadeh şarap doldurdu ve ben de vakit kaybetmeden bir yudum aldım. Kadife elbisemin için boğulmaya başlamıştım ve boyun kısmını çekiştirdim. Fee'nin gözleri büyümüş; kanlı detaylardan bahsedebilme ihtimalimi düşünerek heyecandan dört dönmeye başlamıştı.

"Müsaade mi? Bu benim vakam, canım ne isterse onu yaparım." Bir an dengemi sağlayamadım ve yalpaladım. "Aay."

Fee bir kahkaha patlattı. "Ah, tabii canım, sen ne dersen o!"

"Onu gölde bulan adamla aynı spor salonuna gidiyorum," diye fısıldadı Fox, omzumun arkasından. "Adam epey dağılmış durumda." Her zaman yumuşak ama aynı ölçüde ciddi olan bu sesi çok iyi tanıyordum.

"Hey, Fox," dedim. O kadar yakınımaya girmişti ki, nefesini enseme hissedebiliyordum.

Fee üstünü başını düzeltti ve kaşlarını kaldırarak, "Ben gidip şu müziği değiştireyim," dedi.

Scott bahçenin diğer ucundan bana el sallıyordu. Etraftaki loş ışıktaki, normalde olduğundan daha yuvarlak hatlı görünüş-

yordu. Sanki küçük küçük halkalar üst üste dizilmiş, üzerine de yuvarlak bir kafa oturtulmuş gibiydi. Ne kadar çok kilo aldığı-
nı daha önce fark etmediğime şaşırdım. Bacaklarım birbirine
sürtüyordu ve terlemiştim. İç çamaşırım nemlenmişti ve derim
karıncalanıyordu. Fox koltuk altlarımdaki koyu halkaları fark
etmiş miydi acaba diye merak ettim.

“Öhö.”

Fox güldü. “Ne?”

Ağzımdan nefes vererek dudaklarımı titrettim. “Bilmem,
yok bir şey.”

“Ne haber?”

“Sarhoşum,” dedim.

Fox bir sigara yaktı. “Bunu görebiliyorum.”

“Kazara oldu.”

“Tabii canım.”

“Evet öyle.”

“Neyse, söyle bakalım hadi.” Merakla kaşlarını kaldırmıştı.

“Ne söyleyeyim?”

“Onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmak sana da tuhaf
gelmiyor mu?”

Bir an ciddileşerek sertçe ona döndüm, loş ışığın altında
sanki yüzünün sol tarafı yokmuş gibi görünüyordu. Yeniden
partidekilere döndüm. “Bu söylediğin çok aptalca.”

“Belki de. Pardon.” Söylediklerini geri almaya çalışmış
gibi elini salladı. “Sanırım bir zamanlar senin de onu öldür-
mek istediğini düşünerek böyle bir şey söyledim. Bu yüzden
de şimdi onun katilini yakalamaya çalışman biraz garip geldi.”

“Bu doğru değil,” diye tısladım. “Böyle şeyler söyleme.”

Fox omuz silkti. “Uzun zaman önceydi zaten.”

Sigarasını bana doğru uzattı. Başımı iki yana sallayınca ye-
niden omuz silkti.

“Ben ayrı bir tane istiyorum,” deyince tebessümle dudakla-
rının kıvrıldığını fark ettim.

“Tabii.” Yeni bir sigara yakıp bana uzattı. Sigarayı elinden
alırken parmaklarımız birbirine dokunmuştu.

Jacob’ın ölümünün ardından bize gelişini hatırlıyorum. Ka-

nepede yan yana otururken elimi tutmuştu. Ona neredeyse her şeyi anlatmıştım ama boğazım kurumuştu ve bazı şeyleri nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Yaptıklarımın etkisiyle tuhaf ve içine kapanık bir ruh hâline bürünmüştüm, o yüzden de artık gidip uyumak istediğimi söyleyene kadar hiç konuşmadan, garip bir sessizlik içinde öylece oturmuştuk. Sonra bana sarılmış ve alnımdan öpmüştü. Sonra omzumdan. Sonra da boynumdan. Ben kendimi geri çekince de kalkıp gitmişti. O günden beri aramız asla eskisi gibi olmadı. Onun yanıdayken kendimi huzursuz ve gergin hissediyordum.

Kafamı kaldırıp ona baktım; aynı kıvrıkcık, kum rengi saçlar, aynı açık ten, aynı koyu gözler. Belki biraz kilo almış, belki biraz hantallaşmış. Bebeksi yüz hatları sertleşmiş, incelttiği sakalları yüzünü kaplamış. Onu incelerken dudaklarımın bilinçsizce aralandığını hissedebiliyorum. Tam şu anda, burada öylece dikilirken beni arzulamasını istiyorum.

Fox ise sigarasından derin bir nefes çekerken beni seyrediyor.

Okula götürdüğümüz sefer taslarını ve yemek kokularını anımsıyorum; *Friends* dizisinden bazı sahneler gözümün önünde canlanıyor. Çocukluk anıları. Jacob.

Bahçede bir çığlık kopuyor. Fee limbo oyunu başlatmış. Julia ile Scott'ın tuttuğu uzun bir çubuğun altından, geriye doğru eğilerek geçmeye çalışırken göğüsleri oradan oraya sallanıyor. Geçmeyi başaramayınca çubuk göğüslerine değiyor ve arka üstü çimlere düşerken deliler gibi gülüyor. Olduğum yerden görebildiğim kadarıyla Scott Fee'nin göğüslerine bakıyor. Sigara kokusu derime siniyor. Yıllardır ağzıma sürmediğim sigara, içime çektiğimde başımı döndürüyor.

"Bana bira getirir misin?"

Fox başını sallıyor. "Elbette."

Bir şişe Carlton Draught ile birlikte geri dönüyor. "Eski günlerin hatırına. Bir klasik."

Bir anlık ürpertiyle titriyorum. Sinir uçlarım alarına geçmiş durumda. "Tanrım, gerçekten buna ihtiyacım vardı."

"Benimle gel," Fox eve doğru yürümeye başlıyor.

"Ne?"

Durmaya niyeti yok.

“Tamam, geliyorum da ne oldu? Ne oluyor?”

Bahçedeki ışıkların aydınlatamadığı bir noktada, evin yan duvarının önünde duruyoruz. “Bilmiyorum...” Ellerimi avuçlarının arasına alıyor. “Dinle, son zamanlarda sık sık Jacob’ı düşünüyorum. Neden bilmiyorum. Belki de şu Rose Ryan meselesi yüzünden ya da belki de bu yıl tam on sene olmuş olacağı için. Bilmiyorum.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyor. Parmak uçlarımda yükselip bahçeye bakıyorum. Çitlerin üzerine düşen gölgeler ve çınlayan kahkahalar, limbo oyununun devam ettiğini gösteriyor. Birisi müziğin sesini açmış olmalı; herkes başka bir telden Noel şarkıları söylüyor.

“Geçen hafta onun mezarına bile gittim,” diyor Fox.

“Öyle mi?”

“Sen hiç gitmedin, değil mi?”

Birayı sertçe kafama dikince burnum köpük oluyor. “Gidip ne yapacaktım ki?”

Gülüyor. “Ah, Gem. O kadar çetin bir cevizsin ki. Hepimizden daha güçlüsün. Ben seni her zaman çok önemsedim, bunun biliyor muydun? Jacob da önemliydi tabii fakat sen her zaman daha değerliydin. Olanları hâlâ aklım almıyor. Düşünüp durduğum şey de bu zaten. Hiç mantıklı gelmiyor. Neden böyle bir şey yapsın ki? Üstelik daha bunu bile kafamda bir yere oturtamamışken *onun* da öldüğünü öğreniyorum. Nasıl hissettim biliyor musun? Belki de başından beri her şey onunla ilgiliydi. Belki de cadı veya onun gibi bir şeydi.”

Güçlü bir el kalbimi alıp sıkmaya başlamıştı sanki. Giderek daha güçlü bir şekilde sıkıyordu. Patlamak üzereydi.

“Aptal olma, Fox. Kız büyücü müyücü değildi!”

Bir sigara daha yaktı ve duman ciğerlerime doldu. Geçmişe duyduğum özlem, göğüs kafesimin üzerinde inanılmaz bir baskı yapmaya başlamıştı. Kafamı iki yana sallayarak bu hissi dağıtmaya çalıştım.

“Fox, dinle, geçmiş geçmişte kaldı. O zaman yaşanan şeyleri düşünmenin kimseye faydası yok.”

Sigarasını üfleyerek gözlerimin içine baktı. “Hayatında seni gözeten, seninle ilgilenen kimse oldu mu hiç, Gemma?”

Gözlerimi devirdim.

“Mutlu musun? Değilsin, değil mi?”

Ardından kollarını belime dolayıp sigara, baharat ve esrar kokan dudaklarıyla dudaklarıma yapıştı. Kafamı hafifçe arkamdaki duvara çarptım ve işte, yeniden lisedeydim.

“Fox, dur!” Önce nazıkçe, işe yaramayınca da sertçe iterek onu uzaklaştırdım.

“Hadi, Gem. Sorun değil.”

“Hayır, dur dedim.”

Birkaç saniye boyunca gözlerimizi birbirimize dikip sessizce bakiştık. Zihnim bomboştu ve başım dönüyordu.

“Şey, selam.” Yan taraftaki karanlıktan Scott çıkagelmişti.

Fox’tan bir adım uzaklaştım.

“Hey, adamım, nasılsın? Gem’in biraz sinirleri bozulmuş. Stresli bir hafta olmalı. Geçmiş güzel günlerden bahsedip kafa dağıtıyorduk biz de.” Fox soğukkanlılığını koruyor gibi görünüyordu. “Öyle değil mi, Gem?”

Scott’a bakıp gülümseyerek başımı salladım. Yüzü bembeyaz kesilmiş gibiydi ama bunun sebebi sokağın kenarındaki elektrik lambasından gelen ışık da olabilirdi.

“Evet. Sağ ol, Fox. Neyse, bir içkiye ihtiyacım var sanırım. Tanrım, hava hâlâ çok sıcak.”

İkisinin arasından geçip yeniden arka bahçeye döndüm. Yanlarından geçtiğim insanlara, “Hey, selam, merhaba,” diye diye içki masasına yürüdüm. Müzik beynimde zonkluyordu. Şarap bulamadım, ben de plastik bir bardağa biraz cin koyup üstünü limonatayla doldurdum.

Çocuk havuzunun etrafında birkaç kişi dans etmeye başlamıştı. Kollarını havaya kaldırıp indiriyorlardı. Ben onları seyrederken arkamdan gelen Scott, dirseğimden beni yakaladı.

Gözlerine bakmamaya çalışarak “Dans etmek istiyorum,” dedim ve ondan kurtuldum. İçkimi bir dikişte bitirip havuzun yanına giderek dans edenlerin arasına karıştım. Pek çoğunu ta-

nımıyordum bile ama beni fark eden Doug elini açıp kaldırdı; ben de beşliği çaktım.

“Dök bakalım kurtlarını, Gem!” dedi ve ben de gülümse dim. Herkes bana gülümsüyordu. Dans etmek iyi hissettir mişti. Scott’ın ya da Fox’un beni izleyip izlemediğini merak ettim ama dönüp o tarafa bakmak için durmadım. Yeni bir şarkı başlayınca coşkuyla kollarımı havaya kaldırdım. Bütün kadınlar yeni şarkının verdiği enerjiyle çığlıklar atarak daha da coşkulu bir şekilde zıplamaya başlamışlardı. Kendimi ritmin akışına bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarmak istiyordum, ayak larımı alev almak üzereydi. Olduğum yerde bir an durup bot larımı çekiştirip bir kenara fırlatarak çıkardım. Ayak parmak larımı esnettim ve dans eden çılgın kalabalığa ayak uydurarak yeniden tepinmeye başladım. Jacob, Scott, Felix, Fox... Onları düşünmekten bıkmıştım artık. Peş peşe yeni şarkılar başlar ken her birinde çılgınlar gibi dans etmeye devam ettim. Diğer kadınlar da onlarla birlikte dans etmemden memnun olmuş gibi görünüyorlardı. Belimden kavrayıp tıpkı daireler çizen bir jimnastikçi veya balerin gibi beni birbirlerine savurdular...

Sıcaktan alev almak üzereyim. Biraz oturup soluklanma ya ihtiyacım var. Saate baktım. Saat gece bir mi, yoksa iki mi? Siktir, sabah çalışmam gerek! Muhteşem, güzeller güzeli, kasabamızın kıymetlisi Rose Ryan’ın kimin öldürdüğünü bul mam gerek. Her şeyi mahveden mükemmel bir kadın. Belki de şu havuzda durup dinlenmeliyim. Plastik havuzun içinde adımımı atıyorum. İçinde buz kalmamış ama su hâlâ soğuk. Tıpkı gölün suları gibi. *Rosalind öldü. Jacob öldü. O öldü, bu öldü, herkes öldü. Bir tek ben ölmedim. Ben burada tek başıma, plastik, şişme bir çocuk havuzunun içindeyim.* Neredeyse kahka ha atacağım çünkü bu gerçekten delice. Göğsüm sıkışıyor ve o kadar dansın ardından hâlâ nefes nefeseyim. Geriye doğru bir iki adım atıp havuzdan çıkmaya çalışırken tabii ki havuzun plastik, kaygan kenarında ayağım kayıyor ve büyük bir cum burtuyla soğuk suya gömülürken insanların kahkahaları ve çığlıkları, kulaklarımdan beynimin içerisine doluyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Pazar, 20 Aralık, 07:57

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey yatağın hemen yanında, yerdeki kova oldu. Yattığım yerden görebildiğim kadarıyla kovanın boş olduğunu söyleyebilirim ama yine de Scott'ın beni eve getirdikten sonra o kovayla yakın bir ilişki kurduğumuzu hayal meyal hatırlıyorum. Scott yanımda, hafifçe horlayarak uyuyor. Bir an önce kendime gelmem ve kalkıp işe gitmem gerek. Daha sonra Scott uğraşmasın diye babama gidip Ben'i almayı planlıyordum aslında ama artık bunun için zamanım yok gibi görünüyor. Yavaşça yatağın içerisinde dönerek Scott'ın uyumasını izlemeye başladım. Yüz ifadesi huzurlu ve göz kapakları bir çocuğunkiler kadar yumuşak görünüyor. Dudakları çok hafif aralanmış ve kenarları kıvrılmış duruyor. O benim için artık tamamen yabancı biri.

Yataktan kalktım. Çoktan durulanıp temizlenmiş kovayı bir kez de kendim yıkadım ve sessizce çamaşırlıktaki yerine geri koydum. Ben'in yokluğunda ev sanki boş bir kabuğa dönmüştü; suyun altındaymışım gibi kulaklarım sessizliğin sesiyle dolmuştu. Evde ses olması için radyoyu açtığımda radyodaki konuşmalar ve kahkahalar bana dün geceyi anımsattı ve bir an midem yeniden ağzıma geldi. Tuvalete zar zor yetişerek midemde dün gecedan kalan ne varsa hepsini çıkardım; yüzüm

ve saçlarım terden sıırıslıklam olmuştı ve kasılmalarla titresem de burnuma gelen şarap kokusu midemi daha da beter hâle getirerek klozetin başından kalkmamı engelliyordu. Nihayet içeride hiçbir şey kalmadığına kanaat getirince güç bela ayağa kalkıp sifonu çektim ve kendimi bırakarak tuvaletin zeminine kış üstü oturdum. Başımı buz gibi fayanslara yaslayıp ağlamaya başladım. Göz yaşlarım nihayet durunca kalkıp yüzümü ve boynumu yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı hızla büküp dağınık bir topuz hâline getirdim. Cep telefonunu kaptığım gibi babamı aramak üzere dışarı çıktım. Sessizce Ben’le konuşup dedesinin onun için hazırladığı mısır gevreği hakkındaki heyecan dolu yorumlarını aldıktan sonra telefonu dedesine uzatmasını rica ettim.

“İşe yetişmem gerekiyor baba. Scott daha sonra gelip Ben’i alsa sorun olur mu?”

“Tabii, tabii. Hiç sorun değil. Ben’in burada olmasını seviyorum, bunu biliyorsun.”

“Teşekkürler, baba.”

“Dün gece nasıldı? Siz çocuklar güzelce eğlendiniz mi?”

“Tabii, evet. Harika bir partiydi.”

“Sevindim tatlım. Çok çalışıyorsun, ara sıra eğlenmek senin de hakkın. Üstelik hâlâ çok gençsin.”

Başımı salladım, yeniden ağlama krizine kapılmama ramak kalmıştı. “Kapatmam lazım, baba. Ben’e onu daha sonra göreceğimi söylersin.”

Telefonu kapatıp içeri girerek eşyalarımı topladım. Scott’a babamla konuştuğumu, Ben’i gün içerisinde istediği zaman alabileceğini, akşam saat yedi civarı eve döneceğimi belirten bir not yazdım. Henüz uyanmamasına çok memnunum. Onun bakışlarını üzerimde hissetmek korkunç olurdu çünkü aklım hâlâ Felix’te. Bugün tek yapmak istediğim onunla beraber yatağa atlayıp saatlerce çıkmamak ve ellerini tüm vücudumda hissetmek. Bu düşünceler ve hayal kırıklıkları birleşince kendimi kontrol edemeyip iki elimi birden öfkeyle direksiyona vurdum. Yeniden ağlamaya başlamıştım bile; kıpkırmızı

gözlerle gezecektim bütün gün. Fox'u, dans edişimi ve gecenin kalanıyla ilgili ne kadar uğraşsam da hatırlayamadığım şeyleri düşünmeye çalışıyordum. Felix, Scott, Ben, Jacob ve Rose. Dudaklarımı sımsıkı kapatıp derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Kendimi ağırlıksız hissediyorum ama bu his ne insanı özgürleştiren ne de güç veren türden bir his; sanki biri çapamın zincirini koparmış da koca denizde boş boş süzülüyor gibiyim. Bu hayattaki gerçekliğim sona ermeyen, gerçekdışı bir rüya gibi.

Ben'le gülüp oyunlar oynayan, ona kahvaltı hazırlayan, kanepede birlikte uzanıp bir şeyler okuyan veya yere yayılıp beraber bir yapbozu bitirmeye çalışan babamı hayal ettim. Ben'in doğumu, babama verip verebileceğim en büyük hediye olmuştu. Woodstock soyuna yeni bir halka eklenmişti; bu, annemin ölümünün resmen bir nesil önce gerçekleştiği anlamına geliyordu. Artık hayatlarımızın o dönemi geride kalmış, yeni bir çağ başlamıştı. Hamileliğimin sonlarına doğru babam artık neredeyse yanımda nefes almaya korkar hâle gelmişti. Bana her baktığında gözleri yaşlarla dolardı. O böyle yaptığı zaman çocuğumu kucağıma alamama konusundaki endişelerimi yenecek, onun sayesinde mutluluğun etrafımızı saracağına inanmaya başlayacaktım. Neredeyse.

Ben erken doğdu. Doğum, beklenenden üç hafta önce soğuk bir haziran sabahında aniden başladı. Salondaki koltukta uyurken ani bir sarsıntıyla uyanmıştım. Televizyonun belli belirsiz sesi değildi beni yerimden kaldıran. Dışarıdan gelen bir ses miydi? İşte, yeniden! Yumuşak, kesik bir guruldama. Sesin benden çıktığını fark etmem için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Bebek geliyordu. Benim bebeğim geliyordu! Yerimden kımıldamadım, onun yerine hayatımda daha önce hiç yatmadığım kadar sabit bir şekilde yattım. Televizyon ekranında değişen görüntüler farklı tonlardaki ışığı duvarlara yansıtıyordu. Şöminenin üzerindeki yıpranmış ahşap rafa yerleştirdiğim fotoğrafta annem, bana ve çocuğuma bakıyordu. Ani bir sancıyla boğazım düğümlenince panikle doğrudum. Bacaklarımın

arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum ama yine de yerimden kalkmadım. İçgüdüsel bir şekilde biliyordum ki şu an, hayatta çocuğumla gerçek anlamda baş başa olabileceğim tek andı. Rahminde bir sürü yavru taşıyan vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Neredeyse bir anne olacaktım. Artık yarı saydamlaşmış derimin altında bir varlık kıpırdanıyor, minicik kollarını ve ayaklarını hareket ettiriyordu. Oğlum. Yeni bir sancıyla bütün bedenim titredi. Sonra bir daha. Sonra bir kez daha. Nihayet bir süre durulunca ayağa kalkıp bunca zaman oğlumu hayatta tutmuş olan sıvıyı bir havluyla çabucak silip temizledim. Yatak odamıza doğru yalpalayarak yürüdüm ve eşikte, soğuk döşemenin üzerinde durdum. Pencereden vuran ay ışığı altında Scott yastığıma sarılmış yatıyor, göğsü yavaşça kalkıp iniyordu.

“Scott,” dedim ve sonra yeni bir sancıyla kasılarak bir an nefessiz kaldım. “Scott. Hastaneye gitmemiz gerek.”

Gözleri bir anda açıldı ve yuvarlanırcasına yataktan fırlayarak adrenalinden şaşkına dönmüş hâlde, parıl parıl gözlerle bana baktı...

İşte o anda aklımdaki tek düşünce şuydu: *Biraz sonra bir çocuğum olacak ve o Jacob'dan değil. Tüm bunların hiçbir anlamı yok.*

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Pazar, 20 Aralık, 09:11

Polis merkezinden içeriye adımımı attığımda etrafta çıt çıkmıyordu. Üst kademelerden Jonesy'nin omuzlarına yüklenen baskı giderek artıyordu, bu nedenle kimsenin keyfi pek yerinde değildi. Ayrıca çekirdek kadroyu da mümkün olduğunca iş üzerinde görmek istediği için etrafta oradan oraya koşturan çalışanlara rastlamak pek mümkün değildi. Birkaç kişi danışma masasının önünde kümelenmiş, kayıp cüzdanlarını veya zarar görmüş posta kutularını rapor etmek için bekliyorlardı. Geçen haftaki cinayet sonrası çılgınlığının ardından bu hafta oldukça sakindi. Duvarlar ısıcağın altında inliyordu. Masamın üzerinde yığınla evrak ve kalem sağa sola saçılmıştı. Kafamı uzatıp Felix'in derli toplu masasına bir göz attım; benim kalemlerim rastgele dağılmışken onunkiler ev yapımı kil kalemliğin içinde, disiplinli askerler gibi dizili duruyordu. Kalemlik kızlarından birinin hediyesiydi. Acaba ikimizin çocuğu olsa bana mı daha çok benzer yoksa ona mı? Kız mı olur yoksa erkek mi? Kafam hâlâ dün geceki şaraplar yüzünden zonkluyor ve kendimden utanıyorum. Hiç kimseyle konuşmak zorunda olmayacağım, tamamen izole bir günün hasretini çekiyorum. Ağzımı bile açmamın gerekmeyeceği bir günün. Yutkunurken bile ağzımda hâlâ alkol ve kusmuk karışımı iğrenç, asitli bir tat var.

Anna masamın üzerine kalp şeklinde bir çikolata bırakmış. *Hayal kırıklığı yaratan son beyaz atlı prens adayımın bana hediyesini ben de sana hediye ediyorum! Afiyet olsun!* Çikolatanın düşüncesi bile midemi bulandırdığı için çekmecelerden birine atıverdim. O esnada masanın üzerinde duran cep telefonum birdenbire titremeye başlayınca irkildim.

“Woodstock,” dedim ve harcadığım çabayla boğazım yandı.

“Merhaba. Şey, umarım rahatsız etmiyorumdur. Aklıma başka bir şey gelirse aramamı söylemişsiniz. Rosalind Ryan ile ilgili.”

Zihnimi toparlayıp odaklanmaya çalıştım. “Kesinlikle. Bize yardımı dokunabilecek her türlü bilgiyi paylaşmanızı isteriz. Kiminle görüşüyorsunuz?”

Kısacık, histerik bir kahkahanın ardından kesik bir nefes. “Ah, pardon. Ben Isabel Mealar. Izzy. Smithson’da öğretmenim. Bana kartınızı vermişsiniz.”

Kırmızı, parlak saçlar ve iddialı göz kalemi; hatırladım. “Ah, doğru ya, Izzy. Buyurun, dinliyorum.”

“Şey, peki. Bunun konuyla bir ilgisi var mı emin değilim ama bir süredir aklıma takıldı ve cuma günü anma töreninin ardından, şey, bilmiyorum, bilirsiniz, bir şey saklamış gibi olmaktansa bir önemi olmasa bile söyleyip kurtulmak daha iyidir, değil mi?”

“Elbette. Bu gibi durumlarda mümkün olduğunca çok şey bilmek en iyisidir. Ayrıca alakasız gibi görünen şeyler belki de hayati öneme sahip, çok kıymetli bir bilgiye ulaşmamızı sağlayabilir.”

“Evet, ben de öyle tahmin ettim. Neyse, dinleyin, emin değilim ama bundan birkaç hafta kadar önce cüzdanımı iş yerinde, masamda unutmuştum. Akşam yemeği için dışarı çıktığımda farkına vardım ve eve dönerken uğrayıp almaya karar verdim. Bazen temizlikçiler çok erken saatte çalışmaya başlıyorlar ve cüzdanımın çalınmasını riske etmek istemedim.”

“Bu tam olarak ne zaman yaşandı?”

“Üç hafta önce, perşembe günü. Emin olmak için günlüğümden kontrol ettim.”

“Pekâlâ, harika. O hâlde okula geri döndünüz. Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Dokuz, belki? Etrafta hiç kimse yokken orada olmak biraz tuhaf ve ürkütücü gelmişti, o yüzden de aceleyle okula girip hemen cüzdanımı aldım ve hızla arabama döndüm.”

“Sonra ne oldu?”

“Taşınabilir sınıfların olduğu Forrest Kanadı’ndan iki kişinin beraber yürüdüğünü gördüm. Beni göremesinler diye arabamın arkasına saklandım. Biri Rosalind’di. Ve, şey, öğrencilerden biriyle birlikteydi.”

“Hangi öğrenci olduğunu seçebildiniz mi?”

“Yüzde yüz emin değilim fakat kesinlikle öğrencilerden biriymi. Uzun ama genç biriymi. Anlarsınız, yürüyüşlerinden bile belli olur.”

Kalbim, rahatsızlık verecek kadar yüksek bir hızla çarpmaya başlamıştı. “Peki, o hâlde kim olduğunu göremediniz, öyle mi?”

“Hayır, karanlıktı ve ben de onları gizli gizli gözetliyor gibi görünmek istemedim,” dedi Izzy.

“Başka herhangi bir şey var mı?”

“Düşününce bu bana biraz garip geldi. Üstelik okul sonrasında çocuklarla yaptığı provaları düşününce... Bilmiyorum, belki de prova yapmak için oradalar.”

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimin tümünü bıraktım. “Yani sence yaptıkları şey bu muydu, prova?”

“Muhtemelen. Kulağa mantıklı geliyor. Yine de...”

“Yine de, ne?”

“Şey, ikisi beraber Rosalind’in arabasına bindiler. Bunun da biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama sonra öğrencisini eve bırakmasında ne zarar olabilir ki diye düşündüm. Kulağa mantıklı geliyordu. Fakat araba bir türlü hareket etmedi ve bir süre boyunca karanlıkta öylece oturdular; konuşarak, sanırım.”

Izzy, telefona doğru derin derin nefes alıp verirken uzun bir sessizlik oldu ve sonra nihayet tekrar konuştu. “Bakın, çok

karanlıktı ve iki arabanın arasına sıkışmıştım, onlardan önce önümde başka bir araba olduğu için onun camından bakmak zorundaydım. Yine de, birbirlerine doğru eğildiklerinden ve öpüşüklerinden eminim. Gördüğüm şey buydu.”

“Çok enteresan,” dedi Felix, Izzy’nin telefonda söylediklerini ona anlatınca.

Sabah izin alıp Melissa’nın dans gösterisine gitmişti. Nasıl geçtiğini sorunca da omuz silkip geçiştirerek, “On üç yaşında çocukların sahnelediği bir dans gösterisi nasıl olursa öyleydi,” demişti. Kırmızı gözlerimi ve çatallaşmış sesimi fark etmemiş gibiydi ve gecemin nasıl geçtiği hakkında hiçbir şey sormadı. Kendi masasında ne yapacağını bilemeyerek çekmeceleri açıp kapatmasını, masanın üzerindeki evrakları oradan alıp oraya koymasını, doğrudan bana bakmamak için kendine yalandan işler uydurmasını izliyorum. Kendini suçlu hissediyor. Konuşurken gözlerimin içine değil, sol yanıma bakışından anlayabiliyorum bunu. Onu o kadar iyi tanıyorum ki. Kendi dünyalarımızdaki engellerin farkındayız. Sorumluluk ve zorunluluklarla sarmalanmış hayatlarımızın ortasında ikimiz de birbirimizin olmayı arzuluyor, o büyülü birleşme anına bağımlı olduğumuz için acı çekiyoruz. Biraz heyecanlandığım ve kan akışım hızlandığı için yeniden midemin kaynamaya başladığını hissedebiliyorum. Yavaşça, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyorum.

“Belki işten sonra bir şeyler yaparız?” dedim.

“Olmaz,” dedi. “Eve gitmem gerek. Akşama birileri gelecek.”

İçimde kabarmaya başlayan öfkeyi bastırdım, kızmak şu aşamada hiçbir şeyi çözemezdi. Tepemizdeki pervane tek varlık amacını bile gerçekleştiremeyerek yavaş yavaş salınıyor, sıcak havayı etrafa yaymaktan başka bir işe yaramıyordu. Klima dün yeniden çalışmaya başlamıştı ama akşam saatlerinde bir

kez daha bozulmuştu. Hâliyle Jonesy bu konuda sinirden küp-
lere binmiş vaziyetteydi.

Ertesi haftaki Noel sabahını canlandırıyorum gözümde; Felix ve karısı, rengârenk bir ağacın altında, ellerinde kahve-
leriyle oturuyorlar. Karısının yeni taranmış sarı saçları ıslıl ıslıl
parlıyor. Kızları, büyük bir heyecanla ağacın altına dizilmiş he-
diyeleri açarak neşeyle cıvıldıyorlar. Başım daha da ağrımaya
başladı. Gözlerimi kapadım.

“Peki, neyse.” Masasının kenarına yaslandım. “Izzy konu-
na geri dönelim. Rosalind’le birlikte gördüğü çocuğun Rodney
olduğundan eminsin, değil mi? Kim olduğu hakkında kesin bir
şey söyleyemiyor; herhangi biri olabilir.”

“Of hadi ama Gemma! Çocuk bir şeyler biliyor işte, sen
bunu görmezden gelmek istiyorsun yalnızca!” Parmaklarını
sertçe saçlarında gezdirdi. “Izzy’nin o gece gördüğü çocuğun o
olması çok mantıklı. Rosalind yalnız biri gibi – ya da sadece tu-
haf biri– ama hangi seçenek doğru olursa olsun, sahnelediği bu
oyun aracılığıyla bir çeşit onaylanma, bir tür manevi tatmin ara-
yışı içerisindeydi. Erkeklerin dikkatinin onun üzerinde olması
muhakkak onu tatmin ediyordu. Rodney, oyunda Romeo ka-
rakterini canlandırmıyor mu? Al işte, her şey yerine oturuyor.”

Abartılı bir şekilde şaşırmış gibi ağzımı açarak onun bana
bakmasını sağlamaya çalıştım ama o gözlerini ayırmadan
önündeki bilgisayarın ekranına bakıyordu. Ancak masanın al-
tından ayağını yere vurduğunu biliyordum çünkü oturduğum
yerden yerin titrediğini hissedebiliyorum.

“Kai Bracks’e ne dersin?” diye sordum. “Eğer Sevgililer Gü-
nünde o çiçekleri yolladıysa bu aslında epey bir şey anlatıyor,
öyle değil mi?”

“Tabii. Onun da bizim kıza yanık olduğu konusunda hiçbir
şüphem yok ama oyunun ardından doğruca partiye gittiğini ve
tüm gece boyunca oradaki insanlarla birlikte olduğunu bili-
yoruz. Delicesine âşık veya tüm o hormonlar yüzünden kafası
karışmış bir genç olabilir ama aradığımız adamın o olduğunu
hiç sanmıyorum.”

“Nicholson hakkında ne düşünüyorsun peki? Rosalind’le aralarındaki ilişki hakkında birçok belirsizlik var hâlâ.”

İç çekti. Bir an için kafasını kaldırıp bana baktıysa da hemen gözlerini kaçırdı. “Bence bu hikâyenin kahramanı Rodney, o kadar. Yakışıklı, genç bir öğrencinin taş gibi öğretmeniyile işi pişirmesi akla yatkın geliyor. Ben bariz olanı inkâr etmeyen bir takım olduğumuzu sanıyordum, yoksa öyle değil miyiz?”

Boğazımı temizledim; konuşurken hâlâ canım acıyordu. “İyi. Yine de ben Nicholson’ın listeden silinmemesi gerektiğini düşünüyorum. Yaşlıca bir adamın kendini yalnız hissetmesi ve genç ve güzel bir kadını arzulaması da normal gibi geliyor. Ayrıca kız için de bu manevi tatmin sağlayabileceği bir birliktelik olurdu. Ayrıca RYAN’ın iş dünyasındaki faaliyetleriyle cinayetin arasında bir bağlantı olabileceği ihtimalini de unutmamalıyız. Tabii bir de Timothy Ryan meselesi var.”

“Gemma, ben bu iş oldu bitti, katili bulduk demiyorum ama bu büyük bir ipucu. Şimdiye kadar bulabildiğimiz en büyük ipucu! Düşünsene, Lila’yla konuştuğunda Rosalind’in ilişkisi hakkında neden bu kadar gizemli davrandığını ve hiçbir şey anlatmadığını da açıklıyor. Kaldı ki tiyatronun bitişiyle Jamie Klein’in evine varışı arasındaki boşlukta Rodney’nin nerede olduğu bile belli değil!”

“Bu yalnızca bir iddia. Rodney’nin ifadesine göre çocuk oyundan sonra doğruca partiye gitmiş.”

Felix hüsrarla gözlerini devirdi. “Tabii ya. Herkes grup hâlinde ama ne hikmetse tek başına gitmiş. Neyse ne, bu işin peşine düşmemiz lazım.”

“John Nicholson rahatlıkla yatağından çıkıp oyunun bitmesini beklemiş olabilir,” dedim. “Rosalind’le ilgili tezinin, şu an Nicholson hakkında sahip olduğumuzdan daha sağlam bir teori olmadığını kabul etmelisin. Hatta Timothy için de aynı şey geçerli.” Gözlerimi Felix’e diktim ama o hâlâ ekrana bakmaya devam ediyordu. Sanki vücudu taş kesmiş gibi, masasının üzerindeki bilgisayar gibi kıpırtısız duruyordu ve onu okuyamıyordum. “Senin derdin ne?”

“Hiç,” dedi, şaşırmış gibi görünen bir ifadeyle bana dönerek.

“Beni üzüyorsun,” dedim çabucak ve gözlerimi yere diktim. Bir anda kendini suçlu hissetmeye başlayan taraf ben olmuş-tum. Birbirimize karşı hislerimizi açıkça dillendirmekten kaçınıyorduk; ikimizin de uğraşması gereken yeterince sorun ve sorumluluk vardı.

O ayağa kalkarken sanki yer yerinden oynadı. Tavandaki floresan ışığın önünde dikilince arkasından vuran ışıkla bir an yüzünü seçemedim; karanlık ve ürkütücü bir şekilden ibaretti.

“Üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Bak, bu çok zor, Gem. Gerçekten. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de şu sıç-tığım Noel meselesi çıktı başımıza!”

“Biliyorum. Ben de aynı durumdayım.”

“Her şey giderek güçleşiyor. Normalde olduğundan bile daha zor artık. Haftaya ailem geliyor ve bir süre bizimle kalacaklar. Seni görebilmem daha da zorlaşacak. Maruz kalacağım tüm bu aile saadeti beni delirtiyor.” Önce bana, ardından da içeride bizden başka kimse olmamasına rağmen etrafına bakındı. Dudaklarını ısırды ve bir için ağlamaya başlayacağını düşündüm. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, söylediklerini zar zor duyabildim: “Bazen içinde olduğumuz durumdan bıkiyorum, Gem.”

Bir an önce doğru cümleleri kurabilme umuduyla hızlı hızlı konuşuyordum şimdi. “Zor olduğunu biliyorum. Gerçekten çok zor. Fakat bunun farkındayız. İkimiz de anlıyoruz, ikimiz de bilincindeyiz. Yılın bu zamanı bizim gibi insanlar için zaten her zaman zor geçer. Ben de çok yoruluyorum. Her şey yoluna girecek, merak etme.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi bir an ağzını açtı ve sonra kapadı. Kısa bir süre sonra da, “Neyse, hadi gidip şu genç Bay Ma-son’la bir görüşelim,” dedi.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Pazar, 20 Aralık, 09:55

Jacob'ın evi neredeyse tam olarak eskiden hatırladığım gibiydi. Basık ve karanlıktı, bahçeyi bürüten eğrelti otları pencerelerin önünü kapatıyordu. Garaj kapısı kapalıydı ama önüne öğrenci plakalı eski bir Ford Falcon park edilmişti. Rodney'nin doğum gününün ocak ayında olduğunu hatırladım aniden. Sıcak havayla kavrulduğumuz bir gecede, sosisli sandviçlerin yapay kokusunun etrafımızı sardığı bir kanepeye yerleşmiş, birkaç oğlanla birlikte karşımızdaki eski püskü televizyonda hayalet filmleri izliyorduk. Biz kanepenin köşesinde oturuyorduk, Jacob elimi tutuyordu. Rodney'nin doğum günü için yatıya gelen çocuklara bakıyor, onlar korktukça kıs kıs gülüyorduk.

Evin sol tarafında uzunca bir sakız ağacının dalları çatıya kadar yükseliyordu. Donna Mason elinde uzun saplı bir süpürgeyle verandaya çıktığında hâlâ arabanın içindeydik. Bu kadın nedense bana sıkıca sarılmış yayları hatırlatıyordu. İplerin ucundaki bir kukla gibi sarsak hareketlerle yürüyordu. Felix arabanın yan camını indirdi.

Donna Mason verandanın ucuna kadar gelip durdu. "Merhaba," dedi Felix'e, kibarca. Bana ise belli belirsiz bir baş selamı vermişti ancak.

"Merhaba Bayan Mason. Böyle habersiz geldiğimiz için

üzgünüz ancak eğer evdeyse Rodney'yle biraz konuşmak istiyorduk. Bayan Ryan ile ilgili."

"Bu konuda onunla zaten görüşülmüştü," dedi.

"Evet ama sormak istediğimiz birkaç soru daha var," dedi Felix.

Kısa bir an için gözleri öfkeyle parladı ama neredeyse aynı hızla omuzlarını düşürdü ve öfkesinden sıyrılmayı başardı. Yine keskin, kısa bir baş hareketiyle arka tarafı işaret etti. "Arkada, basketbol oynuyor."

Ağustos böceklerinin korusu eşliğinde arabadan indik. Bir basketbol topunun düzenli aralıklarla yere çarpmasından çıkan ses dışında sokak sessiz sayılırdı. Jacob da basketbol oynardı; uzun kolları ve ince bacakları sayesinde estetik ve becerikliydi. Onu basketbol oynarken izlemeyi severdim.

"Bu taraftan." Donna, elindeki süpürgeyi duvara yasladı ve karanlık, kasvetli evin içerisinden bizi arka tarafa yönlendirdi. Güneşlikler kapalıydı ve hava çam kokusuyla, Noel ağacının kokusuyla, ağırlaşmıştı. Arka taraftaki sineklikli kapıdan dışarıya, gıcırdayan tahta merdivenlerden aşağıya, sıcak havaya doğru Donna'yı takip ettik.

"Rodney!"

Rodney yüzünü bize döndü. Çıkık elmacık kemiklerinin şekillendirdiği bu yüz hattını o kadar iyi biliyordum ki gözlerim kapalıyken bile tüm detaylarıyla çizebilirdim. Bir an Donna'ya bakarak bir hayaletle nasıl yaşayabildiğini merak ettim. Sarkık göğüslerinin altından kollarını kavuşturmuş, sağ ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Ona baktığımda uykusuz geçen uzun geceleri, yarım kalan hayalleri ve çaresizce ağlama nöbetlerini görebiliyorum; böyle bakınca, son on yıl aslında ikimiz için çok benzer bir biçimde geçmiş. Rodney basketbol topunu beton sahanın kenarına yuvarladı ve top bir ağacın altında yerini aldı. Rodney'nin göğüs kafesi hızla kalkıp iniyordu ve yüzü terden parlıyordu. Bize doğru yürürken gözleri Felix'in üzerindeydi. Jacob'dan biraz daha uzundu. Daha yapılıydı. Alnında biriken teri saçlarına doğru silince saçları hafifçe dikildi. Soluk

kesiciydi. Güneşin önünden küçük bir bulut geçti ve gölgesi üstümüze düştü.

“Selam, neler oluyor?” Sesi sakindi ama ensesini kaşırken gözleri heyecanla bir Felix’e bir bana kayıyordu.

“Bu insanlar öğretmenin hakkında seninle biraz konuşmak istiyorlar Rodney. Çok uzun sürmeyecektir.”

Anlamlı bir şekilde Felix’e baktı, beni tümüyle görmezden geliyordu. Ona Jacob’ı hatırlatıyor olmalıydım, o korkunç zamanları. Bana öyle geliyordu ki Donna Mason duygularını belli etmemek için elinden gelen her şeyi yapabilecek türden bir kadındı. Jacob’ın yazdığı notu, onu nereye koymuş olabileceğini merak ettim. Gayriihtiyari kafamı kaldırıp eski yatak odasının penceresine baktım; acaba o oda artık küçük bir Jacob mabedi mi? Belki de Donna oradaki tüm fotoğrafları, odanın içindeki her şeyi paramparça edip, yakıp yıkmıştır ve evini bu korkunç olaydan, ölü oğlundan tamamen arındırmaya çalışmıştır.

“Pekâlâ, burada mı?” Rodney, ellerini açarak bulunduğumuz yeri gösterdi.

“Buraya ne dersin?” Felix, arka bahçedeki çitlerin hemen önündeki küçük, yıpranmış masa ve sandalyeleri işaret etti.

Rodney, gençlerin evrensel hareketiyle yeniden omuz silkti. “Olur.”

Oturduk. Elimizde ona karşı kullanabileceğim hiçbir kozumuz yoktu ve Rodney de biz de dizlerimizin üzerindeki parmaklarımızı oynatıp duruyor, bacaklarımızı kaşıyor, saçlarımızı düzeltiyorduk. Kısa bir süre sonra Felix ellerini bir top gibi kenetleyerek öne doğru eğildi. Donna birkaç metre arkamızda, pırıltılı gözleriyle bizi izliyordu.

“Pekâlâ, geçen hafta polise ifade verdiğini biliyoruz Rodney fakat sana birkaç soru daha sormamız gerekiyor, tamam mı?” diyerek söze girdim.

“Olur,” diye yanıtladı.

“Muhtemelen soracağımız pek çok soru senin için tekrar edilmiş olacak ama bize karşı dürüst olman gerçekten de çok önemli, bunu biliyorsun değil mi?”

Yutkundu ve başını sallayarak onayladı.

“Tamam, buna sevindim,” dedim. “O hâlde başlayalım; bize Bayan Ryan ile aranızda nasıl bir ilişki olduğundan bahset, Rodney.”

Rodney bileğini kaşıyor ve dikkatli gözlerle Felix’i inceliyordu. “Bilmem ki, o yalnızca iyi biriydi. İyi öğretmendi.”

“Sadece iyi mi?” diye sordu Felix.

Rodney’nin koyu, derin gözleri bir an bana kaydıktan sonra yeniden Felix’e çevrildi. Bir sivrisineğe elimle vurup ezince kolum bir anda kana bulandı.

“Onun dersleri hoşuma gidiyordu. Diğerlerinden farklı gibiydi. Nasıl desem, bazen sanki okulda değilmişiz gibi hisseddim.”

“Nasıl yani? Dersler eğlenceli geçtiği için mi böyle düşünüyorsun?”

“Evet, sanırım. O her şeyi olduğundan daha önemliymiş gibi aktarabiliyordu, öyle olunca da ilgiyle dinliyordum. Bilmiyorum, herhalde kulağa salakça geliyordur.”

“Hiç de salakça gelmiyor. Tiyatro yapabilmek için insanın hayal gücünün kuvvetli olması lazım değil midir sonuçta?” dedi Felix.

“Evet. Herkes onun dersinde olmak istiyordu o yüzden. Gerçekten çok iyiydi.”

“Demek ‘iyi’den terfi edip ‘gerçekten çok iyi’ oldu.”

Rodney arkasına yaslandı. “Her neyse işte.”

“Okul dışında onunla hiç görüşüyor muydunuz?” Sesim Felix’ten daha yüksek çıktıysa da yapış yapış sıcak havayı delip karşımdakine ulaşabildi mi, kestirmek güçtü.

Dudaklarını büzüp nefesini ağzından vererek üfledi. Bu hâli bana Ben’i anımsatıyordu. “Ara sıra. Bilirsiniz, oyun yüzünden.”

“Nasıl yani, prova ve onun gibi şeyler için mi?” diye sordum.

“Evet. Bazen okuldan sonra geç saatlere kadar çalışırdık. Hatta gerekirse hafta sonunda bile prova yapardık. Herkes kendini bu işe adanmıştı. Hâlâ da öyleyiz. Yeni yılda tekrar sah-

neye çıkacağımız için bu akşam da prova yapacağız mesela. Sonuçta onu onurlandırmak için bunu yapıyoruz.”

“Evet, evet, biz de anma törenindeydik. Konuşmanızı dinledik. Bu çok hoş bir jest,” dedi Felix.

“Maggie ile aranız iyi midir? Bana sevimli bir kız gibi geldi,” Rodney’nin tıpkı Jacob’ın bana yaptığı gibi Maggie’nin yüzüne dokunuşunu, onun genç, körpe bedenine sarılışını, parmaklarının kızın ipeksi saçlarında gezinişini gözümde canlandırınca bir kıskançlık dalgası bedenimi sardı.

“Yıllardır birlikte okuyoruz. O benim arkadaşım.”

“Hiç arkadaştan daha fazlası olmadı mı peki?”

Nazikçe gözlerini devirdi. “Geçen yaz bir süre çıkar gibi olduk. Gerçekten de kısa sürdü. Arkadaş kalmanın daha iyi olacağına karar verdik.”

“Buna kim karar verdi?” diye sordum.

Donna, ağacın dibindeki basketbol topuna doğru yürüyüp topu yerden aldı ve plastik bir kovanın içine gürültüyle attı. Ufukta kümelenmiş bulutların arasında uğursuz şimşekler çakıyor, gök gürliyordu. “Rodney okul ve basketbol konusunda oldukça ciddi ve disiplinli bir çocuktur,” diye söze girdi Donna. “Başka şeylere ayıracak vakti yoktur.”

Rodney sanki annesi orada değilmiş gibi konuşmaya devam etti. “Çoğunlukla bu karar bana aitti ama bunun bir önemi yok. Sadece birkaç defa beraber dışarı çıktık, hepsi bu. Sinemaya, arkadaşların ev partilerine gitmenin dışında bir şey yapmadım. Söylediğim gibi, zaten çok kısa sürdü.”

“Ayrılmanıza üzölmüş müydü Maggie?” Mümkün olduğunca nazikçe sormaya çalışmışım. Rodney’nin de tıpkı Jacob’ın bana söylediği şeyleri söyleyerek mi Maggie’den ayrıldığını, onun bu kararının tıpkı benimki gibi Maggie’nin de dünyasını yerle bir edip etmediğini merak ediyordum.

“Sanmıyorum. Bir hafta sonra Matt denilen çocukla çıkmaya başlamıştı çünkü.”

“Gönöl işte, ne yaparsın, değil mi?” Felix gülümseyerek bana doğru kısa bir bakış attı. “Belki de seni kıskandırmaya çalış-

mıştır. Belki senin daha ciddi, daha oturaklı bir ilişki istediğini düşünmüştür; belki de ondan daha olgun birini istediğini?”

Rodney, çocukça bir tavırla kaşlarını çatı. “Bunu gidip ona sormalısınız. Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Her neyse, zaten şu anki sevgilisi bir kız.”

Donna’nın kaşlarının havaya kalktığını tahmin edebiliyordum.

“Peki, peki,” dedi Felix. “Bize biraz oyundan bahset. Sen Romeo’sun, değil mi? Bu büyük bir rol.”

“Aynen.” Yine o omuz silkme. “Oyunculuk hoşuma gidiyor. Basketbolu da seviyorum tabii ama liseden sonra tiyatro okuluna gitmek istiyorum; güzel sanatlar gibi şeylere. O yüzden de bu rolü almak benim için önemliydi. Bizim oynadığımız versiyon aslından biraz daha farklı. Yetmişli yıllarda, Avustralya’da geçiyor. Emin değilim ama Sydney gibi bir şehirde. Zengin bir ailenin kızı olan Jasmine, Juliet karakterine karşılık geliyor. Ailesi çok katı ve muhafazakâr ama Jasmine onlar gibi değil. Ben de Ricky karakterini oynuyorum, o da aslında Romeo tabii. Jasmine’den daha genç ve fakir bir delikanlı.”

“Genç bir oğlanla olgun bir kadının aşkı, öyle mi? Ne kadar da yenilikçi. Kulağa çok havalı geliyor.” Felix, Rodney’yi oltaya getirmeye çalışıyordu.

“Öyle. Hepsini Bayan Ryan yazdı. Sanırım bir stüdyonun veya kumpanyanın satın alabileceğini umuyordu. Zaten bir lise tiyatrosunun oynayabileceğinden çok daha iyi bir metin aslında.”

“Kulağa ona hayranmışsın gibi geliyor.”

Gözlerini aşağı çevirdi. “Eh, tabii. Söylediğim gibi, o harika bir öğretmendi.”

“Herhangi birinin ona sinirlendiğini hatırlıyor musun? Sana birinden korktuğuyla ilgili bir şeyler anlatmış mıydı hiç?”

“Şey, hayır. Yani, aslına bakarsanız o kadar çok konuşmazdık.” Ellerini saçlarında gezdirdi. “Demek istediğim, okulda bazı sorunlar olduğunu biliyorum zaten. Okul müdürümüz Bay Nicholson oyuna destek oluyordu galiba ama genel olarak

bazı sorunlar varmış. Bütçeyle ilgili bir şeyler. Ara sıra ikisinin bu konu hakkında tartıştığını hatırlıyorum. Rose'un morali çok bozulmuştu."

"Rose mu?"

Sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi birdenbire sindi. "Tiyatro derslerinde hepimiz ona öyle seslenirdik. Sahnede-yken herkesin eşit olduğunu söylerdi."

"Yine de o sizin öğretmeninizdi, değil mi? Yani aslında eşit değildiniz. Ayrıca henüz reşit bile değilsin," diye bastırdı Felix.

"Olmak üzereyim."

"Ocağın on beşi, evet. Kontrol ettim." Felix omuzlarını dikleştirdi ve doğrulup Rodney'nin gözlerinin içine bakmaya başladı.

Rodney bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladıysa da hemen sonra vazgeçti ve bakışlarını yere indirdi.

"Rodney," dedim, "teknik olarak hâlâ bir çocuksun, o yüzden eğer Bayan Ryan seninle okul dışında görüşmek istediye veya seni bir şeyler yapmaya zorladıysa bu çok yanlış bir davranış olurdu. Sana karşı belirli sorumlulukları olması gerekirdi. Bunu anlıyorsun, değil mi? Başın belada değil, korkma, ancak yine de eğer bir şey varsa bunu bilmek zorundayız."

Bakışlarını yerden kaldırmadan hafifçe kafasını salladı ve, "Diğer polislere zaten söyledim. Biz hiçbir şey yapmadık."

"Basketbol maçına ne oldu?" diye sordu Felix.

"Ha?"

"Oyundan sonraki cumartesi sabahı maç vardı, değil mi? Ne oldu, iptal mi oldu?"

"Ah hayır. Ciddi bir maç değildi. Birkaç arkadaşla buluşup antrenman yapacaktık ama hava çok sıcak olduğu için gitme-meye karar verdim."

"O yüzden de Jamie'nin partisine gittin," dedim. İlk defa, Rodney'nin tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmamasını istediğimi fark ettim.

"Evet."

"Eğlenceli miydi?"

“İdare ederdi. Akşamki oyun yüzünden yorgundum ama yine de evet, eğlenceli bir partiydi.”

“Partiye kendi başına, yürüyerek mi gittin?” diye sordum.

“Evet. Oyundan sonra bizim çocukları kaybettim. Annem çoktan gitmişti ve benim de çantamda, şey, birkaç bira vardı ve ben de bir tanesini içe içe, arka sokaklardan yürüyerek partiye gittim.” Mahcup gözlerle Donna’ya baktı ama kadın kılını bile kıpırdatmadı.

“Partiye saat kaçta ulaştığını hatırlıyor musun?”

“Şey, saat on bir gibi galiba.”

“Peki,” dedi Felix, şüpheli bir ses tonuyla. “Kaçta ayrıldığını hatırlıyor musun peki?”

“Bilmiyorum. Gece iki gibi.”

“Eve nasıl döndün?” diye sordum.

Huzursuzca kıpırdandı. “Yürüyerek.”

“Yolda göle uğramamışsındır herhalde?”

Bir an kafasını kaldırıp bana baktıktan sonra yeniden başını öne eğdi. “Hayır, mantıklı olmazdı ki. Drummond boyunca yürüyüp doğrudan bizim sokağa girdim. Eve geldim ve yattım. Deli gibi yorulmuştum.”

“Daha çok uzayacak mı? Diğer polis memurlarına da söylediğim gibi, saat ikide Rodney’nin eve geldiğine şahidim, onu duydum. Bildiği her şeyi anlattı ve artık antrenmanına devam etmesi gerekiyor.”

Çıplak koluma bir iki damla yağmur düşerken üçümüz de Donna’yı görmezden geliyorduk. Birazdan bastırarak olan yağmur yüzünden Rodney’nin basketbol antrenmanı her hâlükârda ertelenecekti zaten.

“Peki *sen* Bayan Ryan ile hiç kavga ettin mi Rodney?” diye sordum. “Belki de ondan bir şey istemişsindir ve o da kabul etmemiştir? Ya da belki de oyunla ilgili bir anlaşmazlık yaşamış olabilir misiniz?”

“Hayır.” Adeta yalvaran gözlerle bana bakmaya başlamıştı. “Öyle bir şey olmadı.” Yağmur damlaları artık iyiden iyiye hızlanmaya ve ortamındaki masanın üzerine düşerken tıkırtılar

çıkarmaya başlamıştı. “Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum.” Gözleri kızarmıştı. Kalbi kırılmış birinin tükenmiş ifadesiyle bakıyordu. Geleceğin yaşamaya değer olup olmadığı konusunda eskisi kadar kendinden emin olmayan, tanıdık bir çift gözle bana bakıyordu. “Gerçekten, hiçbir fikrim yok. O akşam oyun harika geçti, tek bir aksilik bile yaşamadık. Onun çok mutlu olduğunu düşünmüştüm.” Boğazını temizledi. Ağlamamak için kendini zorladığını görebiliyordum. Dudaklarının kenarları titremeye başlamıştı bile.

Üzgün olduğu her hâlden belliydi fakat bunun yalnızca keder mi yoksa suçluluk duygusuyla karışık bir kendine acıma hâli mi olduğundan emin olamıyorum. Belki de sadece yakalanma korkusuydu bu. Ona bakarken bir kez daha bu işle hiçbir alakası olmamasını diledim. Tepesinde yükselen sakız ağacının gövdesinden kopan bir parça reçine, yumruk yaptığı elinin üzerine düştü. Elini masaya sürterek temizledi.

Ayağa kalktık.

“Tamam o hâlde, zaman ayırdığın için teşekkür ederiz,” dedi Felix. “Belki daha sonra seninle yeniden konuşmamız gerekebilir ama eğer öyle bir şey olursa önceden seni ararız. Provalar ve oyun için şimdiden başarılar. İkimiz de oyunu görmek için sabırsızlanıyoruz, öyle değil mi Woodstock?”

Kafamı salladım; uzanıp Rodney’nin elini tutmak istiyordum. Ona sarılmak, anladığımı söylemek istiyordum.

“Sizi geçireyim,” diye canlı bir sesle konuştu Donna, bir ön-lük giymiş gibi ellerini bacaklarına sürtüp kurularken.

Yağmurun altında yürüyerek evin etrafından dolandık. Donna’nın saçları şimdiden alnına yapışmaya başlamıştı, dağınık atkuyruğu iyice karman çorman bir hâle gelmişti. Elimi siper ederek kendi saçlarımı korumaya çalıştım. Arkamızda, Rodney’nin yeniden basketbol oynamaya başladığını duyabiliyordum. Basketbol topunun ıslak betona çarptığında çıkan ses, her defasında acımasızca atılan bir tokat gibi beynimde zonkluyordu.

BÖLÜM KIRK

Pazartesi, 21 Aralık, 18:06

Ben'i almaya geç kaldım. İçten işe gecikeceğimi biliyordum ama yağmur yüzünden programı aksayan Scott'ın çalışması gerekiyordu ve bu akşam Ben'i benim almamı rica etmişti. Cumartesi günkü partideki muhteşem performansım sayesinde ona hayır diyebilmem imkânsızdı. İş yerinden çıkartmadan sıvışıp koştur koştur arabaya bindiğim gibi Ben'i bıraktığımız yuvanın bulunduğu Martha adlı küçük banliyöye doğru yola koyuldum ama mesai çıkışı trafiğini hesaba katmadığım için geç kaldım. Bulut Tepesi ismindeki, Martha'daki ilkokulun hemen arkasına inşa edilmiş yuvadaki tek eğlence standart, şişme bir oyun parkından ibaret. Parkın içinde plastikten yapılma bir tavuk kümesi ve yine içinde plastik bitkilerin olduğu bir sebze bahçesi var. Ben üç aylık olduğu zamandan beri oraya gidiyor ve henüz bir sorun yaşamadık. Arabayı gelişigüzel bir biçimde park edip dışarı fırladım. Saat altıyı geçti ve buradaki insanlar çocukların alınması gereken saatler konusunda oldukça kuralcı olsalar da henüz cep telefonundan aramaya başlamadıkları için sanırım henüz sabırları tükenmemiştir.

Hızla içeri daldım. Daha önce görmediğim yaşlıca bir kadın, girişteki masasında bazı evrak işleriyle uğraşıyordu ve şaşkınlıkla bana baktı.

Gözlüğünü sakince çıkarırken temkinli olduğu her hâlin-den anlaşılıyordu. “Buyurun?”

“Merhaba. Affedersiniz, geç kaldım. Ben’i almak için gel-miştim. Ben Harper.”

Kaşları hafifçe hava kalktı. “Öyle mi, pekâlâ. Lütfen burada bekleyin, hemen dönerim.”

İçerisi tamamen sessizdi. Ben’in evde olmadığı zamanlarda hissettiğim o kuru ve soğuk sessizlik burayı da kaplamış gibiy-di. Bir an hafif bir panik dalgasına kapılarak ürperdim. Belki de Ben dışarıda oynuyordur diye düşünerek sakinleşmeye ça-lıştım.

Bakım merkezinin müdürü Madeleine Phillips, yüzünde yumuşak ancak endişeli bir gülümsemeyle çıkageldi.

“Merhaba, Gemma. Çok uzun zamandır seninle karşılaşa-mamıştık, değil mi? Nasılsın?”

“Ben nerede?” diye sordum. Sesimin titremesini engelleye-memiştim.

“Neden biraz oturmuyorsun?”

Danışma masasının önündeki sandalyelerden birine beni oturtmasına müsaade ettiysem de kaslarım gerilmişti ve gözle-rimi Madeleine’e dikmiştim. “O nerede?”

“Bak, Gemma, eminim endişelenecek bir şey yoktur fakat kayıt defterini incelediğimde bugün Ben’i buradan büyükkan-nesinin aldığını fark ettik. Belki de bugünkü iş bölümünüzde bir karışıklık yaşanmıştır, ne dersin?”

“Ben’in büyükannesi mi?”

“Evet, kayıtlarda böyle gözüküyor. Dinle, o sırada vardiyada olan Grace’i telefonla aradım. Burada çalışmaya yeni başladı, o yüzden belki... Her neyse, büyükannesi Ben’i almaya geldiğin-de burada görevli olarak Grace vardı. Eminim ki bir iki dakika içerisinde bizi geri arayacaktır.”

“İyi de Ben’in büyükannesi yok ki.” Kelimeler sanki odanın içinde, havada asılı kaldı. Madeleine ve diğer kadın birbirleri-ne bakıp ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Böyle bir olay ya-şandığında hiç kimse ne yapacağını bilemez. İçimden bir ses

polisi aramamı söyleyip duruyordu. *Kendimi mi arayacağım?* Ben yalnızca Felix'le konuşmak istiyorum. Hayır, hayır, Scott'ı aramalıyım. Scott'a söylemem gerek. Babam. Babama ihtiyacım var. Düşünceler kafamda dört dönüyordu.

"Şey, o hâlde bunun biraz garip olduğunu itiraf etmemiz gerek. Ben Grace'i bir kez daha arayayım. Eminim tüm bunların mantıklı bir açıklaması vardır." Madeleine masanın üzerinde evrakları kurcalamaya başladı; ellerinin meşgul olması ona güven veriyor olmalıydı.

"Belki de büyükbaba demek istemiştir, yanlış anlamış olmaz mı?" dedim bir umutla. Belki de babam gelip almıştır Ben'i. Belki de gerçekten şaşırmışımdır. O kadar yorulduğum ki belki de her şey birbirine karışmaya başlamıştır. Scott'la dün gece Ben'i babamın alıp almamasıyla ilgili bir şeyler konuşmuşumuzu hatırlar gibiyim. Yoksa bunu rüyamda mı gördüm?

"Şey, aslında bu oldukça mantıklı. Ben Grace'e bir kez daha ulaşmaya çalışayım..." Tam ayağa kalkmak üzereyken telefon çaldı ve hepimiz irkildik. Tüylerim diken diken olmuştu ve kan basıncımın giderek artmaya başladığını hissediyordum.

"Grace, şükürler olsun! Ben de tam seni arayacaktım." Madeleine'in ses tonu, onun da ne kadar endişelendiğini fark etmemi sağladı. Bu farkındalıkla birlikte eskisinden çok daha güçlü bir panik dalgasıyla sarmalandım ve göğüs kafesim sıkışmaya başladı.

"Evet. Ben Harper. Kayıt defterine büyükannesinin aldığını not düşmüşsün. Ben'i buradan kim aldı?"

Karşı duvardaki ucuz duvar saatinin yelkovanı saniyede bir değil de yüzyılda bir hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Kulaklarım çınlamaya başlamıştı ve Madeleine'in dudakları oynarken boş gözlerle onu izliyordum. Telefonu bir kulağından ötekine almıştı. Birdenbire gözlerimin önünde Rosalind'in soluk, cansız bedeni beliriverdi ve Madeleine'in söylediklerine konsantre olabilmek için çabalamam gerekti.

"Ben'in büyükannesi olduğunu söyleyen bir kadın, saat dört buçuk civarında Ben'i almış. Her şeyin planlandığını söylemiş ve görüşe sizi oldukça iyi tanıyormuş."

Madeline'in gözleri kocaman olmuştu. "Grace'e Noel için ziyarete geldiğini söylemiş. Grace'e göre Ben de onu gördüğün için mutlu olmuş. Demek istediğim, onunla gitmekte hiç çekinmemiş. Elbette sizin yazılı onayınız olmadan böyle bir işlem yapmamamız gerekirdi ama daha önce söylediğim gibi Grace işe yeni başladı ve Ben'in büyükannesi olduğunu iddia eden kadın da kendinden o kadar emin olunca..."

Aniden ayağa kalktım ve gözlerimi tek bir noktaya odaklamakta güçlük çekerek etrafıma bakındım. Ne yapacağımı düşünmeye çalışırken göğüs kafesim hızla kalkıp iniyordu. "Dört buçuk mu? Bu neredeyse iki saat önce!" Aradan geçen zaman boyunca Ben'in yaşamış olabileceği şeyleri, her ne kadar düşünmesi bile mide bulandırıcı olsa da bütün ihtimalleri zihnimden geçirmeye başladım. Galiba parçalanıp yok olacağım.

Madeline, eliyle ağzını kapatarak ağlamaya başladı. "Aman tanrım! Kim bu kadın? Neden Ben'i almak istesin? Tanrım!"

Ona cevap vermekle uğraşmayıp dışarı fırladım ve arabama bindim. Zihnimde yalnızca tek bir düşünce tekrar ediyordu:

Oğlumu bulmalıyım.

Telefonu araca bağlayıp hoparlörde çağrı sesini duyana kadar bir şeylere bastım. Bulut Tepesi'nin otoparkından caddeye çıkarken direksiyonu kontrol etmek zorunda olduğum için ellerimin titremesini durdurmayı başarmıştım ama hattın öteki ucunda Felix'in sesini duyar duymaz boğazım düğümlendi ve konuşamadım.

"Gem? Gemma? Orada mısın?"

Nefes almaya çalışarak başımı salladım ama sanki arabanın içindeki bütün hava çekilmiş gibiydi. Telefona doğru kekeleyordum. Ağaçlar yanımdan vızıldayarak geçiyordu. Yavaşlamalıydım.

"Gemma! Alo? Sen iyi misin?"

"Ben," diye fısıldamayı başardım, sonunda.

"Ben mi? Ben'e bir şey mi oldu? Sorun ne?"

Neil Yolu'na kıvrılan virajı hızla aldıktan sonra bir elimle gözlerimde biriken yaşları sildim.

“Biri onu kaçırmış.”

“Siktir! Ne? Nereden kaçırmış? Sen neredesin?”

Sanki dakikalarca çığlık atmışım gibi boğazım kurumuştı. Sürekli boynumu oynatıyor, gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum. *Ben*, diye düşündüm, *Ben, oğlum*. Artık omuzlarımız titremesini de kontrol edemiyordum.

“Gemma, neredesin?”

“Arabada. Eve yaklaştım sayılır. Biri onu yuvadan alıp götürmüş. Bir kadın. Kim olduğunu bilmiyorum. Ben’in büyükannesi olduğunu söylemiş.”

“Peki, o zaman – Bilmiyorum ya, siktir! Hemen anons geçiyorum!”

Zorlukla nefes alıyordum. Arabanın içinde yankılanan hıçkırmalarım kulaklarımda zonkluyordu ve yola bakmaya çalışsam da gözlerimin önündeki Ben’in minik suratından başka bir şey göremiyordum.

“Onu bulacağız, Gem. Hemen geliyorum, tamam mı? Geliyorum, merak etme. Seni seviyorum.”

Anne, otuz sekiz yaşındayken bir gün süpermarketin meyve sebze reyonunun ortasında yığılıp kaldı ve oracıkta öldü. Beyin anevrizması. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Böyle bir şeyin ne zaman olacağını kimse kestiremez. Babamın beni zorla götürdüğü doktorlardan biri, annem için ne zamana kurulduğu belli olmayan bir saatli bomba benzetmesini yapmıştı. Cenazesindeyken annem süpermarkette yığılıp kaldığı sırada onun yanında avokado seçmekle meşgul olan, yirmili yaşlarının sonundaki, iyi görümlü bir adam benimle konuşmak istedi. Annem yerdeyken onun başını kaldırıp nefes almasını sağlamaya çalıştığı sırada, annemin kızını ne kadar sevdiğini söylemek istercesine baktığını söylemişti. Küçük olmama rağmen o zaman bile böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordum, o yüzden de adamın kolunu hafifçe sıkıp teşekkür ettim ve annem ölürken yanında onun gibi birinin olmasından memnun

olduğumu söyledim. Kendini tutamayıp ağlamaya başladı ve insanlar tabutu mezara indirirken ben beceriksizce o yabancıyı teselli etmeye çalışmışım.

İnsanın annesinin olmaması çok garip bir şey, tıpkı dümeni olmayan bir gemide kalmak gibi. Annem ne çok duygusal ne de özellikle üzerime titreyen bir anneydi ama ne olursa olsun o benim annemdi ve on üç sene boyunca her anımda, aldığım her nefeste bir annem vardı. Bir daha asla o tür bir sevgiyi, bir annenin kızı olma duygusunu yaşayamadım. Bu yüzden onun ölümü her anlamda yıkıcıydı. Kalbimin ortasında kocaman bir boşluk oluştu ve gerçekten çok çabalasa da babam bile o boşluğu dolduramadı. O gittikten sonra babam ve ben aylarca sadece hayatta kaldık; ona yaşamak denemezdi. Birbirinin acısına ve kederine saygı duysa da anlamlı bir bağlantı, ortak acıdan doğan bir tür birliktelik kurmayı beceremeyen iki kayıp ruhtuk yalnızca. Annem bizden ayrıldıktan sonra yaşamda var olan diğer şeylerin hiçbirini göremememize neden olacak şekilde üzerimize çöken sis bulutunu aylarca dağıtamadık. Babamın üzüntüsü beni rahatsız ediyordu çünkü her nasılsa benden bile daha çok üzüldüğünü görebiliyordum. Beni hayatın kendisinden bile daha çok seven tek insanı kaybettim ve bu kendi başına korkunç, hayal edilemeyecek kadar kötü bir şey. Fakat babam, diğer herkesi geride bırakarak yaşamının tamamını birlikte geçirmek istediği insanı, âşık olduğu kişiyi kaybetmişti ve karşılaştırdığımda kendi acım önemsiz, hatta bencilce geliyordu. Onun yerini günün birinde bir başkasıyla doldurabilme şansı olmasını bilmek bile bu düşüncemi değiştiremedi. Anne me karşı olan sevgim ve kederim trajik bir şekilde basitti.

Ben'i ilk defa kucağıma aldığımda işte bunları düşünmüştüm. İlk birkaç gün annemi çok özledim ve o günlerde sislerin arasından ileride minicik bir ışık görmemi sağlayan tek bir düşünce vardı zihnimde; annem en azından beni kaybetmenin acısını yaşamamıştı. Ben'i, çocuğumu kucağımda tutarken anlamıştım ki insanın annesini kaybetmesi ne kadar korkunç olursa olsun, bir annenin kendi evladını kaybetmesinin yaratacağı dehşetle kıyaslanamazdı bile.

BÖLÜM KIRK BİR

Pazartesi, 21 Aralık, 18:37

“Ne demek istiyorsun, Gem? Anlamıyorum.” Scott’ın sesi cumartesi gecesinden beri aynı bıkkın tondaydı ve şu anda da hattın diğer ucundaki sesinden öfkesini anlayabiliyordum. Kaşlarını çattığını ve alnının hafifçe kıvrıldığını tahmin edebiliyorum. Scott çabuk öfkelenen veya kin tutan biri değildir ama sinirlendiğinde günler boyunca öfkesi sıcak kalır, o yüzden de onun bu hâllerini çok iyi bilirim. Ayrıca sanırım onu sinirlendirme konusunda özel bir yeteneğim vardı.

“Birileri Ben’i kaçırmış! Yuvadın almışlar!”

“Gem, onu senin alman gerekiyordu. Bunu dün gece ko-nuştuk.” Arka planda insanların neşeli gürültüleri geliyordu. Barda olmalıydı.

Öfkeyle direksiyona vurdum. “Scott, dinle! Ne dediğimi dinle, lanet olası! Birisi Ben’i kaçırdı. Kadının biri Ben’i kaçırdı! Biraz önce oradaydım, Bulut Tepesi’nde, biri Ben’i çoktan alıp götürmüş. O sırada çalışan kadın işe yeni girmiş ve kimin kim olduğunu... Kadın ona Ben’in büyükannesi olduğunu söylemiş.” Ağlamaya başladım. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Ne? Sen ciddi misin?” Hareket ettiğini arka plandaki değişen seslerden anlamıştım. Ardından sesler tamamen kesildi. Dışarı çıkmış olmalıydı. “Sen neredesin peki?”

“Evdeyim. Doğruca buraya geldim. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Telefonun öteki ucundan garip bir gürültü yükseldi.

“Scott, ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Geliyorum, Gem. Hemen geliyorum. Sen yardım et tanrım!”

Telefon ellerimin arasından kayıp kucağıma düştü. Gözyaşlarımın makyajıma ve panikten tüm gözeneklerimden çıkan ter damlalarına karışarak yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Motor gürliyordu ama klima çalışmıyordu. Arabam da eski ve yaşlanmıştı. Telefonum titredi ve arabayı sağa çektim. Fren yapmamla birlikte tekerleklerden çıkan gürültü, sağır ediciydi.

“Gemma, Bayan Woodstock, çok üzgünüz.” Madeleine, kekeleyerek bir şeyler geveliyordu. “Bu gerçekten çok korkunç bir olay. Nasıl böyle bir şey olur, aklım almıyor. Ben, şey, biz ne yapacağımızı bilmiyoruz.”

“Bize her şeyi anlatmalısınız. Kadının neye benzediğini öğrenmek zorundayız. Sizin ve diğer çalışanların hatırladığı her şeyi bilmemiz gerek. Detaylara, güvenlik kamerası görüntülerine, elinizde ne varsa hepsine ihtiyacımız var. Onun kim olduğunu bulacak ve onu yakalayacağız. Ben’i bulacağız.”

Tanıdık bir rutinin başladığını hissederek bir parça yatıştım. Bu işi nasıl çözeceğimizi biliyordum. Acil durumlarla nasıl başa çıkılması gerektiğini iyi biliyordum. Kötü adamları nasıl yakalayacağımızı, işleri nasıl yoluna koyacağımızı biliyordum. Yine de Ben’in yüzü gözümün önüne geldiğinde tüm bunlar zihnimden uçup gidiyor ve kalbim panikle çarpmaya başlıyor. *Bunu* nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

Madeleine hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “Evet, evet. Elbette, tabii ki!”

“Polisi aradım. Birazdan birileri sizinle görüşmek için orada olacaktır. Bir yere gitmeyin. Hatırlayabildiğiniz her şeyi bir yere not etmeye başlayın.” Telefonu kapattım. Motoru dururdum ve arabadan dışarı çıktım.

Ev farklı görünüyor. Ağustos böceklerinin bitmek tükenmek bilmez gürültüsü dışında her şey bu yakıcı sıcaklığın altında ölü gibi. Böceklerin sabit, durmak bilme vızıltısı başımı ağrıtıyor. Gökyüzü fazla mavi. Çimenler fazla yeşil. Sıcak havanın kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum. *Ben nerede?* Boğazım yanıyor, o kadar yanıyor ki yemek boruma bir delik açıp havalandırmak istiyorum. Yaşadığım tüm paniğin ve korkunun maddeleşmiş hâli olan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. *İçeri gir. Gir artık şu eve. Sonra da ne bok yiyeceğine karar ver.*

Anahtarlar elimde şingirdayıp duruyor. Anahtarı kilide bile sokamıyorum.

"Siktir!" Kapıya tekme vurup olduğum yere yığılarak paspasın üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bir süre sonra derin bir nefes alıp Ben'siz bir hayatın nasıl olabileceğini düşündüm; Ben'in küçücük, tombik parmakları olmadan, ensemde hissettiğim sıcacık nefesi olmadan, benimkilerle tıpatıp aynı olan o soluk gözlerin içine bakmadan... Zihnim tekrar Ben'in nerede olabileceği ve başına neler gelebileceği ihtimallerine kayınca beynim sanırım kendini korumak için bir bölümünü kapattı.

Nihayet içeri girmeyi başardım. Sıcak hava boğazıma yapışıp beni boğmaya çalışıyordu ve onun o görünmez parmaklarını boynumdan çekip iterek kapıyı çarpıp kapadım. Her şey çok durgun ve ölgün görünüyor. Bomboş. Bütün odalara göz gezdirdim. Yavrusunu arayan vahşi bir hayvan gibiyim. Bebeğimi arıyorum. Korku bütün hücrelerimi sarmış durumda. Artık nefes almak benim için bir mücadele ve varlığına inanmadığım tanrıya dualar ediyorum. *Eğer Ben'i bulursam bir daha asla onun hakkında şikâyet etmeyeceğim. Daha az çalışacağım. Scott'a karşı daha iyi olacağım. Babamla daha çok vakit geçireceğim. Felix'le görüşmeyi bırakacağım. Lütfen, yalvarırım onu bulmama yardım et.*

Ben'in odası, bu sabah toplamayı planladığım küçük bir kıyafet yığını dışında derli topluydu. Raftaki yerinde boynu öne düşmüş pelüş ayıcık, düğme gözleriyle beni izliyordu. *Yeşil*

Koyun Nerede öykü kitabı, karyolanın parmaklıkları arasından kayıp yere düşmüş. *Bebeğim nerede?* Tanıdık bir dehşet duygusu, göğüs kafesimi doldurdu. Tıpkı babamın gelip annemle ilgili o korkunç haberi verdiğinde hissettiğim gibi, her an düşüp bayılacakmış gibi hissediyordum kendimi. Zavallı, sevgili babacığım kendi acısı yetmezmiş gibi bir de dünyanın başıma yıkılacağını bile bana o haberi vermek zorunda kalmıştı. Ben'in kaybolduğunu ona nasıl söyleyeceğimi hayal bile edemiyorum. Eve girdiğimden beri yumruklarım sıkılı; duvarları yumruklayıp her yeri ve her şeyi paramparça etmek istiyorum. Başka bir hayat istiyorum. Ben şu an burada, mışıl mışıl uyuyor olsun istiyorum.

Kapı çaldı.

"Gemma!"

Kollarına koştum. Açık bir yaradan boşanan kan gibi, hiç durmayacakmış gibi akıyordu gözyaşlarım.

"Şşş, tamam. Buna inanamıyorum. Tanrım, Gem, ne oldu? Anlat bana."

Felix koluma girip beni taşırken koridordan geçip oturma odasına girdik. Kollarını bana dolamıştı, beni kanepeye doğru çekti. Onun burada olması kafamı karıştırıyor. Midem feci şekilde bulanmaya başladı. Omzunun üzerinden bakınca kapalı duran televizyonun hafif karanlık yüzeyindeki yansıma-mız dikkatimi çekti. Yansımadaki, akşam yemeğine oturmak üzere olan Scott ve ben olabilirdik. Felix birkaç defa beni eve bırakmış, hatta bir keresinde kapıya kadar benimle yürümüştü ama daha önce onun buraya gelmesine hiç izin vermemiştim. Şimdiyse burada, oturma odamın ortasında duruyordu. Çünkü Ben kaybolmuştu.

Usulca uzanıp elleriyle yüzümü sildi ve gözyaşlarıyla sırlıklam olmuş yanaklarıma yapışan saçlarımı düzeltti. Daha yaşlı görünüyordu, daha solgun. Bol, beyaz tişörtünün bazı yerleri terden grileşmiş, tişört üzerine yapışmıştı.

Ağzımdan bir hıçkırık daha çıktı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu almaya gittim ve vardığımda başka hiçbir çocuk kalmamıştı. Gecikmişim ama yalnızca beş dakika kadar,

o yüzden belki de arka tarafta, dışarıda oynuyordur diye düşündüm. Fakat orada çalışanlar beni gördüklerine çok şaşırılmış gibilerdi. O zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.”

“Tamam. Onu bir kadının aldığını söylemiştin?”

Gözlerim yanıyordu. “Evet, iki saatten fazla olmuş. Büyükannesi olduğunu söylemiş.” Yeniden ağlamaya başladım. “Ben’in büyükannesi yok ki. Oğlum hangi cehennemde, Felix, oğlum nerede?”

“Jonesy’yi aradım. O ve Matthews yola çıkmışlar bile; yuva-ya gidiyorlar. Seni de oraya götürmemi ister misin?”

“Oğlumu geri istiyorum. *Hemen*. Felix, ona ihtiyacım var.”

“Onu bulacağız. Ciddiyim, onu bulacağız. Siktir, Gem, sana gelen şu güllerin hayra alamet olmadığını biliyordum, lanet olsun! Birileri sana kafayı takmış!” Beni kendinden biraz uzaklaştırarak elleriyle kafamı kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı. “Bildiğin bir şey var mı? Şu Ryan denen kızla ilgili bir şey mi biliyorsun? Söyle bana, ne biliyorsun?”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Sonra öfke vücudumu ele geçirdi ve ayağa fırladım. Hızla ellerinden kurtuldum. Kudurmuş gibi Felix’e döndüm.

“Bir şey bildiğim yok! Bu ne cüret! Bunlar *benim hatam* mı?”

“Tamam, tamam, şşş. Özür dilerim – üzgünüm. Anlayamıyorum, Gem. Neden sen? Neden Ben?”

“Bilmiyorum.” Görüşüm yeniden bulanmaya başladı. “Neden böyle bir yaşadığımızı bilmiyorum.” Cumartesi gecesini Fee’nin partisinde sarhoş sarhoş dans edişimi düşünüyorum. Fox’un beni öptüğü anı düşünüyorum. Felix’le birlikte olduğum tüm zamanları düşünüyorum. Yıllar önce yaptığım şeylerin hepsini düşünüyorum. Ben bunları hak etmiyor. Bunların hiçbirini hak etmiyor.

Felix elimden tutup beni kendine çekti yeniden. Göğsüne gömülmüş hâldeyim. Tepetaklak olmuş hâldeyim. Dünya tepetaklak olmuş, içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum.

Koridorda yaklaşan ayak sesleri işittim. Scott. O kapıdan içeri dalarken tek yapabildiğim kafamı kaldırıp ona bakmak oldu.

BÖLÜM KIRK İKİ

Mart (üç yıl önce)

“O kadar bencilsin ki!”

Gözlerimi devirdim.

“Gemma, ciddiym! Sana yardım etmek istiyorum. Senin için burada, yanında olmak istiyorum. Şaka değil, seni *seviyorum* ama bazen beni gerçekten çileden çıkarıyorsun,” dedi Scott.

Bebek, tuhaf bir biçimde leğen kemiğime baskı yapıyordu. Koca gövdemle dengesiz bir şekilde en üst raftaki tavaya uzanabilmek için tezgâhın üzerine çıkmıştım. Biraz daha ileri uzanarak tavayı sapından tutup çektim. Tavanın ağırlığı raftan tamamen elime geçince bir an için dengemi yitirdim ve kaydım. Son anda dolap kapaklarına tutunarak düşmekten kurtulduysam da o esnada elimden fırlayan tava havada bir takla atıp gürültüyle alnıma çarptı. Scott koşarak içeri girdiğinde hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde, alnında koyu kırmızı bir şişlikle sersemlemiş bir hâlde duruyordum.

“Dışarıdaydım Gemma. *Dışarıda*. İşte değildim, alışverişte değildim. Siktiğimin kapısının önündeydim! Benden *yardım istesene!* Neyi ispat etmeye çalışıyorsun?” Scott’ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Yine gözlerimi devirdim. Alnımdaki şişlik sızlıyordu ve

yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. “Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Tam olarak istediğin şekilde davranıyor ve bebeğini taşıyorum.”

Scott öfkeyle yumruğunu tezgâhın üzerine indirince tok bir gümleme oldu.

“Bunu yapma. Bunu bana yükleyemezsin. Bu çocuğu sen de istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. İkimiz de kesin kararlı olmadıkça böyle bir işe bulaşmayacağımızı daha önce konuştuk. Haksızlık yapma.”

Scott’ın yüzündeki öfke yavaşça kayboldu. Hüsranla kafasını iki yana salladı. Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. Fazla ileri gitmiştim.

İç çektim ve bebeğin içimde kımıldandığını hissettim. Bacaklarım ağrıyordu, alnımdaki zonklamayı şişmiş ayaklarımda da hissedebiliyordum.

“Özür dilerim Scott. Bu hâlde olmaktan nefret ediyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyorum.”

Uzun saçlarım kıvrır kıvrır olmuş, sırtımdan aşağı dökülüyordu. Normalde olduğundan daha gürdü ama uçları çoktan kırılmıştı. İnatla saçımı kestirmeyi reddediyordum. Bir iki gün evvel Matthews yardımsever bir tavırla saçımı iki yandan örmemi önermişti.

“Şunun şurasında ne kaldı, Gemma? Zor olduğunu biliyorum ama insanlar sürekli hamile kalıyorlar, biliyorsun.”

Duvardaki bir noktaya odaklanmıştım; nereden yansıdığını bilmediğim küçük bir ışık hüzmesi, solgun bej boyanın üzerindeki minik bir noktanın üzerine düşüyor, duvarın geri kalanını karanlık ve pis gösteriyordu. Oda eskisinden daha küçük gibiydi. Giderek küçüldüğüne yemin edebilirdim. Mutfak tezgâhı bile küçülmüştü. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

“Evet, biliyorum ama bu benim ilk hamileliğim.”

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Pazartesi, 21 Aralık, 19:12

Scott'ın göğüs kafesi hızlı hızlı kalkıp iniyor. Boynunda atan nabzını görebiliyorum. Ben'in onun için ne kadar önemli olduğunu düşünmek beni ürkütüyor. Oğlumza duyduğu sevgi ve ihtiyaç neredeyse elle tutulacak kadar gerçek. Felix'e karşı ise kalbim buz tutmuş gibi. Bir kolu hâlâ omzuma sarılı olsa da bedenim hepimizin üstünde bir yerlerde havada salınıyormuş gibi hissediyorum. Havada süzülürken tavandan aşağı baktığımda ikimizle Scott arasında kesin bir çizgi görünüyor. Geçmişim ve geleceğim, iki vahşi köpek gibi birbirinin etrafında dönüyor.

"O nerede?" Sözleri, yere fırlatılan bıçaklar gibi.

Felix, kanepeden hızla kalkıp Scott sakinleştirilmesi gereken küçük bir çocukmuş gibi avuç içleri ona bakacak şekilde kollarını ileri uzatıp iki yana açtı. Scott'a doğru bir adım atarken yavaş yavaş kollarını aşağı indiriyordu.

"Gemma beni aradı. Bütün polisler harekete geçmiş durumda. Onu bulacağız."

Scott, Felix'e bakmıyordu bile. "O nerede Gem? Ben nerede?"

Yavaşça ayağa kalktım, bacaklarım sanki jöle gibiydi. Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

“Bu işle, ölü öğretmenle mi alakalı?”

Tekrar kafamı iki yana sallarken görüşüm bulandı. “Bilmiyorum.”

Yarı öksürür, yarı boğulur gibi bir ses çıkararak ellerini beline koydu ve başını öne eğdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldayıp kolumu Scott’a uzattım.

Scott beni itti ve sonra durdu. Başını ellerinin arasına alıp yavaş yavaş döndü. Üçümüz de odanın ortasında dikiliyorduk şimdi; nefeslerimiz ritmik bir şekilde birbirimizinkine uymaya başlıyordu. Scott sessizce ağlamaya başladı ve onun yüzündeki acıya katlanamayacağım için gözlerimi kapattım. Oda yavaş hareketlerle dönmeye başlamıştı sanki. Bizimle beraber odanın içindeki diğer her şey de dönüyor, küçük daireler çiziyordu. Ben’in ağladığını duyabiliyordum ve o tanıdık ses kulaklarımdan içeri dolunca dayanamayarak ben de yeniden ağlamaya başladım. Onu kollarımın arasına almak, küçük kafasını tutup göğsüme bastırmak istiyorum. Bir hareket. Kafamı kaldırıp gözlerimi yavaşça açarken odanın dönmesi durdu ve göz ucuyla Scott’ın mutfığa doğru koştuğunu gördüm. Scott hızla dışarı fırlarken arka kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Gözlerimi tamamen açtığımda artık ben de koşuyordum çünkü duyduğum o ağlama sesi gerçektir ve Ben, minik oğlum, gidip onu bulmamız için arka bahçede ağlıyordu.

Felix’in katılımı, Smithson polis departmanında dört gözle beklenen bir olaydı. Kasabanın dışından, dünyanın diğer ucundan gelen bir polis. Yaşı daha büyük polisler haftalardır *The Bill* bölümleriyle ilgili şakalar yapıp duruyorlardı. İngiliz aksanını taklit etme konusundaki sonsuz çabaları artık insanı bezdiriyordu. Yine de bu merakı ve heyecanı anlayabiliyordum, bir yıl önce aramıza katılan Amy’den beri departmana yeni bir yüz gelmemişti. Jonesy, Felix’le ortak olacağımızı söylemişti ve ben de bunda bir sakınca görmüyordum. Doğum izninden döndü-

ğümnden beri tek yapmak istediğim kafamı gömüp işime bakmaktı. Hâlihazırda önyargıyla bakılmama neden olan *cinsiyetim* ciddi bir sorunken bir de annelik statüsüne erişmiş olmam, ofis içerisinde tüm gözlerim üzerimde olması konusunda bana hiç yardımcı olmamıştı.

“Erken dönmüşsün.” İlk hafta boyunca en çok aldığım yorum buydu sanırım; sonraki yargılayıcı, tepeden tırnağa süzen bakış ise bu cümledeki asıl anlamı ortaya çıkarıyordu: *Çok erken dönmüşsün.*

“Zavallı bebeği emzirmen filan gerekmiyor mu senin?” ise bir diğer favorimdi; zavallı küçük Ben hem uygun yetiştirilme şansına sahip değil hem de genetik açıdan bahtsız bir çocuk.

“Olay şu ki,” demişti Jonesy, beni bir köşeye çekip yüzüme tükürükler saçarak, “artık işler senin için eskisinden daha zor olabilir.” Tuhaf bir biçimde ellerini cıvrıttı. “Bilirsin işte, eskisi kadar sert bir polis olamayabilirsin. Bunda bir sorun yok.” Sanki koca bir okyanusu yutmuş gibi uzun uzun boğazını temizledi. “Çocuklar insanın hayatını gerçek kılar; oğlanlar bile!” Omzuma bir şaplak indirdi. “Şimdi, aslına bakarsan bu meslekte daha önce pek anneye rastladığımı söyleyemem ama işlerin zorlaşacağını tahmin etmek de güç değil.”

“Teşekkürler, efendim.”

Konuyu uzatmayacağımı anlayarak rahatladı. “Sen iyi bir kızsın, Gemma.” Bir şaplak daha.

Felix’in nihayet geldiği gün işe geç kalıyordum. Evraklarıyla ilgili bir sıkıntı çıkmıştı ve işe başlama tarihi ileri alınmıştı, o nedenle başta herkes pazartesi geleceğini düşünerek heyecanlanmış, fakat gelişi perşembeye kalınca baştaki o heyecan biraz dağılmıştı. Ben’in biberonunu unutmuştum ve Bulut Tepesi’ne giden yolu yarılایana kadar da bunu fark etmedim; o kadar yolu geri gitmek zorunda kalınca hayatımdaki bu yeni, uzun ve sıkıcı sabah rutinine bir yirmi dakika daha eklemiş oldum.

Toplantı odasının kapısını itip içeri girerken bir yandan da kıvrıkcık saçlarıma ellerimle son saniye rötuşu uygulamaya çalışıyordum. Herkes, ortasında Felix’in olduğu küçük bir çember

hâlinde, ayakta duruyordu. Diğerleri meraklı gözlerle bakarken Jonesy, Felix'in omzuna vuruyordu.

Kalabalığın arasına dâhil olurken Matthews ve Kingston bana bakarak kıs kıs güldüler. Jonesy beni fark edince gözleri parladı; gelişimin sürüyü hizaya getirmek için doğru zaman olduğunu düşünerek öne çıktı.

"Ah, Gemma. Harika. Felix McKinnon, bu Dedektif Komiser Yardımcısı Gemma Woodstock, yeni ortağın. Sana bilmen gereken her şeyi gösterecek. Gemma bizim genç yıldızımızdır."

Marty Pearson bana sırtıttı. En az beş kişi gözlerini devirdi.

"Selam." Gözlerimin önüne düşen bukleleri düzelterip gülümsemeye çalıştım. Birdenbire ceketimin eski püskülüğünü ve balık etli bedenimi fark etmişim.

"Gemma'nın bu yakınlarda bebeği oldu," dedi Jonesy, araya girerek.

"Tanıştığımıza çok sevindim, Gemma." Zümrüt yeşili gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. Aksanı sanki müzik gibiydi. Hayatım boyunca daha önce hiç duymadığım bir müzik.

"Evet." Söyleyecek başka bir şey düşünememiştim. Ben'in kusmuğunun belli belirsiz kokusunu alabiliyordum ve o an hızla tuvalete gidip üstüme sinen bu kokuyu çıkarmaya çalışmak ya da kabinin kapısını kilitleyip akşama kadar çıkmamak da işimi görebilirdi.

"Neyse, işte bu kadar. Kahve şu tarafta," dedi Jonesy kendi ofisine doğru gözden kaybolmadan önce küçük mutfağı işaret etti.

"Pekâlâ," dedi, Felix McKinnon.

"Pekâlâ," diye tekrarladım.

"Şey mi yapsak..." İkimiz de aynı anda konuşmuştuk.

"Kahve için daha iyi bir yer biliyorum," dedim. "Belki oraya gidip bir şeyler içeriz ve ben de sana burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatırım. Bana bir iki dakika müsaade et, sonra gidelim."

Kafasını salladı ve ben de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparken, tuvalete doğru uzaklaştım.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Pazartesi, 21 Aralık, 21:47

Mutfakta durmuş, batmak üzere olan güneşin son ışıkları altında karakoldaki insanların yarısının arka bahçemde toplanmasını izlemek oldukça garipti. Teknik uzmanlardan birinin yerden bir şey alıp plastik poşete koyduğunu gördüğümde neredeyse gidip onun ne olduğunu soracaktım. Bu tip bir senaryoda nasıl davranmam gerektiğini biliyorum çünkü daha önce birkaç defa buna benzer vakalar ile karşılaştım ama şu anda hareket etmek zorunda olmadığım için mutluyum. Bacaklarım o kadar ağrıyordu ki hâlâ beni taşıyabilmeleri aslında bir mucize ve ne zaman belirli bir noktaya odaklanmaya çalışsam kısa bir süre sonra gözlerimin önünde küçük benekler belirmeye başlayıp başım dönüyordu. *Şükürler olsun, tanrım sana şükürler olsun, şükürler olsun!* Kafamı uzatıp oğluma bakıyorum. Scott, ambulans görevlisinin rutin muayenesi için Jonesy'nin ısrarıyla izin vermek dışında Ben'in yanından ayrılmasına izin vermiyordu.

Ben işe yarar hiçbir şey söyleyebilecek durumda değil. “Büyükanne” ismindeki tatlı bir kadından söz etti ama bunun ötesinde herhangi bir bilgi sunamadı. Bizi gördükten sonra biraz olsun kendine geldi. Yorgunluktan bitap düşmüş hâlde, asla kucağımızdan inmiyordu ama iyiydi. Şimdiyse Scott'ın kucağında, derin bir uykuya dalmış yatıyor. Scott mutfak masa-

sının önündeki uzun sandalyelerden birinde oturmuş, Ben'in kıvrık saçlarını okşuyor. O ikisi, satranç tahtasının karşı tarafındaki beyaz iki parça; bense karşılarında, simsiyah ve bir başımayım. Ben'in kazağının arkasına iğnelenmiş kırmızı gül mutfak masasının üstünde, kanıt poşetinin içinde bekliyor.

O artık bir ölü ama ben yine de ondan kaçamıyorum.

Jonesy hışıyla mutfğa girdi ve üçümüze bakıp derin, bezgin bir şekilde iç çekti. "Evet, pekâlâ çocuklar, şu ana dek anladığımız kadarıyla Ben buraya evin arkasındaki doğal koruma alanının içinden geçirilerek getirilmiş ve kilitli olmayan arka bahçe kapısından bahçeye sokulmuş. Şimdilik onu çocuk yuvasından alan kişiyle buraya getirenin aynı kadın olduğunu varsayıyoruz."

"Tanım?" diye sordum.

Ben'i bulduğumuzdan beri ilk defa Scott kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Bizim çocuklardan biri yuvadaki kadının tarifine göre bir resim hazırlıyor; kadının söylediğinde göre ellilerinde ama biraz daha genç de olabilecek, orta yaşlı birini arıyoruz. Uzun, kahverengiye çalan kıvıllı saçlı bir kadınmış. Zayıf. Yumuşak bir sesi var Bariz bir aksana sahip değil. Ortalama boyda. Kıyafetleri oldukça çıkmış. Kadınların ara sıra giydiği şu takım elbise üstlerinden giyiyormuş. Dikkate değer başka bir şey yok."

"Güvenlik kamerası görüntüleri?"

Jonesy sırtıttı. "Tabii ki soktuğumun güvenlik kameralarından görüntü alamadık. Buralarda herhangi birinin güvenlik işini ciddiye aldığına inanıyor musun? Okuldan bile beterler. Sahip oldukları tek kamera arka tarafta, çalışanların otoparkındaymış. Merak etme, Bulut Tepesi sıkı bir güvenlik denetiminden geçecek, bu ihmalkârlıkları yanlarına kalmayacak."

"Yani hiçbir kayıt veya görüntü yok öyle mi? Kadın bir şey imzalamış mı? Herhangi bir şey söylemiş mi?"

Jonesy boğazını temizledi ve nedendir bilinmez, bugün bu sesi rahatlatıcı buldum. Ben bir an kafasını hafifçe kaldırdı ve hemen sonra Scott'ın göğsüne geri düştü. Ben'in başının altın-

da, Scott'ın tişörtünde küçük bir alanın terden ıslanmış olduğunu fark ettim. Ben uyurken hep çok terler.

"Kayıt defterini imzalamış, standart işlem. Fakat anlamlı bir şey değil, rastgele çiziktirmiş. Kayıt defterinde Edith Bower ismi geçiyor ama onun da uydurma olduğuna eminim. Böyle birini tanıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım.

Jonesy, Scott'a döndü ama o da kafasını salladı. "Hayır. Bu isimde herhangi birini tanımadığıma eminim."

Jonesy, homurdandı. "Eh, belki yol kameralarından bir şeyler çıkar. Bu öğleden sonraya ait ne varsa ulaşmaya çalışacağız. Ne yazık ki sürücü tepenin sonuna ulaştıktan sonra herhangi bir yöne gitmiş olabilir, bunu bilemeyiz." Kollarını açarak bahçeyi gösterdi. "Arka taraftaki doğal koruma alanında da güvenlik kamerası yok, kontrol ettik."

Bu sırada Matthews içeri girdi. "Sanırım işimiz bitti. Etrafı araştırdık ve arkadaki koruluğu da kolaçan ettik ama işe yarar bir şey bulduğumuzu söyleyemeyiz. Giriş kapısını inceliyor ve parmak izi araştırıyoruz ama yüzey o kadar kuru ki bir şey çıkacağını sanmıyorum. Eğer şüpheli eldiven kullandıysa veya sonradan kapıyı silmeyi akıl ettiyse hiçbir şey bulamayız. Kısacası kapı işi yaş."

"Komşularla konuşabildiniz mi?" diye sordum.

"Tabii. O işe Phil bakıyor. Soldaki kadın bir şey görmemiş ama sokak boyunca herkese danışacağız elbette."

Yeniden Ben'e döndüm; tatlı tatlı nefes alırken dudakları hafifçe aralanıyordu. Kendimi zorlayıp yeniden hıçkırıklara kapılmamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim."

Matthews, ondan görmeye pek alışık olmadığım bir kibarlıkla gülümsedi. "En azından her şey yoluna girdi. Eminim bir süre onu gözünün önünden ayırmazsın."

Eski püskü halımız gözüme batmaya başladı. Etraftaki ucuz süs eşyaları ve biçilmemiş, uzun çimlerimiz de. Kimseye içecek bir şey bile teklif etmemiştim.

“Su veya başka bir şey ister—”

Jonesy sözümü kesti. “Boş ver şimdi, beni dinle. Seni ailenle baş başa bırakıyoruz bir süre.” Pantolonunu çekiştirip göbeğinin üzerine çekti. “Woodstock, eğer biraz izin kullanmak istersen haberim olsun. Elimizdeki vaka için bu nasıl bir durum yaratacak, onu yarın konuşuruz. Muhtemelen ikinizle de yarın yeniden konuşmamız gerekecek zaten. O yüzden acelesi yok, bu akşam biraz uyuyup dinlenin.”

Vakadan alınma korkusuyla birden panikledim. “Fakat, efendim...”

“Hayır Woodstock, şu anda bunu ne yeri ne de zamanı. Dinlen. Ciddiyim. Yarın konuşuruz.”

Bitkin bir hâlde başımı salladım. Artık hiç kimseyle tartışacak dermanım kalmamıştı. Dışarıda Felix bahçe boyunca yürüyordu. Beni görünce durdu ve sonra kafasını öne eğerek yürümeye devam etti. Scott’a döndüm.

“Ben sağ salım ait olduğu yere döndüğü için çok memnunum,” dedi Jonesy. “Siz ikiniz de kendinize dikkat edin, tamam mı?”

“Evet, efendim,” dedim.

Scott başıyla onayladı ve Jonesy’ye hâlsiz bir biçimde gü-lümsedi.

Bahçede kimse kalmayınca güneşlikleri indirdim. Felix’le konuşmak istiyorum ama bu gece onunla görüşebilmem im-kânsız ve mesaj veya e-posta atsam bile ne yazacağımı bilmi-yorum.

Scott, yerinden kımıldamamıştı.

“Aç mısın? İstersen makarna yapabilirim.”

Mikrodalgaanın saati bir sonraki dakikaya geçerken minik bir ışık geçişi oldu. Scott beni duymadı sanırım.

“Aç mısın?”

“Bence Ben bu gece bizim yanımızda uyusun,” dedi.

“Elbette. İyi fikir.”

Ben’i uyandırmamaya özen göstererek kımıldandı. “Bir şeyler yesem iyi olacak. Araç kullanmamalıydım. Dört ya da

beş bira içtim ve sen arar aramaz da yola çıktım. Orada biraz daha durup ayılmam gerekirdi.” Histerik bir şekilde kıkırdadı. “Evimde polisler kol geziyor ve ben ne yapıyorum? Eve alkollü araç kullanarak geliyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Kelimeler boğazıma diziliyor, nefes almama engel oluyordu. Duvardaki saat durmuştu. Kafamı eğip ne olduğunu anlamak için yaklaştığım sırada yelkovan birdenbire hareket edince korkuyla sıçradım.

“Sandviç gibi bir şey hazırlayabilir misin? Ben de o sırada Ben’i kanepeye yatırayım.”

“Tabii.” Ekmek, domates, peynir ve marulu çıkarırken ellerim titriyordu. Elektrikli su ısıtıcısını çalıştırdım. Mutfak penceresindeki belli belirsiz yansımamı gördüm ve dişlerimi sıktım. *Siktir git*, demek istiyordum. *Ne cüretle bebeğimi elimden alırsın?* Scott’ın sandviçini ikiye kestim. Kendime sıcak çikolata hazırlayıp içine bir kapak burbon ekledim. Bu gece düzgün bir uykuya ihtiyacım var.

“İşte.”

“Teşekkürler.”

Ben kanepeye kıvrılmış, yatıyordu. Başının altındaki kırmızı yastık yüzünü olduğundan daha beyaz gösteriyordu. İncecik, belli belirsiz damarların alnından saçlarına doğru uzandığını görebiliyordum. Yanına oturup küçük kafasını ellerimin arasına aldım. O kadar narin ve kırılgan ki.

“Gemma, bu tip şeylere alışkın olduğumu biliyorum ama benim dünyam bu şekilde dönmüyor. Polisler gelip her yeri dağıttı. Herkes bize bir garip bakıyor. Bugün çok korktum Gem. Dehşet içindeydim! Üstelik neler olabileceğini düşünmeye başlar başlamaz kendimi durdurmama rağmen!”

Scott yine bana bakmıyordu. Televizyonda sakallı bir adamın küçük bir ağacın köklerini eşelemesini izliyordu.

“Ben de korktum Scott. Ben de düşünemedim. Ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden Felix’i aradım zaten, devreye girsin diye. Ne yapılması gerektiğini bilsem de onu yapacak gücü kendimde bulamadım çünkü.”

“Peki.”

Reklamlar başlayınca televizyondan çıkan ses yükseldi. Ben kıpırdandım. Scott hışımla kumandaya uzanıp televizyonun sesini kısıtı.

“Düşünüyorum da, biz gerçekten birbirimizden çok farklıyız,” dedi.

Burbon kulaklarımda hafif bir uğuldamaya neden oluyordu, içkinin kalanını bir dikişte bitirip kupayı sehpanın üzerine pat diye koydum. Scott’a cevap vermemek için gözlerimi kapattım. Loş ışığın altında, göz ucuyla ona baktığımda benden bir cevap bekleyip bekleyemediğini anlayamıyordum.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Salı, 22 Aralık, 06:02

Korkunç bir rüya gördüm. Bir çiçekçideydim ve hangisini seçsem seçeyim, bütün çiçeklerin içleri kanla doldurulmuş vazolara yerleştirildiğini fark etmiştim. Durumu anlatıp çiçekçiye vazoları gösterdiğimde ise gülerek, “Ne yapmamı istediğini anlamıyorum, tatlım. Baksana, ne kadar güzel görünüyorlar. Çiçek almak istiyor musun, istemiyor musun?” diyordu. Bunun üzerine ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarımı silerken ağzıma bakır tadı gelmişti; parmak uçlarım tamamen kanla kaplanmıştı. Çiçekçi ise çığlık çığlığa gülüyordu.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey uyuyan Ben’in minik suratı oldu. Yavaş yavaş rüyanın etkisini üzerimden atıp rahatlayarak Ben’i incelemeye başladım. Burnundaki küçücük kemeri, koyu kirpikleri ve yumuşacık yanaklarındaki belli belirsiz çilleri ile nefes kesiciydi.

Diğer yanında yatan Scott da hâlâ uyuyordu. Düzenli bir şekilde derin derin nefes alıp veriyordu. Bir eliyle Ben’i kolundan hafifçe tutmuştu.

Dikkatlice yataktan süzülüp kalktım ve üzerime gri, kapüşonlu bir hırka giydim. Bazı günler kendimi biyolojim tarafından manipüle edilmiş gibi hisseder, Ben’e karşı olan duygularımın beni zayıflatmış düşüncesine kapılırım ama bugün kendimi gerçek bir anne gibi hissetmek istiyordum. Onu kol-

larımın arasına alıp bırakmamak, bana ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordum. Banyoya gidip bir çift ağı kesici yuttuktan sonra dişlerimi fırçaladım. Cildim kabarık ve şiş görünüyor. Alnımdaki çizgiler belirginleşmiş. O kadar düzüm ki. Önceden ruhumda bir parça ışık vardıysa bile o da yok olup gitmiş gibi sanki. Maggie'nin kusursuz göz makyajını, çıkık elmacık kemiklerini düşününce ikimiz yan yana durduğumuzda herhalde ondan yirmi yaş daha yaşlı görünüyordum, on yaş değil. Onun annesi gibi görünüyor olmalıyım... Bu düşünceyle sinirlenip aynalı dolabın kapağını çarparak kapattım.

Mutfağa gidip telefonumu şarjdan çıkardım. Jonesy'den herhangi bir şey yoktu ama Felix mesaj atmış. Mesajı açarken gayriihtiyari nefesimi tuttum.

Ben'in güvende olmasına çok sevindim. Umarım iyisindir.

Telefonu cebime atıp evin içinde dolanmaya başladım. Sessizdi; yalnızca dışarıdaki ağaçların arasında öten kuşların bozduğu türden bir sessizlik. Önceki günü, Ben'in kayıp olduğu zamanı düşünmeye başladım. Bütün vücudumu saran o dehşet dalgasını, elle tutulabilir acıyı, midemdeki yakıcı krampı. Neden sonra bir an durup Ben hâlâ kayıp olsaydı şu an ne yapardım diye düşündüm. Scott'la birbirimize dayanak olup güçlü kalmaya mı çalışırdık, yoksa tartışıp, kavga edip birbirimizi mi suçlardık? Scott'ın buzdolabının kapağındaki fotoğrafı gözümde takıldı; yakaladığı patlak gözlü bir balığı kameraya gösteriyor ve gülümsüyordu. Çok iyi bildiğim, tanıdığım ama artık doğru dürüst bakmadığım bir yüz. Uzun bir süredir Scott'ın suratına bakamıyorum çünkü ona her baktığımda kısa bir süre içinde karşımdaki yüz Felix'inkine dönüşüyor. Zümrüt gözleriyle bana bakmasına, ona her dokunduğumda heyecanla yutkunmasına o kadar bağlandım ki. Acaba Ben sonsuza kadar bulunamasaydı Felix'le ikimizin bir şansı olur muydu? Çünkü Ben olmasaydı Scott ve ben bu ilişkiyi yürütemezdik, bunu biliyorum. Zaten Ben varken bile pek yürütemiyoruz.

Felix'in dün neler hissettiğini anlamak imkânsızdı ama eminim Scott'la karşılaşmak onun için de hiç hoş bir tecrübe

olmamıştır, özellikle de bu koşullar altındayken. Duvarlardaki fotoğraflara bakarken, yerdeki eski püskü kilimi ve dökülmekte olan mobilyaları fark ederken çaktırmadan onu izledim. Aynı şekilde, Scott ve ben mutluluktan ağlayarak Ben'e sarıldığımızda onun da göz ucuyla bizi izlediğini biliyorum.

Buzdolabını açınca yüzüme vuran soğuk havayla irkilip kendime geldim. Böyle şeyleri nasıl düşünebilirim? Ben bir canavarım. Rosalind her zamanki gibi beni yavaş yavaş delirtiyor. Soğuk hava gözlerime batıyor. Dişlerim tıkırdıyor.

"Günaydın, anne."

"Ben!" Dolabın kapağını çarparak kapatıp Ben'e koşarak ona sarıldım. O kadar küçük ki, havaya kaldırıp sarılırken bütün kemikleri göğsüme battı.

"İyi misin, bir tanem?"

Başını salladı. "Tost istiyorum."

Gözlerim dolmaya başladı.

Ben ise bir an korkuya kapılıp aceleyle ekledi; "Lütfen."

Gülümsedim. "Tabii, bebeğim. Sen buraya otur bakalım, ben de senin tostunu hazırlayayım."

Ekmeğin kızartma makinesine iki dilim tost ekmeği yerleştirdikten sonra köşedeki çekmecedeki pastel boyalarını ve boş kâğıtlar çıkardım. Ben mavi rengi seçerek kâğıda bir şeyler çizmeye başladı. Büyük, kıvrım kıvrım çemberler çiziyordu. Ekmeğin kızarınca tostunu hazırlayarak önüne koydum. Bütün kırıntılara kadar, aç bir kurt gibi bir çırpıda mideye indirdi.

"Günaydın." Scott mutfığa girdi ve doğrudan Ben'in yanına gitti. "Selam, küçük adam."

"Babacığım!" Ben en güzel gün doğumundan daha parlak bir gülümsemeyle babasına döndü. "Bak, ben yaptım!"

"Muhteşem. Bayıldım tatlım!" Scott, Ben'i kucağına aldı.

Masadan kalkıp bir bardak su aldım. Bir saksıya çitin hemen üzerinde gagasını bilemekle meşguldü. Daha on iki saat önce, küçük oğlumu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünüyordum. Üstelik ona kavuşmasaydık bile, şu an baktığım her şey tam olarak aynı şekilde olacak, bütün yaşam olduğu gibi akmaya devam edecekti. "Ben biraz hava almaya çıkacağım."

Scott omuzlarını silkti. "Tamam."

Hava şimdiden ısınmaya başlamış. Hırkamın fermuarını açıp bahçede yürüyerek arka kapıya doğru ilerledim. Adımlarımı dikkatlice atıyordum çünkü çimler hâlâ nemliydi ve kayıyordu. Çitin üzerindeki saksıyağ boynunu içine çekip dikkatle beni inceledikten sonra birden havalanarak uzaklaştı ve yakındaki bir sakız ağacının üst dallarından birine kondu. Kapının çengelini açıp açıklığa çıktım.

Evimiz, sırtını bir kilometre uzunluğunda ve birkaç yüz metre genişliğindeki bir koruluğun kenarına yaslıyordu. Bu koruluk kalın gövdeli büyük ağaçlar, bodur çalılar ve yabani otlarla kaplı bir çimenlikten oluşuyordu. İnsanların dikkatini çeken, güzel bir yer değildi. Eğer civarda oturmuyorsanız böyle bir yerin farkına bile varmazdınız. Kimsenin buraya gelmek için bir nedeni olamazdı, tabii *eğer birinin evini gözetlemiyorsa*. Ben'i kaçıran kadın, Rosalind'i öldürenle aynı kişi olabilir mi? Acaba bu bir çeşit uyarı mı? Yoksa Ben'in sırtına iliştirilmiş gül, başka bir şeyi gizlemek için düşünülmüş bir aldatmaca mı? Belki de kadının bir ortağı vardı. Belki de katil, beni korkutması için birini tutmuştur. Ryan'ların parası çok; isteseler böyle bir şeyi kolaylıkla ayarlayabilirler. Bu işin içeriden yapılmış olma ihtimalini aklımdan uzaklaştırmalıyım; birileri benim vazgeçmemi ve yenilgiyi kabul etmemi istemiş olabilir mi? Bu düşüncelerden kurtulmam gerek, paranoyayı tetiklemek şu an bana hiç yardımcı olmaz.

Rosalind'in boynundaki izleri düşününce bunları bir kadının yapmış olabileceğini hayal etmekte zorlanıyorum. *Dikkatli ol*. Bir kadının damarına basıldığında neler yapabileceğini herkesten daha iyi bilmem gerekir. Belki iki kişi birlikte çalışıyordur. İyi de *neden* onu öldürsünler? Rosalind'in ölümünden ne gibi bir kazançları olabilir? Ayrıca bu kadın, arka bahçedeki çitlerin arasındaki o küçük kapıyı nereden bilebilir ki? Lisedeyken sürekli buraya gelir, ağaçlara tırmanır veya piknik yapardım. Hatta bir gece annemle iyice ağaçların arasına çekilip kamp bile yapmıştık ama yıllardır buraya bir defa bile gelme-

dim. Başıımı kaldırıp gökyüzüne bakarken tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Bunların hiçbiri birbiriyle alakalı görünmüyor.

Arkamı dönüp eve bakıyorum. Kapı dünkü gibi açık ve pencereden Scott ile Ben'i görebiliyorum. Scott gülüyor. Ben'i alnından öpüyor. Evin etrafındaki çitlere göz gezdiriyorum. Babam yalnızca birkaç metre arkamızda, evin içerisindeyken Jacob beni bu çitlere yaslayıp öperdi. Jacob'ın güçlü kollarının arasındayken kendimi ne kadar da güvende hissederdim.

Ben'i kaçıran kadın dün gece buradaydı belki; onun ağlamalarını dinlemiş, bizim koşarak gelip Ben'e sarılmamızı seyretmiş, sonra da kaybolup gitmişti. Bir an, ağaçların arasında saklandığı yerden bana bakan bir çift gözü yakalamak umuduyla hızla arkamı döndüm. Güneş dalların arasından sıyrılıp etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Küçük, renkli bir kelebek ağır ağır bir çalıdan ötekine uçuyordu. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu huzurlu, el değmemiş doğal ortamın içindeki evimiz, artık bütün tehlikelere açık, tamamen savunmasız bir hâle gelmişti.

BÖLÜM KIRK ALTI

Salı, 22 Aralık, 09:25

“Woodstock, seni çağırdığımı hatırlamıyorum?” dedi Jonesy.

“Biliyorum, efendim, ama burada olmak istedim. Bir gelişme olup olmadığını görmek istiyorum.”

“Eğer bir gelişme olsaydı seni haberdar ederdik.” Jonesy aksi davranıyordu ama altında yatan bir sevecenlik vardı. “Ben nasıl?”

Bakışları, delip geçiyordu. Sohbetimizin yumuşak mırıltısı derimin kaşınmasına neden oluyordu. “İyi. Henüz çok küçük, o yüzden dün bir şeylerin çok ters gittiğinin farkında bile değil. Herkese güveniyor, belli ki haddinden fazla.”

“Eh, tanrıya şükürler olsun ki bulundu. Woodstock, biliyorsun, bu her şeyi değiştiriyor.”

O sırada Jonesy’nin arkasındaki camdan Felix’in kendi masasına doğru yürüdüğünü gördüm ve nabzım birdenbire hızlandı. Jonesy hâlâ bir şeyler söylüyordu ve dikkatimi ona odaklamaya çalışıyordum ancak arkasından Felix’in kafasının hareket ettiğini ve sonra masasına otururken görüş alanımdan çıktığını görebiliyordum.

“Woodstock?”

“Evet, biliyorum. Fakat bu işi çözmem gerek, efendim. Bu artık kişisel bir mesele.”

“Sorun da bu zaten, bu iş –”

“Soruşturmaya zarar verecek bir kişisellikten bahsetmiyorum. Bu işi çözmem gerek. Ben’i kimin kaçırdığını anlamak zorundayım. Jonesy, lütfen.”

“Tamam, tamam. Dinle, bir süre sakın takıl. Oğlunla ilgili işlere bulaşmanı istemiyorum, onunla Matthews ilgilenecek. Sen öğretmene odaklan. Kısa sürede bu cinayeti çözmemiz gerek, kaldı ki iki olay arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını da bilmiyoruz henüz.” Hafifçe öne eğilip sesini alçalttı. “Medyadan birileri durmaksızın arıyorlar. Şu arkadaşın Şeker Kız Candy tam bir baş belası. Noel’den önce verandadaki tah-taları tamir etmemi isteyen karımdan bile beter!”

“Onun arkadaşım olmadığını biliyorsun.”

“Fark etmez. Kız haklı. Herkes Noel’den önce bu meselenin çözülmesini istiyor. Biliyorsun, bu işler böyledir.”

“Elimizden geleni yapacağız, efendim. Bugün de pek çok kişiyle görüşeceğiz. Farklı ipuçları üzerinde çalışacağız. Mut-laka bir yerden bir şey çıkacaktır.”

Geri çekildi ve çok iyi bildiğim o klasik hareketini yaparak omzuma bir şaplak attı. “Pekâlâ, iyi o zaman. Hadi, iş başına!”

Kendi masama ilerlerken Felix kafasını kaldırıp temkinli bir şekilde gülümsedi.

“Ben nasıl?”

“İyi.”

“Bugün işe gelmene Scott bir şey demedi mi?”

“Hayır.”

Felix kafasını salladı ve bilgisayardaki işine geri döndü. Mi-dem bulanıyordu. Aramızda bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum, konuşurken yüzüme bile bakmıyordu. “Scott bugün işe gitmeyip Ben’le birlikte evde olacak.”

“İyi fikir. Bugün sizin yanınızda olmalı. Kendisini güvende hissetmeli.”

“Yani benim burada olmamam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. “Öyle bir şey söyle-

miyorum, Gem. Eminim gayet iyidir. Yalnızca işe gelmek isteyip istemeyeceğinden emin olamamıştım.”

“Eh, istiyorum.”

“Tamamdır, mesaj alındı.” Defterime bir şeyler karalamayı bıraktı ve arkasına yaslanarak gerindi. Ayağının, masasının altından uzanan ucunu görebiliyordum.

“Tanrım, çok yorgunum.” Gözlerini ovuşturunca kırıksıklıklarının normale dönmesi biraz zaman aldı. “Peki, toplantıdan önce yirmi dakikamız var. Dün gece herkes geç saate kadar çalıştığı için bu sabahki toplantıyı biraz erteledim. İstersen bu sırada sana dün gece neler bulduğumuzu anlatabilirim.”

Dişlerimi gıcırdattım. Hayır, neler bulduğunu öğrenmek istemiyordum. Tek istediğim gözlerinin altındaki yumuşak deriyi ve göz kapaklarını öpmekti. “Tabii,” dedim.

“Tamam o hâlde. Rosalind’in telesekreterine bırakılan mesajları dinliyordum. Dün birisi arayıp birkaç hafta önce Rosalind’in yaptığı bir kiralamayla ilgili bir mesaj bırakmış. Ben de Brisbane’den gelen bu mesajı görünce onları geri aradım. Her neyse, 25 Ocak’ta yerleşmek üzere orada bir yer kiralamış. Liste ücretinin yirmi dolar fazlasını teklif etmiş üstelik.”

“Brisbane’e taşınmayı mı planlıyormuş yani?”

“Aynen öyle.”

Bunun üzerine biraz düşündüm. “Peki ya iş?”

“Benim aklıma da o geldi, o yüzden biraz araştırma yaptım ve gördüm ki Rosalind Ryan, Waterford Lisesinde İngilizce öğretmenliği pozisyonuna başvurmuş ve kabul edilmiş. Başvurusunu çok eski bir Hotmail hesabı üzerinden yapmış, çocuklar hesaba bakıyorlar.”

“Hadi be!”

“Aynen. Görünüşe göre kendi evini kiraya vermek için de birkaç yerle görüşüyormuş. Birkaç hafta önce komşunun görüş rapor ettiği şu lüks aracın gizemi de çözülmüş oluyor böylece. Eve değer biçmek için Gowran’dan gelen bir emlakçıymış. Kısacası Rosalind’in planları arasında yeni yılda Smithson’da öğretmenlik yapmak yokmuş.”

Heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. “İstifa etmiş mi peki? Nicholson’ın tüm bunlardan haberi var mıymış? Peki ya ailesinin? Hiç kimsenin bundan bahsetmediğine inanmıyorum. Brisbane’deki okul referans kontrolü için Smithson’dakilere ulaşmamış mı yani?”

“Henüz bilmiyorum. Sen aramadan hemen önce Nicholson’ı arayıp ona soracaktım. Ayrıca Ryan’larla da tekrar görüşmemiz gerek.”

“Toplantıdan sonra hemen gidip Nicholson’la konuşalım.”

Felix muzipçe kaşlarını kaldırıp sırtıtmaya başladı ve her şey normale döndü.

“Aklın yolu bir, Gem! Çoktan sekreterini arayıp okula geleceğimizi söyledim.”

BÖLÜM KIRK YEDİ

Salı, 22 Aralık, 11:37

Okula gittiğimizde John Nicholson'ın orada olmadığını öğrendik. Telaşlı sekreter şaşkın gözlerle bizi karşıladıktan sonra kendini azarlıcasına avuç içini alına vurdu. "Ay tüh! Doğru ya, siz sabah aramıştınız. Aslında aradığınızda kendisi buradaydı ama size bugün yarım gün çalışacağını söylemeyi unuttum. Görüyorsunuz ya, yarın tatile giriyoruz ve bugün de doğru düzgün ders işlenmiyor pek. Sanırım günün kalanında evden çalışacak. Son zamanlarda her şey bir tuhaf zaten – bilirsiniz, şeyden beri... Gün içinde uğrayabileceğinizi belirttim ama son günlerde o kadar dalgın ki aklından çıkmış olmalı."

"Evinde midir yani?"

"Şey, evet. Evet, evdedir herhalde."

"Teşekkürler. Adresi rica edebilir miyiz acaba?"

"Gerek yok," diyerek araya girdim. "Nerede oturduğunu biliyorum."

Arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken Felix tamamen işe konsantre olmuş görünüyordu. Bense arkasından koşturuyor, kendimi ona ayak bağı olan küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Aklından neler geçtiğini kesinlikle anlayamıyordum. Kaldı ki benim aklım da pek yerinde değildi zaten. Tek bir düşünceye odaklanmakta çok zorlanıyordum ve kalbim hâlâ Ben'in başına gelenler nedeniyle sızlıyordu. Ben'in nasıl olduğunu öğrenmek için Scott'a bir mesaj attım.

“Yolu biliyor musun?” diye sordu Felix.

“Evet. Evi benimkinden uzak sayılmaz.”

Felix motoru çalıştırdı ve bir süre hiç konuşmadan ilerledik.

Artık patlayacak raddeye gelince dayanamadım, “Seni görmek istiyorum. Birlikte vakit geçirmek istiyorum. Tek istediğim şey birlikte olabilmek,” dedim hızlı hızlı. Sesim küçük bir kız gibi çıkmıştı ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

Gözlerini yoldan ayırmadı ama ağır bir şekilde yutkunduğunu fark ettim. Hafif bir bezginlik ifadesi olarak nefesini dişlerinin arasından, üfleyerek bıraktı. “Bunları ben de istiyorum elbette, Gem. Yalnızca... Bilmiyorum işte. Dediğim gibi, kafam allak bullak. Son zamanlarda aramız eskisi gibi değil. Ryan vakasında benimle doğru düzgün çalışmıyorsun bile. Ayrıca Ben’in başına gelenler, Scott’la karşılaşmamız... Her şey üst üste geldi. Kafam iyice darmaduman oldu.”

Panik duygusu hızla ve şiddetle geldi. Elimi uzatıp bacağına dokundum. “Lütfen, Scott. *Lütfen*. Seni istediğimi biliyorsun; özellikle de dün olanlardan sonra. Sana ihtiyacım var.”

Kısa ve duygudan yoksun bir biçimde gülümsedi. “Gem, demin bana Scott dedin.” Direksiyonu hafifçe yumrukladı. “Lanet olsun, bu işin iyice boku çıktı!”

“Hayır, demedim. Öyle mi dedim?” Başımı ellerimin arasına alıp bir an için ne dediğimi düşünmeye çalıştım. Her an ağlayabileceğim gibi hissediyorum ama ağlamak için bile çok yorgunum. Sadece Felix dışında herkesin, her şeyin defolup gitmesini istiyorum.

Biz yola devam ederken sıra sıra evler yanımızdan geçip gidiyor. Beysbol şapkalı yaşlıca bir adam, fazla kilolu köpeğini yürüyüşe çıkarmış. Sıcaklığın ortasında, sinir bozucu derecede yavaş adımlarla yürüyorlar. Adamın bacakları öyle ince ki gövdesine birer kürdan saplı gibi görünüyor.

Felix boğuluyormuşçasına gömleğinin yakasını çekti. “Pekâlâ, dinle beni. Ben de seninle birlikte olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Seni özlüyorum. Seni kollarımın arasına

almak istiyorum. Her şey iyi, güzel ama senin evde olman gerekmez mi? Biliyorsun işte, Ben'in başına gelenlerden sonra?"

Nabzım yeniden düzene girmeye başladı ve görüşüm düzeldi. Beni hâlâ istiyor. İstemsizce sıkıttığım ellerimi açıp sakince bacaklarımın üstüne bırakıyorum, ellerimin rengi geri geliyor. "Eve gitsem bile Ben'i Scott'ın kucağından indirebileceğimden şüpheliyim. Merak etme, seni görmek için zaman yaratabilirim."

"Neyse, işte geldik," dedi ve bir anda uzanıp elimi tuttu. Sesi sert, aksını güçlüydü. "Belki perşembe akşamı buluşabiliriz, ne dersin?"

"Evet," diye fısıldadım, elini sıkarak. Nicholson'ın evinin tuğla kaplı dış cephesine bakıyorduk. Ev sanki yere oturmuş gibi görünüyordu; babam olsa "çömelik ev" derdi. Ön tarafta birkaç çiçek ekiliydi ve yan tarafta da büyükçe bir akasya ağacı vardı. Bahçe oldukça bakımlıydı. Çimler yeni biçilmişti ve göz alıcı bir parlaklıkla yemyeşil bir örtü oluşturuyordu. Tembel bir fiskeye ilk konumuna gelene kadar bir tarafa doğru sarsılıp çimlerin üzerine su damlacıkları püskürtüyordu. Ön kapı ve sineklik ardında kadar açıktı. Evin içine doğru dar, karanlık bir koridor uzanıyordu. Duvara asılı bir çerçevenin belli belirsiz gölgesini bile seçebiliyordum.

Felix elimi bıraktı ve John Nicholson kapının önünde belirirken motoru durdurdu. Nicholson o kadar uzun boyluydu ki kafasındaki balıkçı şapkası neredeyse kapının kirişine değiyordu. Güneşe karşı gözlerini kısarak etrafına bakındıktan sonra elindeki budama makasıyla bahçenin uzak köşesine doğru yürüdü ve sarmaşıkların aykırı uzantılarını budamaya başladı.

"Hadi, şu işi bir an evvel halledelim."

Başımın onaylayıp arabadan indim. Nefes alırken boğazım sıcağından yanıyordu ve şimdiden alnımın terlemeye başladığını hissedebiliyordum. Siyah ayakkabılarımın içindeki ayaklarım adeta alev almış gibiydi. Binalar, yollar, ağaçlar, bütün kasaba terliyor ve hep bir ağızdan soruyor: *Rosalind Ryan'ı kim öldür-*

dü? Onu kim öldürdü? Yapış yapış havada asılı kalan bir soru bu ve nefes aldıkça insanın içine işliyor.

“Bay Nicholson!” diye seslendi Felix. Kolları hâlâ ileri uzanmış hâlde, Nicholson yavaşça sesin geldiği yöne döndü. Bizi gördüğüne şaşırdıysa bile bunu gizlemeyi başarmıştı.

“Buyurun, merhaba!” Bize doğru birkaç adım attı ve sonra kestiği dallardan oluşan küçük öbeği fark etti. “Ah, bir saniye. Bekleyin de şunları atayım, sonra konuşuruz.”

Evin yan tarafına gidip dalları göz önünden uzağa attı ve ön kapıya doğru yürürken bize de onu takip etmemizi işaret etti. Felix ile bir an bakıştıktan sonra o kolunu öne uzatınca içeriye önce ben girdim. Evin tavanı oldukça alçaktı, bizim evi hatırlattı bana. Koridor boyunca duvarlarda portre tarzında fotoğraflar asılıydı. Çoğunda pembe yanaklı, erkeksi hatlara sahip, doğal sarışın olduğu kolayca anlaşılan bir kadın vardı. Birkaç tanesinde Nicholson da vardı; kadının omzunun üstünden kameraya bakıp gülümsüyordu. Bütün fotoğraflarda kadının üzerinde pastel renkli bluzlar vardı.

“Bu taraftan, böyle buyurun,” dedi Nicholson.

Koridor boyunca Nicholson’ı takip ettikten sonra duvarları beyaza boyanmış, aydınlık ve şaşırtıcı derecede modern dekore edilmiş bir mutfığa girdim; paslanmaz çelikten mutfak aletlerinin yüzeyinden yansıyan ışık gözlerimi alıyordu.

“Lütfen, dışarıya çıkalm, orası çok daha güzeldir. Ben size biraz su getireyim. Hava ne kadar sıcak, değil mi?”

Mutfaktan açılan bir kapıdan küçük, kare şeklinde bir avluya çıktım. Çimin üzerinde dökme demirden, ağır bir masa yer alıyordu. Büyük bir tentenin altında, gölgelerin içindeki bu masa, güneşten kavrulan avlunun ortasında davetkâr bir vaha gibi görünüyordu. Çit boyunca sıralanan standart güller daha vahşi, bol yapraklı sarmaşıklara karışıp çitlerin parmaklarının arasında dans ediyor, uzak köşedeki, limonlarla ağırlaşmış ağacın ardında gözden kayboluyordu.

“Güller baharda muhteşem görünüyor. Adeta bir renk duvarı. Yaz boyu onları diri tutmak ise biraz zahmetli bir iş. Özellikle bu yaz hava daha da ısındı.”

“Sanki eve dönmüş gibiyim,” Felix, kocaman açılmış gözlerle çiçeklere bakıyordu.

“Karım bahçeyle uğraşmayı çok severdi. Onun ailesi İngiliz ve bahçe sevgisinin doğuştan gelen bir şey olduğunu söylerdi hep. Vaktinin çoğunu burada, bahçeyle ilgilenerek geçiriyordu, hatta son zamanlarda onu mutlu edebilen tek şey buydu.”

Nicholson, bir sürahi buzlu suyu ve bardakları masanın üzerine koydu. Elindekileri bırakırken kolları titremiştii. Sandalyelerden birini çekip oturdum.

“Hasta mıydı?”

Gülümseyerek bana döndü. “Ne yazık ki. Çok hastaydı hem de. Kanseri ve kalbinde de bazı problemler vardı. Ah Jessica, ne muhteşem bir kadındı. Kaya gibi sağlamdı. Ölüyor olmaktan nefret etmişti; zayıf ve bakıma muhtaç olmak onu çileden çıkarıyordu. Onun anısına bahçeyi hâlâ canlı tutuyorum. Eğer bakmayı bıraksaydım herhalde sinirden köpürürdü. Üstelik zamanla alıştım ve artık bahçeyle uğraşmak çok hoşuma gidiyor. Meditasyon gibi bir şey oldu benim için.”

“Bay Nicholson...”

“Biliyorum. Benimle Rosalind hakkında konuşmak istiyorsunuz. Sizi oyalamaya çalışmıyorum. Evime pek sık ziyaretçi gelmediği için sanırım biraz heyecanlandım; gevezeliklerimi maruz görün.”

“Nasılsınız?”

Hatırını sorduğum için memnun olarak gülümsedi. “Ah, bilirsiniz, idare ediyorum. Zorlu bir dönemden geçiyoruz. Öğrencilere karşı kendimi çok sorumlu hissediyorum. Tabii aynı şekilde öğretmenlere karşı da sorumluluklarım var. Herkese karşı nasıl davranacağınızı, ne söyleyeceğinizi kestirmeye çalışmak kolay değil. Bir de elbette onu özliyorum,” Çaresizce ellerini iki yana açtı. “Görüyorsunuz ya, bu şekilde yaşamak çok zor. Aslına bakarsanız neredeyse imkânsız.”

Felix’le anladığımızı gösterircesine başlarımızı öne eğdik. Çiçeklerin etrafında uçuşan arıların vızıltılarını duyabiliyordum.

“İnsanlar, sizin Bayan Ryan ile bir ilişkiniz olduğunu söylüyorlar.”

Felix şaşkınlıkla kafasını kaldırıp bana baktı. Ben de kendime şaşırmıştım; asıl niyetim Nicholson’ın Rosalind ile yasak ilişki yaşamış olabileceğine dair bazı imalarda bulunarak öyle bir şey varsa Nicholson’ı bu konuda terletip itiraf ettirmektir ama nedense sözcükleri öylece söylemek daha mantıklı geldi. Ok yaydan çıkmıştı bir kere; şimdi tek yapmamız gereken bekleyip hedefi vurup vuramayacağını görmekti.

Nicholson bir yudum su içti ve derin bir nefes aldı. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle bir bana bir Felix’e bakıyordu.

“Şey, sanırım bu doğru. Korkarım öyle, evet.”

Yüz ifademi sabit tutmaya çalışsam da gözlerimin büyümesine engel olamadım. Bu itirafı birlikte artık okların Rodney’ye işaret edemeyeceğini düşünerek bir an rahatladım. “Rosalind ile aranızda duygusal bir ilişki mi vardı?”

Artık ikimize de bakmıyordu; gözleri uzaktaki limon ağacına dalmıştı. “Sayılır, evet.”

Felix gürültülü bir şekilde nefes aldı. Başımın üzerinden küçük bir kelebek geçti ve bir an o minik kanatların çırpma sesini işittiğimi zannettim.

“Bayan Ryan ile cinsel bir birlikteliğiniz var mıydı? Cevap vermeniz gerekiyor,” dedi Felix.

Nicholson, üzüntü ve acıma karışımı bir yüz ifadesiyle Felix’e döndü. “Hayır, hayır. Aslına bakarsanız tam tersi diyebiliriz.”

Hafifçe öne doğru eğilerek Nicholson’ın bana bakmasını sağladım. “Bay Nicholson, daha spesifik cevaplara ihtiyacımız var. Bu bir cinayet soruşturması, bu nedenle Bayan Ryan’ın kiminle nasıl bir ilişki yaşadığını kesin bir şekilde bilmek zorundayız.”

Nicholson, gözlerimin içine bakarak cevap verdi: “O benim kızımdı.”

Tuhaf bir rahatlama hissettim.

Felix benimle göz göze gelmekten kaçındı. “Kızınız mı?” dedi.

Kendimi sanki bir tünele girmiş gibi hissediyordum. Rüzgâr yüzümü yalıyordu ve rahatlamıştım. Nicholson'ın suratına bakınca birdenbire her şey çok daha belirgin bir hâle geldi; aynı elmacık kemikleri, aynı göz kapakları. "Kızınız ha," diye kendi kendime tekrarladım.

"Evet," diyerek iç çekti. Bu gerçeği açıklamak belli ki onu tüketmişti. Önündeki sudan bir yudum daha alırken elleri tir tir titriyordu. "Bunun cinayetle ne gibi bir ilgisi olabilir bilmiyorum ama ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi. Bize her şeyi anlatın."

John Nicholson, nasıl olup da Rosalind Ryan'ın babası olduğunu anlatırken etrafta kuşlar cıvıldıyordu.

"Jessica ile evliydim, biliyorsunuz. Olivia Ryan'la tanıştığımızda neredeyse üç yıllık evliydim. Jessica ve ben mutluyduk, ancak -bunu ifade etmek güç- bana hiç *ihtiyaç* duymuyordu. Beni seviyordu, bundan hiçbir zaman şüphe etmedim, ama o kendi kendine yetebilen, çok güçlü bir kadındı. Sonra bir gün Olivia'yla tanıştık ve onun tek istediği ilgiydi. Üç çocuğu olmasına rağmen acınası bir hâldeydi. Evliliğinde hiç mutlu değildi; her zaman melankoliye meyilli bir kadındı zaten. Uzun lafın kisası her açıdan sorunları olan mutsuz bir kadındı ama itiraf etmeliyim ki ona tamamen vurulmuştum."

"Nerede tanıştınız?"

Kendi kendine kıkırdadı. "Kütüphanede. Oğlanlarla birlikte kütüphanedeydi ve çocuklar bir türlü rahat durmuyorlardı. Onun zorlandığını fark ettim ve kitaplarını arabasına taşımasına yardım etmeyi önerdim. Birlikte çocuklarını arabaya oturtuktan sonra birdenbire ağlamaya başladı. Elimden geldiğince onu teselli etmeye çalıştım ve o an onu yeniden görmek istediğimi, ona vurulduğumu anladım." Gayriihtiyari eli kolundaki saate gitti ve yavaş yavaş saatinin tokasını açıp kapatmaya başladı. "Hayatımda hiç kimseye karşı bu denli yoğun bir çekim hissetmemiştim." Dönüp bana baktı ve gözlerinde öyle derin bir anlam vardı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Felix'e bakmaktan da kaçınıyor, aramızdaki elektriğin bizi ele vermesinden korkuyordum.

“Tüm bunlar ne zaman yaşandı?” diye sordum.

“Rosalind’in doğumundan bir yıl kadar önce.”

“Pekâlâ. Daha sonra neler oldu?”

Basitçe omuz silkti. “Görüşmeye başladık. Okuldayken veya Jessie’ye kilisede olduğumu söylediğim pazar sabahları arardı ve gizli gizli buluşurduk. Arabayla dolaşırdık ve bazen birlikte kahve içmek için Gowran’da buluşurduk. Oğlanlara bakmak için bir yardımcısı vardı ve bizim de Jessica’yla çocuğumuz olmadığı için buluşacak vakit bulmak çok kolaydı. Gerçi o çok sağlıklı değildi. Saklamayı başarıyordu ama o zamanlar bile bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Sanırım kendime onun ne kadar kötü olduğunu itiraf edemiyordum çünkü eğer edebilseydim onunla görüşmeyi bırakmam gerekecekti.”

“Sonra da hamile kaldı, öyle mi?”

Gözleri bulutlandı. “Evet. Aslında böyle bir şeyi asla planlamıyorduk ama hamile olduğunu bana birkaç ay geç söyledi. Çocuğun benden olup olmadığını sorduğumda emin olmadığını ama öyle düşündüğünü söyledi. Evliliği hakkında hiçbir zaman konuşmazdık ama o benim evliliğime hayrandı. Kendini George Ryan’la birlikte bir kapana sıkışmış hissetse de çocuklarını çok sevdiğini biliyordum. Yine de George’la baş başa oldukları zaman kendini nasıl hissettiği veya neler yaşadıkları benim için her zaman gizemini korudu. Birbirlerini sevip sevmediklerini bile bilmiyordum. Ne zaman konusu açılrsa her zaman üstü kapalı şeyler söylerdi. Olivia konuşmak istemediği konular hakkında hiçbir zaman tek kelime etmezdi.” Boğazını temizledi ve sonra da yumruğunu göğsüne vurarak öksürüğe boğuldu. “Çocuğun benden olduğunu varsaydım bu durumun beni korkuttuğunu söylemekten utanıyordum. Jessie’nin kalbini kırmayı veya onu kaybetmeyi asla istemiyordum ve ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Olivia, yeni bir bebek sahibi olacağı fikriyle dehşete kapılmış gibiydi ama George’la birlikte olmaya devam etmenin herkes için en iyisi olacağı konusunda kendinden oldukça emindi. Anaç bir kadın olduğunu söyleyemem ama oğullarına karşı yoğun bir sevgi beslerdi.”

“Hamileliği esnasında onunla görüştünüz mü?” Kalesine hapsedilmiş, karnı burnunda Olivia Ryan’ın beyaz atlı prensini beklediği bir sahne canlandı gözlerimin önünde.

“Evet ama eskisi kadar sık değil. Agresif birine dönüştü ve başa çıkması çok güçtü. Buluşmak üzere sözleşirdik ve sonra hiç haber vermeden buluşmaya gelmezdi mesela, ya da çok alakasız zamanlarda telefon açar, ağlama krizlerine girerdi. Jessica bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı ve ben bile kendimden şüphe eder olmuştum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Üstelik tam da o dönemde Jessica çocuk sahibi olmak istediğini söyledi ve her şey daha da güçleşti.”

Boğazım daralmış gibi hissediyordum ve dik oturarak daha derin nefesler almaya başladım. Son birkaç haftanın yorgunluğu omuzlarımdan bastırmaya başlıyor gibiydi. “Olivia’yla en son ne zaman konuştunuz?” diye sorabildim nihayet, cılız bir sesle.

“Şey, olayların bu şekilde sonuçlanacağını önceden kestirebilmem mümkün değildi elbette. Sanırım Rose doğmadan dört gün önce görüştük. Akıllı hâlâ pek yerinde değildi ama en azından bebek için heyecanlı olduğunu hissedebiliyordum. Eğer kız olursa çocuğun adını Rosalind koyacağını söylemişti. Tabii öyle de oldu. Olivia’nın öldüğünü Noel’den hemen sonra, gazetede okudum. Bundan neredeyse otuz yıl önceydi...” Uzaklara dalarak sessizleşti.

Bir şekilde nu hikâye hâlâ taze gibiydi, fay hatları Nicholson’ın yüzü boyunca uzanıyordu.

“George Ryan sizinle hiç irtibata geçti mi?” diye sordum. “Bebeği görmeye gittiniz mi?”

“Yo, hayır, asla. Onun neyi bildiğini bilmiyordum ve bunu kurcalamayı hayal bile edemezdim. Ayrıca Jessica’yı da düşünmem gerekiyordu. Kaderin cilvesi, rahmindeki bir sorun yüzünden çocuk sahibi olamayacağını öğrenmiştik ve pek iyi değildir. Acaba benim günahlarımın bedelini o mu ödedi diye hep merak etmişimdir.”

“Acınızı hiç kimseyle paylaşamamak eminim sizin için oldukça zor olmuştur,” dedim.

“Ah Gemma, benim tatlı kızım, bunu söylediğin için teşekkür ederim. Gerçekten o kadar zor ki. Bir yandan yanlış şeyler yaptığını bilerek insan kendisine kızıyor ve acıyor tabii fakat ben Olivia’yı gerçekten çok sevdim ve onun yasını olması gerektiği şekilde tutamamak, hayatım boyunca yaşadığım en kötü tecrübelerden biriydi. Belki tek aşkım o değildi ama onu gerçekten seviyordum.”

“O hâlde Rosalind’in kendi çocuğunuz olduğunu düşünmenize rağmen ondan uzak durdunuz. Fakat ilerleyen yıllarda o da sizin gibi eğitimci olmaya karar verdi, öyle mi?”

“Şey, ondan evvel öğrencilik yılları var tabii.”

Okuldayken Nicholson’ın Rosalind’e attığı kaçamak bakışları yakaladığım anları düşünerek kafamı salladım. Nicholson’ın da diğer herkes gibi onun büyüüne kapıldığını zannetmiştim.

“Evet, elbette. Yani önce öğrenciniz oldu, sonra da meslektaşınız,” dedim. “Ve bu konuyu onunla hiç konuşmadınız mı?”

“Onunla bu konuda hiç konuşmadım. Özellikle de öğrencilik yıllarında böyle bir şeyi asla yapamazdım. Onun dengesini böyle bozamazdım. Ben her zaman onun hiçbir şey bilmediğini varsayarak hareket ettim.”

“Peki ya son zamanlarda?” diye sordu Felix. “Smithson’daki öğretmenliği sırasında onun sizin hakkınızdaki gerçeği bildiğine dair herhangi bir belirti var mıydı?”

“Hayır, böyle bir şey hissetmedim. Okula başvuru yaptığında çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Smithson’a geri gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Muhteşem bir öğrenciydi, sanata çok düşküncü ve dile karşı da doğuştan gelen bir yatkınlığı vardı; o nedenle harika bir öğretmen olacağına hiç şüphem yoktu. Yine de onun bu kadar yakınımında olmasından çekinmiştim. Jessie’yi bir önceki yıl kaybetmiştim ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, anlarsınız ya. Bana çok riskli gibi geliyordu.”

“Onun sizin kızınız olduğundan emin misiniz? Gerekirse babalık testine girer misiniz?”

Felix'in soruları acımasız gibi görünse de Nicholson pek al-dırış etmiyordu. Buna benzer soruları o da kendisine defalarca sormuş olmalı.

Nicholson sırrının açığa çıkmasıyla rahatlamış gibi görünüyordu. "Evet. Eminim. Eğer isterseniz babalık testi yaptırmakta da bir sakınca görmüyorum. Bence az da olsa birbirimize benziyoruz ve pek çok ortak yönümüz var. İlgi alanlarımız da birbirine çok yakın. Onu çocuklara ders anlatırken ve tiyatro gösterileri için çalışırken görmek beni çok mutlu ederdi. Çok yetenekli bir kızdı o."

"Hiç ona her şeyi anlatma ihtiyacı hissetmediniz mi? Belki de ona gerçekleri anlattınız ve ardından tartıştınız. Eminim sinirleri altüst olmuştur. Eğer gerçekten babasının bir başkası olduğu hakkında bir fikri yoksa bu onun için büyük bir şok olurdu, öyle değil mi?" dedim.

"Hayır. Onunla bu konuda hiç konuşmadık. Bazen Rose biliyormuş gibi gelirdi. Kendini bana yakın hissettiğini biliyorum fakat sanırım o beni daha çok akıl hocası olarak görüyordu. Her zaman dikkatliydim ya da en azından öyle olduğumu düşünüyordum. Okul içerisinde bu tür bir yakınlaşmanın ne kadar yanlış anlaşılabilceğinin farkındaydım."

"Sizce George Ryan gerçeği biliyor muydu?" diye sordu Felix.

Nicholson sandalyesinde kıpırdandı. "Hiçbir fikrim yok. Olivia'nın bu konuda bir şey söylediğini hiç sanmıyorum. Her zaman ondan çekinirdi ve ilişkimizi öğrenmesinden ölesiye korkardı. Olivia ile aralarındaki soğuk ilişkinin doğası nedeniyle Rose'un kendi çocuğu olmadığından şüphe etmiş olabilir tabii. Sonuçta diğer çocuklarına bile benzemiyor Rose."

"Peki sizce başka birisinin kızı olma ihtimali var mı?" diye sordum.

Ümitsizce kollarını açtı. "Mümkün tabii. Yine de buna pek ihtimal vermiyorum. Olivia kafası karışık bir kadındı ve kesinlikle tahmin edilemez bir doğası vardı ama bir arada epey çok vakit geçirirdik. Gerçekten, hayatında başka biri daha olabileceğini düşünemiyorum."

“Neden açılış gecesinde oyuna gitmediniz Bay Nicholson?” diye sordum.

Kafasını kaldırıp bize baktığında, yaşadığı suçluluk duygusu gözlerinden anlaşıyordu. “Sizi temin ederim, kötücül bir nedenden değil. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kabul etmem gerekirse biraz da kızgındım çünkü Rose’un kısa bir süre içerisinde taşınacağını öğrenmiştim. Brisbane’de bir okula başvurmuştu ve Noel’den sonra Smithson’dan ayrılacaktı. O gün erken saatlerde yanıma gelip bana bunları anlatmış, kendisi için bir referans mektubu yazmamı istemişti. Mektup zaten mesele değildi. Onun için mutluydum elbette ama benim için ağır bir darbe olmuştu. Sanırım onun etrafımda olmasına fazlasıyla alışmıştım. O yüzden de biraz kızgındım. Gerçi artık sonsuza dek gitti...” Gözleri yeniden bahçenin uzak köşelerine daldı. “Bunu size daha önce söylemiş olmalıydım, biliyorum ama taşınması hakkında konuşmak istemiyordum ve zaten bunun bir önemi kalmamış gibi görünüyordu.”

“Evet, bize söylemeniz gerekirdi. Her şeyi anlatmalıydınız,” dedim sakince.

Hak verdiğini belirtircesine kafasını salladı ama hâlâ uzaklara dalmış, bize bakmıyordu.

“Bu konuda onunla tartıştınız mı? Taşınması hakkında?” diye bastırdı Felix.

“Hayır, hayır, hiç. Neden taşınacağını anlamak istiyordum ama o yalnızca bir değişiklik istediğini söylemişti. Smithson’da yeteri kadar kaldığını, hayatında yeni bir maceraya hazır olduğunu söyledi, o nedenle de ortada tartışacak pek bir şey yoktu. Daha yaratıcı bir okulda çalışmak istediğini söylemişti – sanırım tiyatroya ilgili bütçe meseleleri onu yormuş ve yıpratmıştı. Yeni okulu hakkında konuştuk ve ona iyi dileklerimi belirttim. Fakat o ofisten çıktıktan sonra kendimi pek iyi hissetmemeye başladım ve eve döndüm.”

“Tüm gece evde tek başınıza mıydınız?”

“Evet. Geçen hafta size söylediğim gibi, evde oturup film izledim. Akşam saat yedi civarı yan komşunun kedisini besle-

dim. Komşularım burada değiller. Saat on gibi bir fincan çay içtim ve sonra da yatıp uyudum.”

“Sabah uyandığınızda da akşam yaşananları duydunuz, öyle mi?” dedi Felix.

“Evet. Sabah güvenlik görevlimiz Colin aradı. Sizin istasyon aradığında telefona o cevap vermiş ve o da hemen bana haber verdi. Zaten böyle bir durumda yapması gereken şey de bu. Standart prosedür yani. Hoş, çok sık tekrarladığımız bir prosedür değildi elbette.”

“Rose’un işi hakkında yaptığı açıklamaları inandırıcı bulmuş muydunuz?” diye sordum.

Nicholson hafif bir acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. “Emin değilim. Oldukça şaşırmıştım ama değişiklik istemesini kabul edilebilir bulmuştum. Yıllardır Smithson’daydı. Yine de bana biraz ani bir gelişme gibi geldi ve bu kararı almasına neden olacak bir şey mi oldu diye merak etmiştim ama o tür bir şey söylemedi. Bence mutlu bir kızdı. Onun mutlu olup olmadığını çok düşünürdüm ve şunu söyleyebilirim ki bence mutlu bir kızdı. Umarım öyledir.”

“Oyun her anlamda çok başarılıymış,” dedim. “Konuştuğumuz herkes onun çok mutlu olduğunu ve çok heyecanlandığını söyledi.”

“Ah, öyle olduğuna eminim,” dedi Nicholson. “Provalardan anladığım kadarıyla muhteşem bir oyun gibi görünüyordu. Çocukların oyunu yeniden sahnelemeye karar vermelerine memnunum.”

“İzlemeye gidecek misiniz?” diye sordu Felix.

“Evet, elbette. Başka bir şey hakkında bu kadar kesin konuşmam belki ama onun sahneye koyduğu bu oyunu izlemeye kesinlikle gideceğim.”

“Tüm bunları bize neden anlattınız?” diye sordum. “İsteseniz anlatmayabilirdiniz ve muhtemelen biz de böyle bir şeyi kendi başımıza ortaya çıkaramazdık.”

Gözleri dolu dolu bana döndü. “Şey, ikimizin arasında uygunsuz bir ilişki olduğunun düşünülmesini istemedim. Ayrıca

onun aramızdan ayrılması her şeyi değiştirdi. Sanırım onun hakkında konuşmaktan hoşlanıyorum ve belki de artık onun benim kızım olduğunu söylemek, nihayet bu gerçeği sahiplenmek istedim, anlarsınız ya. Biliyorsunuz, onunla gurur duyuyordum.”

Bu sırada cep telefonum titremeye başladı. Scott’tan mesaj gelmişti: *Eve kaçta geleceksin?*

Yola koyulmam gerektiğini işaret ederek Felix’e baktım.

“Pekâlâ, madem öyle şu testi aradan çıkaralım,” dedi ve çantasından malzemelerini çıkardı.

Çabucak Nicholson’dan test için gerekli örnekleri topladı. Nicholson, sanki Felix ona amansız bir virüs enjekte etmiş gibi çaresiz görünüyordu.

“Pekâlâ, her şey için teşekkürler, Bay Nicholson,” dedi Felix. “Yeterince zamanınızı aldık, artık gidelim.”

Nicholson umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Zaman artık benim için önemsiz bir kavram.”

Nicholson önden giderek kapıya kadar bize eşlik etti. Koridor boyu arkasından onu takip ederken tişörtünün terden sırtına yapışmış olduğunu fark ettim.

“İlerleyen zamanda belki birkaç sorumuz daha olabilir, Bay Nicholson. DNA testinin sonuçlarına göre sizinle iletişime geçeceğiz,” dedim.

“Tamam, sorun değil.”

Kapının önüne gelince duraksadık. Yan tarafımdaki duvara asılmış saatin tik takları kulaklarımda çınlıyordu.

“Bunu ona kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?” diye soru Felix, aniden.

“Ben de merak ediyorum elbette ama bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Onu gecenin bir yarısı, gölün kenarında bir başına ve o hâlde düşünmek dayanılmaz bir acı. Herhangi bir sebep yüzünden biriyle tartışmış olabilir. Bazen kendi fikirlerini tutkuyla ve hararetle savunabiliyor. Bence büyük ihtimalle tanımadığı biridir. Korkunç, kötü kalpli bir adam. Gerçekten bir fikrim yok.”

“Anlıyorum, teşekkür ederiz,” dedim.

Biz uzaklaşırken arkamızdan el salladı ve sonra sinekliği kapattı.

Arabaya bindiğimizde kendimi tükenmiş hissediyordum. Nicholson’ın yıllar boyunca duyduğu özlem ve keder, taşıyamayacağım bir yük bindirmişti omuzlarıma. Onun yaşadıklarıyla kendi üzüntülerim iç içe geçiyor, midemde düğümleniyordu.

Nicholson’ın sokağından çıktığımız sırada polis radyosundan anonslar yükseliyordu; Holmesglen Yolu’nda trafik kazası. Bir psikiyatri hastası, hastanede birilerini bıçakla tehdit etmiş. Süpermarketin otoparkında park hâlinde bulunan bir aracın içindeki küçük çocuk, aracın camları kırılarak kurtarılmış. Çocuğun ailesi henüz bulunamamış.

“Eh, haklıymışsın,” dedi Felix. “Rose’un babası konusunda.”

“Evet. Haklıymışım.”

“Ne hikâye ama,” dedi Felix.

“Uydurma olduğunu mu düşünüyorsun?”

Polis merkezine geri dönerken sırada gökyüzü seyrek, ince bulutlarla kaplanmıştı.

“Hayır, bence adam samimiydi. Olivia Ryan onu kandırmış olabilir elbette, o yüzden emin olmak için babalık testinin sonuçlarını görmek istiyorum ama bence Nicholson söylediği her şeye gönülden inanıyor.”

“Sence şüpheliler arasından onun ismini silebilir miyiz?”

“İçimden bir ses silebileceğimizi söylüyor ancak suç mahallinde olmadığına şahitlik edebilecek kimsesi yok ve bu cinayeti işlemek için kendince sebepleri de olabilir. Belki onun taşınmasını istemiyordu. Belki de onu yeniden kaybedecek olmanın korkusuna dayanamadı. Bu korku onu çaresizliğe itmiş olabilir.”

Hemen yanı başında olmasına rağmen uzanıp dokunamadığı kızı hakkında konuşurken Nicholson’ın yüzünde beliren ifadeyi gözümlün önüne getirdim. “Evet. Sanırım haklısın.”

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Çarşamba, 23 Aralık, 10:04

Curtis Smythe, meyveli buz yapan makinenin önünde duran uyuz çocuğu inceliyordu. Her zaman çocukları gözlerdi, özellikle de oğlanları. Eğer oğlanlara göz kulak olmazsa el çabukluğuyla cebe indirdikleri şeyler yüzünden kısa süre içerisinde dükkânda mal kalmazdı. Geçen yaz o piçlerden biri cips standını bile yürütmeyi başarmıştı. Curtis kapının önüne çıkıp yaşlı moruklardan birinin poşetlerini taşımasına yardım ederken küçük şerefsiz hiç çekinmeden arka tarafa yürümüş, cips standını sırtlamış ve güvenlik kamerasına hareket çekmeyi de ihmal etmeden kaçıp gitmişti. Polisler nihayet teşrif ettiklerinde bir boğanın memeleri kadar işe yaramaz olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardı. Birkaç fotoğraf çekip sözüm ona bazı notlar almışlardı ama Curtis o cips standını bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Artık arka tarafın kapısını her zaman kilitli tutuyordu ve dükkândaki güvenlik kamerası sayısını iki katına çıkarmıştı. Tabii hiçbir hırsıza kilit dayanmayacağını biliyordu. Yine de o bir iş adamıydı ve işletmesi gereken bir dükkânı vardı. Bu nedenle açık fikirli olmak ve iyimser davranmak zorundaydı. Her müşterinin ödediği para onun için aynı değeri taşıyordu. Elbette her tür insan alışverişe geliyordu ama Curtis dükkânında rahat durdukları sürece insanların kendi hayatlarındaki kararları sorgulamamayı öğrenmişti.

Yine de sıcak havanın insanları delirtebileceği konusunda söylenenlerin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sadece iki gece önce arabasıyla eve dönerken Fyson'ın kenarındaki tali yolda bir kadının portatif elektrikli süpürgeyle arabasını temizlediğini görmüştü. Kadın kendini resmen kaptırmıştı; elindeki süpürgeyle eğilip kalktıkça uzun, kahverengi saçları önüne düşüp durmuştu. Curtis kadının arabayı kiralamış, sonra da arka koltuğa bir şeyler dökmüş olabileceğini düşünmüştü. Sonuçta bu herkesin başına gelebilecek bir şeydi.

Keşke onun dükkânına gelip arabayı adam gibi temizletseydi; üstelik bu yalnızca birkaç dakikasını alırdı. Curtis etrafta pıtrak gibi çoğalan büyük markaların araç bakım servislerinden çok daha düzgün bir servis işletiyordu. Makul bir fiyata aracı gıcır gıcır yapar, hatta belki ücret almadan kırmızı boyasına da şöyle bir cila atardı. Benzini doldurup kadına bir de kahve ikram edince her şey güllük gülistanlık olurdu. Kadının arabasının plakası da bir garip görünmüştü gözüne; üzerinden geçildiğine veya boyandığına yemin edebilirdi.

Fakat Curtis yoluna devam etmişti. Bu onu ilgilendiren bir mesele değildi ve dâhil olması için ortada hiçbir neden yoktu. Çok uzun zaman önce olayları sorgulamayı bırakmıştı. Tıpkı büyükannesinin söylediği gibi, herkes kendi işine baksaydı dünya çok daha güzel bir yer olurdu.

Raftaki bir boşluk Curtis'in dikkatini çekti; daha önce orada olan bir paket pil şimdi yoktu. Öfkeyle yumruklarını sıkıp dükkânın içerisinde çılgınlar gibi etrafına bakınmaya başladı. Bu defa o beyinsiz polis bozuntularını çağırmasına hiç gerek yoktu. Polisi arasa bile büyük ihtimalle bütün polisler şu zavallı öğretmenin katilini aramakla meşgul oldukları için onunla ilgilenmezlerdi. Gazetelerde yazılanlara bakılırsa bu gidişle katili nah bulurlardı zaten.

Curtis, gül dövme, kolsuz atlet giymiş genç bir oğlanı gözlemeye başladı. Oğlan çenesini hafifçe kaldırıp Curtis'e selam verdikten sonra arka tarafa doğru seğirtip gözden kayboldu. Curtis çocuğu takip etmeye başlamadan önce kasanın önün-

deki gazeteleri düzeltti. Ön sayfada Rosalind Ryan ona bakıp gülümsüyordu. Curtis yüzünü buruşturdu. Böyle sevimli ve güzel bir kızın başına bu kadar korkunç bir olayın gelmesi ne de büyük bir talihsizlikti.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Perşembe, 24 Aralık, 20:47

“Seni özlemişim.” Felix, yavaşça yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Sana inanmıyorum, demek geliyordu içimden. *Dur artık*, diyorum kendime. *Sorunları düşünmekten vazgeç*. Dokunuşu zoraki ve samimiyetsiz geliyor; ne kadar kendimi zorlasam da gevşeyemiyorum. *Düşünme artık*. İçip içip sarhoş olmam gerek; sabaha kadar içip birbirimizin kolları arasında uyuyalım istiyorum. Ne yazık ki Noel arifesindeyiz ve bu imkânsız; evde olmak, Ben’i görmek zorundayım. Zaten şu anda bile aslında ofisteki Noel partisini kaçırıyoruz. Aslında o partiyi ekmek hiç de zor olmadı; kimse küçük çocukları olan insanlardan partilerde dağıtmasını beklemez. Ayrıca geçen yıl, mola odasında penisini kıvrıp düğüm yapmaya çalışan genç memurla burun buruna gelme şansızlığına eriştiğim için bu yıl partiye katılacağımı kimse düşünmüyor. Öyle olmasa bile eminim herkes Ben’in kaçırılma olayı yüzünden evde oturup onunla ilgileneceğimi düşünüyordu.

Felix bir kez daha dudaklarıma yapıştığında her şeyin ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde berbat olabileceği düşüncesi dolanmaya başladı zihnimde. Komodinin üzerinden telefonumu alır, ikimizin yatakta bir fotoğrafını çeker, Scott’a, Felix’in karısına, hatta bütün ofise gönderebilirim. Bir anlık delilikle

birkaç dokunuş ve birkaç kaydırış sayesinde dünyamızın başımıza yıkılmasını önlemek için kollarımı çarşafın altına soktum.

Bugün, geçen her bir saniye için mücadele vermem gerekiyor gibi hissediyordum; yaşamak bir zulümdü adeta. Felix’le görüşeceğimi bildiğim günler genellikle bu hissi sürekli yaşıyorum. Vücudum karıncalanıyor. Cildimdeki hiç dikkat etmediğim ya da fark etmediğim milimetrelerce alanın farkına varıyorum.

Günün ilk yarısı aslında durgun geçti; tatmin edici olmaktan uzak bir toplantı, ardından da okulun hemen yanında bulunan bir özel mülke ait güvenlik kamerası görüntülerinin gözden geçirilmesiyle sıkıcı bir gün olmuştu. Görüntülerde kayda değer tek şey Rosalind’in öldürüldüğü açılış gecesinde, oyun bittikten sonra iki öğrencinin kuytu bir yere geçip sarmaş dolaş öpüşme anıydı. Neyse ki öğleyin ihbar hattına bildirilen bir ipucu sayesinde biraz olsun ilerleme kaydetmeyi başarabildik. Sonny Gölü’nün arka tarafındaki evlerden birinde yaşayan otuz sekiz yaşındaki Moira Foss, Rose’un öldürüldüğü gece bir çiftin tartışma seslerini duyduğunu iddia etmişti.

Moira Foss dış çıkaran altı aylık bebeğiyle beraber geç saate kadar oturmuş. Astığı çamaşırları toplamak için balkona çıktığında öfkeli sesler duymuş. Bu olay saat on buçuk sularında gerçekleşmiş ve aslında balkonun altında, gölün etrafındaki parka doğru uzanan alandaki çiftler sürekli tartıştığı için pek üzerinde durmamış. Diğer tartışmalardan tek farkı, bu defa konuşan kişilerin sesi sarhoş gibi gelmiyormuş. Daha çok fısıldayarak veya tıslayarak konuşuyorlarmış ve bu Moira’ya garip gelmiş çünkü o ve kocası genellikle sarhoşluktan sesinin şiddetini kontrol edemeyen, kelimeleri yuvarlayarak ve bağıra çağıra tartışan çiftlerin gürültülerine duyarlarmış.

Moira’nın hatırladığına göre bu seferki tartışma çok daha olgun, çok daha kontrollü bir tartışmaymış. “Sesleri her zamanki gençler gibi değildi, çok üstünde durmadım. Aslına bakarsanız doğru düzgün duyabildiğim tek ses kadınınkiydi

– o da kelimesi kelimesine değil elbette, sadece kısık ve öfkeli sözcükler,” demişti.

Felix’le beraber Moira’nın temiz çamaşır yığınıyla kaplı kanepesinin kenarına sığıştık.

“Ancak bugün arayabildiğim için üzgünüm, önceden bunun önemli bir şey olabileceği aklıma gelmemişti. Ayrıca gündüzleri sık sık uyuyorum,” deyip etrafındaki dağınıklığa işaret etti; bu sırada ince duvarın arkasındaki odadan bebek çığlıkları duyuluyordu.

Kısa bir süreliğine ön taraftaki küçük balkona çıktım. Ağustos böceklerinin gürültüsü yüzünden kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum neredeyse. Göğe doğru yükselen sakız ağaçlarının arasından, göl kenarındaki o yüksek kule buradan da görünüyordu.

“O gece oyun esnasında bir şeyler olmuş,” dedi Felix, arkamdan sokularak. “Birilerini kızdırmış veya ona benzer bir şeyler yapmış olmalı.”

“Biliyorum. Orada ayakta durduğunu, birileriyle kavga ettiğini ve çok fazla dikkat çekmemeye çalıştığını gözümde canlandırabiliyorum. Gizleyecek bir şeyleri olmalıydı mutlaka. Herkesin duymasını istemeyeceği, önemli bir şey.”

“İyi ama neden göle gelsin?” dedi Felix düşünceli bir şekilde. “Onu tehlikeye atabileceğini bildiği birisiyle neden göle gelsin?”

“Bence başta korkmuyordu,” diye akıl yürüttüm. “Belki de güvendiği biriydi; iş iştenden geçene kadar başının belada olduğunu fark edemeyecek kadar güvendiği biri. Planlı bir cinayet değildi bu. Kaya, o an orada gözüne kestirdiği bir silahtı yalnızca.”

Evin içindeki bebek ü ağlamaya başlayınca Ben’in o yaşlardaki ilgi bekleyen hâlleri aklıma geldi ve bugün olsa yine bir bebeği sabırla büyütüp büyütemeyeceğimi düşünmeden edemedim. Kendimi bir bebeğin ilkel ihtiyaçlarını gidermeye adanabilir miyim yeniden? İçerideki bebeğin çığlıkları eşliğinde yeniden gözlerimi kuleye çevirdim ve Jacob’ın kendini aşağıya attığı o anı, düşerken attığı çığlıkları düşünmeye başladım.

Hoparlörlerden caz notaları yükselirken kadehlerimizdeki şarapları bitirdik. Felix bütün kıyafetlerimi çıkarıp bir kenara fırlattı. İçimdeydi ve artık her şey çok daha berraktı. Elleri yüzümde, göğüslerimde geziniyor, sonra kalçalarımın tutup beni kendine çekiyordu. Adeta doymak bilmiyordu ve ben de ihtiyacı olan her şeyi ona vermek istiyordum. Birkaç dakika boyunca ikimiz dışında hiçbir şeyin önemi yoktu; sonra üzerimde kasılarak boşaldı ve nefesimi yeniden düzene sokmaya çalışırken üşüdüğümü fark ettim. Klimanın derecesi çok düşüktü. Bir yerlerden bir şeyler damlıyordu; *pıt, pıt, pıt, pıt...* Birdenbire tahammülüm kalmamıştı. Yalnızca birkaç gün önce çocuğum *kaçırılmadı mı* benim? Benim derdim ne?”

“Bu doğru gelmiyor bana.” Kendimi dizindeki yaranın ka- buğunun koparan küçük bir çocuk gibi hissediyordum; sallanan dişile oynayan bir çocuk gibi.

Felix doğrulup yarı oturur bir pozisyona geldi. Vücudu abajurun ışığını engelliyordu ve göğsündeki yumuşak, kıvrık tüyler normalde olduğundan daha koyu görünüyordu. Kalkıp bir havluya sarındım. Tüylerim diken diken olmuştu. Craig ve Laura Noel için çiftlik evine gelmişlerdi, o yüzden Felix’le Smithsonian’a arabayla yarım saat mesafede, gezginlerin uğrak yeri olan bir barın arka tarafındaki küçük otele gelmiştik. Aslında bu riskli bir tercihti, ancak Noel arifesi olduğu için herkesin evinde, ailesiyle birlikte olacağını düşünmüştük.

“Bence harikaydı!” diyerek gülmeye başladı; ses tonundaki yumuşaklık, ona karşı örmeye çalıştığım duvara indirilen güçlü bir darbeydi. “Pardon, Gem,” diyerek arkasındaki yastıklara yaslandı ve ciddi bir yüz ifadesi takındı. “Ne söylememi istiyorsun, bilemiyorum.”

“Geçen gün neredeyse biriyle öpüşüyordum,” dedim, Fox’un zorla beni öptüğü anı düşünerek. “Bir partideydim ve neredeyse biriyle öpüşecektim; önceden tanıdığım biriyle.”

Sağ kaşı havaya kalktı. “Peki.” Sanki mekik çekmeye başlayacakmış gibi ellerini başının arkasına yasladı. “Bu konuda konuşmak istiyor musun?”

Bacaklarım tuhaf hissediyordu. Kaşıntıyı uzaklaştırmak için bacaklarımı sallamaya başladım. “Hayır, konuşmak istediğim şey bu değil. Fakat sana söylemek istedim, sana söylemeliyim gibi hissettim.” Yüz kaslarımı kontrol edememeye başlıyordum ki kelimeler zihnimde anlamlı bir bütün oluşturacak şekilde birleşiverdi, *Hayır, daha fazla ağlayıp mızızlanmak yok*. Bu telkin sayesinde tam gözlerim dolmaya başlamışken kendimi durdurmayı başardım.

“Şey, aslına bakarsan senin başka adamlarla görüşüyor olduğun gerçeğine alışmaya başladım sayılır. Sonuçta sen *nere-deyse evlisin*.”

“Dur bir dakika, yani eğer başka biriyle birlikte olsaydım bunu umursamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?” Orta yaşlı ve bezgin bir kadın gibi çıkıyordu sesim, sanki parktaki çocukların haylazlıklarından şikâyet ediyordum. Sesimi alçalttım, “Yani bir başkasıyla birlikte olmam senin için hiç sorun değil, öyle mi?”

“Gem, hadi ama! Gel, otur şöyle,” Saatini kontrol etti. “Biraz sonra gitmem gerekecek ve şimdiden seni bir kez daha arzuluyorum.”

Bunu ben de istiyordum ama aynı zamanda şu lanet olası soruyu yanıtlamasını da istiyordum. “Yani?”

Oflayarak iç çekti. “Dinle, tabii ki sorun değil demiyorum, yalnızca... Bak, bilmiyorum tamam mı? Hâlâ Scott’la birlikte olduğunu bilip bununla baş edebilmem gibi işte. Öyle olunca da ha Scott ha bir başkası diye düşündüm herhalde.”

“Scott’la Mayıs ayından beri hiç sevişmedik.”

Felix’in şaşırıldığını görebiliyordum. Yüzünden okunuyordu ve ardından hafif bir suçluluk duygusu gözüktü.

“Sen hâlâ Mary ile sevişiyor musun?” diye sordum.

“Gemma,” dedi temkinli bir tavırla.

“Evet, cevap bekliyorum.”

“Gemma,” dedi yeniden, sesinin keskinliği beni ondan uzağa itti. Kafasını sallayıp sakinleşti ve daha yumuşak bir tonda konuşmaya devam etti. “Hayatlarımızı bu şekilde açık etmenin bize ne faydası olacağını anlamıyorum. En ufak şeyleri bile karşılaştıracak mıyız böyle? Bak, ikimiz de zorlukların farkındayız, değil mi? Özellikle şu son birkaç günün ne kadar zor geçtiğini ikimiz de biliyoruz. İkimiz de elimizden geleni yapıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ne demek istediğini anlıyordum ve meselenin peşini bırakmayı seçebileceğimi, bu defteri kapatıp rafa kaldırabileceğimi de biliyordum. Onu kendime çekerek kokusuyla sarhoş olur, dokunuşuyla her şeyi unutabilirdim. “Galiba senin ilişkinin de öyle olmadığını varsaymıştım. Ne sıklıkla onunla birlikte oluyorsun?” Kelimeler ağızından dökülürken gözlerimin önünde ikisinin sarmaş dolaş olmuş hâlleri canlanıyordu. Kendimi, onunla birlikte olduğunda da bana yaptıklarını yapıp yapmadığını merak ederken buldum. Acaba onu da öyle güçlü bir şekilde yere yatırıp içine girerken benim gözlerime baktığı gibi bakıyor muydu?

“Gemma, lütfen. Seninle bunları konuşmak istemiyorum. Bu çok aptalca.” Ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Gözlerini ovuşturdu. Yeniden bana döndüğünde gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum.

Onu yaşlandırıyorum, diye düşündüm.

“Artık eve dönmeliyiz. Senin Ben’le birlikte olman gerek. Ne bileyim, Noel Baba için çorap asarsınız falan.”

“Ne yapmam gerektiğini ben de biliyorum, bana patronluk taslama.”

Teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Gemma! Patronluk falan tasladığım yok. Gayet normal şeyler söylüyorum; her cümlemde sana saldırıyormuşum gibi algılamaktan vazgeç.” Aksanı nadir duyduğum tiz notalara çıkmıştı.

“İyi, peki. Gidelim artık.” Küçük yazı masasının üzerindeki saatimi ve bilekliğimi alıp çabucak giyindim, çantamı topladım. Saçımı ellerimle tarayıp atkuyruğu yaptım. Boğazıma yerleşen acıyı yutkundum.

Duvardaki klima beynime işleyen bir ses çıkararak hava üflemeye devam ediyordu.

“Hey,” dedi Felix ve elime uzanarak bir an için kendi kalbine doğru götürdü; yüzünde üzgün bir ifade vardı. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı ve olsaydı bile buna zamanımız yoktu. Belli ki geleceğimizi bugün çözümleyemeyecektik. Odadan çıktık ve merdivenlerden aşağı, küçük kahverengi lobiye doğru yürürken bile elimi tuttu. Kahverengi duvarlar, kahverengi halı.

“Pekâlâ. Şey,” dedi, nihayet elimi bırakarak. “Mutlu Noel’ler.”

“Hoşça kal.”

Benden uzaklaştı ve o anda yeniden yukarıya, odamıza çıkmak, bütün söylediklerimi geri alabilmek istedim. Yine bana dokunmasını istedim. Arkamdan çarpmaması için kapıyı yavaşça kapatarak, dalgaların karaya savurduğu bir dal parçası gibi kendimi otelden dışarıya, sıcak ve kupkuru güneşin altına attım. Ölü, kuru yapraklar asfalta saçılmış, arabalar gelip geçtikçe havalanıyordu. Biraz sonra Felix de beni takip ederek otelden çıktı ve arabamın ön camından onun kendi arabasına doğru yürümesini izledim. Ceplerini karıştırıp arabasının anahtarlarını bulmaya çalışıyordu. Arabamı çalıştırdım ve havalandırmayı son seviyeye ayarladım. Tam farları yakacakken yolun karşısında, otelin tam paralelindeki benzin istasyonunda park etmiş bir aracın içinde oturan kızın Felix’i gözetlediğini fark ettim. Sokak lambalarının loş ışığı altında yüzü neredeyse sapsarı görünüyordu. Ağzı açık bir hâlde, dikkatli gözlerle Felix’i izliyordu. Aniden kafasını benim olduğum tarafa çevirince hemen farları yakarak ışıkla kendimi gizlemeye çalıştım. Smithsonian’daki öğrencilerden biri olmalıydı; yoğun makyajlı, MTV’den fırlamış gibi görünen kızlardan birine benziyordu.

O kızın neredeyse her gün gördüğüm biri olduğunu ancak yolun yarısında anladım; Felix’in masasının üzerindeki ahşap çerçevenin içerisinden etrafa gülümseyen, en büyük kızı Maisie’ydi.

BÖLÜM ELLİ

Bir zamanlar

“Duyduklarım doğru mu? Jacob’la ayrıldınız mı?” Janet elime plastik bir bardak tutuşturdu, bardağın kenarından taşan yapışkan kırmızı sıvı parmaklarıma bulaştı. Janet’in göz kalemi fazla koyuydu; geniş yüzünde gözleri domuz gözleri gibi kalmıştı.

Üzüntümü belli etmemeye çalışarak omuz silktim. “Ara verdik,” dedim, plastik bardaktan bir yudum alarak. Votkanın keskin tadı boğazımı yaktı.

Janet’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yok canım! Hadi be! Yani doğru mu? İkiniz şu ömrü boyunca ayrılmayan çiftlerdendiniz... Neyse, hadi gel dışarı çıkalım, burası çok gürültülü.” Janet kolumdan çekştirip yürümeye başladı.

Koyu ahşap panelli mutfığa doğru onu takip ettim. Her yer insan kaynıyordu. Smithson’dan çocuklar, çevre okullardan birileri. Hepsi özgürlüğün ve alkolün tadını çıkarıyordu. Gelecek hayalleri kuran, sarhoş çocuklar... Onlarla aramda cam bir duvar vardı sanki. Yanımdan geçen bir çocuk bana çarptı ve sombrero su boylu boyunca yüzüme süttü. “Pardon!” diye gülerken çocuktan yayılan kesif bira kokusuyla yüzüm ekşidi.

“Öf. Herkes çıldırmış.” Janet gülüyordu. Benim eğlenmediğimi görünce onun da yüzü düştü. “Peki, Jacob’la ne oldu?”

Ne oldu? Ne oldu? Geçen hafta okuldayken Jacob beni bir kenara çekip dünyayı başıma yıktığından beri benim de aklımda yalnızca bu soru vardı.

“Bilmiyorum. Sınav stresi yüzünden ikimiz de kafayı yedik sanırım. Yani, aslına bakarsan ikimiz de yetişkin sayılırız, o yüzden biraz ayrı kalmak mantıklı olabilir, anlıyorsun değil mi?”

Janet aptal aptal bakıyordu. Yanağına tokadı basıp yüzündeki o aptalca ifadeyi yok etmek istiyordum.

“Ne kadar sakın karşılıyorsun bu meseleyi,” dedi.

Omuz silktim. Bir şeyler yemeliydim, günlerdir doğru dürüst bir şey yememiştım. Votka doğrudan beynime ulaşmıştı bile; gözlerimin arkasında birikip gümüş rengi kıvılcımlar çıkardığını hayal ettim. Oturmam gerekiyordu. Janet’ı çekeştirip bahçedeki büyük salıncağa oturdum. Janet da yanıma oturdu ve bir sigara yakıp beceriksizce içmeye başladı. Fox’un bahçenin diğer tarafından bizi izlediğini fark ettim, sigarasından çıkan gri duman gecenin içinde kayboluyordu.

“Ben hep sizin sonsuza kadar birlikte olacağınızı düşünüyordum. Lise aşkı gibi görünmüyordu. Daha... Sanki daha gerçek gibi işte, ne bileyim.”

Öyleydi zaten! Hâlâ öyle! Ona bağırarak, çığlıklar atmak istedim. “Eh, göreceğiz. Sonuçta tamamen *bitti* diye bir şey yok. Söylediğim gibi, biraz ara verdik yalnızca.”

Janet dudaklarını ısırıldı. Sigarasından derin bir nefes çekti ve öksüre öksüre dumanını üfledi. Ayak parmaklarımla yeri ittim ve salıncakta hafif hafif sallanmaya başladık. Sanki kalbim mideme inmişti ve nihayet sessizliği bozup konuştuğumda sesim bana bile bir tuhaf gelmişti.

“Ne oluyor, Janet?”

İçeride büyük bir şangırtıyla bir şeyler kırıldı ve bu ani sesle irkildim.

“Şey...” Janet yutkundu. Ardından ayaklarını yere uzattı ve salıncağı durdurdu. “Lauren dedi ki, geçen akşam, şu Mark’ın partisinde Jacob ile Rose Ryan arasında bir şeyler olmuş galiba.

Belki de doğru değildir. Ya da belki de anlamsız, aptalca bir şeydir.”

Evin derinliklerinden bir yerden kahkahalar koptu ve bir dans müziği yükselmeye başladı. Müziğin bas vuruşları, ayağımın altındaki döşemede hissediliyordu. Janet başını omzuma yasladı ve o an annemi o kadar çok özledim ki, bir an bayılacakmışım gibi hissettim.

Jacob ve Rosalind düşüncelerime dolaşmışlardı. İmkânsız gibi görünüyor ama aslında çok mantıklı. Jacob nasıl böyle bir şeye cüret edebilir? Peki ya Rosalind? O, olmak istediğim kişiydi ve Jacob da sahip olmak istediğim her şeydi. İkisinin birlikte olması fikrini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu Janet.

“Ah, evet,” dedim. “Olur.”

Ayağa kalktı ve beni salıncakta yalnız bıraktı. Evin içinden kahkahalar yükseliyordu; bense yerdeki izmaritin ucundaki minik kızıl korların için için yanıp siyaha dönerek yok olmasını izliyordum.

BÖLÜM ELLİ BİR

Perşembe, 24 Aralık, 21:52

Maisie hakkında ne yapacağımı bilmiyorum ve Felix'e bir şey söyleyip söylemeyeceğini de kestirebilmem mümkün değil. Üstelik eve geç kaldığım için de bir o kadar stresliyim. Scott'a saat dokuz buçukta evde olacağımı söylemiştim.

"Hadi, hadi be!" diye direksiyona vura vura ilerliyordum. Kalbim küt küt atıyordu; aklım Maisie, Felix, Ben ve John Nicholson'ın itirafı hakkında karman çorman düşüncelerle dolmuştu. Acaba Nicholson kızını yeniden kaybedeceğinden korkarak Rose'la tartışmış ve bu sırada kendini kaybetmiş olabilir miydi? Belki de Rose da ona bir itirafta bulundu ve bu Nicholson'ı delirtti. Belki de hamile olduğundan bahsetti ya da çocuğun babasından? Sonuçta o çocuk Nicholson'ın torunu olacaktı. Acaba Felix'in söylediği gibi, Rodney'nin suçlu olma ihtimalini değerlendirmeyi mi reddediyorum?

Direksiyonu sımsıkı tutmama rağmen kendimi sarhoş gibi hissediyordum ve sanki arabayı bir başkası kullanıyormuş gibiydi.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz, yarattığım hayal kırıklığının ağırlığı omuzlarıma çöktü. Şaşırtıcı bir şekilde bu

saate kadar yatmamış olan Ben, ayak seslerimi duyduğu gibi fırlayıp çığlıklar atarak koridordan bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Onun arkasında Scott belirmişti, uzun boylu, karanlık bir gölge. Gözlerimi Ben'in üzerinden ayırmadım.

"Anne!"

"Bebğim! Beni mi bekledin sen? Özür dilerim tatlım. Yarın için heyecanlı mısın?" Eğildim ve Ben küçük kollarıyla boynuma sarıldı. Gözlerimi kapatıp ben de onu bağrıma bastım.

"Noel Baba, Noel Baba, Noel Baba!"

Güldüm. "Evet, Noel Baba! Noel Baba için biraz bisküvi ve bir bardak süt çıkarmalısınız."

Sesim sahte çıkıyordu, sanki sahnede idim ve repliklerimi hatırlamaya çalışıyordum. Ailemin yanında olduğum zamanlarda nasıl davranmam gerektiğini, hangi aksesuarları alacağımı, hani mobilyaları idare edeceğimi anımsamaya çalışıyordum. Kendi çocukluğumdan Noel zamanlarına dair anılarım da pek taze sayılmazdı; annemin hediyeleri paketlemesi, babamın Noel Baba için bir kadeh kırmızı şarap hazırlaması gibi belli belirsiz bazı sahneler ve hatta hediye paketlerini yırtmaya özen göstererek dikkatle açarken annemin fotoğraflarını çekmesi bile artık silik birer hatıradan ibaretti.

"Hadi bakalım!" dedim, canlı bir sesle. "Hadi gel, Noel Baba için nelerimiz varmış, bir bakalım!" Ben mutfığa doğru neşeyle arkamdan geldi. Scott bizimle gelmiyordu ama bakışlarını üstümde hissediyordum. Tatlı çam kokusu bütün evi sarmıştı. Sıcaklık ve bu yoğun koku birleşiyor, midemi bulandırıyor. Mutfığa girip ışıkları açtım; mutfak tezgâhının üzerinde bir tabak bisküvi, bir adet havuç ve bir bardak süt duruyordu.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Cuma, 25 Aralık, 06:27

Biz uyurken, Smithson'ı alevler sarıyordu. Acımasız sıcak sonunda çığırından çıkmış, civardaki bütün çalılırları, kuru yaprakları, ağaçları ve evleri saran bir alev duvarına dönüşmüştü.

Karanlığın içinden yükselen, korkunç ve amansız alevler.

İki yüz kilometre kuzeydeki küçük bir köy, sabah beş civarı tamamen alevlere teslim olmuştu. Üç kişi hayatını kaybetmiş, pek çoğu da yaralanmıştı.

Yine de yangın durmak bilmiyordu.

Rüyalarım kırmızı ve koyu maviydi.

Kanla alev birbirine karışıyor ve karanlığa dökülüyordu.

Ben'in karyola parmaklıklarına vururken çıkardığı gürültüyle gözlerimi araladığım sırada cep telefonum yeni gelen bir mesajla titredi. Çoktan uyanmış olan Scott önce bana, ardından telefonuma bir bakış attıktan sonra yuvarlanarak yataktan kalktı. Gözlerimi ovuşturup uyanmaya çabalarken, Jonesy'den gelen mesaja hızlıca göz gezdirdim: *Westley Reserve'de bir ceset bulundu. Yirmi yaşında erkek. İntihar olduğunu düşünüyoruz ama Smithson'ın eski öğrencilerinden biri olduğu için biraz daha araştıracağız. Başkasından duymadan önce sana haber vermek is-*

tedim. Gelmene gerek yok. Ben ile Noel'in tadını çıkarın. Bir gözün yangında olsun.

Mesajı okurken yorgun, yaşlı gözleriyle John Nicholson'ı düşündüm; en azından bu olay okulda yaşanmamış, ya da göldeki kulede.

Cevap yazdım: Bana ihtiyacınız olmadığına emin misin? Gelişmelerden haberdar edin.

Jonesy'nin cevap yazmayacağından emindim. Evin içindeki görüşmelerden Scott'ın Ben'i oturma odasına götürdüğü anlaşıyordu. Hediyelerden oluşan öbeği gördüğünde Ben çığlıklar atmaya başlamıştı. Yataktan çıktım ve kolsuz atletimi bol bir tişörtle değiştirdim.

Sıcak, yoğun bir sis tabakası gibi evin her yerini kaplamıştı. Banyoya gidip yüzüme biraz soğuk su çarptım ve ellerimi, kollarımı soğuk suyla yıkayarak ayılmaya çalıştım. Cildim, sanki gece uyurken kemiklerim irileşmiş de derimi zorluyormuş gibi şiş ve garip görünüyordu. Evi saran çam kokusu yeni pişen bir pasta gibi. Annem öldükten sonraki ilk Noel geldi aklıma, sonra da Jacob öldükten sonraki ilk Noel. Jacob'ın öldüğü yılki Noel daha kötüydü; aradan toplansan üç hafta bile geçmemişti daha ve onun gidişyle yaşamımda oluşan devasa boşluğun farkında henüz yeni yeni varıyordum. Babamla birlikte Noel boyunca yine o tanıdık ama alışması imkânsız olan duyguları yaşamış, Megan halamın etrafta koşturup durmasını izlemiştik; Megan hala eğer yeteri kadar hindi ve jambon yersem her şeyin yoluna gireceğine inanıyor gibiydi. Noel şarkıları açmasına rağmen, benim duyabildiğim tek ses bir tünele dolan suyun sesi gibi bir gümbürtüydü.

"Anne bak! Hediyeler!"

Ben'i kollarımın arasına aldım. "Mutlu Noeller bebeğim."

"Mutlu Noeller," Scott'ın sesi aksi ve sertti. Bana değil, yere bakıyordu. "Kahve ister misin?"

"Evet, teşekkürler."

Scott'ı beklerken Ben'le birlikte hediyeleri saymaya başladık. Ben her bir rakamı seslendirirken o da heyecanla ellerini

çırpıyordu. Felix'i, onun Noel'inin nasıl geçmekte olduğunu merak ediyordum. Acaba Maisie bizimle ilgili bir şey söylemiş miydi? Acaba Felix kızının onu gözetlediğini biliyor muydu? Gerçi her şeyi işle ilgili bahaneler sunarak açıklayabilirdi istese. *Biz yalnızca biraz araştırma yapıyorduk, hayatım. Bir ipucunun peşinden gidiyorduk.* Ancak daha düşünürken bile bu açıklama mantıksız gelmeye başladı. Eğer ikimizi birlikte gördüyse mutlaka neler olup bittiğini anlardı; aramızdaki elektrik fırtına bulutlarını üzerimize çekecek kadar yoğunlu. Belki de Scott geçen gün eve geldiğinde bağlantımızın uğultusunu duymuştur. Kıvılcımları görmüştür belki de. Eğer Maisie annesine söylerse neler olabileceğini düşününce bugüne kadar ne kadar dikkatsiz ve ihmalkâr davrandığım gerçeği daha da sert bir şekilde çarpıyordu yüzüme. Her işim yarım yamalaklı. Beni ilgi budalası, düşüncesiz bir insana çevirmişti. Aptalca hayaller kuran, karanlıkta küçük bir ılık yakınca gölgelerin arasındaki her şeyin kaybolacağını sanan bir kıza dönüşmüş, evrenin bizi koruyacağına dair aptalca varsayımlarda bulunuyordum.

Ben'in minik kafası görüş açımı girdi. Saymayı bıraktım, Ben sabırsızlanıyor, hediyelerini açmak istiyordu.

"Al bakalım," dedi Scott, sütlü kahveyle ağzına kadar doldurduğu kupayı uzatarak.

"Sağ ol."

"Yangını gördün mü?"

Jonesy'nin mesajını anımsadım. "Hayır."

"Epey kötü. Gazetenin yazdığına bakılırsa seksenlerdeki büyük yangınlar kadar kötüymüş."

"Hediye! Hediye!" Ben her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"İşle ilgili miydi?" Scott, göz ucuyla telefonumu işaret etti.

Kafamı salladım. "Evet."

"Gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır," diyerek kahvemden bir yudum aldım. "Bir ceset bulunmuş ama intihar olduğunu düşünüyorlar. Jonesy halledecek."

Scott kafasını salladı. "O iyi biri."

"Evet."

Scott'ın Ben'e dönüp gülümsemesini izledim ve dikkatle, özenle yarattığımız bu suni Noel ortamını bozmaktan kaçınmak istedim. Scott ile sanki bir havuzun içindeki alkali seviyeleri gibiyiz, ikimiz de suyu temiz tutmaya çalışıyoruz. Zehre dönüşmeden birbirimizin yanından süzülüp geçecek kadar nötr...

"Peki!" Sesim parlak bir fuşya rengiydi adeta. "Hediye zamanı!"

"Önce şanslı küçük adamın hediyelerini vermeliyiz bence. Pekâlâ Ben, hazırsan işte geliyor!" Scott ona bir hediye paketi uzattı ve Ben, yalnızca Noel sabahındaki küçük bir çocuğun sahip olabileceği o muhteşem yüz ifadesiyle saniyeler içerisinde hediye paketini paramparça etti. Yüzünde saf bir neşe vardı. Onun al al olmuş yanaklarına bakarken kalbimin yumuşadığını ve ısınmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Anne, bak! Trenler!"

Küçük afacana bakıp gülümsedim.

"İşte. Bu da senin için." Scott, omzumun üzerine doğru bakarken bana hediyesini uzattı.

"Teşekkür ederim." Sesim bir hayaletinki gibiydi. "İşte." Ağacın altına yerleştirdiğimiz iki şişe şarabın arasına sıkıştırdığım küçük zarfa uzandım. "Üzgünüm, yalnızca bir hediye çeki."

Elini sallayarak özrümü geçiştirdi ve zarfı açarken kısa, kaba bir baş hareketiyle teşekkür etti.

Parmaklarımı kan kırmızısı hediye paketinin katlanmış kenarlarının altına kaydırdım. Kutunun içinde küçük bir rüzgâr çanı vardı.

"Doğum gününden sonra gittiğimiz o yerdeki çanların sesini çok sevdiğini hatırladım. Tabii hediyeni alalı epey oldu, hâliyle."

"Anne, anne! Bana da göster!" Ben, suratımın dibinde bağırıyordu.

Çanı çıkarıp parçalarının çarpışmasına izin verdim. Ben'in uzun uzun bakmasına neden olan bir çınlama sesi çıkardı. "Teşekkürler," dedim yeniden.

Çınlama, Scott ellerini çırpıp yerinden zıplayarak Ben'in yeni oyuncak trenlerinden birini alana kadar odada dolandı. "Hey Benny, şu trenler nasıl çalışıyor bir göster bana. Gel, buraya gel!"

Ben heyecandan kıpkırmızı olmuş suratıyla Scott'a koştu ve birlikte karmaşık bir trencilik oyunu oynamaya başladılar. Konuşmaları, gülüşmeleri odanın içerisinde yankılanıyordu ve kalkıp bir fotoğraf çekmeliymişim gibi hissediyordum; doğru düzgün bir Noel sabahı fotoğrafı. Fakat öylece durup kendi varlığımın gerçekliğini sorgulayarak onları izlemeye devam ettim. Bakışlarımı indirip ellerimin arasında duran harika gümüş çanları inceledikten sonra parmaklarım bembeyaz kesilene kadar onları sıktım ancak canımın gerçekten acıyıp acımadığını dahi anlayamadım.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Bir zamanlar

Jacob, kafasında daha önce hiç görmediğim bir şapkayla, devasa buzlu içeceğini yudumlayarak seke seke ilerlemeye başladı. Çantamı kapıp henüz yarısını yediğim sandviçimi geride bırakarak ve aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek onu takip etmeye başladım. Tanıdık yürüyüş biçimini, şapkasının arkasından fırlamış saçlarının sağa sola savruluşunu izleyerek arkasından yürüyordum. Gözüme daha iri ve uzun görünüyordu; sanki biz ayrıldıktan sonra serpilmiş gibiydi. Yemek alanını geçerken şapkasını çıkarıp sırt çantasının içine tıktı. Siyah mürekkeple çizilmiş karmaşık bir tasarımın elinin üstünden başlayıp koluna doğru uzandığını fark ettim. O kadar güzel görünüyordu ki bir an için dövme yaptırdığını düşündüm ama sanırım kendisi çizmişti. Sinemaya doğru yönelince Rosalind'le buluşacağına emin oldum. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saçı farklı görünüyordu. Biçimliydi. Kalbimde hafif bir sancı hissettim. Sinemanın karşısındaki küçük müzik dükkânına girip camdan karşıyı izlemeye başladım. Sinemanın camekânlı girişindeki büyük bir saksının yanında dikilmiş, parmakları cep telefonunun üzerinde hızla geziniyordu.

Birkaç dakika sonra saksıdan bir iki adım uzaklaşarak kafasını kaldırdı; Rose tam tepesindeydi. Arkasından ışık vuru-

yordu, yüzünde baş döndürücü bir gülümseme vardı. Jacob sevimli, ufak bir işaret yaptı, aşağı gelmesini işaret etmeden önce ellerini göğsünde pır pır ettirdi. Rose hafifçe kafasını salladı, gülümsedi ve merdivenlerden aşağı inerek kendisini bekleyen Jacob'ın yanına gitti.

Bir garip giyinmişti; eski moda, köylü işi bir bluz omuzlarını açıkta bırakıyordu. Altında ise bacaklarını saran upuzun bir etek vardı. Jacob'ın tam bir Amerikalı ergen gibi giydiği solgun gri tişört ile ince belinden aşağı sarkan kot pantolonunun yanında Rose çok kadınsı görünüyordu. Jacob'ın yüzü bile hâlâ küçük bir çocuğun masum ifadesine sahipti; vücudu ise çocuk ile adam arasında bir yerdeydi. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı, yakınlıkları uyumsuzdu ta ki Rose tıpkı bir çocuk gibi zıplayıp kendini Jacob'ın kucağına bırakana kadar. Jacob kolunu Rose'un beline sardı ve Rose da başını Jacob'ın boynuna gömdü. Kendimi, gizlice kendimi gözetliyor gibi hissediyordum. *O kız ben olmalıydım!*

Albümlerin sıralandığı bir rafın arkasından onları izlemeye devam ediyordum ve birdenbire Rose'un gözleri benimkilerle buluştu. Jacob'ın omzunun arkasından bana bakıyordu. Kısa bir süre sonra yüzünde her şeyi bildiğini belli eden, yavaş yavaş büyüyen bir gülümseme belirdi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ve ikisi sinema binasından içeriye doğru el ele yürüyüp kaybolana kadar, beynimden vurulmuş bir hâlde onları izlemeyi devam ettim.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Cuma, 25 Aralık, 12:36

“Dua edersek memnun olurum, lütfen.” Megan halam masanın başına oturmuş, hevesli gözlerle bize bakıyordu. Şükretmemiz gereken birkaç şey geveledi ve sonra da annemin bizi, özellikle de Ben’i yukarıdan dikkatle ve sevgiyle izlediğini söyledi.

“Âmin,” diye mırıldandık.

“Et suyu sosu istemiyorum,” dedi Ben, bağırarak. “İğrenç!”

Herkes gülmeye başladı ve ortamı rahatlattığı için minnet duyarak Ben’e baktık. Babama ve diğerlerine Ben’in kaçırılmış olduğunu söylemediğim için kendimi garip hissediyordum ama Scott ve ben yapılacak en doğru şeyin onlara bir şey anlatmamak olduğunda anlaşmıştık. Hiç kimseyi kendi gerçekliğimize çekmek, o batağın içinde nefessiz kalmalarını görmek istemiyorduk. Geçen gün onu aradığımda babamın telefona cevap vermemesi büyük bir şanstı aslında; beni geri aradığında da Ben çoktan bulunmuştu zaten.

“Yangın için epey kötü bir gün.” Craig telefonunu kurcalarken Megan onaylamayan bir bakış attı. Laura, Craig’in böğrünü dirseğiyle dürttü. “Ne var? Affedersiniz; arkadaşımın çiftliği için endişeleniyorum, hepsi bu.”

Laura ve Craig’in Sydney’deki David Jones dükkânından aldıkları, pahalı görünümlü şekerlemelere gömüldük. Patlayan

her paketle Ben çılgınlar gibi gülüyor ve şekerin içinden çıkan lüzumsuz nesneleri neşeyle biriktirip üst üste yığıyordu.

“Ee, Gemma,” dedi Craig, “Eminim şu an işler epey yoğun-
dur. Son zamanlarda neredeyse her akşam haberinde şu zavallı
kadıncağыз yer alıyor.”

“Evet.” Çatalımı bir parça hindiye geçirip kızılıcık sosuna
buladım.

“Babası kendi sektöründe epey önemli bir adam, değil mi?”
diye sorduktan sonra Craig de çatal dolusu eti tek seferde yut-
mak için ağzına kocaman açtı.

“Öyleymiş. Gayrimenkul işinde oldukça büyük bir isim.
Üstelik bu noktaya sıfırdan gelmiş. Görünüşe göre satış konu-
sunda çok başarılı bir adam.”

“Onu bunu bilmem, o kadar zengin insanlara güvenmemek
gerek,” dedi Craig.

O sırada Ben yanlışlıkla dilini ısırınca çılgık atmaya başladı,
dudağından sulu kan sızıyordu. Peçeteyle ağzını silip onu sa-
kinleştirdim ve özür dilercesine Craig’e döndüm; bu basit olayı
konuyu değiştirmesi için bir işaret olarak algılamasını umu-
yordum.

“Onu okuldan tanıyor olmalısın,” diye devam etti. “Geçen
gün Laura’ya da söylüyordum, mutlaka onu tanıyor olmalısın.”

“Evet, şey, bu gerçekten de trajik bir olay.” Babamın sesi
alışılmadık derecede canlı ve neşeliydi. “Fakat görüldüğü üzere
Gemma bugün çalışmıyor.”

Craig’in kaşları havaya kalktı. “Elbette, haklısınız,” dedi.

Ben’in ağlaması kesildi ve sandalyesinde zıplayıp doğrula-
rak yemeğini yemeye devam etti.

Megan’ın açtığı şen şakrak Noel şarkılarına uyumlu bir ri-
timle yemek yiyorduk ama sesin seviyesi çok kısıktı ve ses mi-
demi bulandırıyordu.

“Biraz daha şarap?” Hızla ayağa kalkarken dizimi masaya
sertçe vurdum.

Babam, bana bakıp gülümsedi. “Evet, tatlım – biraz alırım,
teşekkürler.”

Laura da istediğini belirterek başını salladı.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Scott.

Scott'a baktım. Herkes Scott'a baktı.

"Neyse," dedi, gözlerini kaçırarak. Tabağındaki hindiye kesmeye çalışırken bıçağı tiz bir ses çıkarıyordu.

"Harika," dedim, kadehimi kaldırarak. "Jackson'lardan gelen şu havalı şişeyi açmanın vakti gelmişti!"

Mutfağa gidince derin nefesler alarak öfkemi bastırmaya çalıştım ve kadehime şarap doldurdum. Bir yandan şarabı yudumlarken diğer yandan da gözlerimi kapayarak bir an önce akşam olmasını diliyordum. Elbiseme baktım; yıllar önce bir düğün için satın almıştım. Etek ucu bir şeylere takılıp açılmıştı ve dizlerimin üstünden dengesizce sarkıyor, elbisenin bel kısmı da dar geliyordu.

Cep telefonumu kontrol ettim. Anna'dan gelen Noel mesajı, Carol'ın çocuklarının Noel Baba şapkaları taktığı bir fotoğrafla kutlaması. Fox'tan bir cevapsız çağrı ve yangınla ilgili birkaç otomatik uyarı mesajı vardı. Felix'ten hiçbir şey yoktu. Telefonu mutfak tezgâhının üzerine bırakıp dışarıyı izlemeye koyuldum. Yorgun ağaçlar hafif esintiyle birlikte tembelce sallanıyordu.

Yemek odasına geri döndüm. Masanın ucunda boş şekerleme kutusu ve kâğıtları birikmişti.

Herkese şarap servis ettim.

"Meyve suyu İSTİYORUM!" diye bağırdı Ben.

"Şş. Tamam ortak, biraz sakın ol," dedi Scott. "Ben şimdi gidip sana meyve suyu getiriyorum, biraz bekle."

Ben'in suratı kıpkırmızı olmuştu ve yumruklarını sıkıyordu. Laura masanın etrafından dolanıp Ben'in yanına geldi ve onu kucığına almaya çalıştı. Ben hiç yüz vermeyip onu itince de incinmiş görünmemeye çalışarak tabakları toplamaya başladı.

"Yangının gidişatı hiç iyi değil," dedi Craig, yeniden telefonuna gömülmüştü. "Görünüşe göre Felton'ın yarısını yok etmiş bile. Yine de kimse alevlerin Smithson'a kadar ulaşabileceğine ihtimal vermiyor."

“Tanrı o zavallı insanların yardımcısı olsun,” diye mırıldandı Megan.

Scott, Ben’in meyve suyuyla birlikte geri döndü.

Ben, Scott’ın elindeki meyve suyunu görür görmez ağlamaya başladı. “*ONDAN DEĞİL!*”

“Aa, hadi ama Benciğim, eminim o da çok lezzetlidir,” dedi Laura.

“Değil işte. Değil. *DEĞİL!*” Ben kendini sandalyesinden yere bıraktı.

Laura beceriksiz bir tavırla güldü. “Eh, sanırım değil.” Arından masadaki yerine dönerek yemeğiyle ilgilenmeye başladı.

Craig yangını anlatmaya devam etti. “Jackson’ın bir bölümü de yanıp kül olmuş, nehir tarafı. Hepsi.”

Babam boğazını temizledi. “Hava çok sıcak ama belki fısıkiyeyi açıp biraz kriket oynarız, ne dersiniz? Arka bahçe şu an gölgedir!”

Masadaki klostrofobi hissini dağıtmak için öyle umutla, çaresizce çabalıyordu ki Scott’la göz göze geldik ve sessizce ateşkes imzaladık.

“Tabii Ned,” dedi.

“Harika fikir baba.” Yanından geçtiğim sırada kolumdan tutup kısa bir an bana sarıldı. “Gidip kriket takımlarını getiririm,” dedi.

Bir saatlik sıcak, terli, gönülsüzce oynanmış kriket maçı-mızdan sonra biraz daha şarap içmek için yeniden içeri geçtik.

Craig televizyonu açmak için kıvranıp duruyordu. “Yangını görmek için haberlere bir göz atsaydık...”

Megan kendi kendine söylenerek mutfağa doğru gözden kayboldu. Yeni bir şişe şarap açıp kadehleri doldurarak kendimi meşgul ediyordum. Yüzünde hafif bir panik havası bulunan muhabir yıkımın boyutlarından bahsederken omzunun arkasında, ufukta alevler yükseliyordu.

“Lanet olası,” dedi Craig. “Her yeri sarmış.”

Laura, brendi kremalı soğuk puding kâselerini dağıtıyordu.

Telefonumu yine kontrol ettim. Hâlâ Felix'ten hiçbir şey yoktu. Onu puslu bir Noel süsünün içinde, sapsarı saçları güzelce örülmüş kızlarıyla birlikte, eşinin tek başına hazırladığı birbirinden lezzetli Noel yemeklerini servis ettiği bir yemek masasının baş köşesinde hayal ediyordum. Ya da belki Maisie babasıyla beni ispiyonlamıştı ve Felix'le karısı korkunç bir kavgaya tutuşmuşlardı; arkada *Jingle Bells* çalarken birbirlerine karşı duydukları tüm şüpheleri, tüm kızgınlıkları ve kırgınlıkları bir bir ortaya döküyor, birbirlerine nefret kusuyorlardı.

Scott kıvranıp duran Ben'i kucağıma bırakınca bu düşüncelerden sıyrılmak zorunda kaldım. Onu televizyondaki korkunç alevlerin uzağına, kendime çevirdim ve yavaşça kulağına doğru mırıldandım. Uykuya dalmasına ramak kalmıştı ve küçük vücudu iyice ağırlaşmıştı. Babam omzuma dokunup Ben'i alnından öptü ve koltuğına yerleşti. Laura ve Craig de kanepede yan yana oturmuşlardı. Scott ise büyük bir çöp poşeti bulmuş, yırtılıp etrafa saçılmış hediye paketlerini çöpe atıyordu. Megan hala, hâlâ alttan alta Noel şarkıları çalan eski müzik setinin yanında duran, annemin eski koltuğunda oturuyordu. Gözlerim kapanırken eğer Rosalind yaşasaydı bugün yirmi dokuz yaşına girecekti diye düşündüm ve televizyondaki alevler kıvranan kıpkırmızı gül yapraklarına dönüştü.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Cumartesi, 26 Aralık, 09:30

Ofis tatil sonrası sohbetleriyle uğulduyordu. Yangın nedeniyle daha fazla insan görevdeydi. Bir acil durum ekibi toplantı salonlarımızdan birini merkez olarak kullanıyordu. Neredeyse herkesin bir tanıdığı, bu Noel yangınında evini kaybetmişti. Rüzgâr bir gecede yangını batıya kaydırması ve Avustralya'nın boş düzlükleri küle dönüyordu. Bu rüzgâr sayesinde Smithson rahat bir nefes almıştı; şimdilik güvendeydik.

Gazetenin manşetinde BİR NOEL MUCİZESİ yazıyordu ve helikopterden çekilen fotoğraflar, Smithson çevresindeki kül olmuş araziye apaçık ortaya koyuyordu. Ön sayfayı çevirince ise Rosalind'in masum yüzü yine karşımdaydı. SMITHSON MELEĞİ İÇİN ADALET HÂLÂ YERİNİ BULAMADI! Candy'nin attığı başlık buydu. Smithson Today gazetesinin internet sayfasını açıp köşe yazıları arasında dolanmaya başladım. Birkaç dakika sonra sandalyemi iterek masadan uzaklaştım. Çaresi olmayan bir umutsuzluğun pençesinde, Maisie'nin bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Felix hangi cehennemdeydi?

"Woodstock, ofise!" Jonesy, masamın önünden geçerken durmamıştı bile.

Ofisine geçip oturdum. Tam önümde bir ileri bir geri dolanıyordu.

“Gemma, yangın nedeniyle üniformalı memurları çekmek zorundayız.”

Oturduğum koltuğa gömüldüm. Rosalind Ryan vakası ellerimin arasından kayıp gidiyordu. “Hepsini mi?”

“Bana sorarsan hepsini. Departmana sağdan soldan laf edip üzerimize geliyorlar. İnsan gücüne birçok yerde ihtiyaç varken bu kadar adamı neden bu işin peşine koşturduğumuzu açıklayamıyoruz artık.”

“McKinnon’ın haberi var mı bundan?”

“Evet, dün gece konuştuk.”

“Peki benimle neden konuşmadın?” Gözlerimden alev saçarak gözünün içine bakıyordum.

Bakışıma karşılık verdi. “Ailenle güzel bir gün geçirmeni istedim. Tüm bunlara bir ara vermeni. Yeterli mi?”

“Sanırım öyle.” İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışıyordum.

“Tamam o hâlde; elindeki elemanlar bugünü de tamamlayacaklar ama hepsi o kadar. O yüzden öğleden sonra toplantını yaptıktan sonra düşün taşın ve bu işi nasıl sürdürmek istediğine karar ver.”

“Peki sonra?”

“Sonrasını nereden bileyim. Sonrasında umarım bu işi çözeceğiz işte.”

Garip bir şekilde kendimi bomboş hissederek ayağa kalktım. “Hepsi bu mu?”

“Hemen hemen. Sana gelen çiçeklerle ilgili mesele nedir, Woodstock?”

Donakalmıştım. “Çiçek mi?”

“Evet. Çiçek. Daha net olmak gerekirse kırmızı güllerden oluşan koca bir buket; hani şu Ryan cinayeti soruşturmasının başında, evine gönderilen çiçeklerden bahsediyorum.” Jonesy’nin burun delikleri o kadar genişlemişti ki, mağaraların karanlık köşelerine saklanmış örümceklere benzeyen minik kolları bile görebiliyordum. “Eminim hatırlıyorsundur – tabii her gün evine çiçek gönderiliyorsa bilemem.”

“Cinayetle bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Ben ortada böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum be!” Gözlerini bana dikmişti. “Bu yaptığın boktan bir şey ve sen de biliyorsun.”

“McKinnon mı söyledi?”

“Kimin söylediği şu an seni hiç ilgilendirmez. Sonuçta bunu bana söyleyen kişi *sen* olmalıydın. Seni bu işte tutmaya çalışıyorum, Woodstock ama bana hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Özür dilerim, efendim. Size bildirmem gerekirdi.”

“Evet, bildirmen gerekirdi. Bunu sonra konuşacağız. Şimdilik beladan uzak dur, yeter. Bu bir emirdir.”

“Emredersiniz, efendim.”

Tombul elini yağlı saçlarının arasında gezdirerek uzaklaştı.

Masama döndüm ve ne yaptığımın farkında bile olmadan e-postalarımı kontrol edip notlar aldım. Parmaklarım tir tir titriyordu; içimden klavyeyi paramparça etmek, tuşları ağızdan dökülen dişler gibi ortalığa saçılana kadar yumruklamak, masaya vurmak geliyordu. Kafamı kaldırıp Felix’in masasına baktım ama Felix’ten hâlâ eser yoktu.

Hâlâ burnumdan solur bir hâlde, Noel Günü intiharı vakasındaki gelişmeleri incelemeye koyuldum. Rosalind cinayetiyle hiçbir şekilde bağlantılı görünmüyordu. Yirmi yaşında, video mağazasında çalışan ve eskiden Smithson’da okumuş maktul hiçbir zaman Rosalind’in öğrencisi olmamıştı ve elimizde birbirlerini tanıdıklarına dair hiçbir ipucu yoktu. Noel arifesinde kız arkadaşı ile kavga etmiş ve kısa bir süre sonra da ilaçlarını bırakmaya karar vermiş. Zavallı kızcağız, hayatının sonuna kadar aklında o tartışmayı tekrar tekrar yaşayacak.

Gün ortasında Ryan’larda bir olay yaşandığına dair bir telefon aldım. Üstü başı kanla kaplanmış bir adam ön taraftaki bahçeden eve doğru bağırıyormuş. Sandviçimden aceleyle birkaç ısırık aldıktan sonra Felix’i aradım ve ona olayla ilgili mesaj bırakıp arabama atladım.

Evlerine ulaştığımda iki polis memuru oradaydı. Ön merdivenlere kanlar içindeki, perişan gözüken Bryce'ı oturtmuşlardı. Arabadan dışarı çıktım ve yol kenarına park etmiş arabalardan gözüme yansıyan güneş ışığıyla bir an için kör oldum.

Timothy ön verandada durmuş, üniformalı memurlardan biriyle konuşuyor, zaman zaman sokağın karşısında toplanmış küçük kalabalığa öfkeli bakışlar fırlatıyordu; kalabalığın arasında görebildiğim kadarıyla yerel bankamızın yöneticilerinden biri ve ismini anımsayamadığım, Candy'nin gazetesinde yatırım hakkında yazılar yazan bir emlak danışmanı da vardı. Smithsonian'ın önde gelen isimleri, bu beklenmedik olay karşısında Noel kutlamaları yüzünden fazlasıyla akşamdan kalma olmalarına rağmen merakla sokağa dökülmüşlerdi.

Güneş gözlüğümü taktım ve evin ön tarafına doğru sallana sallana yürüdüm. "Selam, çocuklar."

Aksi gözlerle bana bakıyorlardı.

"Ne var ne yok?"

"Hiç," dedi Timothy. "Sadece bir yanlış anlaşılma."

Bryce da başıyla onayladı.

"Bana bir yanlış anlaşılmadan daha fazlası var gibi göründü. Epey bir yaygara koparttınız."

Timothy yüzünü buruşturup kaşlarını çatı. "Aptalca bir kavgaydı işte, büyütülecek bir mesele değil."

"Ne hakkında kavga ediyordunuz acaba?" diye sordum.

"Hiç. Öylesine birbirimize sataşıyorduk yalnızca."

Yaşlıca polislerden biri, "Demek öyle, o hâlde neden Merkez'e gidip bu muhabbete orada devam etmiyoruz?" diye araya girdi. Timothy somurturken ben gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Babanız nerede?" diye sordum, onları polis aracına doğru takip ederek.

"Hastanede," dedi Bryce, küfür eder gibi ve eline tükürüp suratına sürerek yanağındaki kanı temizlemeye çalıştı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Bir zamanlar

Annemin çalışma masasının üzerindeki eski dolma kalemı buldum. Onun yazı yazmasını izlemeyi çok severdim, sözcüklerin kıvrımları adeta ninni gibi gelirdi. Ne yazarsa yazsın, bu kalemle yazıldığında daha güzel görünürdü. Jacob'a bir not göndermeye ne zaman karar verdiğimi bilmiyordum. Sinemanın önünde ikisini beraber gördükten sonra olmalıydı. Kesin olarak bildiğim tek şey, hayatımda Jacob olmadan geçirdiğim yirmi günün ardından artık aklımı kaybetmek üzere olduğumdu. Birbirimizle küs değildik ve hâlâ konuşuyorduk ama sadece ikimize ait olan o özel dünya ortadan ikiye ayrılmıştı ve kendimi karanlık, kasvetli bir kışın ortasında gibi hissediyordum. Diğer yarım olmadan hayatın bir anlamı kalmamıştı. Uyuyamıyordum. Yemek yiyemiyordum. Adeta donup kalmıştım ve önümü, geleceği göremiyordum. Üzüntüm, yaşamın kendisine baskın çıkıyordu. Jacob, Rosalind hakkında hiçbir şey söylemiyordu ve ne zaman ona bu konuda bir şey sormaya niyetlensem kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Onları beraber gördükten sonra panik ve üzüntü, aklımı bir virüs gibi ele geçirmişti. Tek seçeneğim harekete geçmek gibi görünüyordu. Ben kendimi Rosalind'e bu kadar yakın görürken o benden geleceğimi çalmıştı. Bu haksızlıktı, zaten her şeye sahipti. Jacob ise benim şu hayatta sahip olduğum tek şeydi. Üstelik ona

güvenmiştim ama Jacob da artık Rose'un cazibesine kapılmış, büyüsü altına girmişti.

Odamda defterimden kopardığım büyük sayfanın yanına yepyeni krem rengi kâğıdı yerleştirdim. Kafamdaki metni, her bir kelimenin üzerinde ayrı ayrı kafa patlatarak, kulağıma doğru gelene kadar yeniden tasarladım. Artık yapmam gereken tek şey kelimeleri kâğıda dökmek ve imzalamaktı. Kalın dolma kalemi o kadar sert tutmuştum ki, parmaklarım acımıştı. İlk birkaç kelimeyi yazarken elim titremişti ama bir süre sonra elim ritmini buldu ve doğru şekilde tutup tam olması gereken açıda ve doğru güçle yazmaya başladım. Bileğimin tek hareketiyle kelimeler kâğıdın üzerinde beliriveriyordu. Bir süre sonra nefret dolu, güzel bir yazıya dönüştü. Mektubu Rosalind'in ismiyle süslü bir biçimde imzalayıp arkama yaslandım; muhteşem olmuştu. Jacob, Rosalind'in ağzından yazdığım bu uğursuz kelimelere karşı asla kayıtsız kalamayacaktı.

... Sana, benim için hiçbir anlam ifade etmediğini söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Tüm bunlar benim için bir oyundu. Yalnızca bir anlığına senin gibi birisinden hoşlanmış gibi yapmak istedim. Birazcık deney gibi, birazcık da insanın kendisine meydan okuması gibi. Senin benden hoşlanmanı sağlayabilecek miyim, bunu görmek istedim. İşe yaradı. Fakat artık bu oyun fazla ileri gitmeye başladı. Senin yanında görülmek beni utandırıyor. Artık bana dokunmanı bile istemiyorum. Seni görmek istemiyorum...

Haftalardır ilk defa yaşadığımı hissediyordum. Kesik kesik nefes alıyordum ve tüm kaslarım gerilmişti; sanki saklambaç oynuyorduk da ebenin bulamadığı tek kişi bendim. Kendimi öylesine kaptırmıştım ki, diğer odadan gelen bir ses ile tepeden tırnağa ürperdim. Muhtemelen babam uyanmıştı. Rosalind'in imzasına doğru üfleyip kurduğundan emin olduktan sonra kâğıdı kusursuz bir biçimde ikiye katladım. Birkaç saat içinde Jacob bu mektubu ellerinin arasına alacak, Rosalind'den şüphe duymaya başlayacaktı. Onun güvenilmez biri olduğunu düşünecek, zannettiği gibi bir insan olmadığını anlayacaktı. Fakat

mektubu okuduktan sonra gidip onunla konuşmasını istemiyordum.

Bu mektubun ikisi arasındaki her şeyin bittiğini göstermesini istiyordum.

Hata yaptığını anlamasını istiyordum.

Ne kadar iyi bir çift olduğumuzu anlamasını istiyordum.

Onları birbirlerinden uzak tutmalıydım. Rosalind'in Jacob'dan ikinci bir şans dilemesini, mektubu gönderdiğini reddetmesini istemiyordum.

Planımın son aşamasını kafamda şekillendirirken istemsizce dudaklarımı ısırırdım.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Cumartesi, 26 Aralık, 16:09

Our Lady Özel Hastanesini arayıp George Ryan ile konuşmak istediğimi belirttim ama onun benimle konuşabilecek durumda olmadığını söylediler. Hemşire soğuk bir sesle, “Yalnızca aile bireyleri,” diyerek telefonu suratıma kapatmıştı.

Felix ortalıktan kaybolmuştu. Jonesy’nin beni fırçaladığı aklıma gelince yeniden sinirlendim. Fakat Felix’in ihanetini düşünemeyecek kadar bitkindim ve ümitsizce bu düşünceleri aklımdan çıkarmaya çabaladım.

Timothy ve Bryce Ryan kardeşler salıverildiler. İkisi de birbirinden şikâyetçi olmadılar ama aralarında bir şeyler döndüğü ortadaydı. Acaba bu kavganın Rosalind’le bir ilgisi olabilir miydi?

Lila Wilcox’a telefon açtığımda Şangay’da saat öğleden sonra biri çeyrek geçiyordu. Telefonda konuşurken arkadaki seslerden o egzotik şehrin canlılığını hissedebiliyordum. Sanki dünyanın öbür ucu değil, bambaşka bir dünya gibiydi.

“Bayan Wilcox? Ben Dedektif Woodstock.”

“Oh,” Bocaladı. “Yeni bir haber mi var?”

“Hayır, ne yazık ki yeni bir haber yok. Hâlâ pek çok veriyi gözden geçiriyoruz.”

“Anlıyorum.” Sanki rahatlamış gibi derin bir soluk koyvermişti. Sonra neyle karşılaşacağını kaygısıyla nefesi tekrar hızlandı. “Şey, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Lila, George Ryan’la evli olduğunuz döneme dair birkaç soru sormak istiyorum.”

“Elbette.”

Onunla konuşurken, bir yandan da bilgisayarımda Ryan’ların fotoğraflarını sıralıyordum. “George hiç şiddete başvurdu mu?”

“Hayır. Kibirliydi. Baskın bir karakterdi belki ve zaman zaman huysuzdu ama hiçbir zaman şiddet kullanan biri olmadı.”

“Size hiç vurmadı mı? Ya da oğlanlara?”

“Gördüğüm ve bildiğim kadarıyla hayır. Onlara karşı çok katıydı –hatta bence fazla katıydı– ama hiçbir zaman uygunsuz bir davranışta bulunmadı. Bana da asla dokunmadı.”

“Peki ya Rosalind’e?”

Cevap vermekte tereddüt etti.

“Bayan Wilcox,” dedim, “Bu çok önemli. Sizi ta oralardan buraya getirmek zorunda kalmayı hiç istemem. Uzun bir uçuş olur bu.”

“Hayır. Bakın, aslında bir şey yok. Ona da asla vurmadı. Eğer öyle bir şey yapsaydı şu anda onu savunmazdım. Fakat ona karşı davranışlarında diğerleri gibi olmayan, garip bir şey vardı.”

“Garip?”

Hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. “Yok, yok. O anlamda bir gariplikten söz etmiyorum. Yani, sanki onun etrafındayken gerginleşiyordu. Beni yanlış anlamayın. Onu şımarttı. İsteddiği her şeyi aldı. Onu çok sevdiğini biliyorum. Fakat onun yanında rahatsız oluyor gibiydi.”

“Belki o yaşlardayken fazla yakınlaşmanın doğru olmadığını düşünmüştür?”

“Belki de. Hiçbir zaman anlayamadım. Neredeyse ondan korkuyor gibiydi.” Lila, güldü; çıkardığı ses çok sevimliydi. “Aptalca, biliyorum. Bu konuda onunla konuşmaya da çalıştım ama bana hayal gördüğümü söyledi. Kim bilir, belki de gerçekten bana öyle gelmiştir. Zaten Rosalind’in de pek kafaya taktığını söyleyemem. Kendi kendine yetebilen bir kızdı o.”

“Peki ya oğlanlar? Oğlanlar ona hiç ellerini sürdüler mi? Şiddet gösterdiler mi?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır.”

Ekrandaki yüzleri inceliyordum. Tavşan deliğinden içeriye girmiştim artık; her yanım tavşanlarla doluydu ama kafamı ne tarafa çevirsem hemen arkama geçiyorlardı sanki.

Bir korna sesi yükseldi, karşıdan karşıya geçiyor olmalıydı.

“Aslına bakarsanız, söylemem gereken bir şey var,” dedi çekingen bir sesle.

“Evet?”

“Bunun önemli olup olmadığını bilmiyorum. Sonuçta onlar yalnızca birer çocuktü.”

“Lütfen anlatın,” dedim.

“Pekâlâ. Şey, bir şeylerin ters gittiğini sezmiştim. Bu, biz ayrılmadan iki yıl kadar önce oldu. Rosalind o zaman on iki yaşındaydı.”

“Ne oldu?”

“Şey, her şey uygunsuz şakalarla, etrafta gizlice dolaşmalarla başladı. Bilirsiniz, çocukça şeyler.”

“Peki sonra?”

“Fotoğraflarını çekiyorlardı.”

“Neyin?”

“Rose’un.”

“Ne tür fotoğraflar?”

“Bilirsiniz işte, *o türden* fotoğraflar. Odasının tavanında bir havalandırma kapağı vardı ve Tim’le Bryce, George’un fotoğraf makinelerinden birini oraya kurmuşlardı. O odasındaiken, üzerini değiştirirken fotoğraflarını çekiyorlardı.”

“Marcus dâhil değil miydi?”

“Fotoğraflardan haberi vardı ama gerçekten bu işin bir parçası olduğunu düşünmüyorum. Rose ile birbirlerine yakınları. Tim ve Bryce, liderler her zaman onlardı, çocukken bile. Marcus sevimli bir oğlandı. Hiçbir zaman başına bela açmaya çalışmazdı.”

“Bunu kocanıza söylemiş miydiniz?”

“Hayır. Konusunu açmaya değecek bir şey olmadığını düşünmüştüm. Sonuçta pornografik fotoğraflar değillerdi. Onlara bağırıp çağırdım ve fotoğrafları yok etmelerini sağladım. Sonra da cezalandırdım elbette. Rose’un fotoğraflardan haberdar olduğunu iddia ettiler, hatta bunun onun fikri olduğunu söylediler. Zaten iş seyahatinde olduğu için George’a çocukların benimle kötü konuştuklarını söyledim sadece.”

“Rosalind’in tüm bunlardan haberi var mıydı peki?”

“Hayır, zannetmiyorum. Ben de bilmesini istemedim. Söylediğim gibi, çocukça ve aptalca bir davranıştı. Elbette sınırları zorlamışlardı ve yaptıkları hiç doğru değildi. Onlar idare etmesi zor çocuklardı ve ben de olayın büyümesini istemedim. Bilirsin işte, çocuklar haylazlık ederler. Ah, tanrım...”

“Bayan Wilcox? Lila?” Karşı taraftaki ses birden kesilmişti.

Konuştugunda Lila Wilcox’un sesi titriyordu. “Henüz yalnızca çocuklardı... Oğlanların bu işte bir parmağı olabileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Tanrım.”

Elimdeki tükenmez kalemı sıkılı dişlerime vururken ben de bu sorunun cevabını düşünüyordum. “Gerçekten bilmiyorum,” dedim.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Pazar, 27 Aralık, 15:02

“Burada bulunmak kendimi tuhaf hissettiriyor.”

Melanie Cousins gizli gizli sağına soluna bakınıyor, sinsice etrafını kolaçan ediyordu. O başını çevirdikçe kulağının üst tarafındaki küçük pirsing güneşten parılıyordu.

“Bayan Ryan yüzünden mi?” Tara Boffin, parlak güneş ışığına karşı elini gözlerine siper etmişti. Melanie’nin kulaklarını görünce annesinin kulak kıkırdaklarını deldirmesine izin vermesi için içinden bir kez daha dua etti.

“Aynen,” diye yanıtladı Melanie. “Annem hâlâ ondan bahsedip duruyor.”

“Aynen. Benimki de kafayı takmış resmen. Haberler başlayınca herkesi susturuyor.” Oysa Tara’nın umursamadığı da söylenemezdi; Bayan Ryan cinayetiyle ilgili gördüğü her haberin üzerine atlıyor, yatağa girdikten sonra uzun süreler boyunca cep telefonundan internete girip cinayeti araştırıyordu. Bir haberin altında okuduğu yorumlardan bazılarının hayatı boyunca okuduğu en iğrenç şeyler olduğunu düşünmüştü.

“Sence bunu yapan adam hâlâ dışarıda bir yerlerde mi?”

“Herhalde öyledir. Henüz onu yakalayamadılar.”

Kızlar oyun parkının sol tarafında kalan kayalara doğru yürüdüler. Kızgın güneş kayaların arasındaki küçük havuzcukları tamamen kurutmuştu. Tara dengesini korumaya odaklanmıştı.

Melanie'den daha iriydi ve onun kadar dengeli değildi. İncecik Melanie kayaların üzerinde bir ceylan gibi sekiyordu.

"İster misin bir tane?" Melanie arkadaşına bir sigara uzattı.

"Tabii." Tara nefes nefese kaldığını gizlemeye çalışıyordu.

İki arkadaş sessizlik içerisinde sigaralarını tüttürdüler.

"Sence canı çok acımış mıdır?" diye sordu Melanie.

"Ölürken mi?"

"Evet."

"Herhalde acımıştır. Adamın, öldürmeden önce ona tecavüz ettiğini okumuştum," dedi Tara.

"Ben sonrasında diye biliyorum. Yani, öldürdükten sonra tecavüz etmiş."

"İğrenç," dedi Tara.

"Aynen."

Oyun parkının yanında, köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir kadının yolun ortasında durup ellerini kaldırarak gözlerine siper ettikten sonra kızlara doğru heyecanlı bir şekilde el sallamaya başladı.

"Bu da kim?" dedi Melanie, sigarasını kayaya bastırıp söndürerek.

"Bilmiyorum. Yan komşumuz olabilir mi?" dedi Tara, o da aceleyle sigarasını söndürmeye çalıştı ve bu esnada başparmağını yakmayı başardı.

"Çabuk, kadının bizi göremeyeceği bir yere tüyelim."

Tara, işinin ehli bir dağcı gibi atlaya zıplaya suyun kenarına inen Melanie'yi takip etmeye çalışıyordu. "Gel, bu taraftan," dedi Melanie.

Tara beton tünelin girişini görünce bir an için olduğu yerde donakaldı.

"Çabuk!" İçinde durduğu tünel, Melanie'nin sesine erkeksi bir ton katmıştı.

"Bilmiyorum, Mel."

Melanie'nin çabuk olmasını tembihleyen sesi giderek uzaklaşmaya, karanlık hiçliğin içinde kaybolmaya başlamıştı.

“Dur, tamam. Bekle, geliyorum.” Tara, istemeye istemeye, bileklerine kadar suya gömülmesine neden olan bir karış su dolu karanlık tünelin içine atladı.

Ani bir ses ve ardından sarı bir alev; biraz önündeki Melanie’nin yüzü, sigarasını yakarken çıktığı çakmağından hafifçe aydınlanmıştı. “Sen?” diyerek çakmağı Tara’ya uzattı, o da ita-atkâr bir tavırla öne uzanıp sigarasının ucunun ateşe dalmasını sağladı.

“Burası da neresi böyle?”

“Eski bir tahliye kanalı ya da onun gibi bir şey. Uzun süredir kimse burayı kullanmıyor. Ara sıra Matt’le buraya geldiğimiz için biliyorum; şey yapmaya işte... Bilirsin.” Melanie kaşlarını kaldırdı.

Tara, Matt’in arkadaşını karanlık beton duvara yasladığını, onu öptüğünü, bu pis yerde ikisinin seviştiğini hayal etti; her ne kadar bir erkek arkadaşı olmasını çok istese de onun kendisini böyle bir yere getirmesine asla izin vermezdi, özellikle de Bayan Ryan’ın cansız bedeni yalnızca birkaç metre ötede bulunmuşken.

“Vay be! Ne kadar havalı,” dedi Melanie birden.

“Anlamadım?”

“Burada, baksana şuna.”

Tara birkaç adım ötede, duvarın dibinde duran, çakmağını bir meşale gibi tutan Melanie’nin yanına gitti. “Bence buradan bir an önce gitmeliyiz. Ya birdenbire su gelirse?”

“Gelmez. Tanrım, biraz sakinleş. Baksana şunlara; daha önce hiç fark etmemişim. Bazıları gerçekten çok iyi!”

Tara, kavisli duvarın yüzeyindeki çizimleri incelemeye koyuldu. Melanie haklıydı; bazı resimler gerçekten de çok etkileyiciydi. Karmaşık desenler, dramatik şekiller ve gerçek insanlara fazlasıyla benzeyen tipler çiziliyordu. Bir noktada Brad ve Angelina garip bir şekilde birbirlerine sarılmışlardı; kafaları kocaman, gövdeleri ise minicik çizilmişti. Onların hemen yanındaysa belediye başkanının tanıdık simasının yan yan bakan bir domuza dönüştüğü, Tara’yı güldüren bir karikatür vardı.

“Bunu beğendim.”

Melanie çakmağını Tara’nın işaret ettiği noktaya doğru tuttu; büyük bir mücevher resmi çakmağın aleviyle parıldıyordu. Bir şekilde gerçekten de ışık saçıyormuş gibi görünüyordu; sanatçı beyaz ve gümüş boyalarla doğru gölgeler vererek resmin parlamasını sağlamıştı. Soyut ama muhteşem bir çalışmaydı. Tara daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

“Aynen, epey havalıymış.” Melanie resmin fotoğrafını çekmek için cep telefonunu çıkardı.

Melanie’nin bakmadığı bir anda Tara sigarasını suya attı. Sigara yüzünden midesi bulanmıştı ve güneş ışığının oluşturduğu küçük halkaya doğru dönerken hafif bir panik hissi yaşıyordu ama bakışları, sanki nadide bir arkeolojik buluntuymuş gibi parlak mücevhere kaymaya devam ediyordu. Mücevherin tam ucunda, minicik harfler kullanılarak yazılmış kısa bir not dikkatini çekti: *JM + Gem, daima.*

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Pazartesi, 28 Aralık, 10:06

Mola odasından, Felix'in ön tarafa arabasını park ettiğini gördüm ve hemen yerimden fırlayarak o daha arabadan bile çıkamadan yanına koşturdum. Yanından hızla geçerken Kenny bana bakıp kıs kıs gülmüştü. Felix önceki gün ofise bile uğramamıştı ve cumartesi günü de "soruşturmayla ilgili birtakım işler" nedeniyle esrarengiz bir şekilde Paxton'a gitmişti. Aramalarımı cevapsız bırakıyordu ve karşımda onu görür görmez kaslarım gerilmeye, kanım kaynamaya başlamıştı.

"Neden beni görmezden geliyorsun?" diye tısladım.

Kafasını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. "Ne?" Bir yandan sakın sakın çantasını topluyor, anahtarlarını cebine koyuyordu.

"Beni görmezden geliyorsun," dedim ama onu karşımda görmek beni biraz sakinleştirmişti.

"Bir gün izin aldım, Gemma," diye yanıtlarken güneş gözlüğünü taktı. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Yavaş yavaş sinirleniyordum. "Neden gidip Jonesy'ye çiçeklerden bahsettin?"

"Gemma, bu adli bir soruşturma." Benimle konuşma şeklinden, Maisie'nin ağzını kapalı tuttuğunu anlayabiliyordum. Onu gördüğünü kimseye söylememişti. Bizi gördüğünü. Eğer söyleseydi Felix farklı olurdu. Bitkin bir hâlde olurdu. Oysa

bana sakın bir acımayla bakıyordu. Acaba Maisie ne gördüğünü tam olarak algılayamadı mı, yoksa bunu bir sır olarak tutmaya mı karar verdi?

“Biz de biliyoruz herhalde, götlük yapma.”

Sakince bana baktı. “Gemma.”

İçimde kabaran öfke kanımı öylesine kaynatıyordu ki cevap bile veremedim.

“Oğlunu kaçırdılar. Mantıklı düşünemiyorsun. Bence hepimiz her bilgiye sahip olmalıyız. Bunu kendi başına yapamazsın.”

“Siktir git!”

Gerildi. “Gemma, lütfen. Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Ben de zaten kendi başıma yapmaya niyetli değilim!”

“Pekâlâ, tamam işte.”

“Senin derdin ne be?” diye bağırdım.

“Gemma, şu an hiç sırası değil.”

“Neyin sırası değil?”

“Bu konuda tartışmanın.”

Üniformalı iki genç polis ana kapıdan çıktılar ve devriye araçlarına doğru koşturmadan önce bize doğru özür dileyen bir bakış attılar.

“Hangi konuymuş o?”

Öfke krizi geçiren küçük bir çocukmuşum gibi bıkkınla iç geçirdi. “İlişkimiz. Sen ve ben.”

“Vay, şimdi olay ikimize mi döndü? Ben de davayla ilgili bir şeyler tartışacağımızı ummuştum!” Arkamı döndüğüm gibi yürümeye başladım ve omzumun üstünden bağırdım: “Ryan’larla biraz konuşacağım. Timothy ve Bryce’ın bazı konularda açıklamalar yapması gerekiyor.”

Timothy, cumartesi gecesi bir arkadaşının kırkıncı yaş günü için Sydney’e uçmuştu ve Bryce da midesini bozduğunu söylemişti. Bu yüzden ikisiyle de düne kadar konuşamamıştım.

Bu sabah erkenden George Ryan'ın kapısına iki tane pırl pırl üniformalı polisi yollayıp onları aldırduğumda ikisi de durumdan pek memnun olmamıştı elbette. Ardından ikisini de ön bürodaki birbirinden rahatsız iki sandalyenin üzerinde özellikle bir saat kadar beklettim ve ikisinin de yeterince huzursuz olduğuna, bir an önce gitmek istediklerine karar verince ikisini ayırarak görüşmeleri başlattım.

İkisi de o günkü tartışmalarının aptalca olduğunu, her şeyin basit bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu iddia ediyordu.

Doğru düzgün uyuyamamışlardı ve kahvaltıyı kimin hazırlayacağına dair anlamsız bir kavgaya tutuşmuşlardı.

İkisi de yoğun baskı altındaydı.

Eve gitmek istiyorlardı.

Herkesin bilmesi gerektiği üzere, tek bir tuşa basarak avukatlarına ulaşabilirlerdi.

Babaları çok hastaydı.

Onun yanında olmaları gerekiyordu.

"Dün babanızla birlikte değildiniz," diye belirttim.

"Ben biraz hastaydım," dedi Bryce.

"En yakın arkadaşımın doğum günüydü," dedi Timothy.

"Biraz da kız kardeşinizden konuşalım," dedim.

İkisi de duraksadılar.

"Tabii ki çok trajik," dedi Bryce.

"Bu bir kâbus," dedi Timothy.

"Pekâlâ, birkaç detayın üzerinden geçmek istiyorum. 11 Aralık Cuma günü neredeydin?"

"Okuldaki tiyatro gösterisindeydim," dedi Timothy, böbürlenerek. "*Romeo ve Juliet*. Harika bir oyundu. Tahmin ettiğimden çok daha iyiydi."

"Ama kız kardeşinle konuşmadın, öyle mi?"

"Hayır, o meşguldü, herkes onunla konuşmak istiyordu."

"Peki ya sen, Bryce?"

"Evet. Daha önce de söylediğim gibi, tavukçudan paket yemek aldım ve eve gidip film izledim. Bunları size daha önce de anlattım."

“Ve kardeşinin eve geldiğini duydun, öyle mi?” diye sordum.

“Evet. Daha önce söylediğim gibi, bence öyle. On bir cıvıydı. Kız arkadaşım ile telefonda idim. Migreni tutmuştu, zaten bu nedenle o gece evdeydim. Kapının açıldığını duydum ve Timothy’nin geldiğini düşündüm.”

“Sen eve geldiğinde Bryce’ın kapısı kapalı mıydı? Onun evde olduğunu nasıl anladın?”

“Konuştuğunu duyabiliyordum. Telefonda olduğunu düşündüm.”

“Pekâlâ, yeniden Rosalind’e dönelim. Onunla aranız nasıldı?” diye Timothy’ye sordum.

“O bizim tek kız kardeşimizdi; tabii ki onu şımartıyorduk.”

“Peki ya küçükken? Aranız iyi miydi?”

“Tabii ki,” dedi Bryce.

“Hem de çok iyi anlaşıyorduk. O çok uyumlu bir çocuktuk,” dedi Timothy.

“O kadar uyumlu ki kıyafetlerini çıkarırken çektiğiniz fotoğraflara bile ses etmedi, öyle mi?” diye bastırdım.

Öfkeli konuşmaları boğaz temizleme sesleri takip etti, sonra da şüpheyle kısılan gözler geldi.

“Bahsettiğin türden bir şey hatırlamıyorum,” dedi Bryce. “Biz yalnızca aylıklık eden çocuklardık.”

“Hepsi onun fikriydi!” dedi Timothy. “Fotoğraflarını çekmemizi kendisi istedi. Zaten sürekli bu tip şeyler yapmamızı isteyip dururdu.”

“Yani fotoğraflarını çekmeniz konusunda ısrar ettiğini mi söylüyorsun?” diye sordum.

“Kesinlikle o fotoğrafları çekmemizi kendisi istedi,” dedi Bryce.

“Tüm bunların üzerinden bir daha geçmenin ne faydası var, gerçekten anlamıyorum ama evet, haberi vardı. O her zaman ilgi odağı olmayı severdi,” dedi Timothy. “İnsanları manipüle ederdi.”

“Kız kardeşinin manipülatif bir insan olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum Bryce’a.

Omuz silkti. "İstediği bir Şey varsa genellikle onu elde ederdi. Bu aynı Şey sayılır mı?"

"Ben artık eve gitmek istiyorum," dedi Timothy. "Bizi bir Şeyle suçluyor musun?"

"Ben gidiyorum," diye açıkladı Bryce. "Geçmişi kurcalamanın kimseye bir faydası yok!"

BÖLÜM ALTMIŞ

Salı, 29 Aralık, 06:55

Sonny Gölü otoparkı bomboştu. Günlerdir ilk defa hava biraz serinlemişti ve yağmur habercisi bulutlar ufukta kümelenmeye başlamıştı. Bir an arabanın sessizliği içinde oturup karşımdaki göle baktım. Su kıpırtısızdı; sanki biri kumandanın duraklatma düğmesine basmıştı. Gözlerimi biraz kısarak bakınca Sonny Gölü neredeyse bir buz pateni pisti gibi görünüyordu. Rosalind'in suya girdiğinde çoktan ölmüş olduğunu biliyordum ancak yine de onu suyun içinde çırpınırken, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir hâlde, ağzından burnundan sular dolmaya başladığında nefes almak için çaresizce çabalarken hayal etmeden duramıyordum. Az sonra öleceğini bilmenin verdiği dehşet yüzüne yansıyor, o güzel yüzü ölüm korkusuyla çarpılıyordu.

Bir motosiklet otoyolda gürültüyle hızlandı. İçi kahve dolu termosumu aldım ve arabadan inip göle doğru yürüdüm. Çimlerin üstündeki çiy ısıldıyordu. Kuşlar cıvıldıyor, yürüyüş yolunu çevreleyen çalılar arasında çılgınca uçuşuyordu. Nihayet sıcak havanın etkisinden kurtulan kaslarım gevşemişti; güneş, geri dönüşünün muhteşem olacağını işaret edercesine bulutların arasına gizlenmiş, yeniden ortaya çıkıp dünyayı kavuracağı anı kolluyordu. Ilık kahvemden bir yudum alırken birkaç damla çenemden aşağıya aktı.

“Hay ben böyle işel!” İçten içe asıl kızgınlığının Felix’e karşı olduğunu farkındaydım. *Böyle bir şeye nasıl cüret eder?*

Çeneme dökülen kahveyi silerek, sessiz oyun parkının yanından geçip eski kuleden mümkün olduğunca uzak durarak gölün yürüyüş yolundan keskin bir açıyla uzaklaştığı yere yürüdüm. Ağaçlar, çoğu sakız ağacıydı, burada epey sarkıktı, uçları rastgele suya dalıyordu. Yürüyüş yoluyla suyun arasında, insanların düşmesini engellemek için yalnızca eski püskü bir tırabzan vardı. Geceleri burada kayıp düşmek ve çalılara dolanıp toprak tarafından yutulmak çok kolay olurdu. Eskiden öğle aralarında buraya gelir, öğretmenlerin gelişini görebilmek için iskelenin ucundaki kameriyeye yerleşip gizlice sigara içerdik. İçimde garip bir sigara içme isteği uyandı; içimdeki sigara içme arzusunun günün birinde tamamen yok olup olmayacağını merak ederek güldüm, muhtemelen hep orada bir yerlerde olacaktı. Kahvemden bir yudum daha alıp yürümeye devam ettim. Eninde sonunda onu buldukları yere gideceğimi biliyordum ama bunun için acele etmeme de gerek yoktu.

Ufukta gök gürleyince kafamı kaldırdım ve dizi dizi vakur pencere tarafından izlendiğimi gördüm. Yüksek tepeye inşa edilen evlerin karanlık pencereleri, doğrudan göle ve etrafındaki park alanına bakıyordu. Keşke o gece birileri bir şeyler görseydi. Bu kasabadaki hiç kimse bu tür bir bilgiyi kimse kendine saklayamazdı; göl kenarında yaşayan bu insanlardan hiçbirinin o gece balkona çıkmaması, Rosalind’i veya ona saldıran kişiyi görmemesi neredeyse ironik. Koca binada yalnızca sulu gözlü, ağlak bebekli Moira Foss’un bir şeyler duyması ne talihsizlik; onun gözlemlerinin de pek bir işe yaradığı söylenemez.

İrili ufaklı kayalar Connor Marsh’ın Rosalind Ryan’ı suyun üzerinde kıpırtısız hâlde gördüğü noktaya doğru uzanıyordu. Bu kayalardan birkaç metre ötede, çiçeklerden oluşan küçük bir piramit vardı. Çiçeklerin arasında nemlenmiş oyuncak ayılar ve kenarları kıvrılmış zarflar da vardı. Bu eğreti mabedin önüne gelince çömeldim. Eskiden ne kadar da önemsiz bir noktaydı; durup göle bakmak için iyi bir yer bile sayılmazdı. Çok daha iyi gözlem noktaları vardı.

Bir başka gök gürültüsü koptu ve yüzüme vuran serin havanın tadını çıkardım. Fırtına yaklaşıyordu. Keşke her şeyi temizleyen yağmurun altında durduğumuzda içimiz de temizlenebilse, ruhumuz arınabilseydi.

Kahvemi bitirdim ve kapağı kapatırken yüzümü ekşittim. Düşünmeye çalışarak termosu bir elimden diğerine geçirip duruyordum. O gece Rosalind'in göle gelmesine neden olan şey neydi? Birileri onu zorlamış olabilir miydi? İyi ama nasıl? Şantaj mı? Belki de birileri onun kariyerini zedeleyecek bazı bilgilere ulaşmıştı. Yine de kaçırılmış olabileceğine dair elimizde hiçbir ipucu yoktu. Yoksa göle bir şeylerin vaadiyle kandırılarak mı gelmişti? Para? Uyuşturucu? Kulağa hiç mantıklı gelmiyor. Elbette bu konudaki tüm şüphelerime karşın rastgele birisi de onu öldürmüş olabilirdi ama bu da hâlâ Rosalind'in neden göle geldiğini açıklamıyordu. Ayrıca bu cinayet, kişisel bir meselenin sonucu olmalıydı. Başından beri Felix de ben de bunu hissetmiştik. Ayrıca Rosalind'le ilgili hiçbir şeyin rastgele olamayacağı çok açıktı.

Belki de başında tecavüz girişimi olarak başlayan eylem sonunda cinayete dönüştü. Katilin tecavüz girişiminde başarısız olduğu, amacına ulaşamayınca da sinirlenip kurbanını öldürdüğü birçok vakada çalışmıştım. Ya da belki Rosalind saldırganına karşı koymayı başardı ve kendini savunurken öldü. Rosalind'in hâlâ sıcak olan cansız bedenine tecavüz edildiği düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Acaba kardeşlerinin bu işteki parmağı neydi? Timothy onu bir saplantı hâline getirmiş olabilir miydi? Belki de onu buraya kadar takip etmişti?

Yığınla zarfın ve kartın arasından bir tanesini çektim. Kartın üzerinde, bir çiçek halkasının ortasında beyaz bir kumru vardı. Kartın kenarları nemden kıvrılmıştı. Rosalind'in son anları olabilecek sahneler, pek çok farklı ihtimal dâhilimde zihnimde akıp duruyordu ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Çiçeklere bakarken gökyüzünden düşen bir yağmur damlası tam gözüme isabet edince gözlerimi kırıştırdım. Arkamdan, yürüyüşe yolundan gelen bir ses duyunca hızla o tarafa döndüm.

Rodney Mason bisikletini durdurmak için bir bacağına diğerinin yanına attı ve ayaklarını yere sürttü.

“Selam.” Arkamdaki yığına bakıp kuvvetle yutkundu.

“Rodney, burada ne işin var?”

Bisikletini bir ağacın gövdesine yasladı. “Bilmem, bir uğramak istedim işte. Bilirsin, olayın gerçekleştiği yere. Onu anmak için.”

Kayaların üzerinde dengesini koruyarak ilerlemesini ve ileriye, suyun üzerindeki küçük köprüdeki kameriyeye bakmasını izledim.

“Normalde buraya hiç gelmiyorum. Anlarsın ya, Jake yüzünden. Buraya gelmem annemin hoşuna gitmiyor,” derken gözleri kapalıydı.

Ayakbabıları eskimişti ve kot ceketinin kollarında küçük delikler vardı. Bu pejmürdeliğin, gençler arasındaki yeni modaı mı yoksa maddi durumunu mu yansıttığını kestirememiştim. Mason’lar hiçbir zaman zengin bir aile olmamışlardı.

“Daha önce de bugünkü gibi buraya geldiğin oldu mu?”

Döndü ve bana baktı. “Bu şaşırtmalı bir soru mu?”

“Hayır.”

“Tamam o hâlde.”

Bana yaklaştı ve içgüdüsel olarak ayağa kalkıp yola doğru bir iki adım gireldim.

“Geçen hafta, okuldan birileriyle gelmiştim buraya,” Bütün oyuncaklara ve çiçeklere göz gezdirirken hızlı hızlı göz kırpyordu. “Okuldaki bazı kızlar bunun bana iyi geleceğini söylediler.”

“Peki iyi geldi mi?”

“Bilmem. Ne konuda iyi gelmesi gerektiğinden pek emin değilim zaten. Sonuçta onu geri getiremez.”

Tepemizde bir kez daha gök gürledi. Rodney kafasını kaldırıp gökyüzünü seyre daldı. “Bugün havanın sıcak olmaması ne garip, bunaltıcı havaya alışmaya başlamıştım.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.” Gözlerimi ondan ayıramıyordum; yüzü, Jacob’a o kadar benziyordu ki. Gözlerinin rengi birebir aynıydı.

“Onu hâlâ düşünüyor musun?” diye sordu.

Büyük bir şimşek göğü aydınlattı ve hemen ardından yağmur iri damlalarla bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bir anlığına kıpırdamadan birbirimize baktıktan sonra, “Çabuk, bu taraftan!” diyerek hızla yürümeye başladım. Yolu kaplayan toz toprak çamura dönüşüyordu. Şiddetli yağmurun altında bir anda sıırsıklam oluvermişim. İyi hissettirmişti. Bacaklarım dengeli bir şekilde hareket ediyordu. Kuvvetliydim. Rodney’nin tam arkamda olduğunu hissedebiliyordum; uygun adım koşuyorduk. Yaklaşırken arabayı uzaktan kumandayla açtım ve Rodney’ye binmesi için işaret ettim. Nefes nefese ve sıırsıklam bir hâlde kendimizi arabaya attık. Otoparktaki tek araç hâlâ benimkiydi, bu yağmurda kimse gölde yürüyüşe gelmezdi zaten. Sanki bir davulun içindeymişiz gibi yağmur damlaları arabayı dövüyordu. Rodney tişörtünün ucuyla yüzünü, gözlerini silerken dümdüz karnı ortaya çıkmıştı. Göbek deliğinin etrafı yeni yeni tüylenmeye başlamıştı. Baktığımı fark etti.

“Havalandırmayı açalım, ne dersin?” diyerek aceleyle arabayı çalıştırdım ve ön panelden ikimizin ortasına doğru üfleterek aramızda bir çeşit duvar oluşturan havanın varlığıyla rahatladım. Kendimi zamanda geriye yolculuk eden biri gibi hissediyordum; on sekiz yaşındaydım, Jacob’a âşıktım ve dünya ayaklarımın altındaydı. Nefes almakta zorlanıyordum ve kullaklarımda hafif bir çınlama vardı.

“Yuh, ne biçim bastırdı yağmur!” Rodney camdan dışarıya bakıyordu. Gökte şimşekler çakıyordu ve ağaçlar yardım isteyen bez bebekler gibi savruluyordu.

“Onu hâlâ düşünüyorum, hem de her zaman,” dedim.

Bana dönüp başını koltuk başlığına yasladı ve derin bir iç çekti. “Ben bazen düşünüyorum, bazen de hiç düşünmüyorum. Eskisine göre daha az ama daha derin düşünüyorum. Sanki artık onu düşündüğümde bunu gerçekten hissedebiliyormuşum gibi, anlatabiliyor muyum?”

“Evet. Ben de hemen hemen benzer durumdayım.”

“Eminim işte bir sürü boktan şeyle karşılaşıyorsundur. Zamanla daha güçlü olmuşsundur herhalde.”

Tıpkı onun gibi kafamı yan çevirip koltuğa yaslanarak Rodney’ye döndüm. “Eh işte. Aslına bakarsan karşılaştırma yapmak zor. Eğer işim bu olmasaydı nasıl birisi olurum bilmiyorum. Kişiliğimin büyük bir parçasını yaptığım işe borçluyum, anlarsın ya.”

Kafasını salladı ve kucağındaki ellerini çevirip döndürmeye başladı. Geçen gün de aynı hareketi tekrarladığını hatırladım. “Şu anda da çalışıyor musun? Bu yüzden mi buradasın?” diye sordu.

“Bir dosya sana geldiğinde artık yaptığın her şey işle ilgili olur ve her zaman aklının bir kenarında durur. Kendini durduramazsın.”

Bir süre durup söylediklerimi düşündü. “Sanırım anlıyorum, kulağa mantıklı geliyor,” dedi sonra.

“Annen neden buraya gelmene izin vermiyor?”

“Bilmiyorum. Sanki Jake’in yaptığı şeyin bulaşıcı olduğunu düşünüyor. Benim buralarda dolaşmamı istemiyor işte. Neden uzaklara taşınmadığımızı bilmiyorum. Paramız olmadığından herhalde.”

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Şimdiye kadar Rodney’yi hiç düşünmemiştim. Altında beziyle ortalıkla dolaşan çelimsiz bir çocuktü benim için; anma töreninde annesinin kucağında oturan, etrafında sürekli ağlayan ve burnunu çeken gençleri baykuş gibi gözlerle izleyen, önemsiz bir ufaklıktı yalnızca.

“Bizim eve geldiğin zamanlar güzeldi.”

Gülümsedim. “Evet, bence de. Çok uzun bir zaman önceydi. O zamanlar senin yaşıdaydım.”

“Şimdi bir çocuğun var, değil mi? Seni onunla görmüştüm.”

Kalbim sanki üst vitese geçti. “Öyle mi?”

“Tabii. Bu civarlarda işte, bilirsin.” Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Endişelenme, seni takip ediyor falan değilim.”

Yağmur o kadar şiddetlenmişti ki gölü bile göremiyordum, yalnızca camdan aşağı akan su vardı.

“İnsanın ilgileneneceği bir çocuğu olması güzel bir şey olmalı.” Kucağına koyduğu elleri kıpır kıpır olmasına rağmen gergin görünmüyordu. Koyu saçları yağmur yüzünden hafif kabarmıştı ve kirpikleri sanki rimel sürmüş gibi kıvrıktı.

Başım la onaylayarak havalandırmanın hızını artırdım. “Evet. O doğmadan önce hayatın nasıl olduğunu bile zar zor hatırlıyorum artık.”

“Jake de hep benimle ilgilenirdi. Bilirsin, benden epey büyüktü.”

Boğazımdaki yumru sanki biraz daha büyümüştü. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çabaladım. “Üzgünüm, Rodney. Eminim senin için korkutucuydu. Sanırım o zamanlar senin ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Benim de aklım pek başımda değildi.”

“Sorun değil. Ölmeden önce bana ayrıldığınızdan bahsetmişti. Bunu duyduğuma üzüldüğümü hatırlıyorum. Sebebin bu olduğunu sanmıştım.”

O notu yazdığım zamanı hatırladım; sözüm ona Rose’un kaleminden çıkan o zehirli kelimeler ne kadar güzel görünmüştü gözlerime.

“Evet, şey, bilmiyorum. Böyle bir şey yapan bir insanın aklından neler geçtiğini asla tam olarak bilemezsin. Ayrıca bu çok uzun zaman önceydi...”

“Onun hakkında Bayan Ryan ile konuşurduk,” dedi.

Her şey şu an, bu arabanın içinde çözülecek mi acaba diye düşünerek Rodney’ye döndüm. “Ne konuşurdunuz peki?” diye sordum, sesimin titrememesi için epey uğraşarak.

Arabanın içindeki hava azalmaya başlamıştı ve üzerimdeki kıyafetler sıırlıklamdı. Uyku ilacı ile takviye edilmiş derin bir bilinçsizlik hâliyle yatağımda uyuyor olmak için neler vermezdim. Ağaçların arasından bölük pörçük görünen otoyoldan arabalar geçiyordu. Gerçek olup olmadığı bile belli olmayan bir dünyadan soyutlanmış bir hâlde, küçücük bir kafesin içerisinde Rodney ile yapayalnızdık.

“Her şeyi,” dedi Rodney, sessizce. “Benimle konuşmaktan çok hoşlanırdı. En azından bana söylediği buydu.”

“Bayan Ryan sana seninle konuşmaktan çok hoşlandığını mı söyledi?” diye tekrarladım.

“Evet.”

“Peki, o hâlde bana neler konuştuğunuzdan bahseder misin?” diye sordum.

Yeniden genç bir oğlan gibi görünmeye başlamasını sağlayacak bir şekilde omuzlarını silkti. “Her konuda konuşurduk; Jake hakkında, onun ailesi hakkında veya benim okulu bitirmemle ilgili pek çok şey konuştuk.”

“Okulu bitirmek senin için önemli miydi?”

“O benim okulu iyi bir derece ile bitirmemi gerçekten çok istiyordu. Oyunculuk konusunda bir geleceğim olabileceğine inanıyordu.”

“Sen de Queensland’e mi taşınacaktın?”

Başı aniden bana döndü. “Ne?”

“Queensland,” diye tekrarladım sakince. “Yeni yılda sen de oraya taşınmayı planlıyor muydun?”

“Ne? Hayır.” Gözlerini kaçırıyordu ama yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim.

“Bayan Ryan yeni yılda Queensland’e taşınmayı planlıyormuş, o yüzden senin de bu planın bir parçası olup olmadığını merak ettim.”

Yanakları hafifçe kızardı. “Hayır, hayır. Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok. Ben üniversiteye kaydımı yaptırdım çoktan. Okulu dışarıdan bitireceğim. Anlarsın ya, uzaktan eğitim işte.”

“Bu, dilediğin herhangi bir yerde okumaya devam edebileceğin anlamına gelmiyor mu?”

Bana yenilgiyi kabul etmiş bir bakış attı. “Evet, sanırım öyle. Gazetecideki işime devam etmek istiyordum. Bilirsin, para biriktirmek için.”

“Buradan gitmek için mi? Smithsonian’daki bütün gençler de bunu istemiyor mu? Buradan gitmek?”

“Şey, evet. Günün birinde gitmek istiyordum tabii. Annemle birlikte yaşamak kolay değil. O, şey, sağlığı gelip gidiyor işte.”

“Annenin sana ihtiyacı var.”

Yeniden omuz silkti. “Sanırım öyle.”

Bir süredir kaputu dövmekte olan yağmur şiddetini azaltmıştı. Zamanımın giderek azaldığını hissediyordum. “Rodney, o gece burada, onunla birlikte miydin? Buluşmaya mı karar vermiştiniz? İşler istediğin gibi gitmedi mi? Kavga mı ettiniz?”

“Hayır.” Çılgınca kafasını iki yana salladı.

“Bize anlatman gerek. Onunla görüştüğünü biliyorum. Birileri sizi beraber görmüş. Sana yardım etmek istiyorum, Rodney.”

Izzy’nin iddiasından yola çıkarak Rodney’ye oltayı atmıştım ama pek bir dayanağım yoktu. Bir itiraf elde edeceğimi ve bunu öğrendiğinde Felix’in yüzünün alacağı şekli hayal ediyordum. Midem bulanıyordu.

Rodney elimi tutup kendi göğsüne doğru götürdü. Diğer eliyle de elime sarıldı.

“Rodney!” Koluma iğneler saplanıyormuş gibi hissetmiştim. Aynı iğneler, göğüs kafesimden içeriye de saplanmaya başlamıştı. Elimî dudaklarına doğru çekip mırıldanmaya başladı. Nefesi derimi gıdıkliyordu ve ben durmasını istemiyordum.

“Onu önemsiyordum. Hem de çok önemsiyordum. Gerçekten. Ancak biz hiçbir şey yapmadık. Okul dışında onunla hiç buluşmadım. O buna izin vermezdi. Ben onu incitecek bir şey yapmadım. Yemin ederim.” Tutuşunu biraz gevşetmişti. “Artık neredeyse uyur gezer gibiyim, biliyor musun? Sahip olduğum tüm bu zamanla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Sanki artık çok daha fazla boş zamanım var gibi. Onunla konuşmayı çok özlüyorum.”

Çok çaresiz görünüyordu. Üzgün bir köpek yavrusu gibiydi. Sabahları Ben’e sarıldığım gibi uzanıp onu da kucaklamak istedim. Birden Rodney gevşettiği elimi yeniden sıkıca tuttu ve naif düşüncelerim yerini potansiyel bir tehlike karşısındaki ihtiyatlılığa bırakıverdi. Parmaklarını parmaklarımanın arasına doluyordu. Bunun yanlış olduğunu söylemem ve elimi geri çekmem gerektiğini biliyordum ama içimden bir kafa karışık-

lığı dalgası geçti. Garip, yanlış bir arzu dalgası... Göz ucuyla beyaz bir aracın otoparka girdiğini görerek bir çırpıda elimi Rodney'den çekip kurtardım.

Yağmur durmuş, dünya yeniden canlanmıştı.

"Bisikletin," dedim.

Diğer arabayı görünce Rodney de kafasını sallayarak arabanın kapısını açtı ve kapüşonunu başına geçirdi. Kapıya doğru eğildi ve, "Ben onu incitmedim. Böyle bir şeyi asla yapmazdım," dedikten sonra kapıyı çarptığı gibi hızla göle doğru koşturarak uzaklaştı. Kapının çarpma sesi kulaklarımda çınlıyordu. O ağaçların arasında kaybolurken arkama yaslandım ve bir süredir boğazıma takılan hıçkırıkları daha fazla bastıramayarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Dudaklarımı ısırđım ve bunumdan nefes alıp yavaşça ağzımdan vererek toparlandım. Bedenim Felix'i özlüyordu. Ben'e sarılmak istiyordum. Zamanda geriye gidip Jacob'la konuşmak istiyordum. Kendimi o mektubu yazmaktan vazgeçirmek istiyordum.

Altmışlarında bir adam arabasından indi ve köpeğinin boynuna tasmaşını geçirdi. Köpek yerinde duramayan bir tüy yumağıydı ve yeni oluşmuş su birikintilerinin üzerinde zıplamaktan büyük bir keyif alıyor gibi görünüyordu. Adam meraklı gözlerle bana baktıktan sonra kibarca bir baş selamı verdi. Ardından da oradan oraya koşturan, zıplayan ve küçük çemberler çizen köpeğiyle birlikte uzaklaştı. Muhtemelen Rodney'nin erkek arkadaşım olduğunu ve biraz önce tartıştığımızı düşünmüştü.

Arabam, içinde Rodney olmadan daha da boş hissettiriyordu. Yeniden onunla yan yana olmak, acımızı paylaşmak istiyordum. Motoru çalıştırdım ve nabzım sileceklerin ritmine uyum sağlayacak kadar yavaşlayıp zihnim boşalana dek düşünmemeye çalışarak orada oturdum.

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

Salı, 29 Aralık, 15:34

Daha önce de kendimi bu şekilde hissettiğim oldu. Sanki karanlık bir odanın içerisinde, bir çıkış kapısı bulmak için el yordamıyla aranıp duruyor, baktığım yerlere tekrar tekrar bakarak, dört duvarın içinde daireler çiziyordum.

Üzerinde konuşmadan, Rosalind cinayeti ile ilgili işleri Felix'le aramızda paylaşmıştık. Evrak işlerini, araştırmayı, hatta şüphelileri bile bir elmayı ikiye böler gibi böldük. Ben Ryan'lar ile ilgileniyordum, o da öğretmenlerle. Ben Nicholson'ı almıştım, o öğrencileri; tek istisna Rodney'di.

"Bu sabah Rodney Mason'la konuştum," diye duyurdum, Jonesy'nin sürekli tekrarlamamızı istediği gayriresmî bilgilendirme toplantısında. Artık yalnızca ben, Felix, Matthews ve Kingston vardık. "Bayan Ryan'a karşı bazı hislerinin olduğunu itiraf etti."

"Hisler ha?" diyen Jonesy, sanki bu hayal edilebilecek en korkunç şeymiş gibi yüzünü ekşitti. "Bak işte bu umut verici bir gelişme. Ne düşünüyorsun Woodstock? Sence bu hisler karşılıklı mıydı?"

Rodney'nin elimi sımsıkı tutmasını, boş bakışlarını anımsadım. Jacob da beni sımsıkı kavrar, yatağa fırlatır, acımasızca gıdıklar veya öpücüklere boğardı. Yanaklarım ağrıyana kadar gülerdim. Bunlar aklıma geldiğinde körkütük âşık hâldeki

gençlik yıllarımdan kalma bir parça huzurun ruhumun derinliklerinde bir yerlerde hâlâ saklı olduğunu düşünmüşümdür hep.

“Hiçbir zaman aralarında o tür bir yakınlaşma olmadığını iddia etti. Ancak kesinlikle iyi anlaşıyorlarmış. Sanırım doğru söylediğine inanıyorum. Ancak yine de Izzy’nin gördüğünü iddia ettiği şeyleri inkâr edemeyiz. Sanırım DNA örneği almak için izin çıkartıp fetüsle uyumlu mu diye bakabiliriz.”

“Çocuğun onun olduğu ortaya çıkarsa ne olacak?”

“O zaman anlamış olacağız efendim. İlişkileri hakkında yapılan söylemiş olduğunu bileceğiz. Bu, ciddi bir gelişme olur.” Hemen ardından ekledim: “Ayrıca Timothy Ryan’la ilgili araştırmalarımız da devam ediyor. Olay anında nerede olduğuna dair ifadesini pek inandırıcı bulmuyorum ama o gece nerede olabileceği hakkında elimizde başka bir ipucu da bulunmuyor. Aynı şekilde John Nicholson’ı da henüz elemiş sayılmayız. Çıkmaza girmek üzereyiz.”

Felix’in bakışları bir an bana odaklandı.

“O hâlde bir an önce kendinizi doğru yola sokun!” Jonesy stresli görünüyordu. Durduk yere öksürerek boğazını temizledi. “Pekâlâ, herkes işinin başına, marş!”

Mutfakta kahve yapıyordum. Elektrikli su ısıtıcısının gürültüsü bütün karakola yayılıyordu. Ara sıra ön büroya bir telefon geliyor, belli belirsiz konuşmalar duyuluyordu. Kenny telefondaki kişiye yavaşlamasını, aksi takdirde onu anlamasının mümkün olmayacağını anlatmaya çalışırken sesi genç bir oğlanınki gibi çatlıyordu. Kendi masama geri dönerken hafif bir baş ağrısı şakaklarım zonklamaya başladı. Tavan pervanelerinin etkisiyle kâğıtlar hafif hafif kıpırdanıyordu. Klima hâlâ tamir edilememişti. Dağınık masaların üzerini kullanılmış kahve kupaları süslüyordu. Bayat hava erkeklerin kokusuyla ve günlerin biriktirdiği sıcaklıkla karışıyordu.

Bir an için kıpırtısız durup karşımdaki panoya kilitlendim. Rosalind'in büyük bir vesikalık fotoğrafının yanına irili ufaklı birçok olay yeri ve otopsi fotoğrafı iliştilmişti. Kahvem biraz önce yediğim elmanın ferah tadıyla keskin bir biçimde karışyordu. Yavaş yavaş, panoya iliştilmiş her şeyi incelemeye koyuldum. Haritalar, fotoğraflar, telefon kayıtları, küçük not kâğıtları ve diğer her şeyi tek tek inceledim. Sandalyenin üzerindeki düzenli küçük yığına şöyle bir göz gezdirdim. Daha sonra yeni not kâğıtları bulup sıfırdan yeni bir zaman çizelgesi hazırlamaya başladım. Ryan'ların 1980 yılında Smithson'a yerleşmeleriyle başladım. Olivia Ryan'ın 1987 yılında Nicholson'la yaşadığı ilişkiyi ekledim. Rosalind'in doğumu ve ardından birkaç gün içerisinde Olivia'nın ölümü. RYAN şirketinin hızla yükselişi. George ve Lila'nın 1997 yılındaki düğünü. Rosalind'le Jacob'ın görüşmeye başladığı tarih; Kasım 2005. Belki daha da erken diye düşündüm. Aralık ayında Jacob'ın ölümü. Rodney o zaman yalnızca yedi yaşındaydı. Ardından Rosalind'in taşınması ve büyük şehre geçişi; büyük okullardan birinde öğretmenliğe başlaması. Orada, öğrencisiyle bir ilişki yaşadığına dair ortaya atılan dedikodular. 2011'in sonlarına doğru Smithson'a geri dönüşü ve mütevazı evine yerleşmesi. 2012 yılında Smithson'da öğretmenlik yapmaya başlaması. Tiyatro tutkusu ve okuldaki tiyatro gösterisi için insanlarla tartışmaya, kavga etmeye başlaması. Ekim 2015'de, babasının doğum gününde kardeşiyle tartışması. Aynı ay içerisinde Brisbane'deki bir okula başvurması. Kasım ayında Izzy Mealor'un Rosalind'le Rodney'yi öpüşürlerken gördüğünü iddia etmesi. 11 Aralık Cuma günü oyunun ilk gösterisi. Aynı gece ilerleyen saatlerde Rosalind Ryan'ın ölümü. Soruşturma başladıktan birkaç gün sonra evime yollanan güllerle gelen uyarı. Bir hafta sonra Ben'in kaçırılması; bir uyarı daha. John Nicholson'ın Rosalind'in onun kızı olduğuna inanmasını itiraf etmesi.

Ayak parmaklarımı kıpırdatıp dizlerimi karnıma çekip uzatarak bacaklarımı esnettim. Biraz geri çekilip yeniden düzenlediğim panoyu incelemeye koyuldum.

Jacob'ın ölümü ile Rosalind'in ölümü arasında gerçekten de bir bağlantı olabilir mi? Yoksa bu yalnızca ikisi arasında bir ilişki olduğunu bildiğim için bana cazip gelen, aptalca bir düşünce mi? Rose'un onunla birlikte olduğunu hiç kimseye söylemedim; hiçbir zaman bu konuda konuşmak istemedim ve şu anda da insanlara bundan bahsetmeye başlamaya hiç niyetim yok. Yıllar önce yaşanan bu olayın aslını anlatıp vicdanımı rahatlatmayı düşündüm ve içimden panik duygusu yükseldi.

Rosalind'in ölümünden maddi çıkar sağlayan kim var? Yalnızca kardeşleri doğrudan etkileniyor. Fakat diğerleri için, Rosalind'in ölümü sırların açığa çıkmasını engellemenin bir yolu olabilir. Belki de çocuğun babası bebeği istemiyordu ya da kim olduğunun ortaya çıkmasını istememişti. Rosalind'i öldürmek hem bebekten kurtulmanın hem de Rosalind'i sonsuza dek susturmanın en garanti yolu olmaz mıydı? Belki de daha büyük bir belaya bulaşmıştı, henüz aklımıza bile gelmeyen bir tür belaya?

Parçalar zihnimde dönüp dolaşıyor, hiçbiri bir yere oturmuyordu. Yazdığım küçük notların ve panodaki fotoğrafların bana bir şey göstermesi için kendimi kasarak gözlerimi panoya diktim; bir süre sonra tek görebildiğim etrafındaki bütün o fotoğraflardan ve notlardan oluşan karmaşadan bihaber, öylece durup bana bakan Rosalind'in yüzüydü.

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

Çarşamba, 30 Aralık, 11:17

“Seninle konuşmam gerek.”

Sesi tanımaya çalıştım. “Rodney, sen misin?”

“Evet. Buluşabilir miyiz?”

“Bir saniye bekle.”

Felix oturduğu yerden bana baktı. Saçı bugün daha görünüyordu. Jöle sürmeyi unutmuştu. Masamın başından kalkıp yürümeye başladım. “Tamam,” diyerek boş bir sorgu odasına girdim. “Sorun nedir, Rodney?”

Rodney’nin sesi sanki ağlıyormuş ya da ağlamış gibi geliyordu. “Ben sadece seninle konuşmak istiyorum. Benimle buluşur musun?”

“Tabii, tabii. Şey, gelip seni almamı ister misin?”

“Yok, hayır, öyle olmaz. Yine gölde buluşsak olur mu?”

İçimde bir tedirginlik vardı. “Bence bu iyi bir fikir değil, Rodney. Karakola gelmek ister misin?” Rodney’nin bej duvarlı koridorda tek başına yürüdüğünü hayal ettim ve önerimi reddetmesini umdum.

“Hayır.” Bu sözcük dudaklarının arasından sanki bir kurşun gibi fırlamıştı. “Bizim evin orada, şu küçük parkın yanındaki pizzacıya ne dersin? Gün içinde hep boş olur. Orayı biliyor musun?”

“Evet, biliyorum.”

Telefonu kapattım ve karakoldan çıkıp arabama doğru yürüdüm. Kaykay parkının yanından geçerken parkurun zeminine bakıyor ve tepeleri aşmak için gereken cesarete hayret ediyordum.

Karşısındaki banka geçip oturduğum sırada Rodney tedirgin görünüyordu. Cherry's Pizza gün içinde gerçekten de pek popüler bir yer değildi belli ki. Tezgâhın arkasındaki çelimsiz bir adam neredeyse mekanikleşmiş bir şekilde pizza hamurunu çevirerek havaya atıp tutuyordu ve dükkânda bizden başka yalnızca bir müşteri vardı; her yeri pörsümüş yaşlıca bir kadın, önündeki büyük boy pizzaya karşı tek başına kahramanca bir mücadele veriyordu. Dükkândaki bu iki kişiyi de daha önce görmemiştim. Yolda gelirken habercilerin peşime takılıp takılmadığını kontrol etmek için sık sık etrafı kolaçan ettim ve görünüşe göre peşimde kimse yoktu.

Kısa bir süre sonra genç bir kız siparişlerimizi almak için masamıza geldi. Rodney, kıza neredeyse hiç bakmadan bir *milkshake* sipariş etti. Gözüm şarap menüsüne takıldıysa da ben de Rodney'nin içtiğinin aynısından istedim.

Kız mutfağa doğru yönelip kaybolduktan sonra başımı öne eğip Rodney'nin bakışlarını yakalamaya çalıştım. "İyi misin, Rodney? Neden benimle buluşmak istedin?"

Ellerini çevirip bükmeye başladı. "Bilmiyorum, seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Tavan pervanesine ve kapıya baktı. Akıllı tamamen başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Rodney?"

"Benim konuşacak pek kimsem yok. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

Göğsümden tüm vücuduma doğru bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı ki kendime engel oldum. *Dikkatli ol.* "Ben de seninle konuşmaktan hoşlanıyorum," dedim.

“Sanırım artık kendimi çok yalnız hissediyorum. Bilirsin işte, oyunu yeniden sahneliyoruz mesela; bunu yaptığımız için tabii ki *mutluyum* ama o olmayınca insan garip hissediyor.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Başka hiç kimsenin gerçekten umursadığını sanmıyorum! Herkes gelecek yıldan ve Smithson’dan taşınmaktan bahsedip duruyor. Ben bunu yapamıyorum.”

“Onu gerçekten çok seviyordun, değil mi Rodney?”

Sımsıkı kapalı çenesindeki tendonların hareketini görebiliyordum. Yaralı gözlerle bakıyordu bana. “O beni *anlıyordu*.”

Birden Rodney’nin iki hafta içinde on sekiz yaşına basacağını anımsadım. Eğer şu an onun DNA örneğini alabilirsem ve ocak ortasında dosyalarsam o zaman Donna Mason’dan izin almama gerek kalmazdı. Ayrıca sonucu kendime saklayıp saklamayacağıma da karar verebilirdim.

“Biliyor musun, Rodney,” dedim, mümkün olduğunca kibar bir sesle, “Senin hakkında ortalıkta dolaşan pek çok söylenti var. İnsanlar ikiniz hakkında birçok farklı fikre sahip. Bir DNA testi yaptırarak herkesin çenesini kapatmasını sağlayabilirsin.”

“DNA testi mi?” diye tekrarladı.

“Evet.” Pipetle içeceğimi karıştırdım. “Topladığımız bazı deliller var ve eğer senden de bir DNA örneği alırsak muhtemelen kısa süre içerisinde seni bu soruşturmanın tamamen dışında bırakabilecek bir sonuca ulaşabiliriz.”

Yanaklarını şişirip ofladı. “Tamam,” dedi, bir dakika kadar düşündükten sonra. “Ne kadar sürede belli oluyormuş?”

“DNA örneğini hemen şu an bile alabilirim; çantamda bunun için gerekli malzemeler var zaten. Tek yapmak gereken ağzını açmak; test sonuçları birkaç hafta içerisinde belli olur ama eminim her şey yolunda gidecek, merak etme.”

“Tamam. Yapacağım.” Sesi histen yoksundu ve aklından geçenleri merak ediyordum.

Hangi delillerden bahsettiğimi sormamıştı bile. Ben de ona bebekten bahsetmedim. Bebeğin babası Rodney olsaydı bile Rosalind’in hamile olduğunu bilmiyor olabilirdi. Kaybettiğim

bebeğim yeniden aklıma takıldı. Şu an neredeyse sekiz haftalık olacaktı. Verdiğim kararın ağırlığı altında ezilmeye başlayınca hemen Rodney'ye dönüp gülümseyerek DNA kitini ona uzattım.

“Bunu yanağının iç tarafına sür, hepsi bu,” dedim.

Rodney, uzattığım kiti aldı ve çubuk testi çıkararak ağzına sokup yanaklarında gezdirdikten sonra bana uzattı.

“Teşekkürler, Rodney,” diyerek testi alıp kutuya yerleştirirken o küçük çubuğun üzerinde, kafamızdaki bütün soruların cevabını taşıma ihtimali olan minicik hücreleri neredeyse görebiliyordum.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

Bir zamanlar

Mektubu ikiye katlayıp zarfa yerleştirdim. Zarfın üzerine yazdığım alıcı adına bir kez daha baktım. Ardından zarfı defterimin arasına koyup defteri de çantama attım. Gün doğumundan önce yalnızca bir saatim vardı.

Jacob'ın evine doğru sürdüm bisikletimi. Aralıklı sokak lambaları yolumu aydınlatıyordu ve zeminde yeni yağan yağmur buharlaşıyordu. Evde ilk önce Jacob'ın uyanacağı konusunda şüphem yoktu. Genellikle erken kalkar, evin içinde dolaşır veya televizyon izlerdi. Bir an o kızın evinde kalmış olabileceğini düşünerek panik oldum fakat Donna böyle bir şeye asla izin vermezdi. Ayrıca ön kapının yanında, duvara dayalı bisikletini ve kapının önünde, Rodney'nin ayakkabılarının hemen yanındaki spor ayakkabılarını görebiliyordum.

Posta kutusunun yanındaki çitlere bisikletimi yasladım, çantamı omzumdan indirip defterimin arasından zarfı çıkardım. Elimde zarfla eve doğru yürürken sabahın erken saatlerindeki loş ışık nedeniyle ayna görevi gören pencerelerde kendi siluetimi görüyordum.

Kendime tereddüt etme fırsatı vermeden zarfı ön kapının altından içeriye ittim.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

Çarşamba, 30 Aralık, 17:18

Bugün Ben'i babamın evinden erken aldım. Babamı öpüp vedalaşırken küçücük kollarını boynuma dolamıştı. Ardından onu bebek koltuğuna yerleştirdim ve birlikte yola koyulduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama eve gitmek istemiyordum. Scott bu öğleden sonra komşulardan birinin çitlerini yenilemesine yardım etmeyi kabul etmişti ve her ne kadar Ben'in Bulut Yuvası'na dönüp dönmeyeceği konusunda henüz konuşmasak da şimdilik kulağa pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu; belki hiçbir zaman gelmeyecekti. Şu sıralar hayatımdaki her şey geçici gözüküyordu.

Köşeleri rastgele dönüyor, yolun kıvrımlarını takip ediyordum. Durma fikri, daha doğrusu amaçsızca araba kullanmak dışında herhangi bir başka bir eylem, imkânsız gibiydi.

Ben, oturduğu yerden koltuğumun arkasına bir tekme attı.

"Hey tatlım! Yapma lütfen."

"Tost istiyorum."

"Şu an tost yiyemezsin bebeğim. Arabanın içindeyken sana tost yapamam."

Ben'in cevabı koltuğumun arkasına atılan sıkı bir tekmediydi.

"Ben, lütfen uslu dur. Bak, durup meyve alacağız şimdi. Hemen ileride çok güzel bir yer biliyorum."

Karelere ayrılmış tarım arazilerinin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyorduk. Güneş dünyaya doğru gömülmüş, lazer ışınları gibi etrafa dağılıyordu. Mahzun gözlü inekler bizim geçişimizi seyrediyor, varlıklarıyla Ben'in dikkatini dağıtıyordu ve bu melankolik hayvanlar sayesinde ben de rahat bir nefes alıyordum. Biraz ileride, yol kenarında durup tezgâhta satış yapan bir çiftçiden küçük bir kutu çilek ve bir paket yabanmersini satın aldım.

Ben, "Çilek!" diye bağırmaya başladı.

"Sık dişini biraz, ileride duracağız zaten."

Dev bir sakız ağacının gölgesine arabayı park ettim. Etrafta gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç masa ve sandalye vardı ama Ben'le biraz yürüyerek ayaklarımızın altındaki uçsuz bucaksız manzarayı seyredebileceğimiz bir tepeciğe çıktık. Gökyüzü adeta sonsuz bir okyanus, yeryüzü ise kocaman bir kumsal gibiydi. Çok güzeldi. Yıllardır buraya gelmemiştim. Hâlbuki Smithson'ın çevresi doğanın tadını çıkarmaya o kadar elverişliydi; zümrüt yeşili vadiler, eğreltiotlarının arasında gizlenen vahşi hayvanlarla dolu düzlükler ve rengârenk çiçeklerden oluşan bahçelerle dolu harika bir doğa ile çevriliydi. Hava burada çok daha temizdi; kasabayı saran tepelerden birinde, omuzlarıma yüklenen sorumlulukların ve yargılayıcı bakışların çok uzağında, tertemiz ve egzotik bir yerdeydik. Her detayı yakalamaya çalışarak dikkatle etrafıma bakıyor, manzarayı içime çekiyordum. Buradan aşağı, kasabaya bakarak katili yakalayamayacağımı biliyordum ama gözlerim manzarada bir terslik, olmaması gereken bir şey arıyordu. Yine de, Smithson'a böyle yüksekte bakarken, katili bulma şansımızın o kadar da düşük olmadığını düşünmeye başlamıştım. Daha küçük, daha kontrol edilebilir, daha mümkün bir yer gibi görünüyordu Smithson. Carling'in devasa, kare şeklindeki tesislerini, küçük evleri, kalemle çizilmiş gibi duran yolları, Sonny Gölü'nü, eski kuleyi ve diğer her şeyi görebiliyordum. Böylesi ufak bir yerde katili yakalamak o kadar da zor olmamalıydı. Buna rağmen Lego gibi dizilmiş evlerin ve dükkânların hizasından Smith-

son'a bakarken her şey çok küçük ve bir o kadar uzak geliyordu gözüme. Rodney aşağıda bir yerlerdeydi. Ne yapıyordu acaba? Belki oyunun provasına gitmişti, belki de dayanamayıp yine göle gitmiş, özlem dolu gözlerle suya bakıyordu. Ben'e döndüm; yabanmersinleri yüzünden dudaklarının kenarları çoktan kızarmıştı ama hâlâ büyük bir iştahla meyveleri ağzına atıyor, bir yandan da manzarayı izliyordu.

"Güzel bir Noel geçirdin mi Ben?"

Hâlâ yerken başını sallayıp onayladı.

"Buna sevindim." Onun yanına sokuldum ve ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp kenara attım. Parmaklarımın arasındaki pamukçukları temizledikten sonra parmaklarımı oynatarak havalandırıp kuru toprağa dayadım.

"Hey, Ben, belki yakında tatile gideriz, ne dersin?"

Minik kafası heyecanla kalkıp indi. "Peppa Pig de hep tatile gidiyor."

"Harika," dedim. "Eh, tatile çıkmak güzel olabilir diye düşündüm."

"Babayla beraber?"

Kalp atışımı duyabiliyordum. Hayalimde Felix vardı ve beraber sıcacık bir ağaç evine ya da fırtınalı bir yazlığa kaçıyor-duk, Ben de yanıımızdaydı. Sıcaktan ve dünyanın geri kalanından kaçıp kurtuluyorduk. Ne kadar da saçma bir hayal. Onun kızları, ayrıca bir de karısı vardı. Kaldı ki şu aralar benimle konuşmuyordu bile. Hayatımızı birleştirmemiz bir fanteziydi yalnızca ve benim bu rüyadan uyanmam gerekiyordu artık. "Elbette, baban da gelecek."

"Tatili seviyorum."

"Aferin sana. Bakarsın soğuk bir yerlere gideriz. Ne dersin, güzel olmaz mı?"

"Kar yağın yerler mi?"

"Bilmem, belki o kadar da değil."

Paris, İngiltere, Vancouver... Şimdiye kadar çoktan görmüş olmam gereken ama hiçbirini görmediğim yerler. Annem bana kayak yapmaktan bahsederdi; ayaklarının altında kayan

dünyayı ve hissettiği uçma duygusunu anlatırdı. Ben'e döndüm ve o minik bedeninin bir dağdan aşağıya kaydığını gözümde canlandırmaya çalıştım. Smithson'dan uzakta, çok çok uzakta yapabileceği şeyleri hayal etmeye çalıştım. Birden boğazım düğümlendi ve kara bulutları dağıtmak için hızla ayağa kalktım.

"Şuna da bak, küçük bir vampir gibisin!" Çantamdan birkaç ıslak mendil çıkararak Ben'in yüzünü sildim. Tiz çığlıklar atarak ellerimden kurtulmaya çabalıyordu.

Yabanmersinleri bittikten ve çileklerden geriye yalnızca sapları kaldıktan sonra Ben'le kısa bir yürüyüşe çıktık. Çiçek toplamak istiyordu. Düzensiz görünümlü kır çiçeklerinden topladık ve birlikte güzellerini seçerek onlardan küçük bir buket oluşturduk.

"Şuna bak!" Bir tokayla tüm çiçekleri bir araya getirdim. "Ne kadar güzeller, değil mi Ben? Sence bunları eve götürüp bir vazoya yerleştirelim mi, ne dersin?"

"Ben onları babama vermek istiyorum."

Elimi gözlerime siper ederek güneşten kaçınmaya çalıştıysam da nafile bir çabaydı.

"Bu çok güzel bir fikir, eminim çok hoşuna gidecektir."

Ağustos böceklerinden oluşan koro alaycı bir nakarata geçmişti. Ben'i arabaya yerleştirdikten sonra biz tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla Smithson'a inerken onların cırtlak sesleri de göğe doğru yükseliyordu.

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ

Perşembe, 31 Aralık, 08:24

Candy yazısında hiçbir detayı atlamamış; Ben'in kaçırıldığı andan birkaç saat sonra arka bahçede bulunmasına kadar her şeyi yazmış. Çocuk hırsız, Ben'in büyükannesi olduğunu iddia eden orta yaşlı bir kadın olarak tasvir edilmiş. Hatta yuvada çalışan Madeleine'den bir alıntı bile yapmış ve delillerden bazılarının, bu kaçırılma olayının Rosalind Ryan cinayetiyle doğrudan ilişkisi olabileceğine işaret ettiğini bile ima etmiş.

Kontrol edemediğim bir güçle Jonesy'nin ofisine daldım, öfkeden kendi yüzümü bile hissetmiyordum.

"Bu ne boktan bir iş!" diye bağırarak elimdeki gazeteyi masanın üzerine fırlattım.

Kafasını kaldırıp bana baktığında gazeteyi çoktan okumuş olduğunu anladım.

Gazeteyi alıp okumaya başladım: "Kendimize sormamız gereken esas soru ise Dedektif Woodstock'ın bu soruşturmada çalışmaya devam edip etmemesi gerektiğidir. Ailesine karşı doğrudan bir tehdit geldiği için, bu saatten sonra tarafsız bir bakış açısıyla işini sürdürebilmesinin imkânsız olduğu apaçık ortadadır.' Bu ne şimdi, içimizde bir muhbir mi var?"

Jonesy, sandalyesini masadan geriye iterek ayağa kalktı. Yorgun ve yaşlı görünüyordu. Ceketinin içindeki gömleğinin ön kısmında büyük bir leke vardı.

Telefonum yeniden titremeye başladı. Cebimden çıkarıp kim olduğuna bakmak bile istemiyordum; Scott, babam, Megan hala. Herkes, benden bir şeyler istiyordu. Beni suçlamak istiyordu. Küçük oğlumun başına böyle bir şey gelmesine nasıl izin verebilirdim?

“Telefonuna bakacak mısınız?” diye sordu Jonesy, titremekte olan cebimi işaret ederek.

“Hayır. Yapmak istediğim tek şey oturup kendi işime bakmak. Fakat bu artık imkânsız, değil mi?”

Topuklarımın üzerinde dönüp hışımla ofisi terk ettim, arımda Jonesy ağzı açık kalakalmıştı.

Sonraki birkaç saat boyunca karakolun içinde patlamaya hazır bir bomba gibi dolanıp durdum. İstemsizce yumruklarımı sıkıyordum ve kaslarımı kontrol edemediğim için işe gelirken aldığım kahveyi olduğu gibi ayakkabılarımın üzerine dök-tüm. Candy’yi öldürmek istiyordum; boğazına yapışıp sımsıkı tutarken gözlerinin büyümesini, nefes almak için çaresizce çabalamasını izlemek istiyordum. Yine de bir şekilde kendimi tutup ofisine telefon açmadım. Açıkçası söyleyebileceğim şeylerden korkuyordum.

Bugün, Ben’le Scott ilgileniyordu. Ocak ortasına kadar çalışmayacaktı. Şantiyedeki herkes yazı geçirmek için bir yerlere gitmişti. Bir tek bizim gidecek bir yerimiz yoktu. Onu da aramadım, şu anda onunla uğraşamazdım.

Bir süre sonra kendi gergin ve öfkeli hâlimden bunalarak babamın aramalarına geri dönmeye karar verdim. Ben kulağımda telefon, karakolun arkasındaki bankın önünde deli gibi volta atarken, babam da bana nasıl böyle bir şeyin olabileceğini aklının almadığını anlatıyor, böyle ciddi bir olayı ondan sakladığım için öfkeden kuduruyordu. Sesindeki öfke daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukta ve keskin, net bir şekilde konuşuyordu.

“Gemma, bana bundan neden bahsetmediğini anlamama yardımcı olur musun lütfen?”

“Baba, ben bir cinayet soruşturmasında görevliyim. Bunun ne anlama geldiği hakkında pek bir fikrin olmadığını biliyorum ama bu işin bir prosedürü var. Sana her şeyi anlatamam. Anlıyor musun?” Hıçkırığımı bastırdım. “Ayrıca senin üzülmeni de istemedik.”

Babam bir an için sessiz kaldı. Sonunda, “Gemma, işinin ne kadar önemli olduğunu gayet iyi anlıyorum fakat burada işten değil, bizim biricik Ben’imizden söz ediyoruz. İpucu ya da delil değil bu!”

“Ben’imiz diye bir şey yok, o benim çocuğum!” Telefonu kapatıp cebime tıktırdım. Esas yapmak istediğim şey telefonu fırlatıp atmaktı ama bunu yapamazdım. Onun yerine sakinleşmeye çabalayarak iki bodur çalının arasına örülmüş örümcek ağına takılan bir sineği izlemeye koyuldum. O çaresizce çırpındıkça kanatlarının vızıltısı kulaklarıma işkence ediyordu.

BÖLÜM ALTMİŞ ALTI

Perşembe, 31 Aralık, 14:37

Devriye arabalarından birine atlayıp Gowran'a doğru yola koyuldum. Babamla tartışmamız beni sinirlendirmişti ve ağlamak için kendimi tutarken direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki parmak uçlarım bembeyaz kesilmişti. Jonesy'ye nereye gittiğimden bahsetmedim ve aslında bu aptalca bir davranıştı. Fakat kendimi yeniden birilerine açıklamak zorunda kalma düşüncesine bile tahammülüm kalmadı. Kısacık bir an için Felix'in ne yaptığını merak ettiysem de bu tip düşüncelerin hâlihazırda karman çorman olan zihnimi daha da yıpratacağını bildiğim için gözlerimi ufka dikip yalnızca araba kullanmaya odaklandım. Bir ara denediğim meditasyondaki nefes egzersizleri aklıma gelince derin derin nefesler alıp vermeye başladım. Yolun iki yanında uzanan, birbirinden çitlerle ayrılmış geniş tarlalarda inekler otliyordu. Sıra sıra meyve ağaçları neredeyse sonsuza uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Yolyaklaşık bir saat sürüyordu ve Gowran'a vardığımda endişe, stres ve huzursuzluk yeniden zihnimi ele geçirip meditasyon derslerine neden devam edemediğimi hatırlamamı sağlamıştı.

Gowran bir zamanlar zengin bir maden kasabasıydı. Öyle bir mimarisi vardı ki insan bilinçsizce biraz daha dik yürür,

biraz daha mağrur dururdu. Açık havadaki büyük alışveriş merkezi boyunca, bu harika mimarının tadını çıkara çıkara yürüdüm. Yerel kafelerden birine oturup menüdeki egzotik kahve çeşitlerini görerek bir kez daha şaşırdım. Bu küçük kafe gençlerle dolup taşıyordu; beğenileri ürün etiketinde yazan rakamlara göre şekillenen bu gençler, sıkı çalışarak kazandıkları cep harçlıklarını çeşit çeşit kahve ve krema karışımına harcıyorlardı.

Rosalind'in çöp kutusunda ve yatağının yanındaki küçük komodinin çekmecesinde Gowran'daki sinemaya ait bileler bulmuştum ve bir şey çıkmasına pek ihtimal vermesem de gişe çalışanlarına bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabileceğimi düşündüm; belki de bana kiminle sinemaya geldiği hakkında bazı ipuçları verirlerdi. Rosalind'in Gowran'a seyahat etmiş olması bile başlı başına enteresan bir durumdu. Gidiş dönüş iki saat sürecek bir mesafeye, üstelik de Smithson'da bütün yeni filmlerin gösterildiği bir sinema varken, sinemaya gitmiş olması şüphe uyandırıyordu. Ancak Gowran, Smithson'a göre çok daha kalabalık bir yerdı ve nüfusu neredeyse altmış bine ulaşıyordu. Bu nedenle gözden uzak olmak isteyen birinin gelebileceği bir yer sayılabilirdi. Aslında bu araştırma görevine üniformalılardan birini yollamayı düşünüyordum ama hem artık elimde bu iş için kullanabileceğim kimse kalmamıştı hem de benim için, Smithson'dan uzaklaşmak ve dikkati başka bir şeye çekmek için iyi bir bahaneydi.

Sinemada çalışanlar çok küçük görünüyorlardı ama en azında on beş yaşında olmalılar diye düşündüm. Bilet gişesinin biraz yatışmasını ve kalabalığın dağılmasını bekledikten sonra sakin adımlarla gişeye yöneldim. Onlara kendimi tanıtip bir dedektif olduğumu açıklayarak Rosalind'in fotoğrafını gösterdim ve bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını sordum.

"Ah, evet," dedi, kıvrık saçlarını atkuyruğu yapmış, melek yüzlü bir çocuk. "Şu ölü kızı soruyorsunuz, o buraya sürekli gelirdi."

Kısa saçlı, köşeli çeneli bir kız bir yandan sakızını gürültüyle çiğnerken bir yandan da hem benimle konuşup hem bir

müşteriye yardım etmeyi başardı. “Aynen, hep gelirdi. Neredeyse her cuma ya da cumartesi buradaydı.”

“Yalnız mı geliyordu?” diye sordum.

“Bazen.”

Başka bir çocuk arkamdan öne doğru uzandı ve kollarımı savunma için uzatarak arkama döndüm.

“Vay be!” Saçları iki yandan örülmüş olan bir kız bir adım geri çekilerek kollarını havaya kaldırdı ve kıkırdadı. “Bu hiç de fena numara değildi ama ben sadece fotoğrafa bakmaya çalışıyordum.” Yeniden bana doğru eğilerek dağınık bir saç tutamını kulağının arkasına aldı. “Hah, evet! Ben de tanıdım. Sıkça gelirdi. Oğlanlar ona hizmet etmek için sıraya girerlerdi.”

“Bugün burada bir yönetici var mı acaba?” diye sordum.

Örgülü kız gülümsedi. “Patron benim.”

“Ah, peki.” Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak yutkundum. “Buraya kiminle geldiğini hatırlıyor musunuz?”

“Sanırım tek başınaydı.”

“Yok be, birkaç defa yanında bir adam vardı,” dedi, kıvrıkcık saçlı çocuk.

Hemen ona doğru döndüm. “Şu adamı tarif eder misin, nasıl biriydi?”

“Bilmiyorum ki,” dedi. “Sadece bazen kadının iki bilet aldığına hatırlıyorum. Bir defasında da bir adamla beraber şeker almıştı.”

“Genç bir adam mıydı, yoksa yaşlı mı?”

“Ah, gençti sanırım. Senin yaşlarında olabilir herhalde.”

“Ben onun yanındakini babası sanmıştım. Yaşlı bir adamdı!” diye araya girdi kısa saçlı kız.

Para çekmecesine bozukluklar dizmekle uğraşan yönetici kıza döndüm.

“Burada güvenlik kameralarınız var mı?”

“Evet, sanırım var.” Neredeyse aynı anda kafamızı kaldırıp tavandaki küçük güvenlik kamerasına baktık. O kadar eski püskü bir şeydi ki, elektriğin icadından önce üretilmiş gibi duruyordu.

“Son bir iki ay içerisinde kaydedilmiş bütün güvenlik ka-

merası görüntülerinize ihtiyacım olacak. İçinde bu kadının yer aldığı bütün görüntüleri istiyorum.” Rosalind’in fotoğrafını havaya kaldırdım, o da bize sakince baktı.

“Anlaşıldı merkez!” Saç örgülü kız dağınık bir asker selamı verdi. “Nasıl yapılacağını tam olarak bilmiyorum ama bir şekilde yapacağım, o iş bende!”

“Harika, teşekkürler. İşte kartım. Herhangi bir şey bulursanız mutlaka beni arayın. Bir şey bulursanız adamlarımı yollayacağım.”

“Tamamdır, haber veririm.”

Gişenin üzerinde, bir şerit gibi yan yana dizilmiş elektronik ekranlarda pikseller bir araya geliyor, vizyondaki filmlerin fragmanlarına dönüşerek sinemanın tanıtımını yapıyordu. Kıvrıkcık saçlı çocuğun yanına gidip şöyle vurdulu kırdılı bir filme bilet alarak, koca bir kova mısırla birlikte birkaç saatliğine karanlık salonun içinde dünyanın geri kalanından soyutlanmak nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. Rosalind’i de o salonlardan birinde hayal edebiliyordum; Avrupai kaldırımlarda yürüyen çiftlerin yer aldığı romantik filmler izliyor, içindeki sanat aşkını besliyordu.

Daldığım hayal dünyasından kafamı sallayarak çıkıp gişedeki çocuklara el salladım, onlar da neşeyle bana el salladılar ve arabaya döndüm. Klimanın kendine gelip randımanlı çalışmaya başlaması biraz zaman aldığı için içerisi cehennem sıcakıyla kavru lan arabayı çalıştırıp dışarı çıktım ve telefonumu cebimden çıkardım. Felix’ten herhangi bir şey yoktu ama babam özür dileyen bir mesaj atmıştı ve öfkeli Jonesy de sesli mesajında Candy’nin yazısı için özür diliyor ama aynı zamanda hangi cehennemde olduğumu da bir an evvel öğrenmek istiyordu.

Arabaya binerken sıcaktan soğuğa ani bir geçiş olduğu için gözlerim yanıyordu ama yaklaşık yirmi metre ötede, park hâlindeki bir arabanın içindeki çifti fark ettim. Kadının parlak kıvılcık saçları dikkatimi çekmişti. Koltuğuma iyice gömüldüm ve başlarını birbirine doğru eğmiş John Nicholson ve Izzy Meador’u izledim. Izzy başını hafifçe yana eğmeden önce gülümse-di ve John Nicholson, Izzy Meador’u dudaklarından öptü.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

Perşembe, 31 Aralık, 17:42

Göle döndüm. Sanki görünmez bir mıknatıs beni göle doğru çekiyordu. Çevik adımlarla gölün etrafında bir tur attıktan sonra adımlarımı yavaşlatıp bir kez daha turladım. Cam gibi pırıl pırıl parlayan göle baktım ve ikiye ayrılıp bana yol göstermesini diledim. Zaman zaman arkamda ayak sesleri duyuyordum ve suyun üzerinde oluşan ilginç gölgeler nedeniyle ürperi-yordum, ancak benden başka kimse yoktu.

Aslında istediğim tek şey Felix'le konuşabilmekti. Bedenim onu öz-lüyordu. Neredeyse hiçbir şey yemiyordum ve uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerde sürükleniyordum.

Ona Nicholson ve Izzy hakkında gördüklerimi anlatmalıydım ama aynı zamanda ondan uzak durmanın getirdiği acının lezzetli, insanı tatmin eden bir yanı vardı. Ayrıca onu arayıp Rosalind Ryan cinayeti hakkında konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyleseydim sadece onu görmek istediğimi düşünecekti. Bu tür bir çıkarım karşısında nasıl tepki göstereceğimi düşünmek bile kanımı kaynatıyor, kaslarımın gerilmesine neden oluyordu. Sonunda onu aradım ama çağrım telesekretere bağlandı, ben de Nicholson hakkında konuşmamız gerektiğini söyleyip kapattım.

Karakola döndüm. Herkes dışarıda, bir senenin bitip diğ-e-rinin başlaması gibi saçma bir olay yüzünden yaşanması muh-

temel olayları önlemek için devriyede idi. Sessizlik, beynimi kemiriyordu. Izzy Meador hakkında kapsamlı bir araştırmaya giriştiysem de hiçbir şey bulamadım. Rosalind'i bir öğrenciyle öpüştüğüne tanık olduğuna dair söylediklerinin kıskançlıkla uydurduğu koca bir yalan olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Belki de Nicholson'ın Rose'dan hoşlandığını düşünmüştü ve ölümünün ardından bile olsa onu kötü bir duruma sokmak istemişti. Ya da belki yoldan sapmamızı sağlamaya çalışmış, dikkatimizi dağıtmak istemişti. Durum ne olursa olsun, Nicholson çalışanlar arasında romantik ilişkiler yaşanmasını tasvip etmediğini açıkça belirtmişti ve Izzy de onunla ilişkisi hakkında bize tek kelime bile etmemişti.

Belki de bir şekilde bu işte birliktelerdi. Nicholson o gece okula gitmiş, Rosalind'i bir şekilde göle gitmeye ikna etmiş ya da kandırmış olabilirdi.

Bir şeyler olması için, bir kırılma anı yaşamak için dualar ediyordum. Başından beri öylesine durağan bir vakaydı ki, adeta benimle alay ediyordu.

Artık bir şeyler yemeliydim. Çekmecemi karıştırıp bir paket hazır çorba buldum ve mutfığa gidip çorbayı sıcak suyla karıştırdım. Sıcak sıvıyı yudumlarırken alnım boncuk boncuk terliyordu. O kadar huzursuz hissediyordum ki, bir yerde durup oturamıyordum bile. Karşımdaki panoya gözlerimi diktiğim sırada omzumda bir el hissettim.

"Tanrım!" diye irkilip arkamı döndüm.

Felix de en az benim kadar korkmuş görünerek bir adım geri çekildi. "Pardon, senin burada dikildiğini gördüm de. Aslına bakarsan seni geri aradım ama telefonlarımı açmadın."

Ceplerimi kontrol ettim, telefonum yanımda değildi.

"Öf, herhalde arabada unuttum. Belki de masamdadır..." Başım dönüyordu, Felix'in varlığı dengemi bozuyordu. O ise her zaman olduğundan daha da sakin görünüyordu; ben dikilmekte bile zorlanırken bir şekilde yere demir atmış gibiydi.

"Nicholson'la ilgili yeni bir şey mi var?" Sesi tamamen ciddi idi.

“Evet! Evet, var. Onu...”

“Gemma, kanaman var.” Felix birdenbire yumuşamış, yanağıma bakıyordu.

“Ne?”

“Yanağın kesilmiş. Gel.”

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni engelli tuvaletine götürdü.

Onu takip ederken parmaklarımı yanağıma götürdüm, parmak uçlarım kıpkırmızı olmuştu.

“Gördün mü?” Felix, aynaya işaret etti. Kulağımın hemen yanında, yanağımda kırmızı bir leke vardı. “Ne oldu?”

“Bilmem. Sanırım yanlışlıkla kendimi tırmaladım. Hatırlamıyorum ki.”

“Epey kötü görünüyor. Al bakalım,” Felix bir parça havlu kâğıt koparıp ıslattıktan sonra yarama pansuman yaptı. Kan temizlenince ortaya ince bir kesik çıkmıştı.

“O kadar da kötü görünmüyor.”

“Gemma.” Felix, lavaboya doğru eğildi ve soru soran gözlerle bana bakmaya başladı. Bir cevap bekliyordu ama neyin cevabı olduğunu bilmiyordum.

“Ne?” diye sordum, bir kez daha.

Bir an duraksadı ve sonra kafasını iki yana salladı. “Boş ver. Pekâlâ, Nicholson’la ilgili şu yeni gelişmeden bahset hadi.”

“Onu bugün Gowran’da gördüm. Sinemada. Alışveriş yolunun ortasındaki.”

Felix benim Gowran’da olduğumu duyunca şaşırdıysa bile bunu belli etmemişti.

“Izzy Mealor ile birlikteydi.”

“Hani şu öğretmen?”

“Evet. Onları öpüşürken gördüm.”

Felix yavaş yavaş kafasını salladı. “Pekâlâ, tamam. Vay be! Dur, tamam. Bu gerçekten ilginç.” Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Demek iş yerinde çalışan insanlar arasında romantik bir ilişki olmasını doğru bulmuyormuş. Siktir, şu kasabada herkesin gizleyecek bir şeyleri varmış meğer!”

Söylediklerinin içerdği ironi bir an havada asılı kaldı ama Felix'in dikkati bunu fark etmek için fazla dağınıktı.

"Belki de Ben'i kaçıran Izzy'dir?" dedim. "Kadının büyük ihtimalle peruk taktığını biliyoruz sonuçta." Bir yandan bir çözüme yaklaşmış olabileceğimiz düşüncesiyle heyecanlanırken diğer yandan da Rodney'nin bu işte bir parmağı olmadığı kanıtlanabileceği için rahatlamış hissediyordum. O, bazı sınırları aşmaya çok yaklaşmış olmasına rağmen masum bir seyirci olacaktı yine.

Felix iç çekti. "Sanmıyorum, Gem. Verilen tarife göre Ben'i kaçıran kişi çok daha yaşlıydı. Izzy, senden daha genç."

"Ah, hadi ama! Bal gibi de Izzy olabilir. Bir iki küçük makyaj hilesiyle kendisini daha yaşlı gösterebilir. En azından bu ihtimali de göz önünde bulundurmamız gerek."

"Tamam, tamam." Avuç içlerini göstererek kabullendiğini belirtti ve ben bacaklarımı omuz genişliğinde ayırmış, ağırlığımı dengelemiş, sanki her an kavgaya atılacakmış gibi durduğumu fark ettim. "Bir bakarız."

"Güzel."

Tuvalet karakolun kalanına göre biraz daha serindi ve günler sonra ilk defa kendi düşüncelerimden oluşan karanlık tünelin sonunda bir ışık hüzmesi görür gibi oldum. Kafamı kaldırıp Felix'e döndüm; açık, soluk tenini, güçlü profilini, kopkoyu saçlarını ve kaşlarını yeniden keşfediyordum.

O, "Gemma, senin için endişeleniyorum," derken ben de aynı anda, "Ne oluyor?" dedim.

"Neden?" diye sorarken ondan uzaklaştım.

"Bence..." Düşüncelerini toparlamaya çalışarak bir an duraksadı. "Bence bu vaka seni yıpratıyor. Belki de fark ettiğinden daha fazla."

"Öyle mi?"

"Evet! Gemma, yeter artık! Uzun zamandır kendinde değilsin. Doğru dürüst düşünemiyorsun. Bak, sana işini yapmadığını söylemeye çalışmıyorum fakat şu andaki durumun hiç sağlıklı değil." Başını ellerinin arasına aldı. Yorgun gözlerini

benimkilere sabitledi. “Bu durumun bize yardımcı olduğunu söyleyemem.”

“Ah, tabii ya. Yani kendince bana iyilik yapıyorsun, öyle mi? Zavallı Gemma, tüh.” Olabildiğince dik durmaya çalışıyor, tehdit karşısında kabaran vahşi hayvanlar gibi duruyordum. “Hiç sanmıyorum. Bence sen benden sıkıldın ve kendince bahaneler uyduruyorsun. Oğlumla tanıştıktan sonra, evime geldikten ve Scott’ı gördükten sonra bu işin ne kadar ciddi ve gerçek olduğunun farkına vardın ve korktun.” Sesim çatlamaya başlamıştı ama durmaya niyetim yoktu. “Ne oldu, Felix? Sana fazla mı geldi? Götün yemedi mi yoksa, ha?”

“Bilmiyorum, Gem. Ben... Bilmiyorum. Seni çok önemsiyorum. İlk günden beri hiçbir şey değişmedi. Fakat bu işin sonu nereye varacak? Ben çıkar bir yol göremiyorum. Sen görebiliyor musun?”

Birdenbire buz kesmiştim ve tir tir titriyordum. “Bilmiyorum be!” diye cırladım. Sesimin bu kadar tiz çıkmasına ben bile şaşırmıştım. “Cevapları senin bulmanı istiyorum, bunu göremiyor musun?”

“İyi de bu haksızlık, Gem. Bu işte ikimiz de eşitiz. Anlaşma böyleydi.”

“Hayır.” Sesim bu defa da tehlikeli bir şekilde kalınlaşmıştı. “Anlaşma filan yok. Zaten sorun da bu, dilediğin zaman ortada hiçbir şey yokmuş gibi çekip gidebileceğini zannediyorsun. Bu yüzden hâlâ karınla yatıp kalkıyor ve bana hiçbir açıklama yapma gereği duymuyorsun.”

“Gemma, lütfen. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyız. Biz – “

“Ben hiçbir şey bulmak zorunda değilim! Ona doğru fırladım. Yumruklarım Felix’in göğüs kafesinde patlıyordu. Onu hâlâ çok istiyordum. “Ben bir çocuk kaybettim, anlıyor musun? *Senin çocuğunu!* Senin aksine ben senden başka hiç kimseyle düşüp kalkmıyorum, o yüzden de o çocuğun senden olduğunu biliyorum! Sakın bana kalkıp bu işin sonunun nereye varaca-

ğını sormaya kalkma! Sakın bana doğru bir yol bulmamız gerektiğinden bahsetme!”

Bir anda yüzündeki bütün kan çekilivermişti. Sanki tamamen yabancı biriymişim gibi, gözlerini kırpıştırarak suratıma bakıyordu.

“Ah, Gemma.” Kısa bir an için bana sarıldı ve güçlü kollarını boynuma doladığında içime çektiğim kokusu neredeyse kendi kokum kadar tanıdıktı. Fakat sonra beni kendinden uzaklaştırarak geri çekildi. Kafasını iki yana sallayarak, “Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsin? Nasıl? Ne çok sır saklıyorsun,” diyerek uzanıp çenemi avuçlarının arasına aldı. Az sonra söyleyeceği şeyin gerçekliğine sanki kendisi de inanamıyormuş gibi, kafasını yeniden sağa sola sallayarak, “Gem, ben buna daha fazla devam edemem. Çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm,” dedi.

Arkasına dönüp tuvaletten çıktı, kapı sonuna kadar açık kalmıştı. Karşımdaki aynadan bana bakan Gemma’ya döndüm. Kızarmış yüzü, kilitlenmiş çenesi ve kulağının hemen yanındaki koyu kırmızı kesikle, bomboş gözlerle bana bakıyordu.

BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ

Cuma, 1 Ocak, 08:40

“Yeni yılın kutlu olsun, Woodstock.” Karakoldan içeri girerken Matthews bana selam verdi. “Geçen yıldan hiçbir farkı olmaması ne kadar garip, değil mi? Koca bir sene geçti ama klima hâlâ çalışmıyor!”

“Hiç sorma. Ayrıca geçtiğimiz yıl da tıpkı ondan önceki yıl gibiydi!” Matthews’a bakıp gülümsedim. Ben’in kaçırılmasından beri Matthews’un davranışlarında gözle görülür bir ilerleme vardı.

Önceki gece geç saatlerde beni aramış, Ben’in kaçırıldığı günden nihayet işe yarayabilecek bazı güvenlik kamerası görüntülerinin elimize ulaştığını söylemişti. Çocuk yuvasındaki Grace’in tarif ettiğine çok benzeyen kırmızı bir araba, bahçe malzemeleri satan bir dükkânın önünden kıvrılan dağ yoluna giriyordu. O yolu takip etmiş olduğu apaçık ortadaydı, o nedenle Matthews da an itibarıyla elimizdeki en büyük ipucunun bu olduğunu düşünüyordu. Aracın sürücüsü koyu, büyük güneş gözlükleri takarak kendini iyice gizlemeye çalışmıştı ama arabanın arkasında bulanık bir leke gibi görünen beyaz silüet, arka koltukta Ben’in oturduğuna işaret ediyordu. Aracın plakası okunabilir hâlde değildi.

“Keşke elimizde daha fazlası olsaydı, Woodstock,” dedi Matthews kibarca. “Senin için bu işi halletmek istiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Umarım bu görüntüler bir yere varır.”

Gece yarısından hemen sonra uyumuş olmama rağmen şimdiden kendimi yorgun hissediyordum. Gece, Ben yanımda mışıl mışıl uyurken ucuz votkamı yudumlayıp Sydney Liman Köprüsü’nün üzerindeki havai fişek gösterilerini izlemiştim. Yeni yıl için geri sayım yapılırken aklım tamamen Felix’teydi ve özür dileyişi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Scott, Craig’le dışarı çıkmıştı. Sabah beş civarında uyandığımda Scott’ın mesajını görmüştüm; taksi bulamadığı için geceyi Craig’de geçireceğini söylüyordu.

Ben’in kafasını okşarken Scott’ın gerçekten de Craig’de kalıp kalmadığını merak ettim. Ya Craig’de olduğunu söyleyip aslında bir kızın evinde, sarmaş dolaş ve çıırılçiplak bir hâlde yatıyorsa? Aradan saatler geçtikten sonra bile, hâlâ eğer Scott yalan söylemiş ve beni aldatmış olsa bunu çok önemser miydim diye düşünüyorum.

Her yıl olduğu gibi, sağlık konusunda yepyeni bir motivasyonla yeni yılın ilk gününe başladım ve sabah kalkıp yumurta haşlayarak, bir bardak suyun içerisine limon sıkarak sağlıklı bir yaşamın ilk adımlarını attım. En son ne zaman koşuya çıktığımı bile hatırlamıyordum. Ekim ayında mıydı? Sıcaklar başlamadan önce olduğuna eminim. Uykusuzluk ve yetersiz beslenmeyle geçen haftaların ardından tek bir düzgün öğünle her şeyi düzeltebileceğimi zannetmek ne kadar da gülünçtü. Ben ise yeni yılda da bildiğimiz gibiydi; kaşığına yere fırlatıyor ve masanın altından tekmeler savurmaya devam ediyordu.

“Özür dilerim,” dedim babama, Ben’i ona bıraktığım sırada. “İyi de uyudu aslında, derdi nedir bilmiyorum.”

“Endişe edecek bir şey yok. Takma kafana, Gem,” dedi babam. Son tartışmamızdan beri diken üzerindeydi. Patlamaya hazır bir bombaymışım gibi temkinli yaklaşıyordu. “Bizi merak etmene gerek yok, öyle değil mi küçük adam?” dedi, Ben’e dönerek.

Ben ise kaşlarını çatarak önce büyükbabasına, sonra da bana sert bakışlar fırlattı. Babamın evinin bulunduğu sokağın

köşesinden anayola çıkarken keşke babama bu kadar muhtaç olmasaydım diye düşünüyordum. Tek başıma karakola doğru yola koyuldum. Sabah yediğim yumurtalar midemde gürültüyle sindiriliyordu. Zihnimde hayal meyal bir anı belirdi; annem, sabah benim için haşladığı yumurtalardan bir tanesine kaş göz çizmişti ve neşeyle gülerek kahvaltı yapıyorduk.

Tuvalette doğru yürürken Kenny aceleyle yanıma geldi. “Sana telefon var, Gemma. Ryan kardeşlerden biri arıyor. Acil olduğunu söyledi.”

Bir an Felix ile birbirimize baktık ama o hemen gözlerini kaçırdı. Omuzlarımı dikleştirip, “Sorgu odasına bağla,” diyerek sorgu odasına girdim. Odanın ışığını açmadım ve sırtımı duvara yaslayarak yere oturdum. Bir dakika geçmeden telefon çaldı.

“Alo?”

“Alo, Bayan Woodstock, merhaba. Pardon, Dedektif Woodstock demek istedim. Affedersiniz, nasıl hitap etmem gerektiğini bilemiyorum pek. Ben Marcus Ryan.” Telefonun öteki ucundan gelen nazik sesi, titreşen bir mum alevi gibi titriyordu.

“Marcus, merhaba,” dedim, mümkün olabildiğince sıcak bir şekilde. Yine de, artık neredeyse sabrımın sonuna gelmiştim. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, şey... Konu babam. Biz şu an hastanedeyiz. Son birkaç günde durumu giderek kötüleşti. Sizinle konuşmak istiyor.”

“Evet, geçen gün kendisini aradım ama bana bana geri dönmedi. Benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyor musunuz acaba?”

“Rose hakkında olduğunu zannediyorum. Tam olarak ne olduğunu bilemem fakat belli ki önemli bir konu. Fakat şöyle bir sorun var, bugün gelmeniz gerek. Doktorlar, bir an önce gelmeniz gerektiğini düşünüyorlar.”

“Durumunun ağır olmasında gerçekten üzüldüm, Marcus.”

“Sağ ol. Bilirsin, son birkaç hafta hiç kolay değildi.”

“Our Lady’de mi yatıyor?”

“Evet.”

“En kısa zamanda orada olacağım.” Telefonu kapattıktan sonra bir süre karanlıkta öylece oturup önümdeki küçük masanın üzerine ellerimi dayayarak titremelerini geçirmeye çabaladım. Sonra kapıyı açıp sorgu odasından çıktım.

“Yeni bir durum mu var, Woodstock?” Belli ki Ryan’lardan gelen telefonda Jonesy’nin de haberi vardı.

“George Ryan, efendim. Hâlâ hastanede. Anladığım kadarıyla adamın pek fazla zamanı kalmamış. Benimle konuşmak istiyormuş.”

Dikkatli bir şekilde Felix’le göz göze gelmekten kaçınıyordum ama bir yandan da benimle birlikte gelmesini ümit ediyordum.

Dün söylediği şeylere rağmen biraz konuşup birlikte vakit geçirebilsek, aramızda son birkaç haftada oluşan soğukluğu aşabileceğimizi düşünüyordum. Yeniden kendi ritmimizi bulur, sakinleşip rahatlayabilirdik. Tek ihtiyacımız olan şey biraz zamandı, hepsi bu.

Eşyalarımı toparlamaya başladım. Karşı masada Felix’in sandalyesinin kımıldandığını fark ettim.

“Ben de seninle geliyorum, Woodstock,” dedi Jonesy, kapıya doğru sert adımlarla yürürken. “Hadi, çıkalım bir an önce.”

Gönülsüzce Jonesy’nin peşine takılmadan evvel, hafifçe şaşırılmış gözükten Felix’e kaçamak bir bakış attım.

“Demek gerçekten de ölüyor, öyle mi?” diye sordu Jonesy, sessizliği bozarak.

“Oğlu Marcus’un söylediklerinden anladığım şey bu, evet,” diye yanıtladım.

“Sence bunun bir ölüm döşeği itirafı olma ihtimali var mı?”

Arabayı Jonesy kullanıyordu. Bense ellerimi nereye koyacağımı bilemez bir hâldeydim.

“Eğer öyle bir şeyse buna çok şaşırırm. George’un ifadesi diğer herkesten daha tutarlı. McKinnon ile, George’un onu öldürtmüş olabileceği ihtimali üzerinde durduk elbette –kesinlikle böyle bir işi yaptırabilecek kadar parası olan bir adam sonuçta– ama bu konu bir yere bağlanmadı. Her neyse, sonuçta söyleyip kurtulmak istediği bazı şeyler olduğu kesin. Belki bir şeyler biliyordur.”

“Doğru. Sana güvenmesi de iyi bir şey. Aferin, Woodstock.”

“Teşekkürler.”

Kısa bir sessizlikten sonra Jonesy kendi kendine homurdanmaya başladı ve bir viraja çok sert girdi.

“Efendim,” diye söze girmeye çalıştım.

Lafımı kesip araya girdi. “Nasıl gidiyor, her şey yolunda mı?” Gözlerini yoldan asla ayırmıyordu. Homurdanmasının ve birdenbire arabayı daha sert kullanmaya başlamasının altında yatan şey buydu demek ki, diye düşündüm. Ağzında bir bakla vardı ve onu çıkarmaya çalışıyordu. Dalları aşağı sarkan sakız ağaçlarının kapladığı bir yola girdik.

“Ben iyiyim.”

“Son birkaç hafta epey zorluydu.”

“Doğru.”

“Ben çok şeker ve iyi huylu bir çocuk.”

“Biliyorum.”

“Ayrıca senin adam da çok sağlam bir tipe benziyor. Her şeyden önce düzgün bir insan. Benim arkadaşım Dan onu tanıyormuş. Dan de inşaat işindedir. Onun iyi bir adam olduğunu söylüyor.”

Bu konunun bir an önce kapanmasını dileyerek, oturduğum yerde kıpırdandım. “Sanırım öyle.”

“Sanırım söylemeye çalıştığım şey, ayrıntılarla uğraşırken büyük resmi görmenin bazen zor olabileceği gibi bir şey, bilirsin işte. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet, efendim.”

“Kafanda bin türlü şey var, Woodstock. Çocuğunu ve kocanı da düşünmek zorundasın, biliyorum. Tüm bunlar çok

çılgınca gerçekten.” Hayatlarımızı saran çılğınlığı göstermek istercesine ellerini kısa bir an için direksiyondan çekip avuç içlerini açarak etrafına işaret etti.

“Scott benim kocam değil.”

“Bugünlerde bunun bir anlamı kalmadı zaten.”

İki yanımızdaki ağaçların arasından sıyrılınca Our Lady Özel Hastanesi ufukta beliriverdi.

“Bak, McKinnon’la iyi bir ikili olup olmadığınızdan emin değilim.”

“Ne?”

“Sizi ayırıyorum. Seni Matthews’la ortak yapacağım ve McKinnon da Kingston ile çalışacak.”

Boğazım düğümlendi. Her an ağlamaya başlayabilirdim ve bu ihtimal ödümü koparıyordu. “Efendim, ama...”

“Karar verildi, Woodstock. Benim işim dağın arkasında ne olduğunu görmektir. Ben buzdağının görünmeyen kısmını da görürüm. Bu kararımın arkasında olan da bu, tamam mı? Bazen ortalığı şöyle bir karıştırmak, yeni bir şeyler denemek iyidir. Eminim ki Matthews ile iyi bir ikili olacaksınız.” Güldü. “Senden öğrenecek çok şeyi var!”

Öfkeyle yutkundum. “Fakat Ryan vakasını McKinnon’la bitireceğiz, değil mi?”

“Evet, Woodstock.” Jonesy hastanenin otoparkına giren yola döndü. Bedeninde, arabayı süren kolları dışında tek bir kas bile kıvıldamıyordu. “Şu an senden ve McKinnon’dan tek istediğim şu soktuğumun Ryan cinayetini çözmeniz zaten.”

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

Cuma, 1 Ocak, 09:47

George Ryan televizyon dizilerindeki yaşlı, saygın aile reislerine benziyordu. Lacivert, saten pijamalar giymişti ve sırtına, durumu daha da dramatik bir hâle sokacak şekilde pek çok yastık dayanmıştı. İçten içe onun kötücül bir ikiz kardeşi olduğunu ve her şeyin onun başının altından çıktığını veya eve gelen temizlikçiyle gizli bir ilişki yaşadığını itiraf etmesini bekliyordum. Onun yerine elini sallayarak bizi içeri çağırdı. Yatar pozisyonda olmasına rağmen karizmatik ve endamlı görünüyordu.

Hastanenin geneli ve George Ryan'ın odası, Smithson Hastanesine nazaran çok daha iyi döşenmişti. Karşı duvarda kocaman bir yağlı boya tablo asılıydı ve odanın bir duvarını tamamen kaplayan pencereler içeriyi aydınlatıyordu. Bir hastane odasından çok otel odasına benziyordu.

George Ryan'ın ellerinin üstü güneş lekeleriyle kaplıydı. Soluk teniyle kıyaslandığında bu lekeler neredeyse kapkaraydı. Son haftalarda gözle görülür şekilde kilo vermiş, adeta erimişti. Gözleri çökmüş, elmacık kemikleri daha belirgin bir hâle gelmişti.

“Ben Dedektif Baş Müfettişi Ken Jones, Bay Ryan,” diyerek kendini tanıttı Jonesy, içeri girdiğimiz sırada.

George hafifçe öne eğildi ve Jonesy'nin doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmak istemiş gibi gözleriyle onu dik-katlice süzdü.

"Merhaba Bay Ryan," dedim ben de.

Karşılık olarak kısa bir şekilde başını salladı ve gözleriyle yanındaki sandalyelere işaret etti.

Biz oturduktan sonra, yatağının yan tarafında bulunan bir düğmeye bastı ve mekanizma devreye girerek George Ryan'ın sırtını dikleştirdi.

"Ben ölüyorum."

Bağlı olduğu makinelerden çıkan sabit bip sesi, aramızdaki sessizliğin ne kadar süreceğini ölçüyordu.

"Kanseriniz," diye bir şey söyledim, sırf sessizliği bozmak için.

"Evet. Görünüşe göre artık günlerim sayılı."

"Operasyonun başarılı geçtiğini zannediyordum."

"Belli ki öyle değilmiş. Ya da belki de başarılıydı ama şimdi de başka bir şey çıktı."

"Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm, efendim."

"Evet. Her neyse, ölmeden evvel kızımın başına ne geldiğini öğrenmeyi umuyordum."

"Kızınızla ilgili çok ciddi gelişmeler kaydetmiş durumda-yız ama hâlâ birkaç farklı olasılığı göz önünde bulundurarak incelemelerimize devam ediyoruz," dedi Jonesy, otomatik bir şekilde.

George, huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını bana dikti.

"Bay Ryan, bize söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?" diye sordum.

"Evet. Evet, var." Derin bir iç çekti. "Kızım Rose, o diğer insanlara hiç benzemezdi. Her anne baba için kendi çocuğu özeldir, bunu biliyorum elbette ama o gerçekten de benzersiz ve kendine has bir çocuktur."

Rose'un biyolojik babasının çok büyük ihtimalle George Ryan olmadığı fikrini zihnimden uzak tutmaya çalışarak, George Ryan'ın sözlerine odaklanmaya çalışıyordum.

“İyi bir ilişkimiz vardı fakat oğullarıma nazaran onun hakkında hissettiğim şeyler çok farklıydı. Belki kız çocuğu olduğu içindir ya da belki kişiliği yüzünden öyle hissetmişimdir, bunu bilmiyorum. Korkarım o fazlasıyla Olivia’ya çekti. İsteddiği zaman fazlasıyla manipülatif bir kız olabiliyordu. Bazen onunla iletişim kurmakta bile zorlanırdım, özellikle de gençlik yıllarında.”

“Sanırım bu oldukça doğal bir durum Bay Ryan.”

George, Jonesy’ye baktı. “Evet, biliyorum. Ancak Rose farklıydı. Sanki onun içinde koca bir ateş yanıyordu. Bunu nasıl açıklayabileceğimi tam olarak bilmiyorum. Her zaman başı belada olurdu. Okuldaki erkek arkadaşlarıyla, üniversitedeki hocalarıyla... Anlarsınız işte. Sonra da Sydney’de öğretmenlik yaptığı sırada patlak veren şu saçma mesele var. Ayrıca kardeşleriyle olan ilişkisi de hep sorunluydu. Sürekli yalanlar ve... Garip davranışlar. Uygunsuz şeyler. O, dikkatlerin her zaman üzerinde olmasını isterdi ve ben bundan rahatsızlık duyardım. Ona o evi aldım çünkü en doğrusunun onun oğullarımdan uzakta yaşaması olduğunu düşündüm –özellikle de daha genç olan ikisinden– çünkü onlar hâlâ evde, benimle beraberler. Fakat sonra birdenbire karar değiştirdi ve okul biter bitmez Smithson’dan ayrılmaya karar verdi.”

Güldü. Dünyanın tuhafliklarına, hayatın cilvesine gülüyor gibiydi. Yeni, rahat bir pozisyon bulabilme umuduyla yatağında kımıldandı ama kısa bir süre sonra vazgeçti. Harcadığı efor nedeniyle şakaklarındaki damarlar daha da belirgin bir hâle gelmişti. “Her neyse, artık bunların bir önemi kalmadı.”

“Oğullarınız Rosalind hakkında ne düşünüyorlar peki?”

“Bilmiyorum fakat o gittikten sonra hiçbirinin onu sık sık arayıp sormadığını söyleyebilirim. Yalnızca Marcus ile hiç kopmadılar. O, Rose’a karşı her zaman çok iyiydi. Arayıp sorardı ve Noel zamanında bir araya gelmemiz için kendini paralar. Tabii ben de onunla iletişimi kesmedim ama bunun kolay olmadığını da söylemek zorundayım.”

“Bay Ryan, kızınızı en son ekim ayında, kendi doğum gününüzde gördüğünüzü söylemişsiniz. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Ailenin böyle bir zamanda bir araya gelmesi alışılmışın dışında bir durum muydu? Anladığım kadarıyla Rosalind kardeşleriyle görüşmek için pek bir çaba göstermemiş.”

“Kesinlikle alışılmışın dışında bir durumdu, evet. Gergin bir gece olacağını biliyordum fakat sağlık durumum yüzünden hepsini bir araya toplamak istemiştim. Son doğum günüm olabileceğini düşünüyordum. Onlarla maddi konularda ve planlarım hakkında konuşmam gerekiyordu. Hayır kurumlarına bırakacağım miktarı duyduklarına hepsinin çok şaşırdığını söyleyebilirim. Her neyse, biz bunları konuşurken Timothy araya girdi ve Rosalind’e o kulübeyi satın aldığım için Rosalind’in mirasından diğer çocuklarla eşit pay almaması gerektiği fikrini ortaya attı. Tabii bunu söylerken onun başka bir kıtaya gitmesi için, diğer kardeşlerinin çeşitli ihtiyaçları için yıllar boyunca çuvalla para harcadığımı hesaba katmamıştı. Ancak laf anlatabileceğim bir ruh hâlinde değildi. Onun bu tavrından memnun olmadığımı açık bir dille belirttim.”

“Rosalind’i tehdit etti mi?” diye sordu Jonesy.

“Fiziksel bir müdahale ya da elle tutulur bir şey olmadı ama çok kızgındı. Ona türlü hakaretler etti ve herkesin aklını karıştırdığını, düşüncelerini etkilediğini söyleyerek Rose’u suçlayıp durdu. Marcus ile beraber onu sakinleştirdik. Çabuk öfkeleyen biri olduğunu biliyordum ama onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. O yüzden bana Rose’un oyununa gittiğini söylediğinde çok şaşırmıştım. Fakat hatasını telafi etmek, özür dilemek için gittiğini söylüyordu.”

“Ona inanıyor musunuz?” diye sordum.

“Evet, başta ona inanmıştım. Fakat sonra...” Yeniden yataкта kıpırdandı ve ağırlığını bir yanına vererek döndü. “Şey, dün gece bütün oğlanlar hastaneye gelip yeni yılını kutladılar. Bryce’in kız arkadaşı Amelia da onlarla birlikte gelmişti. Burada, hep birlikte bir şeyler yedik ve sonra ben ilaçların da etkisiyle uyuyakaldım. Buraya geldiğimden beri son zamanlarda sık sık uyuyakalıyorum zaten. Bilirsiniz, ilaçla uyutuyor-

lar. Her neyse, saat sekiz buçuk gibi uyandım. Odamın kapısı açıktı ama ışıklar sönmişti. İlk başta odanın içinde yalnız olduğumu düşünmüştüm fakat sonra Timothy ile Amelia'nın hâlâ burada olduklarını fark ettim. Kapının önündelerdi ve bir şeyler konuşuyorlardı. Bryce'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Benim uyandığımı fark etmemişlerdi ve polise verdikleri ifadeler hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Timothy her şeyin yoluna gireceği hakkında bir şeyler geveledi. Amelia'ya endişe edecek bir şey olmadığını söyledi. Hâlâ uyuduğumu sansınlar diye gözlerimi açmadım, fakat uzun bir süre ikisinden de ses gelmeyince gittiklerini düşündüm. Gözlerimi açtığımda öpüşüyorlardı.”

BÖLÜM YETMİŞ

Bir zamanlar

Ellerim terden yapış yapıştı ve ne kadar silersem sileyim, anında yeniden terliyordu. Jacob'ın evinden ayrıldıktan sonra bir süre bisikletle etrafta dolanarak evimizin arka tarafındaki eski, toprak yolda büyük daireler çizdim. Güneş henüz yeni doğuyordu ve Jacob'ın mektubu okuyup okumadığını merak ederek pedal çevirip duruyordum.

Yerimde duramadığım için Ronson alışveriş merkezine gittim ve bir süre açık havadaki yemek alanının önünde kaykaya binen çocukları seyrettim. Çatıdaki güvercinler, öfkeyle etrafa bakıyorlardı. Günün devamında burada Fox'la buluşacaktık. Sinemaya gitmek istemişti ve ben de zihnimi Jacob'dan uzak tutacak bir aktivite olacağı için kabul etmiştim. Ayrıca sinemaya gitmek, gizli planlarım için de hiç fena sayılmazdı. Sıradan, normal bir aktiviteydi. Şüphe çekmeyecek bir aktivite.

Defterimden yırttığım küçük bir kâğıt parçasına Ryan'ların numarasını yazıp cebime atmıştım. Saat tam sekiz buçukta arayacaktım. Hafta sonu olduğu için Jacob'ın normalden daha erken bir saatte onlara gidebileceğini düşünüp endişelenmiştim. Sonuçta bu işlerin nasıl yürüdüğünü henüz tam olarak bilmiyordum; tek hatırladığım okulda bir bomba ihbarı yapıldığında herkesin tahliye edildiği idi. Bu nedenle Ryan'ların ev-

lerinden alınacağını ve gün boyunca hiç kimseyle görüşme imkânı bulamayacaklarını tahmin ediyordum. Hatta belki ertesi güne bile sarkardı. Belki George Ryan bu işte Jacob'ın parmağı olduğunu düşünür, Rosalind'in onunla görüşmesini yasaklardı. Mektubu okuduktan sonra Jacob hâlâ onunla görüşmek istese bile, bu defa da George Ryan engeline takılabilirdi.

Alışveriş merkezinin etrafında aylak aylak dolaştıktan sonra fırına uğrayıp kendime küçük bir kek satın aldım. Fakat daha bir iki ısırık almıştım ki daha fazla yiyemeyeceğime karar vererek kalanını olduğu çöpe attım.

Vakit neredeyse gelmişti.

Alışveriş merkezinin etrafında dolaşırken bulduğum, gözden uzaktaki bir telefon kulübesine girdim. Ahizeyi kaldırdım, bozuklukları makineye yerleştirdim ve numarayı tuşladım.

"Alo," Bir erkeğin kalın, tok sesiydi karşımdaki ve neredeyse dizlerimin bağının çözülmesine neden olmuştu. Ancak elimi yumruk yapıp olabildiğince ciddi, üzgün ve kalın bir ses çıkmasını umut ederek derin bir nefes aldım; "Bu bir bomba ihbarıdır. Evinizde bir bomba var. Hemen, şu anda evi *terk etmelisiniz.*"

BÖLÜM YETMİŞ BİR

Cuma, 1 Ocak, 13:02

Fazlasıyla akşamdan kalma bir hâldeki Timothy Ryan'ı sorgulamak üzere karakola getirttim ve sorgu odasına oturtup etrafında ağır ağır turlamaya başladım. George Ryan'ın bize anlattıklarının cinayetle bir bağlantısı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak oğlunun o karanlık, geri dönüşü olmayan yola girmiş olma ihtimali yüzünden George Ryan'ın gözlerine yerleşen korkuyu görmüştüm ve içimden bir ses, oğlunu yeniden sorguya çekmenin önemli bir dönüm noktası olabileceğini söylüyordu.

"Timothy, bunun bir cinayet soruşturması olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Hı hı."

"Güzel. Demek ki sana bu işin ne kadar ciddi olduğunu tekrar hatırlatmaya gerek yok. İnsanın cinayetten paçasını para sayesinde kurtaramayacağını farkındasıdır umarım. Ayrıca uzun zamandır radarımızdasın ve bunu biliyorsun, öyle değil mi? Şiddet eğilimi, öfke kontrolü problemleri... Senin için manzara pek iç açıcı değil, ne dersin?"

Aksi, huzursuz gözlerle beni takip ediyordu.

"Pekâlâ. Bazı şeylere açıklık getirdiğimize göre şimdi biraz sohbet edebiliriz. Bana Amelia Posen ile olan ilişkiden bahset bakalım. Onu ne kadar tanıyorsun?"

Arkasına yaslanarak derin bir iç çekti. "Amelia benim kardeşimin kız arkadaşı."

"Ah, evet. Bu kadarını ben de biliyorum."

"İyi o zaman, başka da bilinecek bir şey yok zaten."

"Bir daha dene istersen," dedim.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Bana aralık ayının on birinci günü, cuma gecesi nerede olduğunu söyleyebilirsin mesela," dedim.

"Okuldaki tiyatro gösterisindeydim. Bunu zaten defalarca söyledim."

"Bir daha dene."

Öfkeyle çenesini öne çıkararak kafasını kaldırdı. Ardından yavaşça masaya, hemen önüne koymuş olduğum bir bardak suya uzandı. O suyunu son damlasına kadar içerken, âdemelması kalkıp kalkıp iniyordu. Suyunu bitirdi ve sonra, "Amelia'yla birlikteydim," dedi.

"Nerede?"

"Onun ailesinin evinde. Beni aradı ve görüşmek istediğini söyledi. Ona oyun için biletlerim olduğunu söyledim. Canlı performans, sahne falan umurumda değil; tüm o boklardan nefret ederim. Fakat babamın doğum gününde Rose'a puştuluk yaptığımın farkındaydım ve o yüzden bunu telafi etmek istiyordum. Üzerine çok gitmiştim ve aslında suç onda değildi. Babam onu çok şımarttı. Güya sert adam pozları kesip duruyor ama aslında yufka yüreklinin teki, özellikle de söz konusu küçük kızı olduğunda. Bu beni deli ediyor. Her neyse, Amelia'nın Bryce ile plan yaptığını biliyordum, o yüzden de beraber gidecek başka birini bulmayı düşünüyordum. Ancak Amelia, Bryce'ı atlatmak için migreninin tuttuğunu bahane edebileceğini söyledi. Eğer ona gidersem, buna degeceğini söyledi. Ben de oyunu sallayıp Amelia'ya gittim."

"Onunla ne sıklıkla görüşüyorsun?"

"Değişiyor. Genellikle kasabada oluyor ve çoğu zaman da yalnız kalıyor. Ayrıca artık resmî olarak bekâr olduğum için işler benim için daha da kolaylaştı."

“Ne mutlu sana.”

Omuz silkkti.

“Neden bu konuda yalan söyledin?”

“Gerçekte nerede olduğumu ulu orta söyleyemezdim herhalde, değil mi? Bryce kafayı yerdı. Gerçi eninde sonunda öğrendi tabii. Ayrıca oyun için bilet de satın almıştım işte. Kısacası kimseye bir zarar gelmeyeceğini düşündüm.”

“Geçen sabah Bryce ile birbirinize girmenize neden olan kişi Amelia mıydı?”

“Evet,” dedi Timothy, neşeyle. “Aramızda bir şeyler olduğunu sezmiş.”

“Yapılacak en doğru şey gerçeği söylemektir.”

“Şey, bu biraz da Amelia’nın kararı,” diye yanıtladı. “Gerçeği söylemek bana düşmez.”

Kendini beğenmiş ve neşeli tavrı beni gıcık ediyordu ama bu konuda onu yargılayacak durumda değildim.

“Evet. Belli ki sen masum bir izleyicisin.”

“Bak, bunun ideal bir hayat biçimi olmadığını farkındayım. Boktan bir iş olduğunu biliyorum. Fakat onların ilişkisi de bok gibiydi, sana yemin ederim.” En azından kendini suçlu hissedecek, ya da öyle görünecek kadar terbiyesi vardı.

“Peki, peki,” diyerek onun ahlaki muhasebesiyle hiç ilgilenmediğimi netleştirdim. “Amelia dışında senin o gece nerede olduğunu doğrulayabilecek biri var mı?”

Bir an için durup düşündü. “O gün başka kimseyle görüşmedim ama saat dokuz civarı yemek sipariş etmiştik. Gerçi kapıyı Amelia açtı. Şey, yemeğimizi yedikten sonra televizyonda, hanı izlemek için para ödemek zorunda olduğun bazı filmler için kredi kartımı kullandım. Sanıyorum hesap özeti incelesen bu alışverişi görebilirsin.”

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Cuma, 1 Ocak, 21:04

Ev tamamen sessizdi ve kapıdan içeri girer girmez kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Ben kaçırıldığından beri kendimi diğer insanların gündelik sohbetlerine veya etrafta çalışan makinelerin çıkardığı seslere kulak kesilirken yakalıyordum. Çünkü biliyordum ki sessizlik, tehlike demektir.

Derli toplu hâldeki mutfığa yöneldim. Ben'in oyuncakları güzelce kenara kaldırılmıştı. Yatak odamız da tertemizdi ve kıyafetlerimin olduğu küçük gömme dolabın tavanından sarkan, ta ekim ayından bu yana patlak olan lamba bile değiştirilmişti. Hızla Ben'in odasına girdim ve onu dudakları hafif aralık, tatlı tatlı horlayarak uyur hâlde buldum. Scott ise arka taraftaki verandadaydı; batmakta olan güneşe karşı oturmuş, birasını yudumlayarak çitlerin ötesine, ağaçlık alanı seyre dalmıştı.

"Hey," dedim. Hava kararırken aramızdaki atmosfer gergindi ve tuhaf bir biçimde, bizi gözetleyen birileri olduğu hissine kapılmıştım. Muhakkak yanlış bir laf edecektim, bundan neredeyse adım gibi emindim.

"Hey." Sanki beni görünce bir sigara yakası gelmiş gibiydi. Eğer sigara içen biri olsaydı, bana duyduğu kızgınlıkla tam şu anda kafasını diğer yöne çevirip bir sigara yakardı. "Yine geciktin," dedi, dümdüz bir ses tonuyla.

“Scott, bir cinayeti çözmeye çalışıyorum.”

“Evet, biliyorum. İnsanların sürekli ölmeleri sinir bozucu, değil mi?”

“Bu da ne demek şimdi? Sence bu benim *hoşuma* mı gidiyor? Öldürülmüş, istismara uğramış insanların fotoğraflarına bakmaktan keyif aldığımı mı sanıyorsun? Olabilecek en kötü insanların peşinden koşturmak sana eğlenceli bir iş gibi mi görünüyor? Ne yani, böyle şeyler mi düşünüyorsun?”

Scott gülmeye başladı. Sesinde garip, daha önce duymadığım bir tür alaycılık ve tikslenme vardı. “Evet, tam olarak böyle düşünüyorum.”

“Peki.” Ben de kafamı çevirip çitlerin ötesine daldım. Aslında yapmak istediğim oraya doğru hızla koşmak, bahçe kapısını açıp ağaçlık araziye doğru arkama bakmadan kaçmaktı. Göğsüm sıkışana, suratım, kollarım ve dizlerim çiziklerle dolana ve bir adım daha atamayacak kadar güçsüz düşene kadar koşmak istiyordum.

“Peki mi? Haklı olduğumu sen de biliyorsun, Gemma. Ne var biliyor musun? Artık yeter. Benden bu kadar.”

Başını ellerinin arasına aldı. Koca bir adamın böyle durmasının komik bir tarafı vardı ama ne yazık ki gülemiyordum. Çünkü o adam benim minik yavrumun babasıydı ve ben şu an konuştuklarımızın geleceğimiz için ne anlama gelebileceğini kestiremiyordum.

“Ne demek *benden bu kadar*?”

“Yetti artık demek. Bu sağlıklı bir şey değil. İlişkimizden bahsediyorum. Sen ve ben. Artık her şey bozuldu ve ben senin daha da bozmana, yıpratmana müsaade etmek istemiyorum.”

Tuhaf bir biçimde, bu söyledikleri içimde hiçbir noktaya dokunmamıştı ama yine de yapıcı olmaya çalışıyordum. “Scott, yapma böyle. Bunu bana yıkamazsın. Şu Ryan olayı dengemi altüst etti, bunun farkındayım ama yakında sona erecek. Öyle veya böyle bu dosya kapanacak. Ondan sonra bakarsın birlikte bir yerlere gideriz ha, ne dersin? Ben’i de yanımıza alır, tatile gideriz.”

Bana bakıyordu ama sanki içimi, ruhumu veya arkamdaki birini görmeye çalışıyor gibiydi. Neredeyse arkamda biri mi var diye bakacaktım.

“Gemma, ne olduğunun farkında bile değilsin, değil mi? Görmüyorsun. Her zaman bir şeyler oluyor. Sen hiçbir zaman farklı değilsin aslında. Üstelik bu çok boktan bir şey, çünkü seni seviyorum. Fakat sen bunu da göremiyorsun. İhtiyacın olan her neyse onu bulabilmek için her yere bakıyorsun, tek bakmadığın yer ise burası, evin. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Sanki ağlayacakmış gibi dudakları titredi ama gözleri bile dolmadı. Artık ağlayamıyordu bile.

“Ben’i seviyorum,” dedim çünkü doğru olduğunu bildiğim tek şey buydu.

“Evet.” Kafasını kaldırıp yeniden bana baktı ve o an, o küçük oğlana duyduğumuz ortak sevgi ile birleştığımızı hissettim. “Ben’i sevdiğini biliyorum. Bu seninle ilgili en güzel şey belki de. Ben’e duyduğün sevgi, senin de birilerini sevebileceğinin kanıtı ve ara sıra bunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ancak yetmiyor Gemma. Benim için bu yeterli değil artık.” Boş bira şişesine uzanıp iki elinin arasında şişeyi çevirmeye başladı. “Ben daha çok çocuk istiyorum. Belki birkaç tane daha. Benimle birlikte olmak isteyen birini istiyorum. Bana zaman ayırabilecek birini, anlıyor musun? Fakat o insanın da sen olmanı istiyorum, kahretsin.” Göz göze geldik ve kalbimin ağrımaya başladığını hissederek sırtımı evin duvarına yasladım. “Fakat o kişi asla sen olamayacaksın, öyle değil mi?”

Burnumdan nefes alıp ağızımdan yavaşça vermeye başladım. Yapabildiğim tek şey buydu; nefes al, nefes ver. Düşün.

Ilık bir esinti çıkmıştı. Bir baykuşun uzaklardan gelen sesini işittim. Sokağın kenarındaki elektrik lambasının etrafında sinekler uçuşuyordu. Derin bir nefes daha aldım ve yavaşça bıraktım. “Bilmiyorum,” dedim, nihayet.

“Görüyorsun ya,” Scott, ayağa kalkarken verandayı tekmeledi. “Sorun da bu işte Gem. Bu benim için yeterince iyi bir cevap değil.”

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Cumartesi, 2 Ocak, 09:17

Her şey beklemeydi. Etrafıma baktığımda, kafamı çevirdiğim yerde hayat sanki bir an için duruyor, ardından kaldığı yerden devam ediyordu. Önceki akşam neredeyse hiç uyumamıştım ve saatlerce yatağın içinde oradan oraya dönüp durmuştum. Bir süre sonra iyice bunalıp yataktan kalkarak oturma odasına gitmiş, Rosalind cinayetine ait bütün dosyaları yeniden gözden geçirmeye başlamıştım. Onun neredeyse mezarından kalkıp bana gecenin karanlığında bir yol göstereceğini, bir türlü göremediğim şeyi işaret edeceğini düşünecek kadar çaresizdim. Bu gece Rosalind'in oyununu izleme fikri bende izah edilemez bir endişe ve paniğe neden oluyordu. Zihnim allak bullak bir biçimde Merkez'e gelip dikkatimi toplamaya çabalayarak kendimi evrak işlerine vermiştim. Ertesi sabah uyandığımda elimde yine hiçbir cevabın olmaması ihtimalinin varlığı beni neredeyse çıldırtacaktı.

Jonesy, Matthews ile ilk işimiz hakkında bizi bilgilendirdi; bu, yeni bir ipucunun ortaya çıktığı, faili meçhul bir dosyaydı. Matthews ile aramızda kibar ve dikkatli bir ilişki oluşmuştu ve onun bu ortaklığı zedeleyecek bir davranışta bulunmayacağından emindim. Ancak Felix'in yokluğunun hayatımdaki etkisi o kadar derin ve dayanılmazdı ki, Matthews'un nezaketini kötüye kullanıp işleri iyice berbat etmekten korkuyordum.

Biraz gecikmeli gerçekleşen sabah toplantımızda Felix, Izzy ile olan ilişkisi doğrultusunda Nicholson'ın şüpheli sandalyesinde olduğunu anlatmıştı: "Onunla görüştüğünü kabul etti ve bunun yeni başlayan bir durum olduğunu aktardı. Aslında bize söylemek istediğini, ancak Izzy'nin henüz bundan kimseye bahsetmek istemediğini, o yüzden de sessiz kaldığını söyledi. Ayrıca ilişkilerinin henüz çok yeni olduğunu ve üzerinde durulacak bir şey olmadığını ekledi."

Felix, Izzy'nin anlattığı, okul otoparkında Rosalind ve Rodney arasında yaşananlara dair Nicholson'ın bilgi sahibi olmadığını iddia ettiğinden, ancak eğer bu olay doğruysa doğrudan onu ilgilendireceği için Nicholson'ın endişelendiğini düşündüğünden bahsetti.

"Yani aralarında yaşanan her ne ise bu meşru bir şey, öyle mi? Hâlbuki epey alakasız bir çift gibi görünüyorlar, değil mi?" Jonesy, Izzy gibi "zıpır" bir kızın nasıl olup da Nicholson gibi bir adamdan hoşlanabildiğini algılamakta zorluk çekiyordu. Muhtemelen bu işin sırrının ne olduğunu merak ediyordu.

"Sanırım biraz keyiflerini kaçırdım ama bana sorarsanız gerçekten de birbirinden hoşlanan bir çift onlar," diyen Felix gülümsedi. "Bence Izzy'nin gördüğünü iddia ettiği olaydan Nicholson'a bahsetmemesinin tek sebebi onun canını sıkma-maktı. Ayrıca gördüğü kişinin Rodney olup olmadığı hakkında kendinden pek emin olmadığını da unutmamız gerekiyor. Muhtemelen eğer anlatırsa Nicholson'ın bu olayın peşine gitmek zorunda kalacağını ve Rosalind'le arası iyi olduğu için bu durumun onu üzeceğini düşündü ve bu nedenle de Nicholson'a bir şey demedi."

"Her neyse, değerli bir ipucuydu bu, Woodstock," dedi Jonesy, taktirle. "O ikisi sayesinde gerçekten de bir yerlere varabileceğimizi düşünmüştüm. Yine de ben olsam gözümü üzerlerinden ayırmazdım, haberiniz olsun," dedi, Felix'e dönerek. "Bayan Ryan ve oğlan arasındaki bağlantıyı yalnızca onlar üzerinden kurabiliyoruz, unutmayın. Neyse, başka ne var elimizde?"

“Yeni bir şey yok, efendim,” dedim. “Belki yeni bir gelişme yaşanır diye düşünerek bu geceki gösteriye gideceğiz. Timothy Ryan hakkında elimizde kesin bir kanıt yok. Amelia Posen, saat on bire çeyrek kala civarına kadar Timothy ile birlikte olduklarını doğruladı ve o da sonrasında eve gittiğini söylüyor hâlâ. Şu ana kadar elimizdeki kaynaklardan yalan söylediğine işaret eden bir ipucu çıkmadı – saat on bire beş kala, Ryan’ların güvenlik kamerası görüntülerinden Timothy’nin eve geldiğini görebiliyoruz. Ayrıca Timothy’nin kredi kartından iki kişilik bir yemek siparişi verilmiş ve Amelia’nın internet ağına indirilen bazı ön ödemeli porno filmler satın alınmış. Tüm bunlardan bihaber olan kardeşi ise telefonda Amelia’yla konuşurken Timothy’nin eve geldiğini duyduğunu iddia ediyor. Görünüşe göre Amelia, Timothy’yi geçirdikten sonra hemen sevgilisini aramış. Bana sorarsanız Timothy hıyar herifin teki, ancak onun bir katil olduğunu zannetmiyorum.”

“İyice pembe diziye döndü bu iş. Pekâlâ, o hâlde beklemekten başka bir şey gelmiyor şu an elimizden. Söylememe gerek yok, biliyorum ama bu vakaya ayırdığımız insanları ve bütçeyi yeniden kısmak zorunda kalmadan önce yalnızca bir haftamız var. Woodstock, yeni dosya hakkında şimdiden bilgilendirme aldın ve McKinnon, yarından itibaren senin de yeni vakalara karşı gözünü açık tutmanı istiyorum”

“Emredersiniz efendim.”

“Pekâlâ. Akşam ikiniz mi gidiyorsunuz oyuna?

İkimiz birden başımızı sallayıp onayladık.

“Sekiz gibi orada buluşalım mı?” diye sordu Felix, benimle göz göze gelmeye çalışarak.

“Olur,” diye yanıtladım, suratına bakmadan.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

Bir zamanlar

Gemma'ların evinde hiç kimse yoktu. Ned'in arabası garajın önünde değildi ve kapıyı çaldığında hiç kimse açmamıştı. O nedenle Jacob da evin arka tarafındaki çalılık alana geçmiş, arka bahçeye açılan bahçe kapısının sürgüsünü çekip ara sıra Gemma'nın oturmaya çıktığı verandayı kontrol etmek istemişti. Ancak orada da kimseyi bulamamıştı. Kendini umutsuz ve kötü hissediyordu. Tek istediği Gemma'yı bulabilmek, onunla konuşmak, ona dokunabilmektir. Hayatında daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu bile.

Önceki gece Rosalind'le konuşup aralarındaki ilişkiyi bitirdikten sonra Jacob tuhaf bir farkındalık ve zihin açıklığı ile uyanmıştı. Her ne kadar tehditkâr varlığı hâlen devam etse de son birkaç aydır zihnini çevreleyen yoğun sis biraz olsun dağılmış gibi hissediyordu. Saniyeler geçip uyku sersemliğini atlattıkça yoğun bir baş ağrısı çekmeye başlamıştı. Gemma'yı bulması gerekiyordu. Onu neden hayatından uzaklaştırdığını, kendinden ittiğini ona açıklaması gerekiyordu. Her şeyi birbirine katmış, hayatını altüst etmişti. Sorununun ne olduğunu bilmiyordu.

Kafasındaki düşünceleri bir yere oturtamıyordu.

Sürekli kalbi çarpıyordu.

Kendisini çok yorgun hissediyordu.

Düşüncelerini saran boşluk hissi yeniden zihnini ele geçirmeye başlıyordu.

Bu sabah biraz uyumuştı ve bu son zamanlarda pek gerçekleşmiyordu. Annesi çoktan mutfığı toplamaya başlamıştı bile. Daha Rodney mısır gevreğini bitirmemiş, masadan kalkmamıştı ama annesi temizliğe başlamıştı. Sürekli etrafı temizlerdi. Sürekli ovalar, siler, parlatırdı. Ellerinin derisi artık kupkuru olmuştu ve rengi adeta griye dönmüştü. Bugün ne yapacağını sormuştu. Her zaman ne yapacağını bilmek isterdi. Oysa ona Gemma ile ayrıldıklarından bile söz edememişti. Rosalind hakkında ise hiçbir şey bilmiyordu. Annesine durumu anlatmayı hayal bile edemiyordu Jacob. Her şey karman çormandı. Yaptığı hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

Yalnızca Gemma mantıklı geliyordu.

Okula, parka ve alışveriş merkezine baktı. Hamburgercide çalışmaya çıkmamış, kahvaltı için yemek alanına gitmemişti. Gemma'yı hiçbir yerde bulamıyordu. Bir sigara yakıp bir telefon kulübesine yaslanarak oturdu. Sigarayı içine çekip ciğerlerini dumanla dolduruyor, sonra da hızla dışarı üflüyordu. Duman havaya karışıyor, kısa bir süre sonra da tamamen yok oluyordu. Gemma'ya ne söylemek istediğini kafasında toparlamaya çalışıyordu. Ancak acele etmek zorundaydı, çünkü karanlık geri geliyordu.

Tam o esnada onu gördü. Hemen önünde belirivermişti. Fox'a sarılmış, neşeyle gülüyordu. Aceleyle oturduğu yerden fırlayıp telefon kulübesinin arkasına saklandı ve gizlice gözetlemeye başladı. Mutlu görünüyordu. Haftalardır hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Fox onun başının yan tarafına bir öpücük kondurdu ve birlikte, sarmaş dolaş bir hâlde sinemaya girip gözden kayboldular.

Neredeyse yarım saat kadar öylece orada durduktan sonra, Jacob başka ne yapacağını bilemediği için eve döndü.

"Sen iyi misin, Jake?" Annesi odasının kapısından başını uzattı. Solgun yüzü endişeli görünüyordu. Zaten her zaman endişeli görünürdü.

“Hı hı.”

Annesi içeri girip yatağına, Jacob’ın ayak ucuna oturdu.

“Sen yokken polis aradı,” dedi. “Anladığım kadarıyla bazı sorunlar olmuş. Sizin okuldan Rosalind Ryan adındaki bir kızı tanıyor musun? Ailesine yönelik bazı tehditlerde bulunulmuş. Çok ciddi tehditler, Jacob? Bana seninle konuşmak istediklerini, çünkü senin Rosalind Ryan’ın erkek arkadaşı olduğunu söylediler. Sanırım dün onunla tartışmışsınız, bu doğru mu?”

Jacob gözlerini kırıştırdı. Bu tuhaf olay karşısında mantıklı tepkiler verebilecek kadar akıllı başında değildi. Tek düşünebildiği Gemma’ydı.

“Jacob?”

“Anne, ben...”

“Jacob, hayatım, gelecek seneyi garanti altına almadan bir kız arkadaşı hayatının merkezine oturtmanın oldukça yanlış olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda Gemma’nın bize pek sık uğramadığını fark ettim ve bence bu çok doğru bir şey olduğu için sesimi çıkarmadım. Bu noktada hayatına yeni birini dâhil etmek istemezsin. Geleceğine odaklanmalısın, Jacob.” Annesinin sesi, beton kadar sertti.

“Geleceğime,” diye tekrarladı Jacob.

“Evet. Yakında üniversite başvuruları başlayacak. Hayata doğru noktadan başlamak için kendini tamamen bu konuya adanmalısın ve konsantrasyonunun dağılmasına müsaade etmemelisin. Bu çok önemli Jacob.”

Jacob bakışlarını yere indirmiş, zemini kaplayan gri halının üzerindeki gölgelere bakarak onları irili ufaklı şekillere benzetiyordu.

“Sorun değil, anne. Biz yalnızca arkadaşız.”

Annesi, ona kısa bir bakış attıktan sonra çalışma masasının üzerindeki küçük kâğıt parçasına uzanarak onu Jacob’a uzattı. “Senin bu olayla bir alakan olmadığına eminim ama burada bizi arayan polisin numarası yazıyor. Onu araman gerek.”

“Arayacağım.”

Annesi odadan çıktı ve Jacob, uzandığı yerden tavana baka-

rak düşünmeye başladı. Lambanın etrafındaki örümcek ağını fark etti. Gemma'ya ulaşmaya çalıştı ama telefonunu açmıyordu. Hâlâ Fox'la birlikte olduğunu tahmin ediyordu. Rosalind'in evini aradığında da kimseye ulaşamıyordu.

Rodney oyun odasında televizyon seyrediyordu. "Selam," dedi, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Selam," dedi, Jacob.

"Mektubu aldın mı?" diye sordu Rodney.

"Hangi mektubu?"

"Davetiye gibi bir şey galiba. Üstünde süslü yazılar var. Çalışma masanın üzerine bırakmıştım. Sabah mutfakta buldum."

"Sağ ol, sonra bakarım," dedi ve oturup birkaç dakika boyunca Rodney'yle birlikte televizyon izledi. Ancak sisler ve karanlık geri geliyordu. Burada duramazdı. Kalkıp birkaç ufak şeyi çantasına attıktan sonra, "Anne, ben dışarı çıkıyorum!" diye bağırarak arka kapıdan dışarıya çıktı.

Donna balkonda çamaşır asıyordu. Aşağı eğilip elini güneşe siper ederek kapıdan fırlayan oğluna baktı. "Tamam hayatım. Polisi aradın mı?"

"Evet," diye bağırdı Jacob. "Sorun yok."

"Aferin benim oğluma."

Göle giden yolu yarılamışken Rodney'nin çalışma masasının üzerine bıraktığı mektubu almayı unuttuğunu fark etti fakat artık geri dönemezdi. Göle varınca kendini karanlık ve rutubetli tünele attı. Burada kendini güvende hissediyordu. Sprey boyaları sırt çantasındaydı. Salondan gizlice bir şişe cin de yürütmüştü. Gemma için bir şeyler çizebileceğini düşünüyordu, içinden gelmişti. Yaklaşık üç saat boyunca cin içip kanalın duvarına çizimler yaptı. Gözlerinde biriken yaşları daha fazla kontrol edemeyerek ağlamaya başladı ve bir yandan ağlayıp bir yandan da acı cini yudumlayarak çizmeye devam etti. Karanlık, geri dönmüş ve göğüs kafesinin içerisine yerleşmişti. Güçlükle nefes alabiliyordu. Tünelin dolup taşıdığını, kendisiyle birlikte her şeyi önüne katan azgın suların onu bilinmeze sürüklediğini hayal ediyordu. Önünde yükselen duvara bakma-

ya başladı. Gemma için kocaman, parıltılı bir elmas çizmişti. Bembeyaz ve gümüş gölgelerle aydınlattığı, güzel bir elması. Artık bunun hiçbir önemi kalmamıştı çünkü her şeyi berbat etmişti. Hayatını yeniden yoluna nasıl koyabileceğini bilmiyordu. Karanlıkta duvar dibine oturdu ve Rosalind'i düşünerek içmeye devam etti. Birden fark etti ki onun bile yanında olamıyordu. Başını ellerinin arasına alarak öne eğildi. Her şey çok ağır gelmeye başlamıştı ve omuzlarından aşağı bastırıldığını hissediyordu. Bir daha kafasını kaldırıp kaldıramayacağını bile bilmiyordu. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Çok uzun zamandır hiçbir şeyin hiçbir önemi yoktu zaten.

Bir süre sonra kendine geldiğinde nasıl olduğunun farkına bile varamadan tünelden çıkmıştı. Cin ve tüneldeki sessizlik zihninin tamamen uçup gitmesini sağlamış olmalıydı. Yere basıyor ancak yerçekimini hissetmiyordu. Artık hiçbir şey hissedemiyordu. Kafasını kaldırıp göle baktı. Ertesi gün ya da bir başka gün buraya bir kez daha geldiğini hayal bile edemiyordu. Ağaçların, toprağın, gölün öylece durduğu, her şeyin aynı olduğu bu yere bir daha gelemez, buna dayanamazdı.

Göl, ona işkence ediyordu.

O ise yalnızca tüm bunların sona ermesini istiyordu.

Bir sona kavuşmanın cazibesi baş döndürücüydü.

Kafasını kaldırdı ve karşısındaki yüksek, eski kuleye baktı. Ne yapması gerektiğine karar verdiğinde nihayet kendini huzurlu hissetmeye başlamıştı.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

Cumartesi, 2 Ocak, 19:44

Güneş yavaş yavaş batarken okula vardım. Teşrifatçılar inanılmaz çirkin, yetmişli yıllardan fırlamış korkunç takım elbiseler giymişlerdi; pullu ve taşlı ceketleri insanın gözünü alıyordu. Bu akşam gösteriyi ikinci defa seyretmeye gelmiş birçok misafir vardı ve daha şimdiden birkaç kişi oyunun ne kadar muhteşem olduğu hakkında sohbet etmeye başlamıştı bile. Kalabalığın arasında tanıdık yüzler göze çarpıyordu: Nicholson, Izzy, Timothy Ryan, daha önce konuştuğumuz birkaç öğrenci, bazı dükkânların sahipleri ve diğer öğretmenlerin yanı sıra Donna Mason ve Candy Fyfe da hazır bulunuyordu. Kırmızı elbisem kalçalarımı sıkıyordu ve şalım çekiştirip çıplak omuzlarımın etrafına sardım. Bir yandan da dağılan rimel beneklerini uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştıırıyordum.

Evde hazırlanırken, pek sık rastlamadığı bir manzara ile karşılaşan Ben beni sessiz bir hayret içerisinde izlemişti.

“Çok güzel oldun anne,” demişti ciddi ciddi, onu öpüp evden çıkarken.

“İyi eğlenceler,” demişti Scott da beni yukarıdan aşağı süzerek. “Önümüzdeki hafta Ben’i alıp Craig ve Laura’ya gidebilirim birkaç gün,” diye eklemişti. “Tabii önceden konuşur, düzgün bir plan yaparız.”

“Yarın konuşalım,” diye yanıtlamıştım, o an geldiğinde ne söyleyeceğim hakkında bir fikrim olmamasına rağmen.

Küçük çantamın içinde telefonum titrediğini hissettim ve silahımın altındaki telefona ulaşabilmek için çantayı eşeledim. Ceplere ve tabanca kılıfına alışıktım ben.

“Dedektif Woodstock.”

“Merhaba, ben Cara.”

“Pardon, kim?”

“Cara. Gowran Sineması. Geçen hafta görüşmüştük?”

“Ah, evet. Örgü saçlı kız, değil mi?”

“Ta kendisi! Bu saatte aradığım için özür dilerim, vardiyam anca bitti de. Bilirsiniz, yeni yılda bir sürü büyük film gösterime girer.”

“Hiç sorun değil. Görüntülerde bir şeye mi rastladın?”

“Hı hı. Bizim bilgi işlem sorumlusu bütün işe yarar görüntüleri sıkıştırıp sizin için tek bir dosya hâline getirdi. Bu işe bayıldığını söylüyor. Kendini *CSI* ya da onun gibi bir dedektiflik filminde gibi hissediyormuş.”

“Görüntülerde aradığım kişi var mı?”

“Tabii ki var. Bazılarında tek başına ama bazılarında da bir adamla birlikte.”

“Pekâlâ. Kesinlikle o dosyaya bir göz atmam gerekecek. Sen kayıtları izledin mi?”

“Evet, bazılarını izledim.”

“Bana adamı tarif edebilir misin peki?”

“Genç biri galiba, benim yaşlarımda olabilir. Yakışıklı sayılır. Saçları muhteşem. Uzun boylu. Bir de buradaki çocuklardan biri geçen yıl onunla basketbol oynadığını söylüyor. Eğer görüntülerdeki çocuk o ise ismi Rodney’miş. Şey, güzel tarif edebildim mi?”

“Hem de nasıl,” dedikten sonra teşekkür edip telefonu kapattım. Ben gözlerimin önünde Rodney’yi canlandırırken birkaç metre ileride Felix belirdi. Etrafa ışık saçan ceketleriyle teşrifatçılar ellerindeki küçük çanları çalmaya ve oyunun az sonra başlayacağını duyurmaya başladılar.

Konferans salonunun kapısının önündeki kuyruğa girdim. O sırada elimdeki telefonum yeni bir mesajla titredi. Jonesy, George Ryan'ın öldüğünü haber veriyordu.

Felix koltuğuna otururken dirseklerimiz birbirine sürtündü. Uzun bir yolculuktaki küçük çocuklar gibi kıpırdanıp duruyordu. Bense Rodney'nin Rosalind'in sinema arkadaşı olduğu bilgisi etrafında dönen düşünceler ile sarmalanmış durumdaydım fakat oyun bitene kadar bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. En azından tüm bu süre boyunca hemen karşımda, sahnede olacağını bilmek bir nebze olsun sakinleşmemi sağlamıştı. Sonuçta bir yere kaçamazdı. Kıyafetimi çekiştirip önüme düşen saçlarımı rujuma yapışmasınlar diye omzumdan arkaya attım.

Felix beni izliyordu. O da, tıpkı Ben gibi geçirdiğim dönüşüm karşısında ufak çaplı bir şok geçirmiş gibi görünüyordu ama artık zeytinyağı ve su gibiydik. Aramızdaki elektrik kaybolmuştu.

"George Ryan ölmüş," dedim.

"Nasıl yani, şu an mı?"

"Hayır, bir iki saat önce."

"O hâlde kardeşler burada olmayacaklar herhalde, değil mi?"

Aramızdaki iletişim kısa ve resmîydi. Fakat bir yanımda hâlâ onun dudaklarına yapışmak, hemen fırlayıp kucağına oturmak istiyordum ve bu tarafımı bastırabilmek için bütün gücümle çabalıyordum.

"Dışarıda Timothy'yi gördüm ama belki henüz haber ona ulaşmamıştır. Belki de umurunda değildir, bilmiyorum. Onun ve Bryce'ın pek etkileneceğini zannetmiyorum.

"Ne garip aile," dedi Felix.

O sırada müzik başladı ve kadife perde açılırken ışıklar karmaya başladı.

“Bütün aileler garip değil midir zaten?” dedim.

Rosalind'in hayal dünyası kusursuzdu. Rodney ve Maggie'nin tutkusu sahneden seyircilere kadar yayılıyordu. Yan rollerdeki karakterler aynı zamanda imkânsız bir aşka tutulan bu kadersiz çiftin akıbeti hakkında yorumlarda bulunan bir koro görevi görüyordu. Capulet ailesinin büyükleri saygın şarap eksperleriydi. Her daim yargılayıcı ve ilgisiz, soğuk ebeveynlerdi. Montague ailesinin babası ise zengin, sözde beyaz yakalı bir suçluydu. Anne ise elit müşterilere hizmet veren pahalı bir eskorttu. Kurguladıkları Sydney'deki küçük okullarının bahçesinde, Ricky ve arkadaşları, tahmin etmesi pek de zor olmayacak şekilde onları bekleyen orta sınıf yaşamın güçlüklerinden yakınıyorlardı. Jasmine'in küçük çatı katı odası, ailesinin sosyal konumunun ona dayattığı sorumluluklardan kaçabildiği küçük bir sığınak görevi görüyordu. Meşhur balkon sahnesi bir metro istasyonuna uyarlanmıştı ve görkemli balo ise yeni bir şarabın tanıtım resepsiyonu ile değiştirilmişti. Rodney'yi sahnede seyretmek baş döndürücü bir tecrübeydi. O çekingen, ürkek ve kambur çocuk gitmiş, yerine sakin ve ılımlı Maggie karşısında coşup köpüren çılgın bir adam gelmişti. Her cümlesinden tutku ve coşku fıskırıyordu. Replikleri harikulade yazılmıştı ve o da tam olması gerektiği gibi seslendiriyor, kaçınılmaz felakete doğru sürüklenirken tutkusundan hiçbir şey eksilmiyordu.

İki gencin büyük aşkları spa salonundaki trajik ölümleri ile sonuçlanırken adeta nefesim kesilmişti. O kadar etkilenmiştim ki, henüz perde yeniden açılıp alkış tufanı kopmadan önce sandalyemi geriye itip ayağa kalkmıştım bile.

Bir an evvel dışarı çıkmak istiyordum, o nedenle Felix'e, “Tuvalete gitmem gerek, sonra görüşürüz,” diyerek cevabını bile beklemeden hızla çıkışa yöneldim.

Dışarıda, ellerimi belime koyup kafamı kaldırdım ve gökyüzüne gelişigüzel dağılmış sayısız yıldızı seyre daldım. Derin

derin nefes alıyor, bir yandan ciğerlerimi temiz havayla doldururken bir yandan da sakinleşmeye, içimde köpüren dalga dalga öfkeyi dindirmeye çalışıyordum.

Rodney bana yalan söylemişti.

Asla duygularına yenilmediklerini söylemişti. Okul dışında buluşmadıklarını söylemişti.

Katilin o olma ihtimalini, Rosalind'in o güzel yüzünü solduran, kafatasını parçalayan, ellerini boğazına geçirip yaşamın bedenini terk etmesini izleyen kişinin Rodney olduğunu düşünmek beni deli ediyordu. Felix başından beri ondan şüphelenmişti. Belki de bunca zamandır o haklıydı ve ben yanılmıştım.

İçeride seyirciyi selamlama faslı da sona ermişti ve sandalyelerin sürünme sesinden, insanların heyecanlı konuşmalarından ve alkış tufanının kesilmesinden, kalabalığın dışarıya akın etmek üzere olduğunu anlamıştım.

Konferans salonunun hemen yan tarafında bulunan erkek soyunma odasının önüne yürüyüp beklemeye başladım. İçeriden sesler yükseliyordu. Bütün ekip orada olmalıydı. Kapıyı hafifçe aralayıp başımı içeriye uzattım. Yüzüme çarpan genç erkek kokusu ile bir an için sersemledim.

"Hey!" diye bağırdım.

Korodaki oğlanlardan biri meraklı gözlerle bana döndü.

"Rodney Mason'ı çağır bana. Hemen!"

Bir an şaşırıdıktan sonra kafasını salladı.

Dışarı çıkıp beklemeye başladım.

Bir süre sonra Rodney görüldü. Terden ve makyajdan yüzü parlıyordu. Hâlâ heyecanlıydı. Beni görünce sırtıp selam verdi. "Oyunu beğendin mi?"

"Rodney, bana yalan söyledin."

Yüzü bocaladı, ne olduğundan emin değildi. "Ne?"

"Bana yalan söyledin. Onunla görüşüyordunuz. Görüştüğünüzü biliyorum."

Bana doğru bir adım attı ve bir an için bana vuracağını düşündüm fakat o birdenbire ok gibi fırlayarak gecenin içine karışıp kaçmaya başladı.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

Cumartesi, 2 Ocak, 22:09

Ruby Callister, fazla belli etmeden göğsünü hafifçe ileri çıkar-
dı. Diğer oyuncularla kıyasladığında kendi düz, siyah elbisesi
ona biraz rüküş gelmişti, özellikle de oyun bittikten sonra sah-
ne arkasına geçince bu durum daha da gözüne batır olmuştu.
Balıkçı yaka elbisesinin kol kısımlarına yapışmış kedi tüylerini
eliyle fırçalamaya çalıştı. Son birkaç hafta hiç kolay geçmemiş-
ti. Oyunu yeniden sahnelemek çok yerinde ve doğru bir fikirdi
ama aynı zamanda oldukça stresli bir sürece neden olmuştu.
Bayan Ryan'ın yokluğunda Maggie Archer dümeni devral-
mıştı. Aslında bunda bir sakınca yoktu ama insan yine de si-
nirleniyordu. O kesinlikle Bayan Ryan gibi biri değildi. Ruby
dönüp baktığında Maggie sanki biraz evvel bir Oscar ödülü
kazanmış gibi, tebrikleri kabul ediyordu. Tam o anda, Bayan
Ryan'ın söylediği bir şey aklına geldi: "Eğer sahne sanatları
prodüksiyonu konusunda bir şeyler yapmak istiyorsan, yıldız
oyuncular hakkındaki düşüncelerini dizginlemelisin, Ruby. Bu,
başarının en büyük anahtarıdır."

Ruby öğretmenin haklı olduğunu biliyordu. O sırada,
kısa boylu, kırmızı elbisesi içerisinde alımlı ve güzel bir kadı-
nın erkek soyunma odasının kapısının önünde durduğunu fark
etti. Bayan Ryan cinayeti üzerinde çalışan dedektiflerden biri

olduğunu biliyordu. Kısa bir süre sonra Rodney Mason belirdi. Hâlâ sahne kostümü içerisindeydi ve makyajını bile silmemişti. Kısa süren bir konuşmanın ardından Rodney hızla koşturaya başladı ve dedektif de onun peşinden fırlayıp gitti.

Ne garip, diye düşündü Ruby. Kalabalığın içinde annesini gördü; gözleri kocaman açılmıştı ve gereksiz bir heyecanla el sallıyordu. Ruby, huzursuzca annesine el salladı ve yavaş yavaş kalabalığın içine karışıp annesine doğru ilerlemeye başladı. Henüz birkaç adım atmıştı ki, kalabalığın arasından kadının biri hızla Ruby'nin yanından geçti ve Rodney ile kırmızı elbiseli dedektifin koştuğu yöne koşturarak doğru gözden kayboldu.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

Cumartesi, 2 Ocak, 22:11

Peşi sıra göle doğru koşuyordum ama önümde uzanan alabildiğine karanlık yüzünden Rodney'yi göremiyordum. Hava sıcak ve yapış yapıştı fakat burun deliklerimden içeri yağmur kokusu doluyordu. Yeni bir fırtına yaklaşıyordu. Her yer kap-karanlıktı ve bir yanımda karanlığın içinde kaybolmayı, karanlık tarafından yutulmayı hayal ediyordu. Körlemesine koştururken ellerimi ileri çıkarıp bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Rodney'nin toprağa vuran ayak seslerini duyabiliyordum ve anladığım kadarıyla aramızda yalnızca beş on metre vardı.

"Rodney! Dur!" Ancak kesik kesik konuşabiliyordum. Bedenimin sınırlarını zorlayan bir hızda koşuyordum ve sıcak hava sesimi yutuvermişti.

Yol sola doğru kıvrılırken bulutların arasından küçücük bir aralık bulan ay ışığının suya yansımasıyla, gölün sol tarafımda kaldığını fark ettim. Rodney'nin sabit ayak seslerini takip ederek koşuyor, gölün hemen yanındaki yürüyüş yolunun üzerine eğilmiş ağaç dallarını her defasında son anda fark edebiliyordum. Ayağımı yere vurdukça çakıl taşları ayaklarıma batıyordu ve bir ara sol bileğimin üstüne fena hâlde ters basmıştım fakat koşmaya devam ettim. Yol hafifçe sağa doğru kıvrılırken karanlığın içinden Rodney'nin belli belirsiz silüetini fark

edince daha da hızlandım. Kuleye doğru gittiğini biliyordum. Her nasılsa, kovalamaca başladığı andan beri onun kuleye gideceğini tahmin etmişim. İçimde giderek yükselen bir korku vardı ve *déjà vu* hissi yüzünden neredeyse olduğum yere yığılıp kalacaktım. Jacob ile ilgili gördüğüm, onun parçalanmış bedeninin yanı başında biten kabuslarda hissettiğim duygular yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Bir an korkunun düşüncelerimi ele geçirmesine müsaade edince midem ağzıma geldi. Hızla yutkunup koşmaya devam ettim.

“Rodney! Lütfen. Hayır.” Neredeyse ağlamak üzereydim. Artık Rodney değil, Jacob kaçıyordu sanki benden. Yolun iki yandaki sık ağaçlarla daraldığı bir bölümünü geçerken bulutların arasından çıkan ay, geceyi beyaz ışıyla aydınlattı. Zihnimde Jacob’ı, Rosalind’in kafasına koca bir kayayı geçirirken hayal ediyorum. Hemen ardından Rodney geliyordu; gözlerinden okunan bir delilikle öğretmeninin boğazına yapışıyordu. İlk gecenin içinde nefes nefese koştururken boğazıma bir yumru oturdu. “Ne olur dur,” diye mırıldandım, gözyaşları içinde.

Ayak seslerinden anladığım kadarıyla kulenin tahta zeminine ulaşmıştı. Hızla merdivenleri çıkarken kısa ve güçlü sesler çıkarıyordu. Onu kulenin tepesine kadar takip edemeyeceğimi düşünürken bedenim bana karşı çıkarcasına ilk basamağı tırmanmıştı bile. Dişlerimi sıkarak olayları akışına bırakmaya karar verdim. Yalnızca tırmanmaya odaklanmışım artık. Bir basamak, bir basamak daha. İlk katı bitirip köşeyi döndüğümde ay bulutların arasından tamamen çıkmış, gölün üzerinde bembeyaz bir ışık hüzmeleri oluşturmuştu. Her şey hazır, diye düşündüm. Elbette başladığı yerde, bu kulede bitmeliydi bu iş.

En üst kata gelirken yavaşladım. Ciğerlerim yanıyordu. Benimle hemen hemen aynı durumda olduğunu tahmin ettiğim Rodney’nin nefesini duyabiliyordum. Bir basamak daha çıkıp köşeyi döner dönmez, Rodney’yle burun buruna geldik.

“Rodney, lütfen. Konuş benimle.”

Loş ay ışığı altında Rodney’nin suratının büyük bir bölümü gölgelerin arasında kalıyordu. Bir adım geri çekilince yüzü

tamamen görünmez oldu ve o artık benim için Jacob'a dönüşmüştü. Ağlıyordu. Ay ışığı altında hareket ettikçe yumuşacık yanaklarından akan yaşlar parlıyordu. "Ben yapmadım," diye fısıldadı.

Bir yandan nefesimi toparlamaya çalışarak yavaşça kafamı salladım. "Peki. O hâlde bana bildiklerini anlat. Bana gerçeği söyle."

Yutkunarak kafasını salladı. "O gece ikimiz burada buluşacaktık ama ben göle geldiğimde o çoktan ölmüştü."

O bir aktör, diye hatırlattım kendime. Söylediği her şeyin, iyi sahnelenen bir oyun olabileceğini, yalan olabileceğini unutma. "Dinliyorum."

Kulenin dar zemininde daireler çizerek volta atmaya başladı. Ağlıyormuş gibi sesler çıkarıyordu ama suratında ağladığına dair bir emare yoktu. Gözlerini ovuşturdu.

"Yani o akşam onunla konuşmuştun?"

"Evet."

"Buluşmak için plan mı yaptınız?"

"Evet. Oyundan sonra onunla burada buluşacak, sonra da evine gidecektik. Çok heyecanlıydı. Benim çok iyi oynayacağımdan emindi ve beraber kutlama yapacaktık."

"Peki ne oldu?"

Yeniden gölgelerin arasına çekildi. Sesi karanlığın içinden yükseliyordu. "Bilmiyorum," dedi. Küçük, keskin bir hıçkırık kaçtı ağzından. "O ayrıldı ve ben de insanlara yakalandım. Herkes benimle konuşmak istiyordu. Onlardan kurtulabilmem uzun zaman aldı."

"Onunla saat kaçta buluşmayı planlıyordun?" diye sordum.

"Saat on buçuğa gelmeden buluşacaktık."

"Nerede?"

"Oyun parkının oradaki bankta."

"Oraya saat kaçta gittin?"

"Bilmiyorum, on bire çeyrek vardı galiba. Gittiğimde orada değildi." Yeniden ağlamaya başladı.

"Orada olmadığını görünce ne yaptın?"

“Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Sonra biraz etrafta yürüyüp onu bekledim.”

“Fikrini değiştirdiğini mi düşünmüştün?”

“Bilmiyorum. Aslında başta pek endişeli değildim fakat zaman geçtikçe telaşlanmaya başladım. Sonuçta benimle buluşmak isteyen oydu.”

“Ona kızmış mıydın?” diye sordum.

“Hayır. Sadece endişelenmiştim. Onu görmek istiyordum.”

“Peki. Sonra ne oldu?”

Konuşurken sesi titriyordu. “Gölün etrafından dolandım ve kuleye geldim. Burayı seviyorum. Sanırım bir süre durup düşündüm sadece. Sonra da gitmeye karar verdim, Jamie’lere veya eve gidecektim. Göl kıyısına inip yürümeye başladıktan kısa bir süre sonra onu gördüm. Suyun içindeydi. Hemen kıyıda, öylece salınıyordu suyun üzerinde.” Artık hıçkırarak ağlıyordu. “Çoktan ölmüştü. Biri onu öldürmüştü. Kafasındaki kanı görebiliyordum.”

Bir an durup onu gözlemledim. “Peki sonra ne yaptın?”

Bir yandan ağlamaya devam ederken elinin tersiyle gözlerini sildi. “Onu yalnız bırakmak istemedim. Korkmuyordum. Ben... artık bir şeyin önemi kalmadığını düşünmüştüm. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

Düşüncesi bile boğazımı düğümlüyordu ama yine de sordum. “Ona dokundun mu?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Elini tuttum. Suratına yapışan saçlarını düzeltmeye çalıştım. Yanımda çiçekler vardı – oyundan sonra birileri vermişti ve ben de onları Rosalind’e verebileceğimi düşünmüştüm. Çiçekleri onun etrafına dizdim. O kadar güzel görünüyordu ki...”

“Rodney,” dedim sessizce, konuşmaya devam etmesi için.

“Sonra bir süre onunla birlikte orada oturdum ve sonra... Sonra da yanından ayrıldım. Onu bırakıp gittim. Okula geri döndüm ve oradan da Jamie’lere gittim. Başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum ama aklım başımda değildi. Sürekli içki içtim. Hiç kimseye tek kelime

etmedim.” Tahta korkuluklara yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı.

Ağlamaya devam ediyordu ve bu duygu boşalmasının bir tür oyunculuk yeteneği olmadığına inanmıştı.

“Onu çok seviyordum. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey umurumda değil!”

Rodney’ye doğru bir adım attım. “Rodney, bu çok önemli. Ona ait herhangi bir şeyi aldın mı? Onun kıyafetlerine dokundun mu?”

Gözleri büyüdü, şaşırmıştı. “Hayır, hayır öyle bir şey yapmadım. Yemin ederim. Onu bulduğumda eteği yukarı çekiliyordu. Biri sanki... Sanki biri bir şey yapmış gibi, anladın mı? Ben onun eteğini aşağı indirmeye çalıştım sadece.”

Sahneyi gözümde canlandırabiliyordum. Rodney, Rosalind’in cesedini buluyordu. Yasak aşk planlarının sonunda göl Rosalind’e mezar olmuştu. O donuk gözlerle yıldızlara bakarken, Rodney onun etrafına güller serpiştiriyordu. Rosalind’i çoktan ölmüşken bulma hikâyesi kesinlikle mantıklı geliyordu. Jacob kanepede beni öperken köşede suratını yastığa gömüp kıkırdayan küçük çocuk hâlâ gözlerimin önündeydi. Fakat diğer yandan, önceki sabah arabadaki hâlini de göz önünde bulundurmam gerekiyordu. O ani hoyratlığı aklımdan çıkar-mamalıydım.

Düşününce, onu doğru dürüst tanıımıyordum bile.

“Neden hiç kimseye bir şey söylemedin, Rodney? Madem onu bulduğunda çoktan ölmüştü, polisi arayabilirdin, değil mi?”

“Her şeyi açıklamak zorunda kalacağımı biliyordum. İkimiz hakkındaki gerçekleri herkes öğrenecekti. O ilişkimizin duyulmasını istemiyordu. Hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. İnsanlara gecenin bir vakti neden göle geldiğimi açıklamak zorunda kalmak istememiştim.”

Adrenalinin etkisi geçince birdenbire kendimi o kadar yorgun hissettim ki, bacaklarımın tutmamasından endişe etmeye başladım. “Rodney, benimle gelmelisin. Tüm bunları bir kez de

karakolda anlatman gerekiyor. Olan biteni doğru düzgün kayıt altına almalıyız, anlıyor musun? Her şeyin üzerinden tek tek geçmemiz gerek.

“Başım belada mı?”

Onun sorusunu dikkate almadım. “Gel Rodney. Gidelim. Bunu yapman gerektiğini biliyorsun.”

Ona doğru bir adım attım. Arkamdan bir ses geliyordu. Sanki çalılar arasında bir şey vardı. Belki de küçük bir hayvandı.

Hafif bir meltemle sallanan sakız ağaçlarının hışırtısı, arka taraftan gelen sesi bastırır da belli belirsiz ayak seslerini işitiştim. Hızla arkamı döndüm. Rodney’nin sesi miydi bu yoksa? Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu. Bu kulenin havası beni zehirliyordu.

İkimizden başka biri daha vardı.

Gece aniden güne kavuştu sanki. Ani bir darbeyle sertçe yere düştüm. Yan tarafımda keskin bir zonklama vardı. Biri yere düşen çantamı alıyordu. Silahım! Büyük bir panikle, etrafı tekmeler savurarak yerde yuvarlanıp takla atarak köşeye çekildim. Kulağımın kenarında sıcak bir ıslaklık hissettim. Kan olmalıydı.

“Kımıldama,” dedi biri, boğuk bir sesle.

Rodney’nin sol tarafımda kaldığını hissediyordum ama karanlıkta onu seçemiyordum. Diğer köşeye geçmiş olmalıydı.

Donna Mason ay ışığında öne çıktı. Kısa saçları dağılmıştı ve yüzünü çerçevesiyordu. Alnı kırış kırış, çatık kaşlarıyla sert ve kendinden emin görünüyordu. Titreyen elleriyle kendi silahımı bana doğrultmuştu. Simsiyah gözleriyle doğrudan bana bakıyordu.

“Onu almana izin vermeyeceğim.”

Rodney’nin nefesi kesilmişti. “Anne?”

Donna onu görmezden geldi.

Aynı anda binlerce düşünce geçmeye başladı zihnimden. Acı, dayanılmazdı. “Donna, Ben – “

Konuşmama izin vermedi. “Bu işin peşini bırakmalıydın. O buna değmezdi.”

“Anne!” Rodney dehşete düşmüştü.

Başımın dönmesini durdurabilme umuduyla kafamı geriye, tahta korkuluklara yasladım. “Donna, sorun değil. Bak, hep birlikte aşağıya inelim hadi. Her şeyi salım kafayla konuşuruz, olmaz mı?”

“Hayır! Bu kadar konuşma yeter. Ben yalnızca oğlumu istiyorum.” Çenesi deli gibi titriyordu. “Biz gidiyoruz, hem de bu gece. Buradan çekip gidiyoruz! Aslına bakarsan yıllar evvel defolup gitmeliydik.”

O anda Ben’i kaçıranın Donna olduğunu anladım. Aklını yitirmiş olmalıydı. “Donna, neler oldu böyle? Anlat bana.”

Donna, çıldırmışçasına başını iki yana salladı. Yüzündeki her bir kasın çılgınca hareket ettiğini görebiliyordum. “Oğlum elimden almaya kalktı! Yine!”

“Anne, *sen ne yaptın?*” Rodney ürkek, küçük bir çocuğa dönüşmüştü.

“Sessiz ol, Rodney.”

“Donna, neler oldu?” diye sorumu tekrarlardım. Yavaş yavaş kan kaybediyordum. Ne yapacağımı kestirmeye çalışıyordum ama başım o kadar dönüyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

“Bize bir türlü huzur vermedi. Önce Jacob, sonra da küçük meleğimi zehirledi. O şeytanın ta kendisiydi!”

Rüzgâra hızlanmıştı. Bulutlar dağılmış, ay ışığı her yanıma zı aydınlatmaya başlamıştı.

“Rodney’yle aralarında bir şeyler olduğunu anladın,” dedim.

Donna ayağını yere vurdu. Bütün kule sarsılmıştı. “Oğlumu kandırdı! Onu kendisiyle birlikte kaçmaya zorladı! Onu benden çekip koparacaktı!”

“Tamam, tamam. Bana neler olduğunu anlat. Onun oyununa gitmiştin, öyle değil mi?”

“Sonrasında telefonunu kontrol edip durduğunu fark ettim ve kimden telefon beklediği kafama dank etti! *Oğlumun* aramasını bekliyordu! Buna daha fazla katlanamazdım. Yavaş yavaş gitmek üzere hareketlendiğini görünce onu takip ettim

ve kütüphanenin köşesinde sıkıştırıp konuşmamız gerektiğini söyledim. Benimle gelmesini, yoksa her şeyi herkese anlatacağımı söyledim. Rodney'nin bir günlüğü olduğunu ve günlüğü polise göstereceğimi, onu mahvedeceğimi söyledim! Ben bunları söyleyince dehşete kapıldı. Yaptığı şeyin ne kadar yanlış olduğunu o da biliyordu. O nadide, kıymetli itibarına öylesine düşküncü ki!

"Jacob'ın öldüğü yere, göle geldik. Söylediklerimi dinlemiyordu. Aptal orospu, Jacob'a yaptıkları hakkında söylediğim hiçbir şeyi kabul etmiyordu ve güya oğluma gönderilen mektupla ilgili hiçbir şey bilmiyordu! Kendi gözlerimle gördüm, kendi gözlerimle! Hepsini okudum! O mektubu yazarak oğlumun kalbini kırdı ve çocuğu delirtti. Ona bulaşmadan önce Jacob'ın hiçbir sorunu yoktu. Fakat ben her şeyi bildiğimi söylesem de o, mektup hakkında hiçbir bilmediğini söylemeye devam etti. Oğlumun başına gelenlerin onun suçu olmadığını, hatta tam tersine esas kalbi kırılanın *kendisi* olduğunu söyledi!"

Donna'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *"Kalbi kırılmış ha! Bu ne cüret!"*

Benim kalbim de alarma geçmiş, korkunç bir hızla çarpıyordu. Bakışlarımı üzerime doğrulttuğu tabancama çevirip ani bir hareketle silaha uzanıp uzanamayacağımı hesaplamaya çalıştım ama çok riskliydi, fazla uzaktaydım. Ayrıca çok güçsüzdüm. Rodney ise karşı köşede iyice sinmiş, sanki transa geçmiş gibi kıpırtısız bir hâlde annesini izliyordu.

"Sonra ne oldu?" diye fısıldadım.

Rüzgâr ağaçları iyiden iyiye sallamaya başlamıştı. Dalların arasından kırılan ay ışığı Donna'nın suratında dans ediyordu. "Rodney'yi sevdiğini söyledi. Ona duyduğu hislerin gerçek olduğunu, oğlumla birlikte olmak istediğini söyledi. Smit-hson'dan uzakta, beraber yeni bir hayat kurmak istediklerini söyledi. Rodney on sekiz yaşına bastıktan sonra istediklerini yapabileceklerini, onlara karışamayacağımı söyledi. O kadar küstah, o kadar kendinden emindi ki, buna daha fazla katlanamazdım."

“Donna, ona vurdun mu?”

Donna'nın sol eli yumruk hâlini aldı ve aklından geçen düşünceler, hissettikleriyle birlikte bir anda yüzüne yansıdı. “Etrafımdan dolaşıp uzaklaşmaya çalıştı. Onu ittim. O ise dönüp yüzüme karşı gülmeye başladı ve Rodney ile buluşmaya gideceğini, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi. Oğlum güya yetişkinliğe adım atmış sayılırmış ve benim bunu kabul etmem gerekiyormuş! *O, bana benim oğlum hakkında ders veriyordu.* Beni itip yanımdan geçti ve ben de hiç düşünmeden yerden bir taş alıp... Ben... Ben ona...” Donna'nın sesi çatlamaya başladı. “Ona zarar vermek istememiştim ama Rodney'nin yolda olduğunu biliyordum ve o çılgılık atmaya başlamıştı. Ben de tekrar vurdum ve sonra da sanırım boğazını sıktım. Ben sadece onun sessiz olmasını istemiştim... Çılgılık atmayı kesmesini... Çekip gitmesini...”

Solgun yanaklarından yaşlar süzülürken Donna hâlâ titrek bir şekilde silahı üzerime doğrultmaya devam ediyordu. “Sahip olduğum her şeyi benden alacaktı. Benim tek istediğim hayatımızdan defolup gitmesiydi.”

Yavaş yavaş gözlerim kapanıyordu. Yavaşça kımıldanıp kendimi ayık tutmaya çabaladım. Fazla zamanım kalmadığını hissedebiliyordum. “Donna. O yerdeyken ona dokundun mu?”

Çenesi sürekli titriyordu artık ve silahı tutan kolu da aşağı sarmaya başlamıştı. “Ne yapacağımı bilemedim. Ben, ben birisi ona bir şeyler yapmış gibi görünsün istedim, o yüzden de eteğini yırttım, üstünü başını açıp iç çamaşırını aldım. *Gerçek bir şey* olmadı.” İyiden iyiye ağlıyordu artık. “Onun için artık bir önemi yoktu nasılsa. Ben sadece hayatımızdan çekip gitmesini istemiştim.” Silahın ucu hâlâ beni gösteriyordu ama Donna yalvaran gözlerle Rodney'ye bakmaya başlamıştı.

“Onu suya sen mi indirdin?”

“O şekilde daha iyi olacağını düşündüm. Zaten ölmüştü! Ben, ben belki de polis onun kafasını bir yere çarpıp düşüğünü ve boğulduğunu, ya da birilerinin ona tecavüz ettiğini düşünür dedim. Doğru düzgün düşünemiyordum. Hiç kimse

ne olduğunu bilmeyecekti ve Rodney de zamanla unutacaktı. Sonunda huzurlu olacaktık.”

Zihnim hâlâ allak bullaktı. “Donna, lütfen. Bırak da sana yardım edeyim, hem sana hem de Rodney’ye. Fakat buradan gitmeliyiz. Rodney’yi güvenli bir yere götürmemiz gerek.”

“Hayır.” Aklını yitirmişçesine kafasını salladı. “Oğlumu benden almana izin vermeyeceğim.”

Bir an için zihnimde küçük Ben belirdi ve boğazım düğümlendi. Bilincim yavaş yavaş kapanıyordu. “Donna, lütfen,” diye fısıldayabildim ancak.

“Onu benden alacaksın. Oğlumu benden alacaksın!”

“Donna, ortada ölü bir kadın var. Üstelik sonra da oğlumu kaçırdın. Bu böyle devam edemez.”

Donna’nın gözlerinden ateşler çıkıyordu. “Bizi rahat bırakmanı istemiştin sadece. Eğer oğlunu kaybedebileceğini düşünmeye başlarsan bu işin peşini bırakırsın sanmıştım. Yanılmışım! Sen de diğer herkes gibi o kıza kafayı takmışsın. Sözüm ona herkes *yardım etmek* istiyor! Ne hikmetse kimse onun yaptıklarını görmüyor! O şeytan kadın oğullarımı zehirledi!” Aniden sesi yumuşadı. “Oğlunun kılına bile zarar vermezdim. Her ne olursa olsun onu zaten sana geri getirecektim. O çok güzel bir çocuk. Benim çocuklarım da o yaştayken tıpkı seninki gibi güzel çocuklardı.” Tamamen tükenmiş bir hâlde, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Üzerime doğrulttuğu silahın namlusu neredeyse yere bakıyordu artık. Tıpkı annesi gibi, Rodney de hüngür hüngür ağlıyordu.

Baktığım her yerde harfler, kelimeler belirmeye başladı. Şık bir kalemi tutan bir bileğin yumuşak hareketleriyle harfler şekilleniyordu. Harfler kelimelere, kelimelere cümlelere dönüşüyordu. Beyaz bir kâğıdın üzerine yazılmış yazılar, okuyamayacağım bir hızla gözlerimin önünden geçiyordu. Ellerimi yere bastırıp güç alarak yavaşça doğrulmaya çabaladım. Başım hâlâ korkunç bir şekilde dönüyordu. “Donna, ben...” İtirafın eşiğindeydim fakat çocukluk zamanlarındaki aptalca hareketlerimi açıklayabilecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Üstelik

böylesi bir itirafın şu an kime ne yararı olurdu ki? Onun yerine, “Donna, benimle gelmen gerek,” dedim.

“Hayır.” Silahı yeniden bana doğrulttu.

“Lütfen. Bak, bu işin daha iyi bir şekilde bitmesi mümkün değil.” Yalpalayarak ona doğru bir adım attım.

Üzgün, acı dolu bir feryat koyuverdi. Kesik kesik nefes alırken burun delikleri genişlemişti. Elindeki silahı daha da sıkı tutmaya başladı. Rodney’nin annesine durmasını söyleyerek bağırıyordu.

Tepemizde bir gürültü koptu. Gökyüzünden kopan bir şey Donna’nın ayak ucuna düştü. Donna geri çekilirken kalan tüm enerjimle ileri atıldım. Ay ışığının aydınlattığı tabanca karanlık bir elmas gibi parladı. Donna’nın gözleri, aklını kaçırmış birinin gözleriydi. Rodney de ayağa fırlamıştı. Hemen yanı başında ise Jacob duruyordu sanki. Tekrar ileri atılıp Donna’nın üzerine çullanarak kemikli, ince bedenine çarpıp onu düşürmeye çalıştım. Bir silah sesi, ardından bir daha! Bir çuval gibi yere yığılarak kafamı kulenin ahşap, sert zeminine vurdum.

Gölün çevresinde yaşayan vahşi hayvanların yakarışlarını duyabiliyordum. Hissettiğim acı ruhuma işliyordu.

Başka bir ses daha işittim.

Çığlıklar.

Karanlık, yumuşak bir kadife örtü gibi üzerime örtülüyordu. Sona geldiğimi düşünürken karanlık birdenbire dağıldı. Birisi beni hareket ettiriyordu. Alnımı okşuyor, anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Kafamı geriye attığımda gökyüzündeki devasa, parlak, kıpırtısız duran ayı gördüm. Çığlıklar dinmiyordu. Her şey yavaşça önce koyu kırmızıya, ardından siyaha dönüştü ve gözlerim kapanırken bütün dünya kararıp yok oldu.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

Okulla göl arasındaki çimenliğin üzerinde bir top gibi kıvrılmış yatıyordum. Göle gitmek istiyordum ama bacaklarımın hareket etmesini sağlayamıyordum. Bulunduğum yer iyi bir uzlaşma noktasıydı. Jacob öleli neredeyse iki hafta olacaktı. Onu bir daha göremeyecek olmanın ne anlama geldiğini hâlâ idrak edemiyordum. Ne zaman bu konuda düşünsem gözlerim, kapatma tuşuna basılmış bir televizyon gibi bir anda altlı üstlü kapanıyor, bütün dünya kararıyordu. Bu nedenle bu durumu hiç düşünmemeye çalışıyordum. Hiçbir şey yapmamaya çalışıyor, hiçbir şey hissetmemek için çabaıyordum. Bu korkunç bir varlık biçimiydi belki de, yaşarken yaşamamaya çalışmak. Elimi çimlerin üzerinde gezdirdim. Keşke yeniden uyuyakal-saydım. Acımı dindirebilen yegâne şeydi uyku.

Kısa bir an için gözlerimi kapattığımda yeniden uykunun kollarına doğru savrulmaya başladığımı hissedip rahatlarırken ansızın bir çıtırtı duydum.

Gözlerimi açıp kafamı kaldırdım.

“Selam.” Rosalind Ryan, yaklaşık beş metre kadar uzakta, yürüyüş yolunun üzerinde durmuş bana bakıyordu. Onun bir halüsinasyon olabileceğini düşündüm. İri ve hüzünlü kahve-rengi gözleriyle bana kocaman geyikleri anımsatıyordu.

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Sınavlarda mıydı? Jacob’la birlikte, alışveriş merkezindeyken

miydi? Yoksa Jacob'ın anma töreninde miydi? Karanlık, kasvetli rüyalarımın birinde, gölde, ölü hâldeyken mi yoksa?

“O seni seviyordu, biliyorsun değil mi?” Duyduğum tek ses onunkiydi. Başka hiçbir ses yoktu.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Etrafımdaki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Bir yandan dikkatle onu izlerken yavaşça kımıldadım.

Artık daha yaşlı görünüyordu. Bitkin ve yıpranmış gibiydi. Dudağını ısırmişti. Ayağını yere sürüyordu.

Onu hayatımda daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim.

“Ben onu gerçekten çok önemsiyordum. Bunu bilmeni istiyorum.” Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bembeyaz elbisesi hafif bir esintiyle dalga dalga kabarıyordu.

Gözlerimi kapatıp diğer tarafa dönmeden önce bir süre daha ona baktım.

Sonrası

Işık ile gölgenin arasında, yaşam ile ölümün arasında bir noktadaydım. Resmî ve teknik açıdan bakarsak aslında komadaydım ama düşündüğümde o günleri huzurlu, sakin günler olarak hatırlıyorum. Bu dünyadaki bir sonraki rolüme karar vermem gerekiyordu. Yaşamı seçmek zorundaydım.

Neredeyse tam dört gün sonra, gece geç saatte, yaşama dönüşümü kutlayan, yanıp sönen hastane ışıklarının ışıltısı altında, uyandım. Hastane personelinin söylediğine göre, Scott ben uyanmadan az önce ayrılmıştı. Neredeyse dört gün boyunca bir an olsun beni yalnız bırakmamış. Elim tutmuş, alnımı okşamış ve kulağıma her şeyin yoluna gireceğini fısıldayıp durmuş.

Pencerenin önündeki ufak bölmenin üzerine dizili çiçekler arasındaki en büyük demet Felix'ten gelmişti. Üzerine ilaştirdiği küçük kartta bir çeşit özür ve son bir veda anlamı içeren birkaç cümle yazılıydı. Mart ayında büyükşehirdeki başka bir birime transfer oluyordu ve tüm ailesiyle birlikte Smithson'dan taşınacak, benden uzaklaşacaktı. Eminim bu, Jonesy'nin başının altından çıkan bir işti. Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman bilemedim belki ama her ne idiyse artık benim hikâyemin bir parçası hâline gelmişti ve yaşadıklarımın bir anlamı olduğuna inanmak zorundaydım. Belki ikimizin de boyunu aşan bir şeydi, diye düşündüm. Belki de yanı başımda duran güzel ve doğru şeyleri görebilmek için hayatımda onun

gibi birine ihtiyacım vardı. Belki onun için de aynı durum geçerliydi. Belki de günün birinde geçmişe bakıp her şeyi çok daha net görmeyi başarabilirdim.

Donna Mason'ın kazara kendi oğlunu vurmasından altı gün ve yaşayanların arasına tekrar katılmamdan iki gün sonra Jonesy'ye her şey anlattım. Bütün bu olayları tetikleyen kişinin ben olduğumu ve neler yaptığımı ona söyledim. Hasta yatağımın yanı başına çektiği sandalyesine oturup anlattıklarımı dinledi. Araya girip hiçbir şey söylemedi, yalnızca zaman zaman anladığını belirtircesine başını sallamakla yetindi. Ben içimi tamamen döküp boşalttıktan sonra, birer kan çanağı hâline gelmiş gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Küçük bir çocukmuşsun, Woodstock," oldu tüm söylediği. "Bence en iyisi geçmişi geçmişte bırakmak. Yaşananlar çok uzun zaman önceymiş. Benim açımdan bu anlattıkların hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ sahip olduğum en iyi dedektiflerden birisin. Tek ihtiyacın olan, kendini toparlamak için biraz zaman. Yeniden ayağa kalkıp işleri yoluna koymalısın."

Yeniden ayağa kalkmak. İşleri yoluna koymak, diye tekrarladım içimden. Evet. Öncelikle ayaklarımın nerede olduğunu görmem gerek. Sonra da elimde kalan her ne varsa ona tutunup işleri yoluna koymalıyım.

Bilinçsizce karanlığın içinde süzülürken Jacob'ı hayal ettiğimi hatırlıyorum. Oğlan çocuğu yüzü. Bedenimde gezinen elleri. Benimkilerle buluşan dudakları. İki ayrı varlık, iki ayrı beden tek vücut oluyorduk. İçimde, damarlarımda, ruhumdaydı. Zihnimde çocuklukla yetişkinlik arasında bir noktada dondurulmuş hâlde, zamanın yıpratıcılığı ve hayatın zorluklarına karşı korunaklı, güvenli bir yerde. Onu zihnimden uzaklaştırmanın, varlığını görmezden gelmenin hiçbir anlamı olmadığı-

nı anladım; onun hayatımdaki etkisini kabullenmeli, varlığını hissetmeli, belki zaman zaman özlemeli ve zihnimdeki o korunaklı, o özel yerde kalarak daha fazlası için benliğimi zorlamayacağına güvenmeliyim.

Rosalind'in babası gerçekten de John Nicholson'dı, Rosalind'in bebeğinin babası ise Rodney'di. Eğer Donna Mason gerçeği söylediyse, o hâlde o gece Rosalind Ryan ile birlikte kendi torununu da öldürmüştü. O gece, kulenin tepesinde yanlışlıkla Rodney'yi öldürdüğünü sandığı an attığı çığlık ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacak, sonsuza dek kulaklarımda yankılanmaya devam edecek, bundan eminim.

Rodney de benimle beraber, bu hastanede yatıyor. Donna onu karnından vurmuş ancak yaşayacak.

Smithson ikiye bölünmüş; insanların yarısı Donna'nın Rodney'yi korumak için yalan söylediğini düşünürken diğer yarısı ise dumanı tüten kahveleri yudumlayıp Donna'nın oğlunu korumak için Rosalind'i öldürdüğünü konuşuyor. O geceden beri ne Donna'yı ne de Rodney'yi gördüm. Göremem de zaten. Onlar, yaşamaya çalıştığım bu yeni hayatın bir parçası olmamalılar. Donna'nın yaptığı şeylere karşı içimde bir kızgınlık ya da nefret yok. Onun varlığında, hayatında hiçbir ışık kalmamış. Rodney, annesini belki de sonsuza dek affetmeyecek. Bu onun için cezaların en büyüğü olmalı.

"O gece, o kadını duyanlar yalnızca ikimiziz," dedi Candy. Kıpırmızı dudakları o kadar hızlı açılıp kapanıyordu ki, başımı döndürmüştü. "Bir de Rodney, elbette." Elinin bir hareketiyle Rodney'nin varlığını onayladı. Yatağımın ucunda bir

puma gibi dolanıyordu. Koyu, bronz teni dar, beyaz elbisesiyle zıtlık oluşturunuyordu. “Onu kaybedeceğini düşününce aklını kaçırmış olmalı. Benim nezdimde, cinayeti onun işlediğine dair hiçbir soru işareti yok açıkçası.”

Candy okuldan ayrılıp Rodney’yi kovalamaya başladığını görmüş, ardından da Donna’nın bizi takip ettiğini görünce kuleye kadar onu izlemiş, yerden büyükçe bir taş alıp kule-nin merdivenlerinde saklandığını görmüştü. Donna’nın bana saldırmasını, silahımı almasını izlemişti. Hemen telefonuna sarılıp yardım mesajı atmış ve sonra da ses kayıt cihazını çıkarıp çalıların arasına gizlenmişti. O en kritik anda Donna’nın üzerine doğru uçan obje Candy’nin ayakkabısıydı. Sonrasında beni kucağına alan, ince ceketini çıkarıp yaralarımın üzerine bastırarak kanamayı durdurmaya çalışan; Donna ay ışığı altında, yerde can çekişen oğlunun yanı başında çığlıklar atarken benimle ilgilenen de Candy olmuştu.

“Senin gidici olduğunu düşünmüştüm,” dedi Candy neşeyle ama onun da dehşete düştüğünü biliyordum.

Öyle veya böyle, yaşamımı ona borçluydum.

“Kabul etmem gerekiyor ki epey korkmuştum,” dedi, bana doğru eğilerek. Ayrıca kimseye, ömrün boyunca hiç kimseye o an korkudan ses kayıt cihazının çalışmadığını *fark etmediğimi* söyleyemezsin, tamam mı? Yemin ediyorum, kariyerimin en korkunç anıydı.”

Yapabildiğim tek şey gülmekti. “Benim de öyleydi,” dedim.

Geçici olarak arkadaş olduk artık, yaşadığımız ortak trajedi bizi ister istemez yakınlaştırdı. Onun ziyaretlerini hevesle beklediğimi itiraf etmem gerek. Hâlâ zaman zaman gözlerimi devirmeme neden oluyor elbette ama aynı zamanda beni güldürüyor ve bu her zaman için iyi bir özelliktir, değil mi?

Hayatımın sonuna kadar taşıyacağım, oldukça havalı bir yara izim oldu. Kurşun, köprücük kemiğimin hemen altına isabet etmiş ve yakın mesafeden ateş edildiği için delip geçmiş.

Fazlasıyla kan kaybetmişim fakat Candy'ye şükürler olsun ki düzeleceğim. Uykuya dalarken hep parmaklarımı sargı bezlerimin üzerinde gezdiriyorum. Uyumadan evvel son gördüğüm şey, hemen yanı başımdaki çiçeklerden oluşan küçük tepelik oluyor. O kadar çok gül var ki...

Rosalind benim için hâlâ büyük bir gizem. O kadar çok çelişki var ki, artık yalnızca hatıralarımda yaşadığı hâliyle hafızamda. Anna, Smithson'da görüp görebileceğimiz, psikopata en yakın kişinin o olduğu konusunda kendisinden oldukça emin.

“Manipülatif orospuya bak, ne işler açtı başımıza!” demişti gülerek, elinde koca bir buket çiçekle hastane odamdan içeriye girerken. Sanırım Anna haklıydı. Artık Rosalind'in ne kadar tehlikeli olabileceğini görebiliyorum. İnsanları kullanan, işi bitince de onları bir kenara fırlatıp atan, sürekli bir şeyler arayan ancak aradığı şeyi asla bulamayan, dengesiz bir kız. Okulda sürekli onu arayan gözlerim gibi, şimdi de beynim sürekli onunla ilgili bilgiler arasında ısıltılı, önemli bir şey arıyor; yaptıklarını ve insanların söylediklerini yeniden düşünüyor, onun davranışlarını çözme çabaları.

Elbette, eğer dürüst olmam gerekirse ben de onu kullandım. Aslında ikimizin pek çok ortak yönü olduğunu düşünmek beni bazen korkutuyor.

Kuledeki gecenin üzerinden geçen üç haftanın ardından nihayet evime dönüp hayatın nasıl bir şey olduğunu, onunla ne yapmak gerektiğini yeniden öğrendim. Küçük, temel şeylerin beni güçlü kılmasına izin vermeyi öğrendim. Akşam yemekleri hazırladım, güneşlendim, kitap okudum ve Ben'le oyunlar oynadım. Ona asla doyamıyordum; küçücük ellerinden, kalp şeklindeki minik yüzünden ve sonu gelmeyen sorularından asla

bıkmayacağım. Scott’la konuştuk. Başta ikimiz de tedbirliydik ama sonra daha güvenli, daha inançlı konuşmaya başladık. Planlar yaptık. Ben işime geri döneceğim –bu benim bir parçam– ama bu sefer işler başka türlü olacak. İkimiz birlikte çalışacak, çaba göstereceğiz. Ondan asla sır saklamayacağıma yemin ettim. Ona Jacob ve Rosalind hakkında her şeyi anlattım.

Başlangıçta ikimizin arasında Felix’in gölgesi dolaşıyordu ama onu da bir kenara atmayı başardım; son ve tek sırrım. Geçmişte bırakıp bırakamayacağımı ise zaman gösterecek.

Olaydan beş hafta sonra Jacob’ın mezarını ziyaret ettim. Yavaş yavaş ölmekte olan yaz mevsiminin tatlı kokuları eşliğinde tepeyi tırmandım. Arılar mezar taşlarının etrafındaki küçük çiçeklerin üzerinde uçuşuyor, seçtikleri çiçeğe konmadan önce tepetaklak dünyanın üzerinde dolanıyordu. Rosalind tepenin diğer tarafındaki gül bahçesinin hemen yanında, Ryan ailesi için ayrılmış alanda, George Ryan’ın yanında yatıyor. Onun hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Artık kaygımı sakın ve huzurlu bir limana yanaştırmanın vakti geldi. Jacob’ın mezar taşının etrafında, topraktan biten yabani otları elimle kopardıktan sonra parmaklarımı taşın üzerindeki yazılarda gezdirip, özenle topladığım küçük bir demet papatyayı mezarının başına yerleştirdim.

Temiz havayı içime çekip mezar taşının üzerinde yazan ismi tekrar tekrar okudum.

Onu, beni ne kadar çok sevdiğini düşünürken elim yavaşça köprücük kemiğimin altındaki yara izine kaymıştı.

Mezarının etrafındaki yumuşak çimlerin üzerine oturdum ve bacaklarımı güneşe doğru uzattım. Ayak ucuma konan iki küçük serçe, birbirine bakıp cıvıldıyordu. Bir tanesi havalanıp az öteye konuyor, öteki de hemen onu takip ediyordu. Zarif, nazik bir kovalamacaydı bu. Bir süre oynamaya devam ettikten sonra serçeler aynı anda havalandılar ve birlikte, gökyüzüne doğru yükselerek gözden kayboldular...

Teşekkürler

Her ne kadar bu kitabı tek başıma yazmış olsam da *Karanlık Göl*'ün gerçek bir romana dönüşmesinde bana yardımcı olan birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum.

Tom'a, sahip olduğumuz küçük insanlara ayırdığı ekstra çaba ve zaman için minnettarım. Onun sayesinde gerçeklikle her zamanki kadar çok ilgilenmem gerekmedi. Teşekkürler.

İlk günden beri yazdıklarımı okuyan birkaç okuyucuma teşekkür etmek istiyorum, hepiniz mükemmel insanlarsınız. Zaman ayırdığınız ve okuduklarınızla ilgili fikirlerinizi benimle paylaşma nezaketi gösterdiğiniz için size minnettarım. Bu benim için inanılmaz kadar önemliydi. Ebeveynim Kevin ve Susan, özellikle yardımsever ilk dönem okuyucularımdı ki en başta bana okumayı (ve yazmayı) öğrettiklerini de düşününce bu aslında muhteşem bir ironi! Kendilerine genel olarak birçok şey için de teşekkür ederim; bu kitaptaki birkaç virgölün sebebi sizlersiniz.

Deanne Sheldon-Collins, bana “gerçek” yazın tavsiyeleri verdiğin için teşekkür ederim. Yarı yola geldiğimde ihtiyacım olan özgüveni bana sen aşıladın.

Muhteşem editörüm Lyn Tranter, her şeyden önce henüz bir taslak hâlindeyken gönderdiğim e-postaya cevap verdiğin için sana minnettarım. Ayrıca hem Lyn hem de Sarah Minns hikâyemi şekillendirmem, isimlendirmem ve karakterlerden

birinin zamansız ölümünü engelleyebilmem için bana çok yardımcı oldular, teşekkürler.

Jane Palfreyman, Ali Lavau, Sarah Baker, Louise Cornege, Kate Goldsworthy ve Allen & Unwin'deki diğer bütün sihirbazlara, tutkunuz ve hevesiniz için çok teşekkür ederim. Ayrıca işinizde bu kadar iyi olduğunuz ve kitabımı ilk gördüğünüzdeki hâlimden *ÇOK DAHA* iyi hâle getirdiğiniz için ve ayrıca beni birçok iyi insanla tanıştırdığınız için size minnettarım.

Ayrıca uçaktaki yabancıya, uzun yolculuğumuz boyunca elimdeki taslaktan bölümler okuduğu ve bunu fark ettiğimde yazdıklarımın “oldukça iyi” olduğunu söylediği ve hikâyenin devamında ne olduğunu anlatmamı isteyerek yalvardığı için sonsuz teşekkürler. Senin içten gelen ilgin tuhaf bir biçimde motive ediciydi.

Son olarak anlatması zor ama muhteşem bir şehir olan, kitabımın büyük bir bölümünü yazdığım New York şehrine teşekkür etmek istiyorum. Bu hikâyeyi bitirmeye ve yayımlatmaya (ne kadar da haddini bilmez!) orada karar vermiştim. Verdiğin ilham için teşekkürler!

Bir kitap yazmaya kalkışmak gerçekten de saçma sapan bir iş. O kadar saçma sapan ki, fırsatını bulursam her şeye baştan başlayıp yeni bir tane yazacağım.

